

# De prinses en het meisje van de straat

Nanine Kamp



Myrra leeft op straat en droomt ervan bij een echt gezin te horen. Als de prinses van haar land met de koets een rondje door haar stad maakt, lukt het het meisje in de koets plaats te nemen. En met haar brutaliteit slaagt ze er zelfs in bij de prinses thuis te komen! En daar blijft het niet bij: Als het paleis 's nachts door rebellen wordt overvallen, drijft het lot de twee meisjes samen. De koning en koningin worden gevangen genomen, maar Myrra en de prinses weten te ontsnappen. Met zijn tweeën belanden ze in het bos, maar worden daar door rovers opgepakt. Hoe komen ze weer vrij? En hoe krijgt de prinses ooit haar vader en moeder weer terug? Een ding ontdekt Myrra al snel: Als zij niets doen, doet niemand in het land wat.

© 2007-2011 Nanine Kamp  
*<http://www.ngjmkamp.nl/naninekamp/>*

Omslagillustratie © 2012 Nynke Boutkan

Dit verhaal is geschreven op de verhalen site:  
*<http://www.ngjmkamp.nl/verhalen/>*

Het geluid van het gevecht klonk vreemd in de natuur. Het leek er niet te horen. En in afwachting van wie zou winnen, hield het bos haar adem in.

Het was een mooi gevecht dat zich daar tussen de bomen afspeelde, een gevecht tussen twee grootmeesters. Prachtig en perfect. Beide mannen waren goed getraind, en ze vochten met verstand en koele blik. Ze waren aan elkaar gewaagd. Maar slechts een van hen zou kunnen winnen.

Naarmate de tijd vorderde, werd duidelijk wie van de twee mannen het zou worden. De ander werd duidelijk zwakker, en verloor steeds meer terrein. Toch streed hij moedig verder en probeerde er bovenop te komen, maar het lukte hem niet. En tenslotte was het dan zo ver. De verloren man zonk hijgend naar de aarde.

"Je hebt me overwonnen," zei hij met schorre stem tegen zijn tegenstander die vlakbij hem stond. "Ik ben verslagen. Ik zal je dienen."

De andere man antwoordde niet. Een moment bleef hij stil staan. Toen trok hij zwijgend de kap van zijn hoofd zodat de eerste man zijn gezicht kon zien.

Toen de verslagen man zag met wie hij had gevochten, uitte hij een kreet van verbazing en zonk nog dieper naar de grond.

"Vergeef me heer," zei hij nederig tegen de man die voor hem stond, "ik ben slecht."

Maar de overwinnaar wilde daar niet van horen.

"Sta op," zei hij met ongeduldige stem tegen de verslagene. "Sta op, want ik heb je nodig."

# Inhoud:

<b>HOOFDSTUK 1: DE AANKOMST VAN DE KONING.....</b>	<b>6</b>
<b>HOOFDSTUK 2: EEN BRUTALE POGING.....</b>	<b>12</b>
<b>HOOFDSTUK 3: IN HET PALEIS.....</b>	<b>23</b>
<b>HOOFDSTUK 4: VERRAAD IN DE NACHT.....</b>	<b>37</b>
<b>HOOFDSTUK 5: ONTSNAPT! MAAR WEER GEVANGEN GENOMEN. .....</b>	<b>46</b>
<b>HOOFDSTUK 6: BIJ DE ROVERS.....</b>	<b>55</b>
<b>HOOFDSTUK 7: DE KLUIZENAAR.....</b>	<b>61</b>
<b>HOOFDSTUK 8: GESCHEIDEN VAN ARALYSSIA!.....</b>	<b>73</b>
<b>HOOFDSTUK 9: BIJ DE HEER VANARK, EN HET BEGIN VAN EEN PLAN!.....</b>	<b>82</b>
<b>HOOFDSTUK 10: EEN SCHRIK VOOR MYRRA.....</b>	<b>96</b>
<b>HOOFDSTUK 11: WEER TERUG BIJ DE ROVERS: EEN TIJD VAN LEREN.....</b>	<b>108</b>
<b>HOOFDSTUK 12: HET GAAT BEGINNEN!.....</b>	<b>119</b>
<b>HOOFDSTUK 13: OP STAP MET PETROL.....</b>	<b>130</b>
<b>HOOFDSTUK 14: GEBEURTENISSEN IN HET BOS.....</b>	<b>139</b>
<b>HOOFDSTUK 15: SPIONAGEPLANNEN.....</b>	<b>152</b>
<b>HOOFDSTUK 16: SPIONEREN BIJ DE REBELLEN.....</b>	<b>165</b>
<b>HOOFDSTUK 17: TERUG BIJ DE ROVERS: PLANNEN SMEDEN ...</b>	<b>179</b>
<b>HOOFDSTUK 18: OP PAD OM MENSEN TE VERZAMELEN.....</b>	<b>189</b>
<b>HOOFDSTUK 19: GEVAAR IN KARANDI.....</b>	<b>201</b>
<b>HOOFDSTUK 20: MYRRA'S LEGER.....</b>	<b>213</b>
<b>HOOFDSTUK 21: EEN SPECIALE NACHT IN HET BOS.....</b>	<b>227</b>
<b>HOOFDSTUK 22: EEN SPION IN HUN MIDDEN!.....</b>	<b>241</b>
<b>HOOFDSTUK 23: VOORBEREIDINGEN.....</b>	<b>252</b>

<b>HOOFDSTUK 24: DE VELDSLAG .....</b>	<b>264</b>
<b>HOOFDSTUK 25: WEER OP WEG, EEN NIEUWE AANVAL, EN EINDELIJK PETROL! .....</b>	<b>280</b>
<b>HOOFDSTUK 26: DE BEVRIJDING VAN DE KONING .....</b>	<b>293</b>
<b>HOOFDSTUK 27: HET GEHEIM VAN GUSTAV .....</b>	<b>307</b>

# Hoofdstuk 1: De aankomst van de koning

Het was druk in de haven. Mannen liepen heen en weer. Ze sjouwden met kisten, en trokken aan touwen. Zojuist was een grote boot aangekomen, en er was een hoop te doen. Even verderop kwam een koets aanrijden. De mannen op de kade hielden op met hun werk en keken bewonderend naar de koets. Wat een prachtig rijtuig was dat! Maar het was dan ook de koning die hier zojuist aangekomen was. De koning die voor onbepaalde tijd op hun eiland zou verblijven, omdat het voor hem in de hoofdstad te gevaarlijk was geworden. En een koning reed in zo'n prachtige koets. Het rijtuig hield stil voor de loopplank van het schip, en de koetsier sprong van de bok. De mannen op de kade keerden zich terug naar hun werk. Maar toch hielden ze allemaal een oog op de loopplank. Ze waren benieuwd naar hun koning en wilden hem graag zien.

Daar kwam hij aan. De mannen zagen een statige man in goed zittende kleding over de loopplank lopen. Naast hem liep zijn belangrijkste bediende die zijn heer op de loopplank goed vasthield. En achter hem liepen de koningin, ook met een bediende naast haar, en de prinses.

De mannen op de kade lieten hun werk nu helemaal vallen en namen hun petten af. Zwijgend keken ze toe hoe hun koning voet op hun eiland Elloara zette. De koning, de koningin en de prinses werden vanaf de loopplank naar de koets geleid en daar stapten ze in. De bediende van de koning stapte mee in. De overige twee bedienden bleven achter. De koetsier sprong weer op de bok, en daar ging de koets.

De mannen op de kade zagen de koets voorbij rijden. Ze probeerden door de ruitjes van de koets naar binnen te kijken, maar deze zaten te hoog. Voor ze het wisten was het rijtuig alweer voorbij. Hij verdween in de verte. De mannen zetten hun petten weer terug op hun hoofd; maar in plaats van weer aan het werk te gaan, bleven ze nog even met elkaar praten.

"Heb je de koning gezien?" vroegen ze aan elkaar. "Je kon de zorgen van zijn gezicht aflezen. Het moet daar in de hoofdstad inderdaad niet pluis zijn. Maar goed dat hij hier naartoe gekomen is. Hier is het gelukkig nog rustig. Als de rebellen hier ook maar niet komen. Maar we zullen ons eiland stevig verdedigen. Als het moet tot onze dood."

En met deze woorden gingen de mannen weer aan het werk. De koning was op hun eiland aangekomen, en er was een hoop te doen!

Prinses Aralyssia zat naast haar moeder in de koets en keek naar buiten.

"Malidara ziet er toch heel anders uit dan onze hoofdstad," merkte ze op. "Kijk die huisjes eens. Hoe prachtig wit. Het is net alsof ik op vakantie ben."

"Stil toch kindje," zei haar moeder tegen haar. "Je weet dat het geen vakantie is. Hou even op met je gebabbel. Je vader heeft hoofdpijn."

Prinses Aralyssia zuchtte onhoorbaar, en sloot haar mond. Door de raampjes keek ze naar buiten waar de stad aan haar voorbij gleed. In tegenstelling tot haar vader en haar moeder die het vreselijk hadden gevonden het paleis in de hoofdstad te moeten verlaten, vond zij het enig. Heerlijk was het om weer ergens anders te zijn. En Malidara zag er echt prachtig uit. De huisjes waren wit en schitterden in de zon. In de tuintjes bloeiden bloemen en bomen, en ook langs de weg stonden bloeiende bomen. De lucht boven de daken was helder blauw, en in de verte zag Aralyssia punten van heuvels opdoemen. Het zag er spannend uit, en ze hoopte dat ze hier weer buiten het paleis mocht komen.

Want dat had ze de afgelopen maanden wel gemist. Door alle onrusten in het land was de prinses gedwongen geweest binnen de muren van het paleis te blijven, en ze had alleen in de paleistuin kunnen spelen. Hier in Malidara hoopte ze weer naar buiten te kunnen. Maar ze wist niet of het kon. Het was haar nog niet

verteld. Natuurlijk had ze haar ouders ernaar gevraagd, maar die hadden nog geen antwoord kunnen geven.

"Nog even geduld kindje," had haar moeder gezegd. "We moeten eerst kijken of Malidara echt zo veilig is als we hopen dat het is. De eerste dagen zul je nog binnen moeten blijven."

En dus zat Aralyssia in de koets en keek verlangend naar buiten. Oh, hoe verlangde het meisje ernaar in die straatjes te kunnen lopen. Aan de bloemen in de tuinen te kunnen ruiken, en de sfeer van de stad te kunnen opsnuiven. Ze hoopte dat het huis waarin ze zouden wonen een grote tuin had. Dat ze niet altijd binnen hoefde te zitten. Ze wist het niet. Ze was er nog nooit geweest.

Het was rustig in de straten van de stad. Natuurlijk waren er wel mensen, en die gingen eerbiedig voor de koets opzij. Ze namen hun hoeden en petten af, want ze wisten wel wie in de koets zaten. Het nieuws dat de koning naar hun eiland zou komen, was als een lopend vuurtje de stad rondgegaan; en iedereen wist dat hij vandaag aangekomen was. De koning merkte deze tekenen van respect nauwelijks op. Nadenkend zat hij in zijn koets. De man maakte zich zorgen. Het was niet niets geweest om zijn land en de hoofdstad te verlaten. Elloara was ook wel zijn land, maar dat was slechts een klein, afgelegen eilandje. Hij dacht aan de mensen op het grote land daarginds. Hij hoopte dat ze het goed maakte. Hij hoopte dat de goeden stand zouden kunnen houden, ook zonder hem, en dat de rebellen het niet zouden winnen.

De koningin was ook stil. Af en toe wierp ze een bezorgde blik op haar man. Ze vond het erg hem zo tobbend te zien. Met heimwee dacht ze aan het paleis thuis dat ze had moeten achterlaten. Ze hoopte dat ze hier een redelijk bestaan zouden kunnen opbouwen. Nee, de enige die de mensen aan de zijkant van de straat opmerkte, was Aralyssia. De prinses zat met haar hoofd voor het raam, en keek naar buiten. Het meisje was mensen die hun hoed voor haar afnamen heel gewoon, en ze knikte niet eens naar ze. Maar ze zag ze wel, en ze was blij dat de mensen hier zo hartelijk deden. Nergens zag ze een boze blik, iets wat ze in de hoofdstad tijdens de rit naar de boot wel had gezien. Die rit, het was haar



eerste tocht buiten het paleis geweest sinds de rebellen zo talrijk waren geworden. En ze was geschrokken van hoe de stad in zo korte tijd was veranderd. De stad leek vijandig. Ze had veel norske gezichten gezien tussen de mensen die opkeken naar de koets. En toen de boot de haven had verlaten, was ze dan ook erg opgelucht geweest. Hier op Elloara leken de mensen aardiger, en Aralyssia was daar erg blij om. Ze was blij dat ze hier was.

Myrra leefde op straat. Al haar hele leven lang. In ieder geval zo lang ze zich kon herinneren. Ze had wel een plek waar iedereen samen kwam, waar ze haar moeder en haar oudere broer trof, maar dat was een smerige hoek onder een brug. Het stonk daar en Myrra kwam er niet vaak. Liever was het meisje op de straten van Malidara. En daar was ze al haar hele leven. Aan eten komen was makkelijk. Er waren veel vruchtbomen in Malidara. En de mensen hadden de gewoonte om hun overgebleven eten 's avonds naast de deur buiten op straat te zetten. Dus honger had Myrra niet vaak. Maar de straten van de stad waren gevaarlijk. 's Nachts als het donker was, kon je er als meisje beter niet zijn. Myrra wist dat en ze paste er wel voor op uit de handen van de onguere kerels te blijven. Als straatkind telde ze niet mee. Wanneer iets met haar gebeurde, zou niemand zich om haar bekommeren. Ook haar eigen moeder en broer niet. Nee, juist die niet. Haar moeder en haar broer zouden veel te blij zijn als ze eindelijk van het meisje verlost waren. Die nare dochter die hun zo tot de bedelstaf had doen vervallen.

Daar was Myrra vaak verdrietig over. Ja, het meisje voelde zich alleen. Heel graag had ze een fijne familie gehad. Lieve mensen die om haar gaven. En meer dan eten en drinken, meer dan elke rijkdom ook, wenste ze een thuis. Een plek waar ze hoorde, en waar ze haar zouden missen als er wat met haar gebeurde. Vaak gluurde Myrra door de raampjes van de huizen naar binnen. Oh, bij die familie te kunnen horen! Daar zo te kunnen zitten. Maar ze was vies en ze stonk. Niemand mocht haar. Toen, op een middag, was er grote opwinding in de stad.

"De koning komt!" werd geroepen. "Zijn schip ligt in de haven." Myrra was erg nieuwsgierig naar hoe een koning eruit zag. Samen met vele anderen haastte ze zich daarom naar de haven van de stad.

Daar in de haven was het al een drukte van belang. Een heleboel mensen waren gekomen om de koning te zien. Ze hadden zich op de kade verzameld en praatten druk met elkaar. Myrra mengde zich ertussen en luisterde naar de gesprekken die rondom haar werden gevoerd.

"Ze zeggen dat hij uit de hoofdstad is weggevlucht," hoorde ze een vrouw aan twee mannen vertellen. "Er schijnt daarginds oproer te zijn. Mensen die de koning niet willen."

"Nou, ik hoef hem ook niet echt," antwoordde een van de twee mannen terwijl hij op de steel van zijn pijp kauwde. "Ik bedoel, nooit is hij hier, dus we kunnen makkelijk zonder hem."

"Ssst," waarschuwde een andere vrouw die mee had staan luisteren plotseling. "Daar komt hij."

Iedereen rekte zijn hals om de loopplank te zien waarop nu verschillende mensen van de boot af kwamen.

"Is dat hem?" vroeg de man met de pijp verbaasd toen hij de koning zag lopen. "Wat een eenvoudige man. Is dat onze koning?" Myrra probeerde ook te kijken, maar ze was klein, en de mensen stonden voor haar. Ze kon niet veel zien. Maar uit de opmerkingen om haar heen leidde ze af wat er gebeurde.

"Ze stappen nu in de koets."

"Wat een prachtig ding is dat, he? En moet je die paarden zien!"

"De koets gaat nu rijden!"

"Pas op, hij komt hierheen!"

"Allemaal aan de kant!" riep de koetsier vanaf de bok. "Vooruit, de koning moet erdoor."

Samen met de andere mensen ging Myrra vlug aan de kant. Net op tijd, want daar reed de koets rakelings langs haar heen. Vlug keek Myrra omhoog, hopenoeg nog een blik van de koning op te kunnen vangen. Ze was verbaasd toen ze recht in het gezicht van een meisje keek. Een meisje! Een prinses?

Daar was de koets alweer voorbij. Myrra bleef verbluft achter. Haar fantasie begon te werken. Een echte prinses! Het meisje in de koets had er aardig uitgezien. Hoe zou het zijn te leven als een prinses? Dat meisje wist het. Oh, als ze het haar eens kon vertellen! Als zij voor een dag ook eens prinses zou kunnen zijn! Even maar. Om te weten hoe het is!

## Hoofdstuk 2: Een brutale poging

Het paleis op Malidara was een aardig huis. Er hoorde een grote tuin bij, maar wel liep daar een hele grote muur omheen. Aralyssia was blij met de tuin, en vond het fijn daarin te zijn. Maar toch voelde ze zich nog steeds gevangen. Ze wilde naar buiten, buiten de muren. Ze wilde Malidara zien!

Dus bleef ze er bij haar ouders over zeuren, en eindelijk, op een dag kreeg ze haar zin.

"Goed, je mag een rijtoer door de stad maken," zei haar moeder tegen haar. "Maar blijf in de koets. Denk daaraan, kindje. We weten nog steeds niet of het hier echt veilig is."

Aralyssia was in de wolken. Eindelijk! Ze mocht naar buiten! Diezelfde middag nog ging ze op pad.

Voor dit tochtje nam ze niet de koets, waarmee ze samen met haar ouders van de boot naar het paleis was gereden. Nee, in de stallen stond ook een kleinere koets. En daarmee ging Aralyssia. Henk, de koetsier, zat op de bok, en binnenin had Aralyssia alle ruimte voor haarzelf. De prinses draaide de raampjes open, en snoof de buitenlucht diep in. Heerlijk, nu was ze vrij.

"Waar wil je heen, prinses?" vroeg Henk vanaf de bok.

"Ik heb geen bestemming," riep Aralyssia enthousiast terug. "Rij eerst maar door de stad, en daarna de heuvels in. Laat me Malidara maar zien."

De koets vertrok, en ging richting de stad. Even later reed hij door de straatjes van Malidara. De mensen op de straten gingen beleefd opzij toen de koets hun passeerde, en ze keken nieuwsgierig naar binnen. Zo'n deftige koets, wie kon daar in zitten?

"Het is een meisje," zeiden ze tegen elkaar. "Dat is vast de prinses, prinses Aralyssia. Wat leuk dat ze een ritje door onze stad maakt!"

Ook Myrra zag de koets voorbij rijden. Het straatmeisje was op dat moment erg verdrietig. Die ochtend had haar moeder haar de huid volgescholden. Om niets. De vrouw was gisteravond weggeweest, en waarschijnlijk was de avond voor haar niet prettig

verlopen. En daarom was ze die ochtend chagrijnig geweest, en dat had ze op haar dochter afgereageerd. Myrra was hier erg verdrietig over. Meer dan anders voelde het meisje zich nu alleen, en wenste ze dat ze iemand had met wie ze samen kon zijn. Meer dan anders wenste ze iemand bij wie ze hoorde. Echt hoorde. En toen reed daar de koets voorbij.

Ook Myrra keek nieuwsgierig de koets in, en zag de prinses daar zitten. Ze herkende het meisje meteen van de dag dat ze met haar vader en moeder aangekomen was. Maar nu was de koets verder leeg. De prinses was alleen. Dat verbaasde Myrra een beetje. Zou de prinses dat niet eenzaam vinden? Zou zij niet ook graag een vriendin willen hebben? Net zoals ze dat zelf wilde? Op dat moment wenste Myrra dat ze eens met het meisje zou kunnen praten. Oh, als dat eens kon! Twee eenzame meisjes die het met elkaar gezellig konden hebben. Maar hoe moest ze dat aanpakken? Zij was slechts een straatkind. Slordig en vuil.

Maar Myrra was brutaal. Op straat leer je wel brutaal te zijn. En ze nam een besluit. Plotseling rende het straatmeisje voor de koets, en zwaaide wild met haar armen. De koetsier moest het rijtuig wel stoppen.

"Hee, ga uit de weg," bromde Henk door zijn baard naar het vieze straatmeisje dat voor hem stond.

Maar Myrra luisterde niet naar de man. Toen de koets stil stond, rende ze vlug om het gevaarte heen, deed de deur van het wagengedeelte open, en schoof naar binnen. Hijgend plofte ze neer op de bank tegenover de prinses, en keek de prinses aan.

Alyssia was enorm geschrokken. De koets maakte een noodstop, en ze hoorde de koetsier brommen. Toen werd plotseling de deur opengedaan. De prinses dacht dat het de rebellen waren, en dat ze nu zou worden ontvoerd. Angstig kneep het meisje haar ogen dicht. Toen ze ze even later voorzichtig weer open durfde te doen, zag ze tot haar grote verbazing niet een boze rebel, maar een meisje van haar eigen leeftijd tegenover haar zitten. Een meisje in

vuile kleren die stonken. Maar met vrolijke ogen die haar nieuwsgierig aankeken.

"Wat doe jij hier?," vroeg Aralyssia verbaasd.

"Ik wil je leren kennen," antwoordde Myrra meteen. "Mijn naam is Myrra. Hoe heet jij?"

"Ik ben prinses Aralyssia," antwoordde Aralyssia stijfjes terug. "Ik vind je erg brutaal."

Daar kwam Henk, de koetsier, al aanlopen. Woest opende hij de deur.

"Eruit," beval hij tegen Myrra.

"Sorry hoogheid," verontschuldigde hij zich direct daarna tegen Aralyssia. "Dit kind was in de koets voordat ik er erg in had."

Maar Myrra maakte geen aanstalten de koets te verlaten. Henk stak zijn hand naar haar uit om haar dan eruit te sleuren.

"Laat me hier!" gilte Myrra plotseling. "Ik doe niets kwaad!"

"Jawel, je stinkt," zei Aralyssia met afschuw. "De hele koets ruikt naar je."

Myrra keek Aralyssia boos aan.

"Dat komt omdat ik me niet kan wassen," antwoordde ze vinnig.

"Geef me gelegenheid me te wassen, en ik zal ook fris ruiken."

"Best," antwoordde Aralyssia verveeld. Ze hield niet van zulke spelletjes. "Zolang je maar uit mijn koets ophoepelt."

"OK," antwoordde Myrra vrolijk, "dat is dan afgesproken." En het meisje grijsde. Ze stond op van de bank, keek de koetsier triomfantelijk aan en klom toen rap de koets uit. Direct ging ze naar de bok toe en klom daar op.

"Wat doe je hier?" vroeg Henk even later die eerst de deur van de koets bij de prinses had moeten sluiten en pas nu het straatkind op zijn bok ontdekte.

Hij was niet blij met de situatie.

"Ik mag mee," antwoordde Myrra. "De prinses heeft het zelf gezegd en je hebt het kunnen horen. Ik ben niet zo groot. We kunnen hier met zijn tweeën zitten."

De koetsier gromde.

"Brutaal straatkind," mompelde hij. Maar Myrra deed of ze het niet hoorde. De koetsier kon haar niets doen! De prinses had haar uitgenodigd! Zij ging mee naar het paleis!

Moeilijk klom Henk naast het meisje op de bok. Hij vond het helemaal niet leuk naast dit stinkende kind te moeten zitten. Maar ja, tegen het woord van de prinses kon hij niet op!

Geërgerd greep hij de teugels en klakte met zijn tong tegen de paarden. En daar zette de koets zich weer in beweging.

Trots keek Myrra om zich heen terwijl de koets door de straatjes reed. Het meisje was erg blij. Het was haar gelukt! Ze ging mee met de prinses!

De koets maakte een korte rondrit toen de stad, en toen ging het de heuvels in. Myrra keek genietend rond. Het meisje was nog nooit buiten de stad geweest, en dit landelijk gebied met de boerderijen, de weilanden en de verschillende dieren vond ze fantastisch.

Binnen in de koets, op de fluwelen bank, genoot Aralyssia ook van de rit. De prinses was het straatmeisje al weer helemaal vergeten. Ze wist helemaal niet dat Myrra voorop op de bok naast Henk zat en met haar meereed. Ze kon haar ook niet zien. De koets was van voren helemaal dicht. Ze zag alleen het landschap aan beide zijden voorbij glijden. De prinses stak haar hoofd uit een van de raampjes, snoof de frisse lucht in en genoot.

Veel te snel naar de zin van de twee meisjes was het ritje weer voorbij. De koetsier reed de koets het ijzeren hek van het paleis binnen en bracht haar naar de voordeur van het paleis.

Toen de koets stopte, wilde Myrra van de bok afspringen, maar Henk hield haar tegen.

"Blijf zitten. Je gaat met mij mee," zei hij streng tegen het meisje.

"Je denkt toch zeker niet dat ze zo'n vies, stinkend kind daar in het paleis willen hebben, niet? Eerst ga je in bad. De prinses komt later wel."

Hij liet Myrra weer los.

"Blijven zitten hoor!" waarschuwde hij dreigend. "Anders zet ik je zo buiten de deur. Ongeacht wat prinses Aralyssia daarvan zal vinden. Maar volgens mij is ze je toch al helemaal vergeten."

Myrra besloot voor deze keer te gehoorzaam. Ze bleef stil op de bok zitten. Het meisje zag Henk van de bok afstappen en de deur van de koets opendoen. Waardig stapte Aralyssia uit de koets. In het paleis was de voordeur al opengegaan. Aralyssia liep recht naar de deur toe en ging toen het paleis binnen. Ze keek niet een keer om naar het rijtuig achter haar en zag Myrra op de bok niet zitten.

Het straatmeisje was teleurgesteld dat de prinses haar al weer zo snel vergeten leek. Daar kwam Henk weer terug.

"Nou, onze prinses had veel aandacht voor je," bromde hij sarcastisch tegen Myrra. Hij had het ook gezien.

Myrra hield zich flink. Ze was hier, en ze liet zich niet wegsturen!

"Als je denkt dat ze me is vergeten, dan heb je het mis,"

antwoordde ze brutaal terug. "Breng me nu maar naar een plek waar ik me kan wassen."

De koetsier antwoordde niet, maar reed de wagen zwijgend naar de stallen die een eindje verderop aan de zijkant van het paleis lagen. Daar stopte hij.

"We zijn er," zei hij toen tegen Myrra. "Ik zal je bij Gerada brengen. Zij weet wel hoe ze je schoon kan krijgen."

Myrra schrok. Ze had gehoopt dat ze zichzelf een beetje had kunnen wassen. Maar nu leek het erop dat ze flink schoongeboend zou worden! Ze hoopte dat het bad niet te erg zou zijn. In haar leven had ze zich nooit veel gewassen. Soms, wanneer het erg warm was, plonsde ze rond in een van de stadsvijvers. En dat waren de enige wasbeurten die ze ooit had gehad. Hoe erg zou het zijn om echt geboend te worden? Het meisje werd wat bang, maar haar nieuwsgierigheid won het van haar angst. Kom op, ze wilde vrienden worden met de prinses. Dan moest ze eerst schoon zijn!

De koetsier klom van de bok en strekte zijn hand uit om het meisje naar beneden te helpen. Maar Myrra kon het alleen. Rap en handig



klom ze naar beneden. Maar toen ze beneden was, pakte Henk haar vlug beet.

"Kom met me mee, meisje," zei hij tegen haar.

"Als je mij kwaad durft te doen," begon Myrra dreigend. "Ik heb genoeg vrienden in de stad, en die weten je snel te vinden."

Henk keek Myrra aan en lachte toen minachtend.

"Alsof ik me tot zoiets zou verlagen," zei hij schamper. "Ik ben van een andere cultuur, meisje. Ik zal je heus niets doen."

Hij nam Myrra mee naar een huisje dat niet ver van de stallen lag.

Het was een klein huisje, maar zag er gezellig uit. De koetsier ging naar de voordeur toe, en klingelde daar aan de bel.

Een blozende, dikke vrouw in een huishoudschort deed open. Het was Gerada. Ze was verbaasd toen ze Myrra zag.

"Wat heb je daar nou, Henk?" vroeg ze aan de koetsier. "Een straatkind?"

"De prinses wil dat dit kind gewassen wordt," antwoordde Henk droog. "Kan jij daarvoor zorgen?"

"De prinses? Lieve hemel, waar begint ze aan? Er zijn tientallen straatkinderen zoals deze in de stad."

"Ik weet het ook niet," bromde Henk. "Geef dit kind maar een goede wasbeurt, ze stinkt."

"Ja, dat kan ik ruiken," antwoordde Gerada. "Goed, ik zal haar meenemen. Maar ze moet ook andere kleren aan. Deze zijn niet meer schoon te krijgen, en ze zijn bovendien kapot. Kan jij kijken of je ergens wat vindt?"

"Ik zal rondkijken," beloofde Henk. "Misschien vind ik wel een afgedankte jurk van een van de huishoudsters."

"Nee, het moet iets mooiers zijn," antwoordde Gerada. "Met een huishoudjurk kan dit meisje niet bij de prinses aankomen. Dat snap je toch zeker zelf ook wel. Henk, kijk alsjeblieft of je iets geschikts vindt."

De koetsier trok een bedenkelijk gezicht, maar hij beloofde zijn best te doen.

Hij ging weg, en Gerada nam Myrra mee naar binnen.

"Hoe heet je, meisje?" vroeg ze.

"Myrra," antwoordde Myrra.

Met grote ogen keek het meisje om zich heen. Ze vond het huis erg mooi. Ondertussen schudde Gerada met haar hoofd. Wat de prinses met dit straatkind moest, was haar een raadsel.

"Nu, Myrra," zei ze. "Ik ga een bad voor je klaarmaken. Kleed je hier maar uit. Daar is de tobbe. Ik kom zodirect met het warme water."

De vrouw zette de tobbe op zijn plek en vulde toen een grote ketel met water en stak het vuur eronder aan. Terwijl het water zat te warmen, haalde de vrouw zeep en kruiden te voorschijn. De kruiden versnipperden ze tussen haar handen en liet ze in de tobbe vallen.

"Wat doet u nu?" vroeg Myrra die alles nieuwsgierig gadesloeg.

"Ik voeg kruiden toe voor het bad zodirect," antwoordde de vrouw.

"Dat is goed voor je huid. Ben je al klaar? Wacht nog even, het water is zo warm."

Even later was het water warm genoeg. De vrouw haalde de ketel van het vuur, en goot het water in het bad. Vanuit een emmer gooide ze er daarna koud water bij. Met haar handen roerde ze het water door elkaar. En toen was het klaar.

"Zo, het is klaar," zei ze tegen Myrra. "Kom er maar in."

Myrra keek in de tobbe. Het water was vies warm, heel anders dan het water van de fonteinen. Erin zag ze de restanten van de kruiden drijven. Het leek een beetje op het mos van de stadvijvers, maar zag er viezer uit. Ze vond het bad maar niets.

"Wel, wat sta je nu te dromen?" vroeg Gerada, die graag verder wilde. "Hup, kom erin."

Myrra stapte in bad. Tussen de sliertjes kruiden die ronddreven. Maar het water rook wel lekker! Ze nam een beetje water in haar handen en rook eraan.

"Lekker he?," zei Gerada goedkeurend. "Dat zijn ook de kruiden. Ze verkwikken je. Na het bad zul je je een heel ander mens voelen. Ga maar zitten, dan beginnen we met je haar."

Wat onwennig ging Myrra in het water zitten. Ze was wat bang dat ze kopje onder zou gaan, en hield zich stevig aan de randen van de tobbe vast.

Nooit had ze verwacht wat toen ging komen! Ze zat nog niet net, of daar greep Gerada haar bij haar hoofd, en met een kan gooide ze water over haar heen. Verschrikt slaakte Myrra een kreet. Ze wilde gaan staan, maar alles was glibberig.

"Blijf zitten," gromde Gerada boven haar. "Ik ga je haren wassen. Tjonge wat zijn ze vies. Dat wordt nog een hele klus. Bedek je ogen, want de zeep prikt als hij daarin komt."

Myrra was bang. Ze voelde zich enorm gevangen. Maar ze wist niet wat ze moest doen. Dus gehoorzaamde ze maar. Met haar handen bedekte ze haar ogen, en liet toe dat Gerada met haar bezig ging. Ze vond het vreselijk en was ontzettend bang. Boven haar boende en boende Gerada over haar hoofd. Af en toe ging er een nieuw kan water over haar heen, en dan dacht Myrra dat ze zou verdrinken.

Haar oren zaten vreemd dicht van het schuim dat erin gekomen was, en kijken durfde het meisje ook niet. Stel dat ze van dat prikzeep in haar ogen kreeg! Dus voelde ze zich erg afgesloten. Het was alsof ze in een andere wereld was, waar niemand haar hoorde, en niemand haar hielp.

Aan het eind gingen een heleboel kannen water over haar hoofd heen. Zo veel dat Myrra dacht dat er geen eind aan zou komen. Het water stroomde over haar gezicht, en het meisje snakte naar adem. Maar toen ze dacht dat dit toch wel het allerergste van de wasbeurt was, kwam het volgende onderdeel. Gerada was klaar met haar hoofd. Nu ging ze met haar lichaam verder. Ze boende over Myrra's vel, en Myrra wist niet hoe ze het had. Vreselijk! Het leek wel of haar hele vel eraf geschrobd werd! Het deed nog net geen pijn, maar veel scheelde het niet en Myrra vroeg zich af of ze nu niet gewoon gestraft werd. Zat Gerada haar nu niet gewoon een pak slaag te geven, net zoals haar moeder wel eens deed?

"Zo," zei Gerada na een poosje. "Ik denk dat je nu wel schoon bent. Lieve hemel wat een klus. Wanneer heb je dit voor het laatst gehad? Nog even afspoelen, en dan ben je klaar."

Weer ging de vrouw in de weer met de kan, maar nu werd het water over Myrra's lichaam gegooid en dat voelde een stuk prettiger aan. En toen was ze klaar.

"Stap maar uit de tobbe," zei de vrouw tegen Myrra. "Houd je maar aan mij vast, dan lukt het wel. Je bent nu in ieder geval schoon genoeg om beet te pakken."

Met behulp van Gerada stapte Myrra uit de glibberige tobbe. Naast de tobbe stond het meisje te bibberen, terwijl de plas water aan haar voeten groter en groter werd.

"Hier is een handdoek," zei Gerada, terwijl ze Myrra een keurig opgevouwen handdoek gaf. "Droog je maar af."

Myrra nam de handdoek aan, maar deed verder niets. Gerada was verbaasd toen het meisje even later nog steeds bibberend en nat naast de tobbe stond. Met de handdoek nog opgevouwen in haar hand!

"Sta je daar nog steeds?" vroeg ze verbaasd aan Myrra. "Weet je niet hoe je moet afdrogen? Oh, oh, straatkind dat je bent. Kom, laat mij het maar doen."

Ze nam de handdoek uit Myrra's handen en begon Myrra toen stevig af te drogen. Myrra hield haar adem in terwijl Gerada met de handdoek te keer ging over haar huid. Dit was nog erger dan de zeepbeurt die ze net had gekregen! Maar haar huid begon te gloeien, en spoedig werd het meisje lekker warm. Dat was wel een prettig gevoel. Toen was ze droog en Myrra wilde naar haar kleding grijpen, maar Gerada hield haar tegen.

"Nee, die zijn vies en kapot," zei ze tegen haar. "Die krijg je niet meer aan. Henk is wat anders voor je aan het zoeken. Ik hoop dat hij snel komt. Wikkel je hier zo lang maar in."

De vrouw gaf Myrra een nieuwe handdoek, en Myrra wikkelde die om zich heen.

Gerada liet haar in een heerlijke, zachte stoel zitten en ging toen naar de keuken. Myrra was nu alleen. Ze zat daar in die heerlijke

stoel, nog gloeiend van de vreselijke schrobbeurt, en voelde zich langzaam moe worden. Tevreden sloot ze haar ogen. Ondanks haar gloeiende huid, voelde alles prettig aan. Ze was heerlijk warm, en zat prima. Voor ze het wist, was ze in slaap gevallen.

Myrra werd ietwat ruw wakker gemaakt doordat iemand aan haar schouder schudde.

"Wakker worden, meisje," zei Gerada's stem.

Verschrikt deed Myrra haar ogen open, en daar stond Gerada voor haar. In haar handen had ze een blauwe jurk. Een prachtige jurk was het! Met kant en veel stroken.

"Henk heeft kleren voor je meegebracht," vertelde Gerada. "Jurk, ondergoed, schoenen. Alsjeblieft. Je kunt je aankleden."

Nog wat slaperig stond Myrra uit de stoel op. Gerada hielp haar met aankleden.

"Zo, je ziet er al een stuk beter uit," zei de vrouw tevreden tegen haar toen ze klaar was. "Een echt meisje. Nu gaan we je haar borstelen. Ga maar zitten."

Ook dit was weer een vreselijk moment. De vrouw trok en rukte aan Myrra's haren, en Myrra zag er een heleboel neervallen.

"Straks ben ik kaal!" dacht het meisje angstig. "Waar is dit goed voor?" Maar ze zei maar niets. Het was gelukkig minder erg dan die schrobbeurt van net, en die had ze ook doorstaan. Maar wat normale mensen allemaal met hun lichaam deden, was toch wel erg vreemd!

Na een poosje hield het rukken en trekken op.

"Je bent klaar!," riep Gerada vrolijk. Ze ging een paar meter voor het meisje staan.

"Ongelooflijk zeg, hoe anders je er nu uitziet! Wil je het zelf zien? Hier is een spiegel. Kom, sta op. Dan kun je zien hoe je geworden bent."

Myrra stond gehoorzaam op van de kruk waar Gerada haar haren had gedaan en ging naar de spiegel toe. Toen ze erin keek, kon ze haar ogen niet geloven. Vanuit de spiegel keek een aardig meisje haar aan. Een mooi meisje, een deftig meisje zelfs. Was zij dat?

Ongelooflijk, wat zag ze er anders uit! Was zij het werkelijk? Myrra keek naar de mouwen van haar jurk en zag dat die hetzelfde waren als die van het meisje in de spiegel. En het meisje in de spiegel was tegelijkertijd ook naar de mouwen van haar jurk aan het kijken. Dus moest zij het meisje van de spiegel wel zijn. Maar het was erg vreemd haar daar te zien. Net alsof ze in een andere huid was gekropen.

"Niemand zal me meer herkennen," zei ze tegen Gerada.

"Gelukkig maar," antwoordde Gerada opgewekt. "Je ziet er een stuk beter uit. Zelfs knap. Nu, ik weet niet wat de prinses met je wil, maar je bent klaar om naar haar toe te gaan. Henk zal je brengen, hij wacht hiernaast."

Gerada ging met Myrra naar het halletje bij de voordeur toe, waar Henk geduldig stond te wachten. Hij keek erg verbaasd toen hij Myrra zag.

"Is dat hetzelfde meisje?" vroeg hij aan Gerada. "Het lijkt een heel ander kind! Dat heb je fantastisch gedaan, Gerada!"

"Dank je wel," antwoordde Gerada wat verlegen.

Henk opende de deur, en nodigde Myrra uit mee te lopen.

"Kom, ik breng je naar het paleis," zei hij tegen haar. "Tot ziens, Gerada."

"Tot ziens," antwoordde Gerada. "Dag, Myrra."

"Dag," antwoordde Myrra tegen Gerada. "Bedankt voor het bad." Dat vond Gerada fijn om te horen. Dat straatkind was toch wel weer beleefd.

## Hoofdstuk 3: In het paleis

Henk nam Myrra mee naar het grote huis waar het meisje Analyssia naar binnen had zien gaan. Maar hij ging niet naar de voordeur wat Myrra wel had verwacht. De man ging naar de zijkant van het huis, naar een kleine deur die daar open stond. Daar was alweer een andere man. Een deftige man, gekleed in een mooi pak.

"Alexis, dit is het straatkind voor de prinses," zei Henk kort tegen de man.

De deftige man knikte, en knikte Myrra toen toe.

"U kunt met mij meelopen, juffrouw," zei hij tegen het meisje. Juffrouw! Myrra keek vreemd op. Nooit had iemand haar juffrouw genoemd. Maar ze herinnerde zich dat ze nu deftig was, en dus hoorde dat er wel een beetje bij. Ze besloot zich ook deftig te gedragen. Ze zei daarom niets, maar stapte gehoorzaam het huis binnen. Henk bleef buiten staan.

Myrra draaide zich verbaasd naar hem om.

"Gaat u niet mee?," vroeg ze aan Henk.

"Nee, oh nee!" antwoordde Henk haastig. "Ik blijf hier. Bij Alexis ben je in goede handen, hoor. Dag!"

"Dag," antwoordde Myrra wat onhandig. "Bedankt voor de jurk." Toen draaide ze zich om en ging vlug achter Alexis aan, want die was alweer bijna verdwenen.

Door een heleboel gangen en ruimtes liepen de man en Myrra. De tapijten op de vloer van het huis waren heel erg dik. Myrra's nieuwe schoenen zonken er diep in weg, en het meisje vroeg zich af of je wel met schoenen op deze tapijten mocht lopen. Wat zonde als dat mooie tapijt vuil werd! Ze keek naar de voeten van Alexis, maar die had ook schoenen aan en liep rustig verder. En dus bleef Myrra ook gewoon doorlopen. Maar ze vond het wel lux! Ze voelde zichzelf een hele prinses.

Al die tijd dat ze liepen, zei Alexis niets tegen het meisje. Myrra zag voornamelijk zijn rug, omdat ze steeds achter hem liep. Af en toe keek de man even om om te zien of Myrra hem nog volgde, maar zodra hij merkte dat dat het geval was, keek hij weer terug vooruit.

Eindelijk, na wat voor Myrra een hele tijd scheen, stond Alexis bij een deur stil, en klopte erop. Hij wachtte op antwoord van achter de deur, maar die kwam niet. Nogmaals klopte Alexis aan, maar weer kwam geen antwoord. Toen keek de man op zijn horloge die hij om zijn pols droeg. Hij knikte, en opende toen de deur. Voorzichtig keek hij de kamer rond. Toen ging hij in de deuropening staan, en nodigde Myrra uit langs hem naar binnen te komen.

"De prinses is er nog niet," zei hij tegen haar. "Ze zal spoedig komen."

Wat verlegen liep Myrra op haar schoenen langs Alexis de kamer binnen. Ze kwam in een hele grote kamer van witte en roze kleuren, waar in het midden een tafel stond. Verder zag ze een heel groot bed, kasten, en heel veel speelgoed. Aan een kant van de kamer waren grote ramen met vitrages ervoor, waardoor het daglicht naar binnen scheen. Het zag er schitterend uit.

"Oh, wat mooi!" zei Myrra bewonderend. Maar er was niemand die haar hoorde. Achter haar had Alexis de deur zachtjes gesloten. Ze was alleen in de kamer.

Het eerste wat Myrra deed, was naar het raam toelopen en naar buiten kijken. Het raam keek uit op de tuin van het huis, en het meisje zag de grote muur die om de tuin heen liep. Maar links kon ze de heuvels zien, en rechts zag ze een heleboel huizen. Dat moest Malidara zijn. Haar ogen zochten de torenspits van de kerk van de stad op. Ja, daar zag ze hem. Van hier kon ze hem nog net zien als ze haar hoofd heel ver boog. De torenspits van Malidara zag er vertrouwd uit. Myrra wist nu dat ze niet ver van haar geboortestad was.

Toen keek het meisje de kamer rond. Tjonge, wat zag alles er prachtig uit. Alleen al die poppen. Myrra liep naar ze toe. Er was



een plank waarop een stuk of acht prachtig geklede poppen zaten. Myrra bekeek de poppen zorgvuldig. Ze hadden allemaal glanzende haren, die mooi waren gekapt. En hun kleren waren piekfijn. Maar de jurk die Myrra aanhad, was ook piekfijn. Myrra ontdekte een spiegel en ging er voor staan. Daar was het meisje weer dat ze bij Gerada had gezien. Het deftige meisje dat zij was. Ja, ze was deftig nu. Myrra nam de uiteinden van de jurk in haar handen, en deed een paar passen, zoals ze deftige dames wel eens had zien doen. Maar opeens stond ze verschrikt stil. De deur van de kamer was opengegaan!

Aralyssia, de prinses, was de kamer binnengekomen. Ze was net zo verschrikt Myrra te zien.

"Wat doe jij hier?," vroeg ze verbaasd aan het meisje. "In mijn kamer. Wie ben je?"

"Ik ben Myrra," antwoordde Myrra. "Ik heb bij je in de koets gezeten. Ik mocht met je mee, als ik een bad kreeg. Welnu, ik heb het bad gehad, en hier ben ik. Hoe vind je me?"

Trots draaide Myrra zich voor de prinses rond.

Aralyssia keek. Ze kon zich van het voorval in de koets weinig herinneren. Ja, er was een straatkind bij haar komen zitten. Maar Henk had die toch weggejaagd?

"Je bent in ieder geval een stuk opgeknapt," antwoordde ze na een poosje stijf. "En je stinkt niet meer. Wat kom je doen?"

"Ik kom met jou spelen," antwoordde Myrra eenvoudig terwijl ze stopte met draaien.

"Dat kan niet," antwoordde Aralyssia meteen. "Ik moet mijn schoolwerk maken. Wat zei Alexis hiervan?"

"Alexis heeft me hierheen gebracht," zei Myrra. "En hij heeft nauwelijks wat tegen me gezegd."

"Ja," grinnikte Aralyssia opeens. "Alexis zegt niet veel."

De prinses werd weer ernstig.

"Maar ik moet echt mijn schoolwerk maken," zei ze.

"Mag ik met je meekijken?," vroeg Myrra hoopvol. "Misschien kan ik je helpen."

"Jij?" hoorde Aralyssia. "Volgens mij kun je nog niet eens lezen. Je bent toch een meisje van de straat?"

Myrra zweeg bedremmeld. Er viel een stilte in de kamer.

"OK," zei Aralyssia tenslotte. "Kom maar bij me aan tafel zitten.

Dan mag je met me meekijken. Ik zal proberen je uit te leggen wat ik doe."

Opgewekt ging Myrra naar de tafel toe.

De prinses liep ook naar de tafel toe, en ging op een stoel zitten.

"Neem jij die stoel maar," nodigde ze uit.

Myrra ging op de stoel naast de prinses zitten, en keek gespannen toe hoe Aralyssia allerlei boeken voor haar neerlegde. Toen dat was gebeurd, opende de prinses een van de boeken, en zocht de juiste pagina op.

"Dit is rekenen," zei het meisje tegen Myrra. "Kijk, deze sommen moet ik maken. Het zijn breuken. Taartpunten."

Myrra's ogen werden glazig toen ze de sommen zag die Aralyssia moest maken. Ze zag alleen maar getalletjes en streepjes. Het leek wel toverformules! Ze wist dat ze er niets van zou snappen. Dus deed ze geen moeite.

Aralyssia keek opzij, en zag Myrra's blik.

"Je snapt er niets van, hè?" zei ze.

Myrra schudde met haar hoofd.

Opeens kreeg Aralyssia een idee.

"Wacht, ik heb puzzels. Die zal je wel kunnen. Als jij nou gaat puzzelen, dan maak ik mijn schoolwerk."

Aralyssia stond vlug op, en liep naar een kast. Uit de kast pakte ze een doos met een puzzel erin.

Ze bracht de doos terug naar de tafel, en zette hem voor Myrra neer.

"Kijk, het is heel simpel," zei ze terwijl ze de doos opende en de puzzel voor Myrra uitpakte. "Dit zijn allemaal stukjes. Die moeten tegen elkaar worden gelegd zodat ze samen het plaatje vormen dat je hier ziet."

Aralyssia wees naar de voorkant van de doos.

"Snap je het?"

"Ja," antwoordde Myrra. Ze dacht dat ze het snapte.

Het meisje ging aan de slag. Ze pakte stukjes, en paste ze aan elkaar. Ze had nog nooit een puzzel gemaakt, en in het begin wist ze niet wat ze moest doen. Maar Myrra was slim. Spoedig begreep ze dat ze niet alleen naar het plaatje moest kijken, maar ook naar de vorm die de stukjes hadden. IJverig puzzelde het meisje verder. Naast haar zat Aralyssia haar schoolwerk te maken. Maar de prinses kon zich niet goed concentreren. Voortdurend moest ze aan Myrra naast haar denken. Wat deed het meisje hier? Ze had verteld dat ze door haar zelf was uitgenodigd. Was dat werkelijk zo? Had Aralyssia haar inderdaad uitgenodigd hier te komen? De prinses kon het zich niet meer herinneren. Maar als het wel zo was: wat moest ze met dat straatkind? En wat zouden haar ouders, de koning en de koningin, ervan zeggen als ze haar hier zagen? Een straatmeisje in hun paleis! Gelukkig zag Myrra er al een stuk beter uit, dan toen daarstraks in de koets. Maar toch, ze bleef een straatkind. Wie weet wat ze allemaal op haar kerfstok had! Aralyssia keek op naar het meisje naast haar dat druk zat te puzzelen. Wat voor iemand zou het zijn, die Myrra? Zo in haar jurk zag ze er wel aardig uit. Maar dit was niet haar eigen kleding. Hoe was ze aan de jurk gekomen? En wie zou haar dat bad hebben gegeven? Alexis? Aralyssia zag in gedachten Alexis al over een tobbe gebogen staan, druk aan het boenen, en met een schuimvlok op zijn deftige, zwarte pak; en ze moest stil lachen. Maar toen werd ze weer vlug ernstig. Lieve hemel, wat had ze op haar hals gehaald? Een straatkind in haar eigen kamer. Haar ouders zouden vast boos zijn!

Een poosje was het stil in de kamer. Myrra probeerde de puzzel op te lossen. Maar ze was niet gewend lang stil te zitten en spoedig begon het bij haar te kriebelen. Toen ook de puzzel niet lukte, gaf ze er de brui aan. Met een resoluut gebaar schoof ze alle stukjes opzij, en keek bij Aralyssia in haar schoolboek.

Die keek verbaasd op.

"Wat is er?" vroeg ze. "Lukt de puzzel niet?"

"Nee," antwoordde Myrra. "Kan jij zo lang stil blijven zitten? Ik heb wel weer genoeg gezeten. Ik wil naar buiten, rennen."

Aralyssia was opnieuw verbaasd. "Maar we zijn vandaag toch al buiten geweest?"

"Ik ben altijd buiten," vertelde Myrra. "De wereld is groot buiten, veel groter dan deze kamer. En er is altijd wel wat interessants bezig."

Aralyssia liet haar boeken in de steek.

"Hoe is het dan, buiten?," vroeg ze. "Ik mag niet verder dan de tuin van dit huis. Ik heb dit eiland nog nauwelijks gezien. Vertel me eens, hoe is Malidara?"

"Oh, Malidara is enig!," riep Myrra uit blij dat ze een onderwerp had dat de prinses interesseerde. "Ik ben er geboren, en ik zou nooit ergens anders kunnen wonen. De witte huisjes zijn prachtig, en als het warm is, komt er van zee zo'n heerlijke koele bries." Het meisje begon enthousiast over haar stad te vertellen. Aralyssia luisterde geïnteresseerd toe. Ze vergat haar schoolwerk.

De tijd verstreek terwijl Myrra vertelde en Aralyssia luisterde. Opeens ging de deur open.

"Liefje," klonk een stem de kamer in, "hoe was je dag?"

Beide meisjes schrokken op. Aralyssia kreeg een rode kleur. Ineens herinnerde ze zich dat ze haar schoolwerk had moeten maken.

Het was Aralyssia's moeder die binnen was gekomen, de koningin. Met een blik vol afschuw keek de vrouw naar Myrra.

"Ah, je bent er dus," zei ze ijzig tegen het meisje. "Ik hoorde over je, maar ik kon het niet geloven."

"Mam, dit is Myrra," haastte Aralyssia zich te zeggen. "Myrra, dit is mijn moeder."

Myrra knikte naar de koningin, in de volste overtuiging dat ze zo heel beleefd was. Maar dat werd haar niet in dank afgenomen.

De koningin keek tamelijk bits terug, en merkte koel op:

"Nou, manieren heb je niet al te veel, moet ik zeggen."

"Mam, dat moet je niet zeggen!" haastte Aralyssia zich. "Myrra leeft op straat. Weet zij veel van het protocol!"

"Een straatkind, precies," antwoordde de koningin. Ze keek Myrra streng aan. "Hoe ben je hier binnengekomen?"

Myrra keek verlegen naar de grond. Ineens was het meisje heel erg verlegen geworden. Ze vond die koele vrouw maar niets. Had Arylyssia zo'n moeder? Ze leek net zo erg als haar eigen moeder. Myrra sprak geen woord. Arylyssia hielp haar.

"Ik heb haar gevraagd. Toe mam, mag ze blijven?" vroeg de prinses. "Ze is van mijn leeftijd, en de enige vriendin die ik hier heb! Ze heeft me over Malidara verteld."

De koningin antwoordde niet, maar bleef Myrra strak aankijken. Die hield haar ogen op de grond gericht.

"Mam, ik ben hier eenzaam," ging Arylyssia verder. "Toe, mag Myrra hier blijven?"

Even keek de koningin haar dochter aan, maar toen keek ze weer naar Myrra.

"Heb je ouders?" informeerde ze.

"Ik heb een moeder, en een broer," antwoordde Myrra nog steeds met haar blik op de grond gericht. Het meisje voelde zich erg ongemakkelijk. Het liefst was ze nu heel hard het huis uitgerend. Maar ze wist niet hoe ze buiten kon komen!

"Waar wonen die?" ging Arylyssia's moeder met vragen door.

"Wij wonen niet," antwoordde Myrra verlegen. "We slapen onder een brug. Die hele grote, vlakbij de kerk."

De koningin begon medelijden met het meisje te krijgen.

"En wat kom je hier doen?" vroeg ze al wat vriendelijker.

"Ik wilde met de prinses spelen," antwoordde Myrra eerlijk en sloeg toen eindelijk haar ogen op. "Ik wilde vriendin met haar worden."

De koningin keek eens keurend naar Myrra. Tot haar opluchting zag het meisje er schoon uit. Maar ze had wel iets brutaals over zich. En dat beviel de koningin niet.

Op de achtergrond smeekte Arylyssia: "Toe, mag Myrra blijven? Toe mam?"

De vrouw zuchtte diep.

"Heb je al gegeten?" vroeg ze aan Myrra.

Die schudde met haar hoofd.

"Nee? Blijf dan nog hier eten. Maar daarna moet je weer terug naar je brug. Alexis zal je wel naar buiten brengen."

De koningin draaide zich naar Aralyssia om.

"Hoe staat het met je huiswerk?," vroeg ze.

Het gezicht van de prinses dat blij en opgelucht had gestaan, betrok meteen.

"Nog niet af," bekende ze.

"Dan ga je daar nu aan zitten en maak het vlug af," beval de koningin haar dochter. "Je huiswerk moet niet onder je nieuwe vriendschap leiden."

De vrouw ging weer weg en liet de twee meisjes achter.

Aralyssia keek Myrra verontschuldigend aan.

"Ik moet mijn huiswerk maken," zei ze. "Sorry. Je mag met mijn speelgoed spelen, maar wees alsjeblieft stil. Ik zal hard doorwerken, dan kunnen we snel samen spelen."

Myrra knikte. Ze wist niet wat ze moest zeggen.

Aralyssia boog zich weer over haar boeken. Snel en slordig maakte de prinses haar sommen. Myrra wist niet goed wat ze moest doen. Daarom ging ze bij het raam staan, en keek erdoor naar buiten. Ze zag dat de zon al aan het dalen was. De hemel had een mooie gouden kleur gekregen, en even later viel die kleur ook over het land. De glans van de zon lichtte alles mooi op en gaf het een zachte warmte. Myrra keek verrukt toe. Ze hield van haar geboorteplek. En zo, in de gouden gloed van de dalende zon, zag het er nog mooier uit.

"Klaar," zei Aralyssia een poosje later met een zucht, en met een klap sloeg de prinses haar boeken dicht. "Ik ben blij dat het erop zit. Tjee, je hebt alleen maar naar buiten staan kijken. Zie je wat interessants?"

Vlug kwam de prinses ook bij het raam staan.

"Kijk," wees Myrra terwijl ze met een vinger naar de verzameling huisjes verderop wees. "Dat is Malidara. Wat is het mooi he?"

Aralyssia keek. Ook zij werd bevangen door de gouden kleur die zich over het land spreidde. Zwijgend keek ze toe. Maar nu was zij het die niet lang stil kon blijven.

"Kom, ik laat je mijn poppen zien," zei ze tegen Myrra. "Ze hebben allemaal namen. Mijn lievelingspop heet Elma. Ze is zo mooi! Ik heb een heleboel kleertjes voor haar. Kom mee, dan laat ik ze je zien!"

Myrra liep met Aralyssia mee naar de plank waarop de poppen zaten. Aralyssia wees haar elke pop aan en noemde haar naam. Het duizelde Myrra. Ze vergat de namen weer meteen, maar dat zei ze maar niet. Elma, Aralyssia's lievelingspop was inderdaad een erg mooie pop. Myrra had vaak gewenst dat zij zo'n mooie pop bezat. Aralyssia nam Elma van de plank, en opende toen een lade.

"Kijk," zei ze trots tegen Myrra. "Allemaal kleertjes."

Nieuwsgierig keek Myrra toe. De lade lag stampvol met poppenkleertjes. Voorzichtig stak het meisje haar hand erin, en haalde er een prachtig jurkje uit.

"Dat is Elma's lentejurk," zei Aralyssia lachend. "Kom, Elma gaat naar een feest. Een Risanne ook. Laten we ze mooi maken!"

De prinses pakte nog een pop van de plank, en gaf deze aan Myrra. Het was Risanne. Toen gingen de beide meisjes kleren uitzoeken.

"Het is een tuinfeest," zei Aralyssia tegen Myrra. "Elma en Risanne hebben luchtige, vrolijke jurken nodig."

Het was fantastisch om de lade door te spitten. Er waren zoveel leuke kleertjes dat Myrra niet goed wist wat ze moest kiezen.

"Je kunt passen," drong Aralyssia aan die Myrra zag twijfelen.

"Dat is altijd het leukste, vind ik. Pak wat je leuk lijkt, en kijk of het Risanne staat."

Vorzichtig pakte Myrra een paar jurkjes. Ze vond ze prachtig! Met afschuw dacht ze aan de jurk die ze op straat had gedragen. Dat vuile, zakkerige ding. Ze wist niet eens waar hij nu was. Maar dat vond ze niet erg. Nu droeg ze heel wat betere kleding. Kleding die bij de kleertjes van deze pop hoorde. Ze hoorde erbij! Toen ze

de jurkjes had gepakt, ging ze zitten en ging aan de slag. Voorzichtig trok ze de kleertjes van de pop uit. Risanne had zelfs ondergoed aan, zag ze! Wat was het allemaal mooi!

Zo, met alle mooie dingen van Aralyssia te spelen, was een hele belevenis voor het meisje dat tot dan toe alleen op straat had gespeeld. Myrra liet de kleertjes door haar vingers glijden, en genoot van de aanraking. Voorzichtig paste ze alles een voor een op de pop.

Zo speelden de twee meisjes een hele poos. Ze merkten niet dat de deur van de kamer zachtjes open ging en de koningin haar hoofd om de hoek stak. De vrouw was verbaasd de meisjes zo rustig spelend aan te treffen. Ook verbaasde het haar hoe voorzichtig Myrra met de spullen van haar dochter omging. Ze zag dat het meisje genoot. Het hart van de koningin over het straatkind werd wat milder. Als Myrra werkelijk zo was als ze nu deed, viel het allemaal nog wel mee. Zonder dat de twee meisjes haar hadden opgemerkt, trok de koningin zich weer terug en sloot de deur. Een poos later ging de deur opnieuw open. Alexis kwam de kamer binnen. Achter hem aan reed hij een klein tafeltje waarop een heel groot wit laken lag. Myrra keek met grote ogen toe. Wat was dit nu weer?

De prinses stootte het meisje aan.

"Kom, we moeten eten," zei ze tegen haar. "We eten kennelijk hier. Alexis, mag Myrra mee-eten?"

Alexis keek naar de prinses en maakte een kleine buiging.

"De juffrouw mag mee-eten," antwoordde hij stijfjes.

"Fijn!" zei Aralyssia. Ze graaide alle losse poppenkleertjes bij elkaar, en propte ze terug in de lade. Toen pakte ze Risanne uit Myrra's handen. Myrra vond het jammer dat ze de pop los moest laten. Ze had nog niet alle kleertjes gepast!

"Morgen gaan we verder," zei Aralyssia die Myrra's blik zag.

"Vanavond mag het niet meer."

Dat vond Myrra erg vreemd. Mochten ze niet meer verder spelen? Van wie dan niet? Oh, wacht! Van de koningin, die strenge vrouw,



natuurlijk. Wat raar dat zij Aralyssia vertelde wat ze wel en wat ze niet mocht doen.

Myrra had wel door dat het er hier heel anders aan toeging dan dat zij gewend was. Aralyssia moest veel: huiswerk maken, eten, stoppen met spelen. Ze vroeg zich af hoe de prinses het allemaal leuk kon blijven vinden. Maar het mooie speelgoed maakte een hoop goed, vond ze.

Alexis had het eten op tafel gezet. Aralyssia stond op en trok Myrra met zich mee.

"Kom mee, naar de tafel," zei ze blij. "We gaan eten, Myrra. Jij ook. Wat eten we vandaag, Alexis?"

Myrra kwam verlegen achter Aralyssia aan. Het eten rook heerlijk, en ze had wel trek. Maar ook was ze wat bang. Ze was altijd gewend op straat te eten, en wist niet hoe het er in de huizen aan toeging. Vast zouden daar ook allerlei regels voor zijn! Regels, die zij niet kende. Ze zou fouten gaan maken. Dat wist ze nu al! Maar het meisje nam voor zich zo netjes mogelijk te gedragen. Hopelijk viel het dan mee.

De eerste fout kwam meteen. De prinses nam plaats op de plek waar ze ook haar huiswerk had gemaakt en Myrra wilde op de stoel naast haar kruipen waar zij net had gezeten, maar Alexis hield het meisje tegen.

"U zit daar, juffrouw," zei hij tegen haar.

Myrra keek op. De man wees met zijn hand naar de stoel tegenover Aralyssia, waar ook een bord op tafel stond. Aralyssia giechelde.

"Je moet zitten waar het bord staat, suffie!" zei ze lachend tegen Myrra.

Myrra voelde zich nog onhandiger worden. Maar gehoorzaam liep ze om de tafel heen en nam plaats op de andere stoel. Toen ze er zat, legde Alexis een opgevouwen servet op haar schoot. Het meisje keek verbaasd omlaag, maar zei niets. Toen haalde Alexis de deksels van de schalen die op tafel tussen de twee meisjes stonden.

Tjonge, wat een heerlijk geur kwam er toen tevoorschijn! Myrra begon te watertanden. Aralyssia keek echter met een minzame blik in de schalen.

"Doe die maar," zei ze tegen Alexis terwijl ze naar een van de schalen wees.

Alexis pakte Aralyssia's bord en begon deze toen vanuit verschillende schalen vol te scheppen. Toen hij daarmee klaar was, wendde hij zich tot Myrra.

"U wenst?," vroeg hij haar.

Myrra keek de man met grote, onschuldige ogen aan. Ze wist niet welk antwoord nu van haar werd verwacht. Aralyssia kwam het meisje te hulp.

"Je moet zeggen wat je wilt eten," zei ze tegen Myrra. "Van welke schaal wil je wat hebben?"

"Oh," zei Myrra. Ze keek vlug in de schalen. Maar alles zag er prima uit, en alle schalen roken lekker. Ze wist niet wat ze moest kiezen.

"Doe deze maar," zei ze tenslotte terwijl ze naar een schaal met heerlijk ruikende, bruine soep wees.

Aralyssia grinnikte. "Dat is de jus! Alexis, geef Myrra maar hetzelfde als mij."

Alexis schepte op, en verliet toen de kamer. Myrra keek op het bord dat ze had gekregen. Ze zag groente en vlees. Maar alles was een beetje papperig. Dat werd lastig eten! Schuin keek ze toe hoe Aralyssia het deed. Die gebruikte haar vork en mes op een kunstige manier. Twijfelend pakte Myrra ook haar vork en mes op, en probeerde ze toen net zo te gebruiken als Aralyssia deed. Maar het was de eerste keer dat ze een vork en mes hanteerde, en ze kon er niet mee uit de voeten.

Aralyssia keek geamuseerd toe.

"Lukt het?" informeerde ze.

Myrra keek op en schudde met haar hoofd van 'nee'.

"Neem de lepel maar," adviseerde Aralyssia. "Dat eet een stuk makkelijker."

Ha, de lepel! Die kende Myrra. Ze was blij dat ze hem kon gebruiken. Met haar rechterhand pakte ze de lepel en toen kon ze eten.

Het eten was heerlijk. Myrra at een heleboel. Door de jaren heen had ze geleerd goed te eten op de momenten dat voedsel voorradig was, en ook nu volgde ze deze regel instinctief. Pas een hele poos nadat Aralyssia haar bestek had neergelegd, was Myrra klaar.

"Volgens mij plof je gewoon," zei Aralyssia die verbaasd naar het meisje had zitten kijken. "Ik heb nog nooit iemand zo veel zien eten! Ik hoop dat je nog een plek over hebt voor het toetje."

Er stond een leuk, zilveren tafelbelletje naast de prinses op tafel. Aralyssia pakte het belletje op en rinkelde er mee. Het gaf een prettig geluid.

Onmiddellijk ging de deur van de kamer weer open, en Alexis kwam naar binnen.

"Het lijkt wel alsof die man de hele tijd achter de deur heeft staan wachten!" dacht Myrra verwonderd. Ze beseftte niet dat dat ook zo was en dat het de taak van de man was.

Alexis begon de boel af te ruimen. Ondertussen zei hij geen woord. Hij zette alles op het karretje en toen reed hij het karretje de kamer uit.

"En nu?" vroeg Myrra aan Aralyssia toen Alexis weg was. Ze wilde de tafel verlaten. Het meisje voelde haar buik een beetje. Ze had ook wel erg veel gegeten!

"Sst, hij kom zo weer terug," antwoordde Aralyssia. "We zijn nog niet klaar. We hebben nog een toetje. Hopelijk heb je er plek voor."

En inderdaad kwam Alexis niet lang daarna opnieuw binnen. Op zijn beide handen droeg hij borden die hij voor de meisjes op tafel zette. Myrra keek naar het bord dat voor haar was neergezet, en zag dat er een lekkere pudding op stond. Ha lekker, pudding! Dat kende ze wel, maar ze kwam ze maar zelden tegen. Puddingen werden meestal door de mensen zelf al helemaal opgegeten. Daar bleef niet vaak wat van over. Het meisje wilde lekker gaan eten,

maar toen speelde haar buik ineens op, en ze beseftte dat ze het niet moest doen.

Aralyssia stak haar lepel in haar pudding en begon er van te eten. Maar Myrra liet haar lepel liggen.

"Hoef je hem niet?" vroeg Aralyssia toen ze zag dat Myrra niet at. "Hij is lekker hoor."

Maar Myrra schudde met haar hoofd van 'nee'.

"OK," antwoordde Aralyssia. "Ik eet wel verder. Vertel me ondertussen nog wat over Malidara. Wonen er veel kinderen?"

Ha, Malidara! Daar kon Myrra wel uren over vertellen.

Enthousiast begon het meisje weer over 'haar stad' te praten.

Aralyssia luisterde toe, terwijl ze langzaam van haar pudding at.

Na het eten kwam Alexis opnieuw en Myrra moest met hem mee. Myrra beseftte dat dit het einde was. Verlegen gaf het straatmeisje de prinses een hand. Ze had dit andere mensen vaak zien doen en vermoedde dat het beleefd was.

"Bedankt voor het spelen," zei ze tegen de prinses.

"Dag," zei Aralyssia terug. "Ik vond het erg leuk. Kom je morgen weer? Dan spelen we verder met de poppen."

Myrra haalde haar schouders op en keek Alexis vragend aan. Maar die bleef strak voor zich uit kijken.

"Ik zal mijn moeder vragen of je vaker bij ons mag spelen," zei Aralyssia tenslotte. "Kom gewoon nog eens langs."

Myrra knikte, maar ze wist niet of ze dat zou doen. Aralyssia was leuk, maar al die volwassenen die om het meisje heen zwermden, vond ze maar eng. Ze waren allemaal zo statig, en zo koud!

Het straatmeisje beseftte op dat moment nog niet dat ze de prinses spoedig al weer terug zou zien. En nog wel heel veel eerder dan ze nu verwachtte!

## Hoofdstuk 4: Verraad in de nacht

Met Alexis achter haar aan ging Myrra de kamer uit. Ze kwam in een gang, en direct was ze de weg kwijt. Alexis moest haar vertellen waar ze naar toe moest.

"We gaan nu door die deur," wees hij.

Het meisje verwachtte dat ze buiten het paleis zou worden gezet, maar dat gebeurde niet! Na een heel stuk gelopen te hebben, kwam ze tot haar verbazing in de keuken.

"Ha, daar hebben we de zwerfster!" groette een stem toen Myrra de keuken binnenkwam. Het meisje keek verbaasd om zich heen.

De keuken was een grote, gezellige ruimte. In het midden stond een lange tafel en daaraan zaten wel een stuk of acht mensen.

Iedereen keek nieuwsgierig naar Myrra op.

"Vertel eens, hoe was het bij de prinses?" vroeg iemand.

Achter het meisje sloot Alexis zachtjes de deur, en ging weer weg. Myrra zag hem niet eens gaan. Ze werd te veel in beslag genomen door de mensen die rond de tafel zaten. Ze zag Gerada zitten, maar voor de rest kende ze de mannen en de vrouwen niet. Uitnodigend wees Gerada naar de stoel naast haar die nog leeg was.

"Kom zitten kind. We willen allemaal weten hoe je het bij de prinses gehad hebt."

"Wil je een glas limonade?"

Wat verlegen onder alle aandacht ging Myrra zitten en schudde met haar hoofd van nee op de vraag van de limonade.

"Ik zit nog vol," antwoordde ze.

"Ja, je hebt zelfs bij de prinses mogen eten," zei een jong meisje met rode konen dat tegenover haar zat, lachend. "Bofferd."

"Was het leuk?," vroeg Gerada naast haar.

Myrra knikte. "De prinses is leuk," antwoordde ze. "We hebben leuk gespeeld."

De vrouwen en mannen om de tafel knikten instemmend.

"Ja, de prinses is aardig," mompelde iemand.

"Maar ik vond haar moeder niets," bracht Myrra ineens wat boos uit. "En ook Alexis vind ik niets. Brr, wat een enge vent is dat zeg!"

Een gelach klonk op. De man die aan Myrra's andere kant zat, klopte het meisje vaderlijk op haar schouder.

"Onze Alexis heeft het wat te hoog in zijn bol," zei hij lachend tegen haar. "Wij kunnen het ook niet zo goed met hem vinden."

"Ik vind Alexis een glibber," zei Myrra uit de grond van haar hart. "Ik kan me niet voorstellen hoe Aralyssia met hem durft samen te leven."

"Ze is een prinses," antwoordde Gerada wat vergoelijkend, "Hij zal haar niets doen. Maar je hebt wel gelijk hoor, liefje. Alexis is een beetje vreemd, en het is jammer dat de prinses geen vriendelijker mensen om haar heen heeft."

"Daarom vonden we het allemaal ook prachtig dat je langs mocht komen," zei de man die aan haar andere kant zat, gniffelend.

"Vertel eens, mag je vaker komen?"

Dat wist Myrra niet. Dus haalde ze haar schouders op. "Aralyssia zei van wel," antwoordde ze vaag. "Maar ik weet zelf niet of ik nog een keer ga. Aralyssia moet wel heel veel. En dat vind ik niet prettig."

"Nee, meisje het leven van een prinses is niet makkelijk," beaamde Gerada moederlijk. "Wees jij maar blij dat je er geen bent. Vertel me eens, waar moet Henk je straks afzetten?"

Myrra schrok op. Onder geen beding wilde ze dat Henk met haar naar de brug zou gaan. Stel je voor dat haar moeder haar met hem zou zien! Of haar broer.

"Oh, het is voldoende als jullie me straks buiten dit paleis zetten, hoor," zei ze daarom snel. "Dan vind ik de weg wel."

"Maar nee. We laten je toch niet zomaar 's avonds door die stad lopen!" zie Gerada ferm. "Nee hoor, dat gaat niet door. Er lopen allerlei vreemde lui rond."

"Maar, ik ben altijd buiten," zei Myrra wat verbaasd.

Het werd stil rond de tafel. Iedereen besepte ineens in wat voor situatie Myrra leefde.

"Nee, nee, nee," besloot Gerada toen. "Dat doen we niet. Weet je wat? Vannacht blijf je bij ons. Je mag in mijn huis slapen."

Myrra keek eerst verschrikt, maar toen knikte ze. Er kwam een lachje over haar gezicht. Het leek haar wel leuk om een keer in een echt huis te slapen.

"Heb je eigenlijk ouders?" vroeg een andere vrouw aan de andere kant van de tafel.

"Ik heb een moeder," antwoordde Myrra luchtig.

"Oh!" zei Gerada verschrikt. "Daar had ik niet aan gedacht. Dan moet je zeker naar haar toe. Ze zal boos op me zijn als ik je hier houd."

Maar Myrra schudde met haar hoofd.

"Nee, mijn moeder kan het niet schelen waar ik ben," zei ze tegen Gerada. "Ze heeft haar eigen zaken. Ze zal me niet missen."

De vrouw die aan de andere kant van de tafel zat, rolde met haar ogen; en ook van anderen klonken geluiden van ongeloof.

Zo'n moeder, die zo met haar kind omging!

Gerada sloeg haar arm om het meisje.

"Dan blijf je vannacht fijn bij mij," zei ze vriendelijk tegen Myrra. De club rond de tafel stelde Myrra nog een paar vragen, maar toen ging het gesprek weer terug naar hun eigen onderwerpen. Myrra luisterde niet meer. Nu niemand meer op haar lette, voelde ze zich moe worden. Stil dronk ze haar limonade op. Gerada naast haar merkte plotseling hoe moe het meisje was.

"Kom," zei ze terwijl ze een hand op Myrra's arm legde. "Kom Myrra. We gaan naar mijn huis. Ik zie dat je moe bent. Ik breng je naar bed. Kom maar mee."

Van de rest van de avond heeft Myrra zich achteraf niets meer kunnen herinneren. Op de een of andere manier is ze in het huisje van Gerada gekomen, en daar in bed. Ze moet meteen in slaap gevallen zijn, want ook van het bed kon ze zich later weinig herinneren.

Myrra werd wakker van een hoop lawaai. Om haar heen was het donker, en ze zag haast niets. Nieuwsgierig vroeg ze zich af waar

ze was. Toen voelde ze ineens de lakens om haar heen. Lakens van een prettige stof. Dat deed haar denken aan de mooie jurk die ze had gedragen. En toen herinnerde ze zich dat ze bij Gerada was, en in een bed lag. Maar wat was dat voor herrie buiten?

Geschreeuw klonk, en roepen. Myrra kon nu delen van het kamertje onderscheiden. Ze merkte dat ze alleen in een kleine kamer lag. Iets verderop ontdekte ze een raam. Misschien zou ze buiten iets zien?

Het meisje kroop uit bed en liep naar het raam toe. Er zat een gordijn voor. Op de tast zocht Myrra naar de opening en kroop toen achter het gordijn. Nu kon ze door het glas naar buiten kijken. Buiten bleek het een drukte van jewelste te zijn. Allerlei mannen renden door elkaar. Ze riepen en schreeuwden, maar Myrra kon niet verstaan wat ze zeiden.

Opeens werd het meisje van achteren beetgepakt. Ze schrok en gaf een gil.

"Rustig, ik ben het," klonk Gerada's stem in haar oor. "Is alles goed met je?"

Myrra draaide zich naar Gerada om.

"Ja," antwoordde ze tegen de vrouw. "Maar wat is die herrie buiten? Wat is er aan de hand?"

"Meisje," antwoordde Gerada, en ze moest wat wegslikken. "Het is niet goed daar buiten. Mannen zijn gekomen. Mannen die kwaad willen met onze koning. Ze zoeken hem, en willen hem gevangen nemen. We moeten hier weg, voor we zelf ook slachtoffer worden."

"Weg?" vroeg Myrra ongelovig. Achter het raam voelde ze zich juist erg veilig. Niemand die bij haar kon komen. Ze vond het maar niets nu naar buiten te moeten gaan. Maar Gerada dacht daar anders over.

"Ja," antwoordde de vrouw. "Kom, kleed je vlug aan, kind." Ze draaide Myrra naar een stoel waarop het meisje de jurk van gisteren zag liggen. Verdwaasd liep Myrra naar de stoel toe en begon de jurk aan te trekken.



Gerada liep weg. Maar even later was de vrouw weer terug. In haar handen droeg ze twee grote tassen.

"Ben je klaar?" vroeg ze aan Myrra. "Kom op, dan gaan we. Blijf dicht bij me hoor. Ik hoop dat we het redden."

Stil en bang liep Myrra achter Gerada aan de trap af, naar beneden. Van buiten klonk de herrie door tot in het huis. Beneden was Henk. De man had een boze blik op zijn gezicht, maar dat was omdat hij ongerust was.

"Zijn jullie daar eindelijk?" bromde hij toen hij Gerada en Myrra zag. "Kom, we gaan meteen. Zo te horen is het hier nu rustig." Henk, Gerada en Myrra liepen met zijn drieën naar de keukendeur aan de achterkant. Die was op slot. Henk had de sleutels, maar voordat de man de deur opende, keek hij eerst door het raampje naar buiten. Myrra en Gerada wachtten.

"Niets te zien," meldde Henk toen. "We kunnen gaan. We gaan naar de muur. Ik weet daar een plek waar je er overheen kan klimmen. Volg me. En blijf niet achter. We moeten snel handelen. Het is gevaarlijk."

Gerada knikte, en pakte Myrra's hand heel stevig beet. Het meisje kon geen kant op. Toen opende Henk de keukendeur. Zodra hij de deur open had, rende hij als een speer uit een boog weg en Gerada begon ook te rennen. Ze had Myrra's hand nog steeds stevig vast en die arme Myrra werd helemaal meegesleurd. Het meisje probeerde de vrouw bij te houden, maar soms was het ook alsof ze gewoon voortgetrokken werd.

Ze snakte naar adem. Maar Gerada liet niet los. Toen klonk ineens vanaf het paleis een gejuich. Direct stonden Henk en Gerada stil en keken elkaar aan.

"De koning," zei Gerada.

Henk knikte. Kom mee, zwenkte hij toen met zijn hoofd en begon weer te rennen.

Maar opnieuw klonk een geluid door de nacht dat hen allen stil deed staan. Geschreeuw klonk op. De drie mensen bij de muur keken om.

Daar kwam een groepje mannen aanlopen. Eerst kon Myrra niets onderscheiden, maar toen ontdekte ze midden in het groepje een man die in pyjama was. Ze hoorde Gerada een snik uiten.

"Daar gaat onze koning," bromde Henk somber. "Kom mee Gerada, we zijn niet veilig."

Maar vlak voordat ze weer gingen rennen trok nog iets anders Myrra's aandacht. Achter het groepje mensen dat daar met de koning liep, ontdekte ze nog een groepje. En Myrra's hart kromp ineen toen ze zag wie ze daar vast hadden. Daar, omgeven door mannen, ook in haar nachtjapon, en met grote, bange ogen liep Aralyssia. De prinses!

Dat kon Myrra niet verdragen.

"Aralyssia!" riep ze uit.

Het meisje wist aan de greep van Gerada te ontsnappen en rende de nacht in.

"Myrra!" riep Gerada haar verschrikt achterna. Maar Myrra was Gerada al helemaal vergeten. Ze was alles vergeten. De boze mannen, de nacht, het gevaar. Ze dacht nergens aan. Ze zag alleen Aralyssia daar staan. Haar vriendin. Een vriendin die nu in gevaar was.

Myrra kwam met zo'n vaart aanhollen dat het kleine groepje mannen dat Aralyssia vasthield, beduusd stilstond. In haar lichtblauwe jurk die om haar heen zwierde, leek het straatmeisje wel een bovenaards wezen dat ineens uit de nacht kwam zeilen. Maar Myrra was geen bovenaards wezen. Ze was een kleine kat. En dat liet ze nu zien. Ze rende naar het groepje mannen, en begon toen aan de handen die de prinses vasthielden, te krabben en te trekken. De mannen waren nog steeds beduusd en boden weinig weerstand. Verdwaasd lieten ze Aralyssia los.

Aralyssia was vrij! Myrra bedacht zich geen ogenblik. Vlug pakte het meisje Aralyssia's hand beet en trok de prinses met haar mee. De nacht weer in!

Het was Myrra's plan geweest terug naar Henk en Gerada te keren. Maar toen ze bij de plek terugkwam waar ze hen zojuist verlaten had, was hij leeg. Henk en Gerada waren vertrokken.

Verward keek het meisje rond, met Aralyssia nog steeds aan haar hand. Maar toen won haar instinct het van haar verstand. Achter hun kwamen mannen aanrennen. Ze moesten zich verstoppen! Ze waren vlak bij de muur en daar was een verwilderd hoekje waar grote struiken groeiden. Zonder na te denken sprong Myrra het struikgewas in en trok de prinses met haar mee.

Even later waren de mannen ook bij het struikgewas, en drongen er ook in. Myrra kon ze horen, want ze maakten een hoop herrie. Verwilderd baande het meisje zich een weg. De prinses steeds maar aan haar hand meevoerend.

Links van haar was de muur. Deze was hoog. Myrra had gehoopt hier ergens een laag stukje aan te treffen. Had Henk niet gezegd dat de muur hier ergens gebroken was? Maar het meisje kwam niets tegen. En de mannen zaten maar achter haar aan! Myrra dacht koortsachtig na. Hoe kon ze met de prinses ontsnappen? Hoe kon ze aan haar achtervolgers ontkomen?

Plotseling struikelde Aralyssia. Myrra stond verschrikt stil en probeerde de prinses nog op te vangen. Maar het lukte niet. Aralyssia viel op de grond.

Een paar tellen later waren de mannen bij hun. Ze pakten de prinses beet en ze pakten Myrra. Ze sleurden de prinses omhoog. En toen, sleurden ze beide meisjes de bosjes uit.

Myrra was furieus! Ze krabde en trok. Maar de mannen wisten nu wat voor kat ze was, en ze hielden haar goed vast. Het meisje kon niets doen. Ze werd voortgesleept naar een open plek waar een heleboel licht was. Daar stonden een heleboel mannen. Sommigen droegen brandende fakkels en die verspreidden het licht. Er ging een gejuich op toen het kleine groepje met de prinses en met Myrra terugkwam. De mannen rondom Myrra lachten hun makers opgelucht toe.

"We hebben ze!" riepen ze blij.

Myrra werd nu omgeven door een heleboel mannen. Van ontsnappen was geen sprake meer. Ze zocht de prinses. Die stond niet ver af. Myrra probeerde haar ogen te zoeken, maar de prinses keek alleen maar naar de grond.

Een man stapte op Myrra af.

"Je naam?" beval hij brommend.

"Ik heet Myrra," antwoordde Myrra terwijl ze de man brutaal aankeek.

Ze herkende hem, en voegde eraan toe.

"Houd je in, Maxus, anders zal mijn broer het je leren."

"Ha! Je broer!" lachte Maxus, die het meisje nu herkende, daverend. "Die is hier ook. Wat dacht jij? Hij zal het wel leuk vinden zijn kleine zusje zo aan te treffen."

"Hee, haal Rogier eens jongens!" bulderde hij toen tegen de mannen rondom hem. "Vertel hem dat zijn kleine zusje hier is."

Enkele mannen gingen weg en even later kwam Myrra's broer aansnellen: Een slungelige jongen van bijna 18 die in niets op Myrra leek. Een minachtende glimlach kwam op zijn gezicht toen hij Myrra zag.

"Kijk nou eens," zei hij spottend tegen het meisje. "Jij hier. En vriendin van de prinses, hoor ik. Nou, nou, ik wist niet dat ik zo'n fijne zus had."

Maar wel hield hij even later Maxus aan.

"Zorg dat je haar niet krenkt," zei hij tegen hem. "Geef haar maar aan mij. Ik zal haar wel leren dat ze zich met haar eigen volk moet ophouden."

"Dat is goed," bromde Maxus als antwoord.

Hij gaf zijn orders aam de mannen. Er kwamen paarden aangelopen.

Maxus wees enkele mannen aan.

"Jij, jij en jij," zei hij. "Stijg op. En neem de beide meisjes mee. We vertrekken van hier."

De man die Myrra vasthield, gaf haar tijdelijk aan een ander. Toen steeg hij op. De man die Myrra tijdelijk had gekregen tilde het

meisje omhoog, en toen werd ze door de man op het paard achter hem in het zadel getrokken.

Myrra zat voor het eerst van haar leven op een paard, en ze wist niet wat ze moest doen. Ze greep de man voor haar stevig vast. Maar die draaide zich verschrikt om, en gaf haar een klap. "Laat me los!" zei hij boos.

Bang liet Myrra de man weer los. Maar toen hij zich weer terug had gekeerd, greep ze hem toch opnieuw vast. Ze was bang.

Ook de prinses was bij een van de mannen achter op een paard gezet. Een paar overige mannen, waaronder Maxus, steeg ook op en toen kon de stoet vertrekken.

"Ju!" riep Maxus die de leiding over de mannen had. "Vort! Weg van hier!"

De paarden zetten het op een draven. Hard klonken hun hoeven op de stenen van het plein. Het hek aan de voorkant stond wijd open.

Er stonden mannen met brandende fakkels bij die hard juichten toen de stoet met de prinses en Myrra door het hek reed.

Myrra hield de man voor haar op het paard nog altijd stevig vast.

Het dier onder haar schudde en bewoog en ze was heel bang dat ze er van af zou vallen. Voor haar zag ze de prinses op een paard zitten. Myrra wierp af en toe een blik op haar. Een ding wist ze zeker. Zij en de prinses mochten niet van elkaar gescheiden worden.

## Hoofdstuk 5: Ontsnapt! Maar weer gevangen genomen.

De stoet van paarden liep een heel eind. Ze lieten Malidara achter zich en gingen de heuvels in. Langzaam werd het landschap bossiger. Myrra werd erg moe van al het gehos op haar paard. Ze hoopte dat de tocht niet lang meer zou duren. Waar was Rogier eigenlijk gebleven? Was hij nog bij hun?

Eindelijk klonk een schreeuw. De ruiters te paard gaven de kreet door naar achteren:

"Inhouden! We gaan hier stoppen."

De rebellen hielden hun paard in, en de dieren begonnen langzamer te lopen.

Ze waren bij een open plek in het bos gekomen. Myrra hield juist de prinses voor haar weer in de gaten toen ze zag hoe het paard waarop ze reed ineens naar rechts, het pad af, zwenkte. Het meisje schrok hiervan. Wat gebeurde daar met de prinses? Het paard ging over in galop en verdween tussen de bomen.

De man bij wie Myrra achterop zat, had ook gezien wat er was gebeurd. Onmiddellijk stuurde hij zijn paard naar rechts, en zette het ook tot galop aan. Hij ging de prinses achtervolgen.

Myrra hotste nu nog harder op de rug van haar paard heen en weer. Ze was erg bang dat ze er van af zou vallen. Maar ondanks haar angst bleef het meisje langs de man naar voren kijken. Ver voor haar galoppeerde het paard van de prinses. Opeens zag ze dat er iets van af viel. Een bundeltje leek het. Het viel op de grond, rolde nog wat om en bleef toen liggen. Een paar tellen later was hun paard erbij. De rebel die voor Myrra op het paard zat, hield zijn dier in en keek toen verwaasd naar beneden. Het bundeltje was zijn collega.

"Ze heeft me te pakken gehad!" kreunde de man op de grond. "Ga haar achterna!"

Maar Myrra bedacht ineens dat wat de prinses kon, zij ook moest kunnen. Toen de man voor haar op het paard met zijn maat bezig

was en niet aan haar dacht, pakte ze hem bij zijn middel en met al haar kracht duwde ze hem opzij.

Het werkte! De man verloor zijn evenwicht, en viel naar de zijkant van het paard. Daar schrok het dier van. Verschrikt maakte het een sprong, waardoor de man nog verder opzij viel en toen viel ook hij op de grond. Vlug greep Myrra de manen van het paard. Ze hoopte dat zij niet ook zou vallen.

Van de vallende man schrok het paard opnieuw. Eerder had het zijn soortgenoot in de nacht zien verdwijnen en het besloot die achterna te gaan. Het begon te draven. Myrra schrok geweldig en hield de manen van het dier stevig vast. Ze husselde heen en weer. Het meisje was doodsbang, maar ze was ook opgelucht. De prinses en zij waren van de mannen af!

Het paard draafde er lustig op los. En niet veel later hadden ze het andere paard bereikt. De prinses zat keurig en ontspannen op haar paard. Het leek voor Myrra alsof ze een ontspannen ritje door het bos aan het maken was. Niet de krampachtige houding waarin zij zich op dat moment aan haar paard probeerde vast te houden.

Aralyssia keek verschrikt achterom toen ze Myrra's paard hoorde naderde, maar toen ze zag dat het alleen Myrra was, lachte ze opgelucht en hield in. Ze zwaaide met haar arm. Maar Myrra kon niet terugzwaaien. Ze had beide handen nodig om zich vast te houden.

Het paard van Myrra bereikte het paard van de prinses en hield stil. Hijgend gingen zijn flanken op en neer, terwijl hij het ander paard vriendelijk besnuffelde. De prinses zag nu dat Myrra de teugels helemaal niet beet had. Ze was verbaasd, maar ze bukte voorover en greep de teugels van Myrra's paard.

"Alles OK?" vroeg ze aan Myrra.

Myrra durfde haar greep wat lossere te maken.

"Eh, ja," antwoordde ze wat onvast tegen de prinses. "Hoe kan jij zo rustig op zo'n dier blijven zitten? Het gaat heen en weer."

"Dat is oefening," antwoordde Aralyssia met een lach. "Ik zal het je ooit leren. Maar nu moeten we hier weg. Kan je op dat paard blijven rijden, of kruip je liever achter me?"

"Ik kruip liever achter je," antwoordde Myrra. "Dan kan ik me aan je vasthouden.""

"Dat is goed," zei de prinses. "Kom maar. Ik houd de paarden wel in bedwang."

Terwijl de prinses zich met de beide paarden bemoeide, kroop Myrra van de ene paardenrug naar de andere. Het ging goed. De ruggen waren glad, maar Myrra was een goede klimster, dus het lukte haar zonder veel ellende van de ene rug op de andere te komen.

"Zit je?" vroeg Aralyssia even later.

"Ja," antwoordde Myrra.

"Nu dan, houd je goed vast. Dan gaan we weer."

En Aralyssia zette de paarden weer op een draven.

Aralyssia liep de paarden flink doorrennen. Ze reden een hele tijd.

"Waar ga je heen?" vroeg Myrra haar op een geven ogenblik.

"Weet ik niet," antwoordde Aralyssia schreeuwend terug. "Naar ergens ver weg. Heb jij een idee?"

Maar dat had Myrra niet.

"We zien wel waar we uitkomen," antwoordde de prinses.

De paarden draafden en draafden maar door. Myrra werd vreselijk moe, maar ze durfde de prinses niet te vragen te stoppen. Ook zij had het gevoel dat ze zo ver mogelijk weg moesten zien te komen. Eindelijk, toen het al licht werd, liet Aralyssia de paarden langzamer lopen.

"Wat denk je. Zullen we zo ver genoeg zijn?" vroeg ze naar achteren, aan Myrra.

Myrra wist wel zeker dat ze ver genoeg waren. Ze hadden uren zitten rijden!

"Ja!" riep ze daarom terug.

Ze waren midden in het bos. Er kruiste een beekje hun pad, en Aralyssia liet de paarden stoppen. Handig liet ze zich van de rug van haar paard glijden. Toen zag ze Myrra die er echt moe uitzag, en ze strekte haar armen uit om Myrra te helpen.



Meer glijdend en vallen kwam Myrra ook omlaag. Alles in haar lichaam was moe. Ze kon niet meer haar op voeten staan en zakte met een zucht neer op het mos.

De paarden waren ook moe. Ze merkten het water en gingen er van drinken. Aralyssia bond ze vast aan een boom vlakbij en kwam toen bij Myrra zitten.

Myrra zat lekker. Het mos was zacht, en lag niet koud. Ze dommelde en voor ze doorhad wat gebeurde, was ze in slaap gevallen. De prinses was wat teleurgesteld. Ze had met het meisje willen praten, maar dat ging nu niet. Zelf kon ze niet slapen. Ze had nog nooit buiten geslapen, en het mos voelde koud en vies aan. Ze vond het al erg dat ze erop moest zitten. Haar nachtjapon zou vast groen worden! Maar ze had geen andere keus. Pas nu merkte ze ook hoe dun ze gekleed was. In feite had ze niets meer dan haar dunne nachtjapon aan, en haar voeten waren bloot. De mannen van vannacht hadden haar zo van haar bed gelicht.

Een rilling trok over de rug van de prinses. Ze huiverde. Jaloers keek ze naar Myrra die heerlijk lag te slapen. Zo te kunnen slapen! Toen keek ze naar de paarden. Die waren rustig bij de beek aan het drinken. Ze zag het zweet op hun lichamen glanzen. Die moest ze er eigenlijk vanaf halen. Dat zou ze dan maar gaan doen, dan bleef ze zelf ook wat warm.

De prinses stond op en met een half wanhopig gevoel trok ze wat gras om de paarden te gaan verzorgen.

Aan het eind van de ochtend werd Myrra pas weer wakker. De zon was langzaam opgeschoven en kriebelde nu in haar gezicht. Het felle licht maakte het meisje wakker.

Verbaasd knipperde Myrra met haar ogen en keek om zich heen. Waar was ze? Dit was niet de brug waar ze altijd sliep. Ze was buiten de stad, buiten Malidara. In het een of ander bos. Toen zag ze de prinses zitten en langzaam kwamen de herinneringen aan de afgelopen nacht weer naar boven.

De prinses was niet ver van Myrra op de grond gaan zitten. Ze zag er moedeloos uit.

"Hee," zei Myrra.

Verheugd keek Aralyssia op.

"Je bent wakker!" zei ze blij terug.

"Ja," antwoordde Myrra. "Maar wat is er met jou? Je ziet er zo droevig uit."

De prinses haalde haar schouders op.

"Dat komt omdat ik het allemaal niet meer weet," zei ze.

"Wat niet weet?," vroeg Myrra nieuwsgierig.

"Nou, we zitten hier midden in het bos. Waar moeten we heen?"

Wat moeten we doen? Er is hier niemand die ons verwacht.

Niemand naar wie we toe kunnen gaan. En ik heb honger. Ik zou graag iets willen eten. Maar hoe komen we aan eten?"

"Tja," antwoordde Myrra. "Dat weet ik allemaal niet."

De prinses keek het meisje geschrokken aan.

"Ik had gehoopt dat jij hier antwoord op zou hebben," zei ze. "Jij bent van de straat. Jij weet hoe je buiten moet leven."

"Ja, nou ja," antwoordde Myrra wat verlegen en schouderophalend. "Maar dat betekent niet dat ik eten kan toveren. We kunnen wel kijken of we wat kunnen vinden."

Aralyssia keek Myrra ongelovig aan.

"Vinden?" vroeg ze.

"Ja," antwoordde Myrra. "Er zijn genoeg struiken met bessen op dit moment. Daar kunnen we van snoepen. Laten we kijken of hier in de buurt enkele staan."

De twee meisjes stonden op. Aralyssia met grote tegenzin. Ze begon zich erg moe te voelen. Zij had nog niet geslapen. Maar dat had Myrra niet door. Het meisje begon het bos rond te zoeken.

"Kom mee!" riep ze tegen Aralyssia.

Onhandig liep de prinses op haar blote voeten naar Myrra toe.

Myrra zag het meisje onhandig lopen en keek haar verbaasd aan.

"Ben je gewond aan je voeten?" vroeg ze nieuwsgierig.

"Nee, maar ik heb geen schoenen," antwoordde Aralyssia. "Jij hebt gelukkig schoenen aan. Ik lag te slapen toen ze kwamen, en ze hebben me zo van het bed gelicht."

Myrra keek naar beneden, naar haar eigen schoenen. Zij had ze niet nodig. Ze had geleerd om op blote voeten te lopen. Resoluut nam ze een besluit.

"Ik trek de mijne uit," zei ze tegen de prinses. "Dan kan jij ze dragen.

"En jij dan?" vroeg Aralyssia bezorgd, maar ook dankbaar.

"Ik ben het gewend," antwoordde Myrra. "Ik zal niet zo raar lopen."

Het meisje ging zitten en trok haar schoenen uit. Ook de mooie sokken die ze aanhad, trok ze uit. Toen gaf ze alles aan Aralyssia. Opgelucht trok Aralyssia de sokken en de schoenen aan. Ze kon nu gelukkig weer normaal lopen.

"Kom mee!" zei Myrra toen de prinses klaar was. "Dan gaan we verder."

"We moeten ervoor zorgen dat we de paarden niet uit het oog verliezen," zei Aralyssia bezorgd.

"Nee, nee," antwoordde Myrra. "We onthouden waar ze zijn. We vinden de weg heus wel terug. Kom nu mee."

De meisjes liepen verder door het bos. En inderdaad kwamen ze een struik tegen waaraan een heleboel bessen zaten. Myrra herkende de struik.

"Deze kun je eten," zei ze tegen Aralyssia.

Het meisje begon direct bessen te plukken en er van te snoepen. Onwennig volgde de prinses haar voorbeeld. Kon je deze bessen echt eten? En moest je ze niet eerst wassen?

Maar de prinses was hongerig en de bessen waren lekker. Spoedig was Aralyssia haar schroom vergeten en at gulzig van de struik.

Toen de meisjes allebei vol waren, gingen ze weer terug naar de paarden bij de beek. Met pijn keek Aralyssia achterom naar de bessenstruik die ze daar moest laten staan. Daar was het voedsel. De prinses voelde een drang om bij de struik te blijven. Dan hadden ze altijd te eten. Maar Myrra zag het meisje niet kijken en liep verder.

"Kom, laten we verder trekken," zei ze tegen de prinses. "Ik ben liever in de stad dan hier in het bos."

"Maar waar moeten we naar toe?" vroeg Aralyssia. "Ik kan niet naar Malidara. Daar word ik zo opgepakt."

Myrra stond stil en draaide zich om. Ja, daar had ze niet aan gedacht. Naar Malidara konden ze niet terug. Wat nu?

"Er ligt een stad aan de andere kant van het eiland," zei Aralyssia tegen Myrra. "Karandi heet het, geloof ik. We zouden daar naartoe kunnen gaan, hoewel ik niet weet of ze me daar ook zullen herkennen."

Myrra liet haar gedachten door haar hoofd gaan. Naar Karandi gaan? Ze had wel eens van die stad gehoord. Maar ze kende het niet. In haar leven was ze nog nooit buiten Malidara geweest. Toch, het was een stad, en in de stad zou eten zijn. Op deze bessen alleen konden ze niet leven.

"OK, we proberen het gewoon," zei ze tegen de prinses. "We zullen heel voorzichtig zijn. Zodra we zien dat je wordt herkend, verlaten we de stad weer."

De twee meisjes liepen terug naar de paarden. De twee paarden zagen ze komen en begroetten hun enthousiast. Ze waren blij dat de meisjes er weer waren.

Aralyssia greep een van de zadels die ze in het gras had gelegd en legde deze over de rug van haar paard. Myrra bleef vanaf een afstandje toekijken. Ze wist niet wat ze moest doen.

Aralyssia gespte het zadel vast en pas toen merkte ze dat Myrra niets deed. Verbaasd keek ze naar het meisje om. Toen grinnikte ze.

"Oh, jij weet niet hoe dat moet," zei ze. "OK, laat het maar aan mij over."

Handig zadelde ze nu het tweede paard. Toen knoopte ze de teugels van de beide paarden los en hield ze in haar hand.

"Ga je weer bij mij achterop?" vroeg ze aan Myrra.

Bedrukt knikte Myrra van 'ja'. Ze zag er tegen op om weer te gaan hossen en bossen.

"Kunnen we niet gaan lopen?" vroeg ze.

Maar Aralyssia schudde met haar hoofd van 'nee'.

"Als we lopen schieten we niet zo veel op," antwoordde ze. "En ik geloof dat het nog best ver is naar Karandi."

Dat gaf de doorslag. Myrra knikte en liep toen naar de paarden toe. Aralyssia hielp haar in het zadel van haar paard, en toen steeg ze zelf ook op. Het tweede paard voerde ze aan de teugel mee.

Ze spoorde het paard aan, en daar gingen ze weer! Door de bossen waar de zon vrolijk tussen de bomen naar de grond scheen.

Voor Myrra was het weer de gebruikelijke nachtmerrie van het hossen en botsen, maar Aralyssia genoot. Heerlijk zo'n ritje door het bos. De zon scheen, de bomen waren groen, en het rook lekker. Het was alsof ze een ritje voor haar plezier maakte.

Maar ongeluk was niet ver weg. Opeens hoorden de twee meisjes een hoop hoeftgetrappel en toen ze verschrikt opkeken, zagen ze dat ze door mannen op paarden waren omringd. Ze schrokken geweldig. De mannen zagen er ruw uit. Dit waren vast rovers! Dat ze daar niet aan hadden gedacht!

Inderdaad waren de mannen rovers. Ze reden een stukje met de prinses en Myrra mee en dwongen hen toen te stoppen. Trillend bleef het paard van de meisjes stilstaan. De prinses trilde ook, over haar hele lichaam, maar Myrra was gelukkig kalm. Ze was ruwe mannen gewend en sprak hun taal.

"Hee, laat ons even gaan!" riep ze de mannen boos toe.

Maar daar dachten de rovers niet aan.

"Mooie paardjes hebben jullie," zei een van hen die op zijn paard het dichtst bij de meisjes was. Hij was stevig gebouwd, had een donkere haardos, en een dikke, zwarte baard. "Goede, snelle beestjes. Die kunnen we wel gebruiken!"

"Blijf weg," zei Myrra tegen de man.

Maar de rover lachte haar schallend uit.

"U heeft lef, vrouwtje," zei hij tegen Myrra. "U lijkt wel zelf een rover. Toch niet van een concurrerende bende, hoop ik?"

"Hou je mond, en laat ons gaan!" beet Myrra hem boos toe.

"Wacht maar wat anders gebeurt. Ik ken heel wat mensen, en die zijn sterker dan jij. Je wordt zo opgehangen, en in vieren gedeeld."

"Niemand hangt rover Ramsh op, want niemand kan hem pakken," antwoordde de man minachtend. "Denk je nu echt dat dit nooit tegen me is gezegd? Wel, als alles wat ze me ooit voorspeld hebben uitgekomen zou zijn, zou ik nu al tien keer dood zijn geweest. Maar zie! Ik leef nog steeds. En ze hebben me nog steeds niet te pakken. Nee, in dit bos is rover Ramsh heer en meester, vrouwtje. Maar houd nu je mond eens, lief kind van mij. Deze paardjes nemen we mee. En jullie twee ook maar meteen. Ik denk dat we jullie wel goed kunnen gebruiken. Mijn vrouw zal blij zijn met twee helpers."

Deze uitspraak maakte bij de andere mannen een hoop gelach los. Hun gelach klonk donderend door het bos en Aralyssia kromp nog meer in elkaar.

De roverhoofdman greep de teugels uit Aralyssia's hand en knikte toen tegen een van zijn mannen. Die nam het lege paard over. Het paard waarop Myrra en Aralyssia zaten, hield de roverhoofdman zelf bij de teugel. Toen klakte hij met zijn tong en de hele stoet van mannen en paarden zette zich weer in beweging. Dieper het bos in.

## Hoofdstuk 6: Bij de rovers

Op een langzamer tempo dan Aralyssia en Myrra hadden gereden, ging het verder door het bos. Aralyssia hield zich stevig aan haar paard vast. Ze durfde niet op te kijken en hield haar hoofd naar beneden. Maar Myrra was blij met dit langzamer tempo. Het was een stuk minder gehots en gebots dan wat ze had gehad! Ze kon nu een beetje om zich heen kijken en bekeek de rovers met grote interesse.

Een groep ruwe mannen, concludeerde ze. Gehard door het leven in het bos. Maar niet ruwer dan de mannen op straat die ze kende. Enfin, ze zou moeten oppassen. Maar misschien konden zij en Aralyssia op een gegeven moment ontsnappen.

De stoet van mannen reed een poosje door het bos. Toen werd het erg heuvelachtig, en opeens rezen er allerlei rotswanden op. De mannen reden over een heel smal paadje dat tussen een rotswand en een stroompje door liep, en toen verscheen ineens een grote, open plek. De open plek lag aan de voet van een hoge wand van rots waarin allerlei holen bleken te zijn. De roverhoofdman die de hele tijd naast de prinses had gereden wees met zijn linkerhand trots over de open plek.

"Welkom in mijn verblijf," zei hij tegen de twee meisjes.

Myrra keek, en zag op de open plek meer rovers zitten.

Ontsnappen kon hier niet. De stoet van paarden hield stil, en de rovers commandeerden de twee meisjes van hun paard af te komen. Myrra kroop er af, maar Aralyssia durfde niet. Er kwamen twee rovers aan en die tilden Aralyssia van het paard af. Toen de prinses op de grond stond, zakte ze in elkaar. De angst was haar te veel geworden.

"Breng haar naar het vuur," commandeerde de roverhoofdman.

"En neem het andere meisje ook mee. Jij daar, zorg voor de paarden. Wrijf ze droog en geef ze goed te eten. Het zijn prachtbeesten."

Zo gebeurde alles op commando van de roverhoofdman. Spoedig waren de paarden weggebracht, en werd Myrra naar een plek bij het vuur gebracht. Aralyssia werd gedragen.

De prinses werd bij het vuur neergelegd en Myrra ging naast haar zitten. Ze kreeg een kroes helder water die ze in een teug leegdronk.

Opeens was een vrouw bij hun. Myrra had haar niet zien aankomen. De vrouw was fors, en haar stem klonk luid. Helaas klonk haar stem ook scherp, waardoor Myrra haar meteen al niet mocht. Het bleek de vrouw van de roverhoofdman te zijn.

"Ach, wat hebben we nu?" vroeg ze scherp om zich heen. De roverhoofdman was nergens te bekennen, en de andere rovers deden alsof ze niet tegen hun sprak. Maar de roversvrouw merkte dat niet. Ze vroeg verder:

"Twee meisjes, wat moet ik daar mee?"

Myrra zat op de grond en keek de roversvrouw aan. Ze zei niets. Wat moest ze ook zeggen?

De roversvrouw had geen antwoord gekregen, en dus stelde ze haar vraag opnieuw.

"Twee meisjes," zei ze wat ongeduldig om haar heen. "Kan iemand mij vertellen wat ik met ze moet?"

Ze keek op Aralyssia neer en zag haar bleke, bewusteloze gezicht.

"Een heeft het nu al begeven. Weg ermee!"

"Nee!" schrok Myrra. "Alstublieft niet."

Daar kwam over de vlakte de roverhoofdman aanlopen. Direct wendde de vrouw zich tot hem.

"Ramsh, wat heb je nu meegebracht?" vroeg ze aan hem.

"Twee hulpjes voor in de huishouding lief," antwoordde hij haar vriendelijk. "Ik geloof dat je dat graag wilde."

"Ja, natuurlijk," zei de vrouw. "Maar ik wilde twee echte meiden. Dit zijn twee scharminkels. Een is zelfs al flauw gevallen!"

De roverhoofdman kwam naderbij en keek op Aralyssia neer.

"Die zal wel weer bijkomen," zei hij nuchter. "Mopper niet vrouw, we zullen er echte meiden van maken."

De roversvrouw knorde nog wat, maar werd toen rustig.



"Hoe heten ze?" vroeg ze aan haar man.

"Dat weet ik zelf ook nog niet. Vraag het ze," antwoordde deze.

De vrouw richtte haar blik naar beneden, en vroeg toen scherp:

"Jullie namen, meisje. Hoe heten jullie?"

"Eh, ik heet Myrra, en dat is Lyssa," antwoordde Myrra verward door de scherpe vraag. Wel was ze zo helder de naam van de prinses te vermommen. Niemand mocht weten dat Aralyssia de prinses was. Stel je voor dat dat uitkwam!

Ze streelde de arm van het bewusteloze meisje naast haar.

Hopelijk maakte Aralyssia het goed! De vrouw ging er klakkeloos vanuit dat ze zusjes waren.

"Wat is er met je zusje?" vroeg ze aan Myrra.

Myrra haalde haar schouders op.

"Flauwgevallen, denk ik" antwoordde ze.

"Waarom draagt ze een nachtjapon?" wilde de roverhoofdman weten. Zijn ogen hadden opgemerkt dat Myrra een jurk droeg zonder schoenen, en Aralyssia een nachtjapon maar met kousen en schoenen. Hij begreep er niets van.

Myrra hield haar adem in. De rovers mochten niet merken dat Aralyssia een prinses was! Hopelijk wist niemand nog van de gebeurtenissen in het paleis van afgelopen nacht, anders konden ze wel raden waarom Aralyssia een nachtjapon droeg.

Myrra zat nog over een antwoord na te denken, maar de roverhoofdman was ongeduldig.

"Geef ze andere kleren, vrouw," zei hij tegen zijn vrouw. "In deze kleren kunnen ze niet hier leven."

"Nou niet zo maar," protesteerde de vrouw. "Eerst moet dat meisje weer bij kennis zijn. Ik ga haar niet dragen. Ze is groot genoeg."

De hoofdman keek achter zich om, over de open plek.

"Eldo!" riep hij.

Een spichtige, jonge man kwam naar het groepje toe gelopen.

"U had mij geroepen?" vroeg hij aan de roverhoofdman toen hij bij hun was.

De roverhoofdman wees naar Aralyssia.

"Zorg dat dat meisje weer kan lopen," beval hij de jongen.

De spichtige jongeman die de dokter van de bende bleek te zijn, knielde over Aralyssia heen en luisterde naar haar ademhaling. Toen beklepte hij haar borst.

"Ik vrees dat ik haar niet zomaar bij kennis kan brengen, meester," zei hij terwijl hij weer overeind kwam. "Het meisje is in een shock. Ik adviseer haar goed te laten slapen."

De vrouw van de hoofdman liet een geërgerde uitroep horen, maar de roverhoofdman riep al twee mannen bij zich.

"Breng haar naar de slaapvertrekken," beval hij hun. "En zorg dat ze goed kan rusten."

De twee mannen knikten, bukten en pakte Aralyssia op. Toen droegen ze haar weg. Ze lieten Myrra achter. Het meisje voelde een hand in haar nek en toen ze opkeek zag ze dat de roversvrouw haar had gepakt.

"Jij gaat met mij mee, meisje," zei ze ferm tegen haar. "Dan krijg je fatsoenlijk kleren van me."

Gehoorzaam stond Myrra op en liep de roversvrouw achterna over de open plek. Tijdens het lopen keek ze links en rechts om zich heen. Ze hoopte een manier te zien om te kunnen ontsnappen.

Maar nee, zelfs als ze al zou kunnen ontsnappen, dan nog zou ze Aralyssia moeten achterlaten. En dat wilde ze niet. Het meisje had besloten de prinses voor geen goud in de steek te laten.

Er zat niets anders op. Ze zou zich bij de roversbende moeten aanpassen. Tot Aralyssia weer sterk genoeg was. Totdat ze met zijn tweeën konden ontsnappen.

Aralyssia. Myrra maakte zich zorgen om de prinses. Wat was er met haar aan de hand? Ze hoopte dat het niet erg was, en dat het meisje spoedig weer beter zou zijn.

De vrouw ging Myrra voor naar een van de holen in de rotswand. Ze moesten over een paar smalle rotspaadjes klimmen, maar Myrra had daar geen moeite mee. Lenig als een kat kroop ze omhoog. Het hol waarheen de vrouw haar leidde, bleek haar privé-hol te zijn. Het was heel geriefelijk ingericht, met tapijten op de vloer en wandkleden aan de wand. Er stond een goed bed in, en een flinke kledingkast, en een dressoir waarop een mooi, met goud

omlijste spiegel stond. In diverse kandelaars brandden kaarsen. Myrra keek om zich heen en vroeg zich af wat hiervan allemaal gestolen was.

De vrouw duwde het meisje op bed, en begon in de grote kledingkast te rommelen. Even later haalde ze er een eenvoudige tuniek van stevige, groene stof uit.

"Hier, dit zal je vast beter zitten dan die prachtige jurk van je, meisje," zei ze. "Trek die maar uit. Die kun je gebruiken bij belangrijke gelegenheden. Dan is het leuk iets leuks aan te hebben. Hoewel je er al wel een scheur in hebt gemaakt, zie ik."

Verbaasd keek Myrra naar haar jurk. Inderdaad, in de blauwe stof zat een scheur! Ze had geen flauw idee hoe deze er in gekomen was. Die was gisteren nog niet geweest.

Opeens moest het meisje aan Gerada denken. De vrouw van het paleis. Die had haar deze jurk gegeven. Gerada en het paleis leken nu erg ver weg. Was het inderdaad gisteren geweest dat ze er met de prinses had gespeeld? Het leek een heel andere wereld. Een heel andere tijd ook. Bezorgd vroeg Myrra zich af hoe het nu met Henk en Gerada was. Zouden ze zichzelf in veiligheid hebben kunnen brengen? Myrra hoopte dat het hun gelukt was.

Maar de roversvrouw liet het meisje geen tijd voor verder nadenken. Toen Myrra de mooie, blauwe jurk voor de groene tuniek had verwisseld, nam ze haar weer mee naar beneden, naar de open plek van de rovers. Daar moest Myrra aardappels schillen. Een heleboel aardappels. Voor het eten van de rovers vanavond. Myrra had nog nooit gekookt. En ze had ook nog nooit aardappels geschild. In het begin was ze er erg onhandig in en de roversvrouw mopperde op haar. Maar Myrra paste zich snel aan. Na een paar mislukte pogingen kon ze goed en snel aardappels schillen. Tijdens het schillen had het meisje alle tijd om na te denken. Er ging een heleboel door haar hoofd. De situatie in Malidara, bijvoorbeeld. Hoe was het er nu? En wie woonde er nu in het paleis? Hoe was het met de koning en de koningin? Aralyssia's vader en moeder. En waar waren ze naar toe gebracht? Werden ze ergens gevangen gehouden? Of zouden de opstandelingen ze

hebben gedood? Het meisje moest aan de koningin denken. De koning had ze nooit gezien. Streng en koel, was de vrouw geweest. Maar haar doden? Nee, dat ging Myrra te ver. Hopelijk maakte ook zij het goed. En nu? Wie had nu de macht in het land? Hoe werd het land nu geregeerd? Of werd het niet geregeerd? En waarom hadden de opstandelingen de koning willen verjagen? Wat was er aan de hand? Allemaal vragen waarop Myrra geen antwoord wist. Haar hele leven had ze als straatkind in Malidara doorgebracht, en de koning en hoe het land geregeerd werd, waren altijd ver weg geweest. Als van een andere wereld. En nu ineens zat ze er middenin! Was ze getuige geweest van hoe de rebellen de koning hadden opgepakt, en was ze samen met de prinses ontsnapt. En hier zat ze nu samen met de prinses van haar land bij de rovers! Het leek te vreemd om echt waar te zijn.

Ze bedacht wat ze moest doen. Hoe kon ze hier met Aralyssia ontsnappen? Maar zeker zou de open plek goed worden bewaakt. Ze konden hier niet weg. Maar moesten ze dan blijven? Het was wel weer een goede schuilplaats. Niemand die hier een prinses zou zoeken. Maar wat zou gebeuren wanneer de rovers er achter kwamen dat Aralyssia, nee Lyssa, een prinses was? Wat zouden ze met haar doen? Myrra bedacht dat dat vast niet veel goeds zou zijn. Tegen die tijd moesten ze hier wel weg zijn.

Myrra maakte haar plan. Zolang Aralyssia ziek was, zouden de prinses en zij hier blijven. Het roversnest was een goede schuilplaats. Erg veilig voor de zieke prinses. Maar Myrra zou haar ogen open houden, en proberen een vluchtplan te maken. Zodat als de tijd daar was, ze zouden kunnen ontsnappen.

De vrouw van de hoofdman kwam weer naar het meisje toe en begon weer op haar te mopperen. Myrra onderging de stroom woorden geduldig. Ze zou ze moeten leren dragen als ze hier wilde blijven. Ze hoopte dat de prinses sterk genoeg was het leven hier ook aan te kunnen.

## Hoofdstuk 7: De kluizenaar

Het was avond. Myrra was naar Arylyssia gebracht. Tot verrassing en opluchting van het meisje hadden de prinses en zij een grot met zijn tweeën gekregen. Dat was prettig! Een plek waar ze zich beide konden terugtrekken. De grot in de rotswand was niet groot, maar hij was droog en comfortabel. In het midden hadden de rovers van varens een bed gemaakt; en daarop, onder een oude deken, lag Arylyssia te slapen. Myrra knielde bij de prinses neer, en streelde haar gezicht. Arylyssia werd niet wakker. Sliep ze echt? Of was ze bewusteloos? Er brandde een kaars in de grot, maar het licht was te zwak om Arylyssia goed te kunnen zien. Myrra probeerde of ze het hart van de prinses kon voelen. Ze voelde op haar borst, maar ze kon het hart niet vinden. Het meisje zuchtte terwijl ze naar Arylyssia keek. Ze voelde zich erg verantwoordelijk voor de prinses, maar ze had het idee dat het nog wel eens heel zwaar kon worden.

Er gingen een aantal dagen voorbij. Arylyssia werd niet wakker. Ze bleef in die vreemde toestand die ergens tussen slaap en bewusteloosheid in zat. Myrra was dus op haar eentje aangewezen, en af en toe voelde ze zich erg eenzaam. De roverhoofdvrouw liet haar een hoop karweitjes doen: eten klaarmaken, water halen, de was. Myrra was de hele dag bezig. In het begin mopperde de roversvrouw erg veel op het straatmeisje, want Myrra had nog nooit gewerkt en was erg onhandig in de karweitjes. Maar het meisje had het overlevingsinstinct van een wolf en leerde snel. Spoedig had de vrouw minder om over te mopperen. Maar toch bleef ze doormopperen. Het leek in haar te zitten om altijd en voortdurend te mopperen. Myrra dacht er niet te veel over na. Uit ervaring wist ze dat sommige mensen altijd mopperden. Haar moeder ook bijvoorbeeld. Tja, haar moeder. Het zal wel gek klinken, maar het meisje miste haar moeder en haar broer totaal niet. Een fijne relatie hadden ze

nooit gehad, en Myrra had al vroeg geleerd niet emotioneel afhankelijk van ze te zijn. Wel miste ze Malidara. Malidara met zijn mooie huisjes, en de schone straatjes. Met de haven, de bruggen, en de kerktoren. En ze miste de zee die in Malidara nooit ver af was geweest.

Hier was van de zee niets te merken, en dat vond Myrra jammer. Het meisje leerde in die dagen ook de andere rovers kennen. Ruwe kerels waren het. Gehard door het leven in het bos. Maar ook gehard door het leven zelf. Door wat ze hadden meegemaakt voordat ze zich bij de bende hadden aangesloten. Er zaten nare kerels tussen. Mannen zonder geweten, die het heerlijk vonden een ander te zien lijden. Maar er waren ook mannen die in hun hart goed waren. Mannen bij wie nare gebeurtenissen in hun leven ze tot de bittere, onvriendelijke kerels die ze nu waren, hadden gemaakt. Myrra kende dat soort mensen. Veel bedelaars in Malidara waren zo ook. Het meisje wist hoe ze met ze moest omgaan. En met een mengeling van respect en felheid wist ze de rovers te raken en hun vriendschap te winnen. Iedereen mocht die kleine meid wel. 'Een felle kat' werd ze genoemd. Myrra had pit, en ze kon even goed van zich afbijten als de roversvrouw dat kon. Dat wekte ontzag bij de rovers, en ze behandelden het meisje met respect.

De meeste rovers waren Aralyssia al lang vergeten. De prinses lag altijd in haar grot, en de rovers zagen haar nooit. Myrra verzorgde de prinses zo goed en zo kwaad als het ging. Soms was Aralyssia in een soort van bewusteloos ontwaken. Dan had ze haar ogen open, maar wat rond om haar heen gebeurde ontging haar. Op die momenten voerde Myrra haar en gaf haar te drinken. De eerste keren dat dit was gebeurd, was Myrra blij geweest. Hoera! De prinses kwam weer bij kennis! Spoedig zouden ze weer met zijn tweeën zijn! Ze had geprobeerd met Aralyssia te praten en had haar naam genoemd. Maar Aralyssia had geen teken van leven gegeven.

Nu liet Myrra het maar zo.

"Ze is in een soort van ontkennende fase," zei de spichtige jongeman die elke dag even naar de prinses kwam kijken. "Het lijkt alsof ze niet wakker wil worden. Alsof ze de wereld rondom haar niet wil accepteren. Wat is er met haar gebeurd?"

Myrra haalde haar schouders op. Ze begreep heel goed wat de jongen bedoelde, maar ze kon hem de waarheid niet vertellen. Ondanks het vele werk dat de roversvrouw haar liet doen, had Myrra ook tijd voor zichzelf. Die tijd nam het meisje ook gewoon. Als ze geen zin had om te werken, trok ze erop uit; en dan zorgde ze ervoor dat ze simpelweg niet gevonden werd. Als ze dan later weer naar het kamp terugkeerde, kreeg ze altijd wel een enorme preek van de roversvrouw; maar die liet Myrra altijd gelaten over zich heen komen. Ze wist inmiddels wel dat het niet erg was als ze af en toe weg sloop. De roversvrouw kijfde alleen zo om haar reputatie als bazin hoog te houden.

Myrra vergat niet haar plan om ooit met de prinses te ontsnappen. Op haar tochten onderzocht het meisje alle uitgangen van het kamp. Zoals ze had verwacht werd het roversnest goed bewaakt. In feite waren er van de open plek maar twee uitgangen: De ene was waar het riviertje de plek op kwam stromen, en de andere was waar het water de open plek weer verliet. Beide gangen liepen door een nauwe kloof tussen hoge rotsen. De toegang was zo nauw dat er maar een paard tegelijk doorheen kon. Van boven werden beide kloven dag en nacht bewaakt. Je kon er niet ongezien doorheen. De rovers hadden hun schuilplaats goed gekozen!

Myrra onderzocht ook de randen van de open plek. Aan een kant had je de grote rotswand met de grotten waarin de rovers leefden. Aan de overige kanten leek de plek door bos te worden begrensd. Maar dat was niet zo. Een paar honderd meter achter de bomen rezen ook daar enorme rotswanden op. En ook daar was van vluchten geen sprake: de wanden die oprezen waren stijl en massief. Myrra kon geen plekje vinden om omhoog te klimmen, laat staan er doorheen te komen. De open plek was echt rondom afgeschermd! De laatste mogelijkheid was de rotswand met de

grotten zelf. Deze rotswand was hoog en liep ook stijl. Maar er waren overal geitenpaadjes waarover de mannen naar hun grotten liepen. Er waren een heleboel grotten in de wand. Elke rover had er zijn eigen grot. Maar daarnaast waren er ook grotten voor de paarden, voor de etensvoorraad, voor de munitie, en zelfs grotten voor de buit! Sommige grotten stonden in verbinding met andere. Er werd verteld dat binnen in de rots een enorm gangenstelsel was. Alleen de roverhoofdman kende dat volledig, werd gezegd. Misschien dat vanuit deze gangen ook een weg naar buiten liep, maar Myrra durfde dat nog niet te onderzoeken. Het meisje besloot eens de geitenpaadjes te ontdekken. Zou een van de paadjes helemaal tot boven leiden? Zou het haar lukken bovenop de rots te komen? En dan? Wat was er aan de andere kant van de rotswand? Myrra was erg benieuwd.

En dus, op een middag waarop de hoofdvrouw geen karweitjes voor haar had, begon Myrra aan haar tocht omhoog.

Het meisje klom en liep over de geitenpaadjes. Deze paadjes waren vreselijk smal. Myrra moest goed opletten waar ze haar voeten neerzette. Nu en dan passeerde ze een grot. Het meisje keek geen enkele keer naar binnen. In de dagen dat ze nu hier was, had ze geleerd dat de rovers erg op hun privacy waren gesteld. Hun eigen grotten waren ze heilig, en niemand mocht er zonder toestemming in komen. Dus liet Myrra de grotten voor wat ze waren, en klom over de geitenpaadjes verder. Hoger, steeds hoger. Naarmate het meisje hoger kwam, passeerde ze minder grotten. En ook werd de omgeving anders. Het was hier niet meer zo steil als beneden. En er was hier meer begroeiing. Planten en grassen verdrongen elkaar op de rotsachtige bodem. Toen Myrra naar boven keek, zag ze dat ze er bijna was. Ze keek omlaag en zag de diepte onder haar. Daar, ver beneden lag de open plek waarop de rovers huisden. Een rookpluim dwarrelde omhoog. Dat was het vuur. Myrra zag een paar stipjes dat vast enkele rovers waren. Wat was ze hoog! Het meisje ging verder. Ze passeerde nog een paar rotsen, en toen verdween het geitenpaadje dat ze had gevolgd in het groen. Ze moest nu haar eigen weg zoeken. Maar dat was geen



probleem. De grond was hier heel goed begaanbaar. Ze moest er alleen voor zorgen dat ze het paadje straks weer terug zou kunnen vinden. Dus stopte het meisje en keek achterom naar de weg die ze was gekomen. Ze nam de omgeving goed in zich op. Ze ontdekte dat het heel eenvoudig was: Bij het laatste hol stond een uit de kluiten gegroeide struik. Die moest Myrra terugvinden.

Toen ging ze verder. Steeds verder omhoog. Het was een mooie dag en de zon scheen omlaag. De grond onder haar werd nu heel vlak, en de open plek van de rovers verdween uit beeld. Ze had nu bijna de bovenkant van de rotswand bereikt.

Myrra stopte opnieuw en keek weer om zich heen. Daar! Daar zag ze de zee. En daar aan die kant ook! Wat kon je hier ver kijken! Zeker moest de rots een van de hoogste punten van het eiland zijn. Het meisje vroeg zich af of ze Malidara kon zien. Ze zocht naar de stad, maar ze vond hem niet. Waarschijnlijk lag hij ergens in de verte. Ze herinnerde zich dat ze met Aralyssia een heel stuk door het bos had gereden. Waarschijnlijk was ze te ver weg.

Het meisje liep verder en keek of ze aan de andere kant ergens omlaag kon. Dat leek te lukken. Zacht glooiend liep de rots daar naar beneden.

Dat was mooi! Dan was dit een route die Aralyssia en zij zouden kunnen nemen om van de rovers te ontsnappen. Straks, als de prinses weer beter was.

Myrra voelde zich heel tevreden. Ze vond een plekje met een prachtig uitzicht op het kamp van de rovers en ging daar zitten. Het was een prachtige middag. De hemel was klaarblauw, en de zon scheen naar beneden. De natuur leek zich in de zon te koesteren. Behalve het gezoem van de insecten in het gras rondom haar, was alles rustig. Myrra genoot van de rust en van het uitzicht.

Opeen viel een schaduw over het meisje. Myrra schrok enorm. Met een betrappt gevoel keek ze op. Ze verwachtte een van de rovers te zien, maar het bleek een man te zijn die ze niet kende. Hij had een mooi, regelmatig gezicht en vriendelijke ogen. "Hallo," zei Myrra wat verlegen tegen de man.

De man knikte als antwoord en ging naast haar zitten. Samen keken ze een poosje naar de diepte beneden hun terwijl geen van beide iets zei.

"Weet je wie daar wonen?" vroeg de man toen opeens aan Myrra. Het meisje knikte.

"Rovers," antwoordde ze. "Ik leef daar ook."

De man knikte.

"Ben jij een kind van ze?" vroeg hij.

"Welnee," schrok Myrra. "Ze hebben mij gevangen genomen. Mij, en.... en mijn zusje."

Snel vervolgde ze haar verhaal.

"Mijn zusje is ziek. Daarom kunnen we niet weg."

De man luisterde en knikte opnieuw.

"Hoe is het daar?" vroeg Myrra en wees met haar hand naar de andere kant van de rotstop. "Kun je daar naar beneden?"

"Oh ja," antwoordde de man. "Ik kom er vandaan."

"En de rovers?" vroeg Myrra, "zien de rovers je als je daar afdaalt?"

De man begon zacht te lachen.

"Wilde je ontsnappen, meisje?"

Myrra haalde haar schouders op.

"Ik ben geen rover," antwoordde ze. "En mijn zusje evenmin."

"Waar kom je vandaan?" vroeg de man geïnteresseerd.

"Van Malidara," antwoordde Myrra.

"Van Malidara?" herhaalde de man. "Dat is een heel eind weg. Helemaal aan de andere kant van het eiland. Hoe ben je hier verzeild geraakt?"

"We reden door het bos," antwoordde Myrra. "Stel me alstublieft geen verder vragen. Laat mij nu een paar vragen stellen. U bent geen rover, hè? Waar woont u?"

"Nee, oh nee," antwoordde de man. "Ik ben zeker geen rover. Ik ken Ramsh, en Ramsh kent mij. Maar daar houdt het mee op. We leven ieder apart. Hij daar met zijn roversbende, en ik hier alleen." De man wees met zijn vinger naar de andere kant van de rotstop.

"Ik woon daar," vertelde hij. "Tussen de bomen."

"Bent u een kluzenaar?," vroeg Myrra. Ze had wel eens over kluzenaars gehoord. Dat waren mensen die alleen leefden, diep ver weg in de bossen.

"Ja," antwoordde de man. "Ik ben een kluzenaar."

"Oh," antwoordde Myrra.

Toen werd het stil. Het meisje dacht na. Als het de prinses en haar lukte van de rovers te ontsnappen, dan zou de man hen misschien kunnen helpen door het bos vooruit te komen. Ze besloot het de man te vragen.

"Ik wil ontsnappen," zei ze. "Als mijn zusje weer beter is, wil ik ontsnappen van de rovers. Kunt u ons daarbij helpen?"

De man keek geamuseerd op het kleine meisje neer.

"Ik jullie helpen?" vroeg hij. "Ramsh laat mij vermoorden als hij weet dat ik zijn mensen heb helpen ontsnappen."

"Meisje, ik leef hier bij zijn gratie."

"Maar hij hoeft er niet achter te komen," ging Myrra hier tegen in.

"We hoeven niet lang bij u te blijven. We moeten alleen verder door dit bos. We willen naar Karandi."

"En jullie denken dat jullie in Karandi aan de roverhoofdman kunnen ontkomen?," vroeg de man. En hij lachte zacht. "Ramsh heeft mensen in Karandi. Hij spoort je zo op. Alleen in Malidara zijn jullie veilig. Daar komt hij niet."

"Tja, maar in Malidara zijn *wij* weer niet veilig," zuchtte Myrra.

"We moeten wel naar Karandi. Wat nu?"

"Waarom zijn jullie in Malidara niet veilig?" wilde de man weten. Myrra schudde met haar hoofd.

"Dat vertel ik liever niet," antwoordde ze.

Het werd weer stil tussen de twee. Toen vroeg de man: "Hoe heet je?"

"Myrra," antwoordde Myrra. "En hoe heet u?"

De man antwoordde niet direct op Myrra's vraag.

"Myrra," herhaalde hij. Zijn stem klonk een beetje spottend, maar zijn ogen stonden verrast. "Is dat jouw naam?"

"Ja," antwoordde Myrra. Niet goed wetend wat ze met de spot in zijn stem aan moest. "Hoe heet u?"

"Mijn naam is Gustav," zei de man. Hij gaf het meisje een hand. De verraste blik was weer uit zijn ogen verdwenen.

"Aangenaam kennis met je te maken, Myrra."

Myrra nam de hand van de man en schudde hem.

"Ik ook," antwoordde ze.

Toen werd het opnieuw stil bovenop de rots. Myrra keek peinzend in de diepte.

"Weet u hoe ik anders weg kan komen?" vroeg ze aan de man. "Ik wil echt weg. Er moet toch een manier zijn om van die rovers af te komen?"

"Wat wil je in Karandi gaan doen, Myrra, als Malidara je thuis is?," vroeg de man.

Myrra schudde haar hoofd.

"Ik weet het niet," antwoordde ze. "We zijn op de vlucht. We willen ons ergens verstoppen."

"Waarom?," vroeg de man. "Hebben jullie iets gedaan? Jij en je zusje."

"Nee!" antwoordde Myrra geschrokken. "Nee, echt niet. Ik kan je ons verhaal niet vertellen. Maar we hebben niets misdaan. Maar we moeten wel vluchten."

"Wel, als je je wilt verstoppen, dan is de plaats bij de rovers zo gek nog niet," antwoordde de man. "Ramsh is een goed iemand. Of hebben ze je verkeerd behandeld?"

Myrra schudde met haar hoofd.

"Nee, nee, dat is het niet," zei ze. "Nee, ze behandelen ons inderdaad goed."

Ze werd stil, en dacht na.

"Ja, misschien heeft u gelijk," zuchtte ze toen. "Misschien zitten we bij de rovers inderdaad juist wel goed. Het is alleen zo'n vreemde plek."

"Soms is toeval geen toeval," verklaarde de man raadselachtig.

"Wel, Myrra, laten we dit afspreken. Probeer bij de rovers te blijven. Wanneer je het daar toch vervelend vindt worden, en je wilt vluchten, dan kun je altijd bij mij terecht. Ik woon daar tussen de bossen."

En de man wees aan de zijkant van de rots omlaag.

"Daal hier gewoon naar beneden. Zie je die grote eik, daar halverwege? Daar ontspringt een beekje. Wanneer je dat beekje volgt, kom je vanzelf bij mijn hutje. Ik moet je wel waarschuwen: veel bijzonders is het niet. Maar ik zal je helpen. Jij, en je zusje ook. Tussen twee haakjes, wat is haar naam?"

"Lyssa," antwoordde Myrra. "Zij heet Lyssa."

"Lyssa," herhaalde de man. "Een mooie naam."

"Wel, meisje. Ik ga nu weer eens omlaag. Onthoud mijn woorden. Wanneer er wat is, sta ik voor je klaar. Maar ik denk dat de beste schuilplek bij de rovers is. Probeer daar dus te blijven. Probeer er het beste van te maken."

Myrra knikte. "OK, dat zal ik doen," beloofde ze.

De man stond op en begon aan zijn afdaling naar de grote eik. Ook Myrra stond op en zocht haar weg in de tegenovergestelde richting. Haar gedachten waren wat verward. Ze was hier gekomen om een vluchtweg uit het kamp van de rovers te zoeken. Maar alles wat ze gekregen had, was een advies er juist te blijven!

Natuurlijk kwam Myrra veel en veel te laat beneden in het roverskamp. De roverhoofdvrouw gaf haar een flink standje. Maar dat liet het meisje gelaten over zich heen gaan. 's Avonds zat ze weer bij Aralyssia. De prinses had een van haar heldere momenten. Myrra probeerde het meisje te laten drinken en voerde haar. Toen Aralyssia genoeg gegeten en gedronken had, nam Myrra haar hand in de hare. En toen ineens kwamen de tranen. "Aralyssia wordt weer normaal," snikte ze terwijl ze zich over het meisje boog dat alweer bijna in slaap gevallen was. "Alsjeblieft. Ik wil hier niet alleen zijn."

Maar Aralyssia werd niet beter. En dus zat er voor Myrra niets anders op dan zich in het kamp van de rovers staande te houden. De man bovenop de berg had wel gelijk: bij de rovers zaten ze inderdaad zo slecht nog niet. Maar weinig mensen in het kamp wisten nog van Aralyssia. En diegenen die haar nog wel herinnerden, zagen haar als een gewoon meisje uit Malidara.

Bovendien werd het kamp erg goed bewaakt. Nee, eigenlijk zaten ze hier heel veilig. Maar Myrra wist dat ze niet haar hele leven hier zou willen blijven. Op een gegeven ogenblik zou ze het kamp toch willen verlaten. Maar waar zouden ze dan terecht kunnen? Het meisje hoorde niets van de buitenwereld. Ja, de rovers gingen op jacht. En regelmatig keerden ze terug met een flinke buit. De eerste keer dat dit was gebeurd, had Myrra met afgrijzen naar de buit staan kijken. Deze spullen waren van een ander! Zij was geen dief. Ze wilde ook geen dief zijn! Ze wilde niet bij deze mannen horen! Maar het meisje hoorde natuurlijk wel bij de rovers. Ze slikte, en probeerde het gevoel te verdringen. Ze durfde niet te vragen wat met de eigenaren van deze goederen was gebeurd. Ze wilde het niet weten!

Altijd wanneer de rovers succes hadden gehad, werd er 's avonds flink feest gevierd. Dan zaten de mannen tot laat in de nacht bij het vuur en dronken sterke drank. De buit lag opgestapeld in een speciale hoek van het veld, en iedereen ging daar even kijken. De volgende ochtend dan, als iedereen laat wakker geworden was en hoofdpijn had van de drank, werden de buitgemaakte goederen verdeeld. Het voedsel ging altijd naar de voorraadgrotten, en een flink deel van de waardevolle spullen ook. Maar er was altijd ook een deel dat de roverhoofdman onder zijn mannen verdeelde. En ook Myrra kreeg daarvan.

Toen de roverhoofdman haar naam voor de eerste keer had genoemd, was het meisje heel verbaasd geweest. Ramsh had een mooi kettinkje voor haar.

"Deze is voor jou," zei hij terwijl hij haar het kettinkje had overhandigd. "Alsjeblieft."

Wat geschrokken had Myrra het kettinkje aangenomen.

"Waarom?" had ze onhandig tegen de roverhoofdman gestotterd.

"Waarom?" had de roverhoofdman verbaasd herhaald en was toen hard gaan lachen. "Omdat je hier werkt. En goed ook. Ara is erg tevreden over je. Nou, smeer je weg met dat ding voordat ik spijt krijg van mijn geschenk."

Myrra had zich met het kettinkje uit de voeten gemaakt. Maar daarna wist ze niet wat ze met het ding aan moest. Ze durfde het kettinkje niet om te doen. Het was immers niet van haar! En bovendien: ze was een straatkind: kettinkjes waren alleen maar onhandig. Maar het was wel een erg mooi kettinkje. Het was kunstig gesmeed van goud en zilver. En Myrra kon het niet helpen het mooi te vinden en er van te gaan houden. Maar toch deed ze het kettinkje nooit om. Ze borg hem op in een hoekje van haar grot.

Door de tijd heen kreeg ze zo meer spullen van de roverhoofdman: Sierraden, en kleding. Maar ook meubels. Myrra borg alles zorgvuldig op in haar grot, en de kleine grotkamer werd een knus kamertje voor de prinses en haar.

Het was jammer dat Aralyssia niets van dit alles zag. Het meisje bleef maar bewusteloos en leefde als een kasplantje. Het merendeel van de dag sliep ze. Ze lag nu in een prachtig bed, dat Myrra ook van de roverhoofdman had gekregen. Maar de prinses merkte ook dat niet. Ze bleef weg van de wereld.

De dagen gingen zo voorbij. Myrra wist niet wat op de rest van het eiland gebeurde. Soms vroeg ze zich dat wel af. Hoe zou het nu met de koning zijn? Was hij alweer terug? Zou hij zijn bevrijd, en regeerde hij alweer? Of was nu een ander aan de macht? Zou de koning zijn dochter missen? Zou hij zich afvragen waar ze was? Af en toe was het meisje bang dat de koning dood was. Dat Aralyssia geen ouders meer had. Dat ze nu wees was. Alleen op de wereld achtergebleven.

En hoe was het met de rebellen? En met haar eigen broer? Zouden die zich afvragen waar de prinses was? Zich verwonderen waar zij en Aralyssia in het bos waren gebleven? En hoe was het met Gerada en Henk?

Allemaal vragen waarop Myrra geen antwoord wist. Soms werd het meisje daar wel eens ongeduldig van. Dan kriebelde het en wilde ze terug naar Malidara. Waarom zat ze eigenlijk hier? Zij had niets te maken met dat koningsgedoe! Zij was een gewoon straatkind uit Malidara dat toevallig op de verkeerde tijd op de

verkeerde plek was geweest! En soms was de verleiding ook erg groot om gewoon terug te keren. Myrra wist dat zij dat kon doen. Het was de prinses waarnaar de rebellen op zoek waren, niet zij! Zij kon terug naar Malidara. Gewoon aan de andere kant van rotswand omlaag en langs de kluizenaar. In Malidara zou ze haar oude leventje weer kunnen oppakken, en dan was ze van de rovers bevrijd. Maar dan hoorde het meisje 's avonds de regelmatige ademhaling van de prinses in het bed naast haar weer, en dan wist ze dat ze hier moest blijven. Voor Aralyssia.

Maar Myrra bleef erg nieuwsgierig naar de buitenwereld. En wilde graag weten wat daar allemaal in de tussentijd was gebeurd. En op een dag kreeg ze de kans het te weten te komen.



## Hoofdstuk 8: Gescheiden van Aralyssia!

Een man werd het kamp binnengebracht. Hij bleek de broer van een van de rovers te zijn. Deze was hem in het bos tegengekomen. De man had slecht nieuws voor hem: hun vader was erg ziek en had dringend verzorging nodig. Hijzelf had andere verplichtingen en kon zijn vader niet verzorgen. Daarom had hij al zijn moed bij elkaar geraapt en was naar het kamp van de rovers gekomen om zijn broer te vragen de zorg voor zijn vader op zich te nemen. Het was al laat toen de beide mannen het kamp in kwamen. Spoedig zou het donker worden. Gudan, de broer had nog niet besloten. Hij vond dat Ramsh hierover moest beslissen. Daarom had hij de man naar het kamp gebracht. Vannacht kon hij bij ze slapen, en morgenochtend zou hij dan weer afreizen. Met of zonder hem zelf. Dat wist hij nu nog niet.

De roverhoofdman was eerst boos dat Gudan zijn broer mee het kamp in had genomen. De plaats en ligging van het roverskamp waren strikt geheim! Maar zijn hart was goed en hij gaf Gudan toestemming om zijn vader te gaan verzorgen. Myrra was erg blij met de visite in het kamp en was benieuwd of de man haar nieuwtjes kon vertellen. Zou hij iets over de koning weten? Ze zorgde ervoor dat ze tijdens het eten bij hem in de buurt zat en zong op een gelegenheid hem haar vragen te stellen.

Maar de man was tijdens het eten stil en in zichzelf gekeerd. Het roversnest beviel hem niet. Hij had echt al zijn moed bijeen moeten rapen om hier naar toe te komen. Rovers waren gevaarlijk, en zijn broer was het zwarte schaap van de familie. Maar nu was hun vader ziek, en voor zijn vader had hij deze gevaarlijke tocht ondernomen. Hij was opgelucht over hoe de roversbende hem ontvangen had. En zijn broer had zelfs toestemming gekregen met hem mee te gaan! Maar de spanning had hem moe gemaakt, en daardoor zat hij maar wat stilletjes voor zich uit te staren. Ook maakte hij zich zorgen over zijn vader, en piekerde over hem.

Daardoor merkte hij het meisje in zijn buurt niet meteen op. Maar Myrra zorgde er wel voor dat ze opgemerkt werd. Ze was extra aardig tegen de man en zag erop toe dat hij voldoende eten kreeg. De man glimlachte haar dankbaar toe. Hij was blij met dat rappe ding dat zo aardig voor hem zorgde.

Langzaam zette hij zijn zorgen van zich af. En hij begon nieuwsgierig te worden naar het meisje dat hem zo goed bediende "Wat is je naam?" vroeg hij dan ook op een keer toen Myrra hem weer een nieuwe beker wijn had gebracht.

"Mijn naam is Myrra," antwoordde Myrra hem. "Ik kom uit Malidara. En u?"

"Karandi," antwoordde de man.

"Oh Karandi!" zei Myrra. Ze zag haar kans voor een praatje. "Is dat een mooie stad? Malidara is heel mooi."

"Karandi is prachtig," antwoordde de man. "Zeg eens, hoe kom jij hier?"

Hij was heel verbaasd dat tussen de rovers zo'n meisje zat.

"Dat is een heel verhaal," antwoordde Myrra vaag. "Dat kan ik u niet vertellen."

"Je bent een kind van een van hun," veronderstelde de man.

"Nee, nee, oh nee!" antwoordde Myrra meteen. "Nee, de reden dat ik hier ben is heel anders."

"Houden ze je vast?" vroeg de man toen. Onderwijl hoopte hij dat dat niet zo was.

Maar tot zijn opluchting schudde ook hier Myrra haar hoofd.

"Nee, ze houden me niet vast," antwoordde ze, niet geheel volgens de waarheid. "De rovers zijn heel goed voor me. Behalve dan Ara, de vrouw van de hoofdman. Maar zij moppert altijd."

Een glimlachje kwam om de mond van de man, maar hij was te moe om echt te kunnen lachen. Toch bleef hij nieuwsgierig naar het meisje. Zo vreemd dat iemand die geen rover was en ook geen kind van hun, hier toch leefde!

Myrra nam weer het woord.

"Vertelt u eens over Karandi?" vroeg ze aan de man. "Is het daar mooi?"

"Karandi is heel mooi," antwoordde de man. "Het is gebouwd van witte huizen en ligt aan de zee. Als de zon erop schijnt is het prachtig. Maar ik woon niet in Karandi zelf. Ik woon in een dorpje dat iets verderop ligt. Maar eenmaal in de week ga ik naar Karandi om daar mijn waren te verkopen. Ik ben boer, en ik heb altijd wel iets dat ik moet verkopen."

"Oh, dan hoort u daar ook altijd de nieuwtjes," zei Myrra blij.

"Kunt u ze mij vertellen? Ik hoor hier erg weinig."

"Natuurlijk hoor ik daar nieuwtjes," antwoordde de man. "Maar ben jij daarin geïnteresseerd? Jij komt uit Malidara, en je leeft hier! Waarom ben je geïnteresseerd in nieuwtjes uit Karandi?"

"Karandi en Malidara horen toch tot hetzelfde land?" antwoordde Myrra snel. "We dienen toch dezelfde koning?"

"De koning is niet meer," zei de man. "De koning is afgezet."

Myrra speelde alsof ze geschrokken was. De man zei verbaasd:

"Wist je dat nog niet?"

Myrra schudde met haar hoofd. Enkele rovers die mee hadden zitten luisteren, vertelden dat ze dat ook nog niet wisten.

"Vertel ons, wat is er gebeurd?" vroeg Myrra.

"Nou, ze hebben de koning overvallen, 's nachts in zijn paleis," begon de man. En hij begon te vertellen over hoe alles was gegaan.

Voor het eerst hoorde Myrra nu het verhaal van die nacht. Een verhaal waarin zij zelf ook een rol had gespeeld! Maar dat wist de man natuurlijk niet. Over de prinses vertelde hij trouwens niets. De rovers luisterden geïnteresseerd naar de man. Dit was heftig nieuws!

"De koning was slechts een paar dagen voordat het gebeurde naar dit eiland gekomen," vertelde de man verder. "Hij was hierheen gevlucht, omdat het in de hoofdstad te gevaarlijk voor hem was geworden. Er zijn daar een heleboel mensen die hem willen afzetten. Ze willen dat Frederik, de oudere broer van de koning, weer aan de macht komt. Hun aantal schijnt de laatste jaren te zijn gegroeid, en het werd in de hoofdstad te gevaarlijk. Daarom kwam

de koning naar zijn paleis op dit eiland. Dat paleis staat vlak bij Malidara. Jij moet het toch kennen?"

En de man knikte Myrra vragend toe.

Myrra schudde een beetje van 'nee' met haar hoofd. Ja, ze kende het paleis wel. Ze was er zelfs binnen geweest! Maar daarvoor had ze nooit van het bestaan ervan geweten, en dat moest ze nu spelen. De man ging hier niet verder op in.

"Maar de koning heeft misgerekend," vertelde hij verder. "Hij is nu weg. De rebellen houden hem ergens in de bossen van dit eiland gevangen. Maar er gaan ook geruchten dat hij is ingescheept en nu ergens anders zit. Hoe dan ook, de weg is vrij voor Frederik om aan de macht te komen. Maar verrassend genoeg laat hij zich niet zien. Er gaan geruchten dat hij helemaal niet wil regeren, en dat hij boos is dat de rebellen zijn broer hebben afgezet, maar ik weet niet of deze geruchten waar zijn. In ieder geval is er nu geen koning."

"Dat is fijn," bromde een van de rovers sarcastisch. "En wordt het land nu wel geregeerd, of kunnen wij allemaal gewoon naar huis?" Alle rovers in een bulderend gelach uit. Iedereen wist dat niemand echt terug naar huis wilde. Het leven was hier goed. Wat hadden ze thuis nog te zoeken? Maar het grapje was goed.

De man negeerde het gelach rondom hem en haalde zijn schouders op.

"Gudan loopt morgen nog steeds gevaar, denk ik," antwoordde hij. "Maar mijn vader heeft hem te hard nodig. We moeten voorzichtig zijn."

Het gesprek over de koning stopte hier. Myrra zuchtte opgelucht. Geen woord over de prinses! En ook niet het verhaal dat de koning al dood zou zijn. Gelukkig! Misschien, heel misschien zou alles toch ooit nog goed komen!

Het meisje had genoeg gehoord en zonderde zich van de rovers af. Het eten was al bijna afgelopen en de nacht zou spoedig beginnen. Ze hoorde daarom niet wat Gudan's broer nog aan Ramsh vroeg.

De volgende ochtend bracht een schok voor Myrra. Toen het meisje voor het ontbijt beneden op de open plek aankwam, riep de roverhoofdman haar bij zich.

Snel liep Myrra naar Ramsh toe. Ze zag dat de man van gisteravond bij hem stond, en ook Gudan, zijn broer.

Toen het meisje naderde, keek de roverhoofdman naar de man op. "Is dit het meisje waar u het over had?" vroeg hij aan hem.

Gudan's broer knikte.

"Ja, meneer," antwoordde hij. "Dit is het meisje."

Myrra was de roverhoofdman nu genaderd. Hij knikte haar toe.

"Luister eens kind," zei hij. "Ik heb een taak voor je. Deze man hier heeft mij gevraagd of ik je aan hem uit wil lenen zodat je zijn vader kunt verzorgen. In het dorp loopt Gudan te veel gevaar. Iedereen kent hem en weet dat hij een rover is. Maar jou kent niemand. Jij kan mooi alle dingen buitenshuis doen, terwijl Gudan binnen bij zijn vader blijft."

Myrra wist niet wat ze hoorde. Ze snakte naar adem. Haar hoofd begon te bonken en haar oren suisten.

"Maar,..... maar.. Lyssa?" bracht ze er na een poosje uit.

"Wie?" vroeg de roverhoofdman.

Myrra's hart zonk in haar schoenen. Wist de roverhoofdman het bestaan van de prinses niet meer?

"Lyssa, mijn zusje," antwoordde ze.

Ramsh moest lang nadenken.

"Oooh ja," zei hij toen langzaam. "Jullie waren met zijn tweeën.

Dat ben ik helemaal vergeten. Is zij nog steeds hier?"

Myrra knikte stil.

"Wat doe ze hier eigenlijk?" vroeg de roverhoofdman toen streng.

"Waarom zien we haar nooit?"

"Ze is ziek," legde Myrra uit.

"Als ze ziek is, moet Eldo haar beter maken," antwoordde Ramsh nors.

Eldo was de spichtige jongeman. Ramsh dacht even na. Toen ging hij verder.

"Ik zal Eldo vragen voor haar te zorgen," zei hij. "Dan is er, denk ik, niets dat jou in de weg staat met deze man mee te gaan."

Myrra voelde zich beklemd, maar ze wist dat ze niet kon ontsnappen. Ze knikte gehoorzaam.

"Goed," zei de roverhoofdman toen. Hij wendde zich tot Gudan's broer.

"Het is OK, je krijgt Myrra mee. Maar over een maand moet ze hier weer terug zijn."

"En denk erom," vervolgde hij streng, "als je haar ook maar een beetje ondeugdelijk behandelt, krijg je het met mij persoonlijk te doen. Heb je dat goed begrepen?"

Gudan's broer knikte verschrikt.

"Ja meneer," antwoordde hij beleefd. "Dank u wel meneer. Ik zal haar goed behandelen en haar over een maand terugbrengen."

Myrra voelde zich verloren.

Na het ontbijt ging Gudan's broer op reis. Tijdens het eten was Myrra nog naar haar grot gegaan. Met tranen in haar ogen had ze zich op Arylyssia gestort. Ze vond het vreselijk de prinses in de steek te moeten laten, want ze voelde het als haar taak het meisje te beschermen en verborgen te houden. In ieder geval zo lang haar vader, de koning, nog gevangen zat. Maar nu kon ze niet anders. Ze wist dat de roverhoofdman altijd moest worden gehoorzaamd. Daarom nam ze afscheid zo goed en zo kwaad als het ging.

Arylyssia had een van haar slechte dagen. Ze was in een roes en ze merkte niets van Myrra. Voor Myrra leek het alsof ze afscheid nam van een pop. Ze voelde zich erg alleen. Ze nam al haar moed bij elkaar en ging weer terug naar beneden, naar de open plek, waar het ontbijt in volle gang was. En na het ontbijt was ze klaar om te vertrekken.

Gudan leidde zijn broer en Myrra door de kloof die naar het zuiden liep. Boven zag Myrra de rovers die op wacht stonden. Ze zwaaiden naar het troepje beneden, en de mannen beneden zwaaiden terug. En toen waren ze uit de kloof en in het open bos. Het was een hele tijd geleden dat Myrra in het bos was geweest,

maar Gudan kende er goed de weg. Hij was een ervaren rover en al heel lang in dienst bij Ramsh. Alle mensen in het dorp waar hij vandaan kwam, wisten ook dat hij bij de rovers zat. Daarom was afgesproken dat hij verborgen zou blijven. Er was dan wel geen koning meer, maar dat betekende niet dat rovers geen gevaar liepen. Als Gudan werd herkend, zou hij zeker worden opgepakt. Dus gingen ze sluipend naar het huis van de vader en Gudan zou het huis niet uitkomen.

Ze liepen de hele dag door het bos. 's Avonds maakten ze kamp bij een klein, verborgen meertje. Gudan maakte vuur en Myrra maakte daarop het eten klaar. Toen ging iedereen op het mos liggen om te gaan slapen. Vlak voor het slapen dacht Myrra aan Aralyssia. Ze hoopte dat de prinses het goed maakte en dat ze haar spoedig weer zou zien. Ze was blij dat zij het was die nu hier op het mos moest liggen. Zij was het gewend, maar Aralyssia zou er vast problemen mee hebben gehad.

De volgende ochtend ging het gezelschap weer verder. Weer liepen ze de hele dag door het bos, maar toen de avond viel, zagen ze door de bomen de eerste weilanden liggen. Karandi lag dicht bij het roversnest dan Malidara.

Gudan's broer wees naar de schaduw van enkele huizen in de verte.

"Daar begint de bewoonde wereld," zei hij tegen Myrra. "We kunnen nu niet verder. We wachten hier totdat het nacht is."

De twee mannen en Myrra zochten een plekje en maakten het zich daar gemakkelijk om de avond af te wachten. Langzaam zakte de zon naar beneden. Toen hij bijna was verdwenen, en het tussen de bomen donker begon te worden, kwam het groepje in het bos weer in beweging. Ze aten nog wat en gingen toen weer op weg. De zon was nu helemaal onder en het land was donker.

"Blijf dicht bij me," zei Gudan's broer. "Ik ken de weg."

In het donker kwamen de drie personen uit het bos. Ze staken een veld over, nog een veld, en passeerden toen het eerste dorp.

Daarna ging het weer verder tussen de velden.

Het was niet direct allemaal velden en dorpjes. Tussen de velden lagen hier en daar ook nog stukken bos. Land die de boeren niet ontgonnen hadden. In een van deze bossen hield het groepje halt toen de ochtend kwam.

"We blijven hier, totdat de avond weer valt," zei Gudan tegen Myrra en zijn broer. "Help me een mooi plekje te vinden."

Ze vonden een mooi plekje op een eindje van de weg en gingen daar slapen. Ze sliepen rustig. Een keer kwamen een man en een vrouw voorbij die met harde stemmen ruzie met elkaar maakte - en het groepje wekte - maar dat was de enige keer dat ze werden gestoord.

Toen de avond weer kwam, maakten Myrra en de twee mannen zich op voor het laatste deel van de reis. Het was nu niet ver meer naar het huisje van de vader van de twee broers. Het werd donker en ze gingen weer op pad. Opnieuw liepen ze door de velden en langs de dorpjes. Toen bereikten ze het dorp waar de vader woonde. Zijn huisje lag er een stukje buiten. Het bleek een klein, bouwvallig hutje te zijn. Gudan's broer duwde de deur open.

"Pa, ik ben weer terug," riep hij terwijl hij het hutje binnen liep. "En kijk eens wie ik meegenomen heb?"

De vader had kennelijk liggen slapen, want het duurde lang voordat hij antwoord gaf. En toen hij het gaf, klonk het niet erg vriendelijk.

"Merkan, eindelijk," bromde hij. "Je bent een eeuwigheid weggebleven. En je oude vader hier maar liggen. Heb je die rover van een zoon te pakken kunnen krijgen? Is hij daar? Ah, het werd tijd dat hij zich bekeerde, en zich om zijn oude vader ging bekommeren. Ik lig hier maar ziek te zijn, en hij leeft op de kost van andere mensen!"

Myrra hield zich afzijdig. Ze mocht deze man niet. Al meteen niet. Dat zou wat worden! Ze keek het huisje van de man eens rond. Doordat het donker was, kon ze niet veel zien. Maar wat ze zag, maakte een vervallen, sombere indruk.

Gudan's broer riep haar.



"Myrra! Ga eens water halen, wil je? Je vindt de pomp een stukje achter het huis. Bij de deur staat een emmer."

Myrra draaide zich om en zag de emmer staan. Ze pakte hem op en ging er mee naar buiten. Binnen hoorde ze nog net hoe de oude baas zei:

"Myrra, wie is dat nou?"

Haar hart zonk in haar schoenen

## Hoofdstuk 9: Bij de heer Vanark, en het begin van een plan!

Een paar weken waren verstreken. Weken waarin Myrra een hartgrondige hekel aan de oude man had gekregen. Hij mocht dan ziek zijn en het niet makkelijk hebben, maar het enige wat hij deed was mopperen en klagen. Hij veegde iedereen de pan uit, en nooit was iets goed.

Merkan, Gudan's broer, was diezelfde avond dat ze aangekomen waren nog naar zijn eigen huis terug gegaan. Het leek alsof hij was weggevlucht. En vast was dat ook zo. Gudan had voor hem en voor Myrra op de zolder van het kleine huisje provisorische bedden gemaakt en daar had het meisje de eerste nacht geslapen. Toen de zon de volgende dag opkwam, zag Myrra hoe verwaarloosd het huis was. En hoe vies!

Het meisje was best veel gewend, maar nog nooit had ze in zo'n vieze omgeving moeten leven. Het voordeel van het zwerversbestaan was, dat als een plek je niet beviel je weg kon gaan. En Myrra had nu grote behoefte weg te gaan. Maar ze moest blijven. Aralyssia was bij de rovers, en dus moest zij gehoorzamen. Dus bleef het meisje in het huisje, en deed wat haar gevraagd werd. Maar ze walgde van haar omgeving.

Het leven bij de oude man was hard. Hij was vreselijk bevelend en duldde geen tegenspraak. Het meisje moest water halen, de kippen voeren, het huis schoonmaken en boodschappen doen in het dorp.

De man commandeerde haar, en niets was goed wat ze deed. Hij zat altijd te mopperen, en meerderenmalen schold hij haar uit.

Myrra had het niet makkelijk, en het liefst was ze gewoon weggevlucht. Maar ze dwong zichzelf te blijven en liet alle kritiek zoveel mogelijk langs haar rug afglijden.

Gelukkig had ze ook veel vrije tijd. Op die momenten glipte ze het huis uit. Dan ging ze naar het dorp en leefde daar haar oude leven. De dorpelingen merkten het meisje al snel op.

"Je woont bij die oude Vanark, niet?" vroegen ze haar. "We hebben je nooit eerder gezien. Waar kom je vandaan?"

Op deze vragen was Myrra goed voorbereid. Als voorzorg had Merkan de antwoorden met haar en met Gudan doorgenomen. Dus antwoordde ze wat hij haar had geleerd en vertelde de mensen dat ze uit de buurt van Malidara kwam en een ver familielid van de man was. De dorpingen accepteerden deze uitleg. Niemand van hen was ooit in Malidara geweest, dus wisten zij veel! Ze vonden het meisje aardig, en stelden haar vragen over Malidara. En Myrra vertelde van de stad.

Doordat ze aardig en vrolijk was, werd ze door de dorpingen snel in de dorpsgemeenschap opgenomen. Zo hoorde ze alle nieuwtjes van de mensen daar. De mensen vertelden het meisje dat de oude heer Vanark altijd al een chagrijnige man was geweest. Ze wisten ook dat Gudan bij de rovers was gegaan. En ze konden dat wel begrijpen.

"Hij is eigenlijk gewoon van zijn vader weggevlucht," vertelden ze Myrra. "Hij hield het niet meer uit, thuis. De oude man was veel te bazig. Kijk jij maar uit, meisje, dat jou niet hetzelfde overkomt." Myrra hoorde ook nieuws van de koning, zij dat het niet veel was. Hij was nog op dit eiland, werd verteld. De geruchten dat hij naar een ander eiland zou zijn verscheept, bleken niet waar te zijn geweest. Hij werd ergens in de bossen van dit eiland vastgehouden, maar niemand wist precies waar.

De meeste mensen waren onverschillig over het lot van hun koning. Hij was altijd al ver weg geweest en ze hadden altijd zonder hem geleefd. Waarom zouden ze zich dan nu ineens met hem bemoeien?

Maar er was één man, Petrol geheten, die de koning iedere keer opnieuw fel verdedigde.

"Hij is onze koning," zei hij steeds als de dorpsbewoners weer eens onverschillig deden. "Het is onze koning en ze hebben het recht niet hem af te zetten."

Als Petrol zo sprak, haalden de dorpsbewoners altijd hun schouders op. Maar Myrra was geïnteresseerd in de man. Petrol

stond aan dezelfde zijde als zij! Misschien zou hij kunnen helpen de prinses haar vader terug te geven. Daarom probeerde het meisje vrienden met hem te worden.

En dat lukte. Petrol hield ervan als naar zijn verhalen werd geluisterd, en dat deed het meisje. De man begon Myrra aardig te vinden. Hij was blij als ze er was, en kletste wat af met haar. Zo kreeg Myrra een hoop te horen.

Petrol vertelde haar ook het verhaal van Frederik en de koning. Het verhaal van de twee prinsenvroeders. Frederik was de oudste van de twee prinsenvroeders, en Arnoud, de huidige koning, was zijn jongere broer. Al sinds Frederiks geboorte was het de bedoeling geweest dat hij zijn vader, de oude koning van dit land, zou opvolgen en de dynastie zou voortzetten. Maar waar Arnoud een aardige vrouw vond en trouwde, wilde de liefde bij Frederik niet lukken. Het leek wel alsof hij geen geschikte vrouw kon vinden! Uiteindelijk legde hij aan met een vrouw van lager komaf. Maar dat zorgde natuurlijk bij iedereen voor veel kritiek. Moest zo'n vrouw koningin van het land worden? Maar Frederik hield van de vrouw en ondanks alle kritiek trouwde hij met haar. Maar hun huwelijk heeft niet lang geduurd.

"Waarom niet?" vroeg Myrra die ademloos naar het verhaal had zitten luisteren.

"Op een dag werd ontdekt dat de vrouw al een ander kind uit een eerdere relatie had," verklapte Petrol het meisje. "Een geheim dat ze altijd voor haar man verborgen had gehouden. En dat kon natuurlijk niet bij een koningin van dit land. Frederik verbrak toen het huwelijk en zond zijn vrouw weg. Maar hij was er kapot van." "Hij had echt van die vrouw gehouden. Daarna hoefde het leven voor hem niet meer. Het koningschap begon hem steeds zwaarder te vallen, en op een dag was hij verdwenen."

"Verdwenen?" herhaalde Myrra ongelovig.

Petrol knikte.

"Precies," antwoordde hij. "Frederik verdween, en kwam nooit meer terug. Sommige mensen zeggen dat hij is gevlucht. Anderen beweren echter dat zijn broer Arnoud hem weggestuurd heeft. In

ieder geval nam Arnoud na Frederiks verdwijning de macht over en kroonde zichzelf tot koning. En dat is hij nu nog steeds, tot op de dag van vandaag."

"Maar niet iedereen is blij met Arnoud als koning," ging Petrol geheimzinnig verder. "Boze tongen vertellen dat Arnoud misbruik van de situatie heeft gemaakt en dat hij Frederik heeft weggestuurd zodat hij zelf koning kon worden. Er wordt zelfs verteld dat het hele verhaal rondom de geliefde van Frederik een valstrik van Arnoud is geweest. Een val, zodat Arnoud de macht kon nemen, ook al was hij de jongste van de twee prinsenvrouwen. Niemand die het weet. En zo is dit land in tweedracht geraakt, en zijn de opstandelingen gekomen. Mensen die zich tegen Arnoud afkeren. En nu hebben ze hem afgezet. En is het land zonder koning."

"Oh," antwoordde Myrra. Ze was wat beduusd van het verhaal. Arnoud, dat was Aralyssia's vader! Die had zichzelf dus koning gemaakt toen zijn broer Frederik was verdwenen, misschien wel door zijn toedoen! Myrra begreep nu iets meer van de redenen van de rebellen om de koning 's nachts in het paleis op te pakken.

"Maar hoe is het met Frederik nu?" vroeg ze. "Is hij teruggekeerd nu de rebellen zijn broer gevangen hebben genomen?"

"Frederik laat zich niet zien," bromde Petrol als antwoord. "En als je het mij vraagt, is hij ook echt niet tegen zijn wil afgezet. Hij wilde gewoon geen koning meer zijn. Hij miste zijn vrouw te veel. Wat mij betreft mag Arnoud aan de macht blijven. En dan hoop ik dat dit land weer rustig wordt."

Het meisje haalde haar schouders op.

"Het is nu toch ook rustig?" vroeg ze aan de man. "Het is wat de dorpelingen zeggen: Zonder koning gaat het leven ook gewoon door."

"Ik heb een broer in de gevangenis," vertelde Petrol aan het meisje. Het was de eerste keer dat hij haar dat vertelde. "Hij wordt verdacht van moord, maar dat heeft hij niet gedaan. De rechters hebben hem vrijgesproken, en hij is dus eigenlijk weer een vrij man. Maar zijn zaak wacht nog op bekrachtiging van de koning."

Pas als die zijn handtekening heeft gezet, komt mijn broer weer vrij. En juist nu is de koning afgezet. En er is nu niemand die de uitspraak kan bekrachtigen. En dus blijft mijn broer in de gevangenis. En iedere dag dat de koning langer wegblijft, zit mijn broer een dag langer onschuldig in de cel.

Geschrokken hield Myrra haar mond. Wat vervelend voor Petrol's broer! Nu snapte ze waarom Petrol koning Arnoud graag terug wilde.

Een volgende keer hadden ze het over het bevrijden van de koning.

"Zijn er meer mensen die Arnoud terug willen?" vroeg Myrra aan de man.

"Oh ja," antwoordde Petrol, blij dat hij zoveel kon vertellen. "Een heleboel mensen willen koning Arnoud terug. Hier in het dorp is men onverschillig, daar ben ik de enige. Maar in Karandi ken ik een aantal mensen die Arnoud ook graag terug als koning willen."

Myrra was blij dit te horen. Het meisje was bang geweest dat het hele eiland net als de dorpsbewoners hier onverschillig over het lot van de koning zou zijn.

"Praten jullie er wel eens met elkaar over?" vroeg ze gretig aan Petrol. "Maken jullie plannen?"

"Plannen? Waarvoor?" vroeg Petrol.

"Om hem te bevrijden!" riep Myrra uit.

"Wie?" vroeg Petrol niet-begrijpend.

"De koning" zei Myrra ietwat ongeduldig. "Die is toch gevangen?"

"Ja, maar wat kunnen wij daaraan doen?" vroeg Petrol.

Dat antwoord teleurstelde Myrra,

"Dat weet ik niet" antwoordde ze. "Ik vroeg er maar naar."

Petrol begreep dat hij iets verkeerd had gezegd.

"Luister meid," antwoordde hij vriendelijk. "We zouden wel willen. Natuurlijk willen we de koning bevrijden. Maar we weten niet hoe we dat kunnen doen. En dus doen we niets."

Dat vond Myrra maar vreemd. Ze zei het tegen Petrol.

"Dat is vreemd. Je kunt toch wel plannen maken?"

"Plannen maken? Waarvoor?" vroeg Petrol opnieuw. "Voor iets waarvan we weten dat we het toch niet kunnen doen? De koning zit vast, ergens ver weg in de bossen. Ik weet niet eens waar. En als ik dat wel zou weten, dan nog zou ik hem vast niet kunnen bevrijden. Reken maar dat hij goed wordt bewaakt. Wat moet ik nu tegen al die rebellen?"

"Daarvoor moet je nu juist plannen maken," antwoordde Myrra ongeduldig. "Met een plan kun je alles van te voren uitdenken en kun je je overal op voorbereiden. Hebben jullie echt nooit over een plan gepraat?"

"Nooit," antwoordde de man beslist.

Myrra nam een besluit.

"Tref je die mensen wel eens?" vroeg ze. "De mensen die de koning ook terug willen hebben?"

"Ik zie ze morgenavond weer," antwoordde Petrol. "Het zijn mijn kaartvrienden. Wat wil je van ze?"

"Ik wil plannen met ze maken," zei Myrra. "Mag ik morgenavond met je mee gaan?"

Petrol begon hard te lachen toen hij dit hoorde.

"Hahaha," lachte hij Myrra uit. "Jij 's avonds met me mee naar Karandi. Dat vindt die oude oom van jou, die oude heer Vanark, nooit goed."

Maar Myrra trok een koppig gezicht.

"Ik zorg er wel voor dat mijn oom het niet te weten komt," antwoordde ze vastberaden. "Laat dat maar aan mij over."

Petrol lachte nog even door, maar toen hij zag dat Myrra het serieus meende, bedaarde hij.

"Je meent het echt, hè?," zei hij ongelovig tegen het meisje. "Wat ben jij vastberaden zeg! Nou goed, als je morgenavond aan de aandacht van die oude man weet te ontsnappen, mag je met me mee. Maar het is je eigen verantwoordelijkheid! Als die oude man boos wordt, was ik mijn handen in onschuld. Ik vertrek direct na de sluiting van mijn winkeltje. Zorg ervoor dat je op tijd bent."

"Ik zal er zijn," beloofde Myrra.

Maar helaas! De volgende dag was de oude heer Vanark nog nukkiger dan anders. En toevallig had hij het die dag op Myrra gemunt. Hij liet het meisje de hele dag rennen. Ze moest dit doen, ze moest dat doen. Water halen, de ramen zemen, de vloer aanvegen. Myrra hoopte dat ze het tegen de avond rustiger zou krijgen. Zeker moest de enorme stroom klusjes toch eens ophouden! Maar de stroom hield niet op, en toen de winkels in het dorp hun deuren sloten, was Myrra bezig de oude man zijn eten te voeren, en kon ze niet weg!

Wanhopig keek het meisje door het pasgepoetste raam naar buiten, naar het dorp. Petrol zou nu toch niet in zijn eentje naar Karandi gaan? Maar helaas ging Petrol wel, het meisje zag geen kans op tijd weg te rennen.

Myrra was bedroefd. Toen de oude man zijn eten eindelijk op had, rende ze naar buiten, naar het dorp toe. Hijgend bereikte het meisje het winkeltje van Petrol. Maar van ver zag ze al dat alles donker was. Petrol was vertrokken.

Verdrietig liet Myrra zich op de straat zakken. Wat jammer dat ze deze kans had gemist! Nu moest ze opnieuw met Petrol afspreken, als hij haar nog een tweede keer met hem mee liet gaan. Ze hoopte het. Het meisje wist nu dat ze naar Karandi moest. Daar waren mensen die voor bevrijding van de koning waren. Met hen kon ze iets beginnen om Aralyssia's vader te bevrijden. Hen zou ze te spreken moeten krijgen.

Op dat moment gebeurde bij de rovers een aantal kilometer verderop iets erg onverwachts: Aralyssia werd wakker!

De prinses kreeg plotseling een helder moment, en het was alsof ze uit een heel lange slaap ontwaakte. Onwennig knipperde het meisje met haar ogen. Het was donker in de grot waar ze lag, maar gelukkig brandde er een kaars, zodat ze wel wat kon zien.

Verbaasd keek de prinses om zich heen. Ze wist niet waar ze was. "Waar ben ik?" vroeg ze zich half hardop af.

Een schaduw maakte zich geschrokken uit een donkere hoek los. Het was Eldo, de dokter. De man had Aralyssia net te eten te



geven en hij was erg verbaasd dat ze nu ineens wakker en helder was.

"Je bent wakker!" riep hij verbaasd uit.

Aralyssia keek op naar de spichtige jongeman die naast haar bed stond.

"Ja," antwoordde ze hem. "Maar wie bent u? En waar ben ik?"

"Je bent bij roverhoofdman Ramsh," antwoordde Eldo op haar vragen. "Je bent heel lang ziek geweest. Hoe voel je je?"

Aralyssia antwoordde niet. Ze was erg verbaasd over wat hij had gezegd.

"Roverhoofdman?" vroeg ze. "Dat klinkt als een sprookje. Droom ik nu?"

"Nee, je droomt niet," antwoordde Eldo. "Je bent wakker.

Gelukkig weer. Vertel me eens hoe je je voelt? Mag ik je hartslag controleren?"

"Ik voel me goed," antwoordde Aralyssia. Maar de dokter nam toch even haar pols en voelde het kloppen van haar ader.

"Het ziet er goed uit," zei hij tevreden. "Ik ben blij dat je zo bent opgeknapt."

"Maar wat doe ik hier?" vroeg Aralyssia. "Wat is dit voor kamer? En ooh! Waar lig op?"

Het meisje had ontdekt dat ze niet op haar eigen bed lag. Wat was dit voor afschuwelijk iets?

"Rustig!" zei Eldo verschrikt. "Er is niets aan de hand. Je bent hier bij de rovers van Ramsh. Je ligt in een grot. Je bent hier al een hele poos, maar nu ben je eindelijk wakker."

"Ik wil Alexis spreken," commandeerde Aralyssia plotseling.

"Waar is Alexis?"

"Wie is Alexis?" vroeg Eldo niet begrijpend.

"Alexis is mijn lakei," antwoordde Aralyssia. "Laat hem komen."

"Lakei?" herhaalde Eldo wat verward. Hij was maar een simpele man. Dokter, dat wel. Maar van eenvoudige komaf. Lakeien waren iets voor rijke mensen. Hij had zoiets nog nooit meegemaakt.

"Wie ben jij?" vroeg hij haar toen ineens. "Je heet Lyssa, toch?"

"Lyssa?" herhaalde Aralyssia verbaasd. "Welnee! Mijn naam is Aralyssia. Prinses Aralyssia. Waar is mijn vader eigenlijk? En mijn moeder?"

Geschrokken hield Eldo zijn mond. Prinses Aralyssia! Hij had wel eens van haar gehoord. De enige dochter van de koning. Was dit meisje echt prinses Aralyssia? Of was het meisje haar verstand kwijt, en dacht ze nu alleen dat ze de prinses was? Hij wist niet wat hij moest zeggen. Hij overlegde bij zichzelf, en besloot niet op de opmerking in te gaan. Het meisje was immers voor de eerste keer wakker! Misschien was ze nog half in een droom. De tijd zou wel leren wie ze werkelijk was. Hij knikte daarom begrijpend met zijn hoofd.

"Goed, prinses Aralyssia dus," zei hij. "Vind je het goed als ik je voorlopig met Lyssa aanspreek?"

"Nee," antwoordde de prinses bot. "Dat vind ik helemaal niet goed. Ik ben prinses Aralyssia en je dient me met 'hoogheid' aan te spreken. Wie bent u trouwens?"

"Mijn naam is Eldo," vertelde de man. "Ik ben dokter bij de rovers."

"Oh," antwoordde Aralyssia. Ze probeerde na te denken, maar dat lukte niet goed. Opeens overviel haar de moeheid weer. De moeheid die haar ziekte was. En voor ze wist wat er gebeurde, waren haar ogen alweer dicht gevallen. Haar bewustzijn verdween, en de prinses viel weer in haar slaap.

Eldo keek neer op het kleine figuurtje in de grot. Weg was ze al weer. Vlug pakte hij haar arm en controleerde haar pols. Maar hij voelde daar het oude, vertrouwde ritme weer. Het ritme dat de prinses al die tijd had gehad: een extreem lage hartslag. Het meisje was even wakker geweest, maar nu was ze weer weg. Maar toch, ze ging vooruit!

Na deze eerste nacht, werd Aralyssia vaker wakker. En steeds was ze weer verbaasd niet in het paleis te zijn. Eldo moest haar ieder keer opnieuw zijn verhaal vertellen: ze waren in het kamp van de rovers. Aralyssia schudde dan haar hoofd en verzocht Eldo de

koningin bij haar te brengen. Het was moeilijk de prinses aan de werkelijkheid te laten wennen.

Aralyssia was ook steeds maar een kort stukje wakker, en haar geheugen was ook nog niet goed. Toch ging ze snel vooruit. Ze werd steeds alerter. Op een gegeven moment zag ze in dat ze inderdaad niet in het paleis was, en ze werd nieuwsgierig naar wat er was gebeurd.

"Hoe ben ik hier terecht gekomen?" vroeg ze.

Eldo, die sinds haar eerste ontwaken heel vaak bij de prinses langs kwam, en er bijna altijd was als ze weer wakker werd, trok zijn schouders op. Dat was nu net het punt dat hij ook niet wist.

"Dat weet ik niet," antwoordde hij dan ook. "Op een dag was je hier. Je was samen met een ander meisje. Myrra. Ken je haar?"

"Myrra, Myrra," mompelde Aralyssia. Ergens echode de naam in haar hoofd. Maar ze wist niet waar, en dus schudde de prinses van 'nee'.

"Ik denk dat Ramsh jullie in het bos heeft gevonden," ging Eldo verder. "Kan je iets herinneren dat je het bos in bent gegaan?"

Maar dat kon Aralyssia zich ook niet herinneren.

"Ik kwam haast nooit buiten het paleis," antwoordde ze. "Er zijn rebellen in de stad, mensen die mijn vader willen afzetten. Het was gevaarlijk buiten het paleis."

"Je bedoelt Malidara?" vroeg Eldo. "Myrra vertelde me dat jullie uit Malidara kwamen."

"Malidara," zei Aralyssia peinzend. "De naam komt me wel bekend voor. Ik zie witte huisjes, klopt dat?"

Eldo haalde zijn schouders op.

"Dat weet ik niet," antwoordde hij. "Ik kom zelf uit Karandi. Daar zijn witte huisjes. Als Malidara op Karandi lijkt, dan klopt het wel."

"Malidara," zei Aralyssia nog eens peinzend. "Wat is er gebeurd?"

"En waar zijn mijn vader en moeder, de koning en de koningin? Zijn die ook hier?"

"Nee, die zijn hier niet," antwoordde Eldo. "Ik weet niet waar ze zijn. Maar luister eens, ben jij echt de prinses?"

"Natuurlijk!" antwoordde Aralyssia wat verontwaardigd.

"Natuurlijk ben ik de prinses. Dat je daaraan durft te twijfelen!"

"OK, het is goed!" zei Eldo sussend. "En Myrra, is dat je zusje? Is zij ook een prinses?"

"Ik ken Myrra niet," antwoordde Aralyssia. "Ik heb geen zusjes. Ik ben de enige prinses van dit land. Maar de naam klinkt wel vaag ergens bekend. Hoewel ik niet zou weten waar ik haar dan van moet kennen. Vertel me eens wie ze is?"

"Myrra was het meisje met wie je hier kwam," vertelde Eldo nog eens. "Ze heeft altijd gezegd dat ze je zusje was. Ze zorgde voor je. Maar helaas moest ze een paar weken geleden weg. Daarom is ze nu niet hier. Maar ze komt terug. En dan zal ze erg blij zijn dat je weer wakker bent."

"Fijn voor haar," antwoordde Aralyssia hard. "Ik zou blij zijn als dit raadsel werd opgelost en ik weer in het paleis bij mijn vader en moeder ben."

Eldo zuchtte zachtjes. Hij liet deze opmerking maar in het midden. Nog steeds geloofde hij niet echt dat Lyssa de prinses was.

Na de mislukte afspraak met Petrol ging Myrra op een dag zelf naar Karandi. De stad lag niet zo ver van het dorpje waar ze nu woonde. Je kon er in een paar uur naar toe reizen. Myrra vroeg links en rechts de weg, en op een gegeven moment kon ze zelfs een stukje met iemand meerijden. Zo bereikte ze Karandi sneller dan ze verwacht had.

Van ver zag ze de witte huisjes al liggen. Karandi leek inderdaad veel op Malidara, hoewel Malidara groter was. Toch voelde het meisje zich snel thuis in de stad. Ze zwierf door de straatjes en ontdekte dat de bewoners van Karandi dezelfde fijne gewoonte als de bewoners van Malidara hadden om voor de zwervers overgebleven eten buiten te zetten. Er stonden heerlijke dingen bij de huisjes! Myrra maakte ook kennis met enkele mensen van de stad. Het meisje was blij dat ze een poos bij de rovers had geleefd. Ze ontdekte dat de tijd in het grote bos haar gerijpt had. Ze kon nu makkelijker met volwassen mensen omgaan.

Ze sprak met de mensen van Karandi en vroeg aan iedereen of zij iets van de koning wisten. Ze kreeg niet veel nieuws. Nog steeds leek het erop dat de koning op dit eiland zat, vastgehouden ergens in de bossen.

Door haar vragen over de koning kwam ze ook in contact met de mensen die de koning wel graag terugwilden. Net als bij Petrol vroeg Myrra deze mensen of ze plannen maakten om de koning te bevrijden. Maar ook deze mensen haalden hun schouders op.

"Wat kunnen wij doen?" antwoordden ze het meisje, precies zoals Petrol ook gedaan had. "De koning wordt vast goed bewaakt. Wat kunnen wij daar tegenop?"

Het was om wanhopig van te worden! Myrra vond het erg jammer dat de mensen zo dachten. Niemand deed iets. Zo zou de koning nooit vrij komen. En vrij komen, dat moest hij. Anders zou Analyssia haar vader nooit meer terug krijgen. Myrra dacht diep na en vroeg zich af wanneer de mensen wel tot actie zouden overgaan. Wat was daarvoor nodig? Moest er een plan zijn? Moest er een leider zijn?

Ze bleef de mensen vragen stellen.

De mensen twijfelden. Hun leven was goed hier, en ze hadden geen zin alles in de steek te laten om te gaan vechten voor een koning die ze nauwelijks kenden. Hij was immers haast nooit op hun eiland geweest! Maar er waren ook mensen die Myrra vertelden dat als er een groep zou zijn, ze zich daarbij wel zouden aansluiten. Het meisje was blij met deze mensen. Ze onthield hun namen en gezichten. Ze zou ze op een dag misschien nodig hebben.

Een heleboel dagen ging Myrra zo naar Karandi en hoorde de mensen uit. Langzaam kreeg ze een beeld van wat er moest gebeuren wilden de mensen in beweging komen om hun koning te gaan bevrijden. Ten eerste moest er een groep zijn, een groep waarbij de mensen zich aan konden sluiten. Ten tweede moest deze groep een plan hebben: een plan dat eenvoudig klonk, maar dat toch al zo precies was dat de mensen wisten waarvoor ze

kozen. De mensen wilden namelijk graag weten wat ze zouden moeten doen, en wat het risico zou zijn.

Het meisje ontdekte dat er wel voldoende mensen waren die de koning terugwilden. Er was alleen nooit iemand geweest die ze samen had gebracht. Myrra was hierover erg verbaasd. En eerst was ze ook wat boos. Waarom deed niemand iets? Maar op een dag ontdekte ze dat zij ook eigenlijk niets deed. Ze was niet veel beter dan de andere mensen. Zij zou het ook kunnen doen. Het meisje dacht na. En opeens voelde ze een verantwoordelijkheid op haar rusten. Zij moest het gaan doen. Als zij het nu ook liet liggen, zou niemand het ooit oppakken. En dan zou Aralyssia haar vader nooit terug krijgen. Het was eigenlijk zij of niemand! Het meisje zuchtte diep toen ze dit beseftte. En toen nam ze een besluit. Ze zou het gaan doen. Zij zou de taak oppakken en een groep vormen die de koning ging bevrijden.

Maar wat moest ze daarvoor doen?

De volgende keer dat Myrra weer in Karandi was, sprak ze hierover met Albert. Albert was oud-militair en een van de mensen die de huidige koning ook graag terug wilden. Zijn persoonlijke reden was dat hij vroeger bij Frederik in het leger had gediend, maar daar door een misverstand was uitgezet. Dat had hij nooit kunnen verkroppen. Dus toen Frederik vertrok, was hij erg blij geweest, en hij droeg de huidige koning Arnoud een warm hart toe. Sinds Myrra deze man had leren kennen, was het meisje goed bevriend met hem geraakt. Albert was geestdriftig en enthousiast. Hij was precies de man die Myrra kon helpen. Het meisje vroeg hem hoe ze een plan kon maken waarmee ze de mensen aan zich kon binden.

"Dat is simpel," antwoordde Albert haar. "Je moet weten wat de situatie is. Als je dat weet, komt het plan vanzelf."

"Dus dan moeten we eerst de situatie gaan verkennen," antwoordde Myrra nadenkend. "Maar hoe doe je dat?"

"Met spionnen," antwoordde Albert meteen. "Vroeger, in het leger, hadden we die ook. Onze spionnen verkenden de omgeving, en dan maakte de leiding een plan van aanval."

Myrra sprak hier later met Petrol over. En tot haar grote verbazing werd de man erg enthousiast.

"Ja, spionneren," riep hij uit. "Dat heb ik vroeger ook gedaan. Ik heb nog eens in het leger gezeten, weet je. Toen ik nog een jonge man was. Ik was daar spion. En een wat goede."

En direct begon hij over zijn spionageverleden te vertellen. Hij vertelde heel uitgebreid, en Myrra luisterde niet altijd. Maar toch liet ze de man uitpraten. Het spionneren leek haar geen slecht idee. Ja, dat zou ze moeten doen. Als eerste stap om Aralyssia's vader te bevrijden.

Op diezelfde tijd, bij de rovers, stonden twee mannen in de grot van de prinses. Ze stonden bij het bed waarin Aralyssia lag, met de prinses tussen hun in. Het meisje sliep en zag de mannen niet. De grot was verder leeg. Eldo was ergens anders. Aralyssia had weer een van haar bewusteloze momenten en was in een diepe slaap waaruit ze voorlopig niet zou ontwaken. De twee mannen konden openlijk met elkaar praten.

"Ongelooflijk!" zei de ene man verbaasd terwijl hij op het meisje neerkeek.

"Inderdaad," antwoordde de andere man. "Ze is hier al een hele tijd, maar pas gisteren hoorde ik dat zij de prinses is."

De man die het eerst had gesproken keek de andere man aan. Het zwakke licht van de kaars die brandde, verlichtte zijn gezicht.

"Wat ga je met haar doen?" vroeg hij aan de man tegenover hem.

"Dat wilde ik aan u overlaten," was het antwoord.

De man keek opnieuw omlaag naar de prinses.

"Ongelooflijk," zei hij nogmaals. "Ze zeggen dat toeval niet bestaat."

"Nee," antwoordde de tweede man. "Dus dit is vast geen toeval."

"Wat wil je dat ik met haar doe?"

"Ik wil je nog iets vertellen over dat andere meisje, die Myrra," zei de eerste man toen. Hij ging over op een fluisterton.

## Hoofdstuk 10: Een schrik voor Myrra

Onverwacht kwam een einde aan de tijd waarin Myrra de oude Vanark moest dienen. Merkan kwam langs en vertelde dat hij haar de volgende dag naar het roversnest zou terugbrengen. Gudan zou nog wel blijven. De oude heer was voorlopig nog niet dood, en zou nog steeds verzorging nodig hebben. Maar Merkan wilde zich aan zijn afspraak met de roverhoofdman houden, en dus kwam hij Myrra ophalen.

Opgelucht pakte het meisje haar spullen bij elkaar. Ze was erg blij dat de periode bij de heer Vanark erop zat. Ze hoopte dat ze later niet weer terug zou moeten keren.

's Avonds ging ze naar het dorp om van de dorpsbewoners afscheid te nemen. Ook van Petrol nam ze afscheid.

"Hoe moet dat nu met de koning?" vroeg Petrol droevig toen hij begreep dat Myrra zou vertrekken. Ineens besepte de man dat hij het meisje als redder van zijn koning was gaan zien. En dus ook als redder voor het lot van zijn broer! Hij vond het niet fijn dat ze nu weer vertrok.

Maar Myrra stelde hem gerust.

"Ik vergeet de koning niet," beloofde ze de man. "Blijf uitkijken naar een mogelijkheid om hem te bevrijden. En dan komen we elkaar vast weer tegen."

Alle dorpsbewoners groetten het meisje hartelijk. Sommige gaven haar zelfs geschenken mee als afscheid! Myrra was geroerd. Ze had het fijn gehad in de dorpsgemeenschap.

De volgende dag vertrok Merkan met haar naar het noorden. Myrra had het gevoel dat ze het huis ontvlucht was. Ze had niet eens afscheid van de heer Vanark genomen. Dat kwam ook omdat de man, toen het tijd was om te vertrekken, diep in slaap was geweest.



"Die gaat vast mopperen als hij me straks roept, en ik kom niet," dacht Myrra met plezier terwijl ze naast Merkan een bos in liep.

"Maar ik vind het net goed voor hem."

Het was fijn weer in het bos te zijn. Myrra hield van de stad want daarin was ze opgegroeid, maar het bos deed haar aan haar leven bij de rovers denken. En dat was ook fijn geweest. Met vreugde bedacht het meisje dat ze nu Aralyssia weer ging terugzien. De prinses. Hoe zou het met haar zijn? Was ze al weer beter? Of zou ze nog steeds bewusteloos zijn?

Stiekem hoopte het meisje dat dat laatste het geval was. Ze was wat bang dat Aralyssia, als ze wakker geworden was, te veel stampij gemaakt had. Hopelijk was alles nog goed!

Hoe meer Myrra het kamp naderde, hoe onzekerder ze werd. Ze was bang voor wat ze daar aan zou treffen. En of de rovers boos op haar zouden zijn.

Ze wist de weg naar het kamp niet zelf, want ze was er nooit buiten geweest. Ook Merkan wist de weg niet, maar hij deed wat hij de eerste keer ook had gedaan: Hij liep in de richting waarvan hij dacht dat het kamp was, en op een gegeven moment kwamen ze een rover tegen. Toen de rover zag dat het Myrra was, ving hij hen beide vriendelijk op en leidde ze hoogstpersoonlijk naar Ramsh toe. De roverhoofdman was op dat moment buiten het kamp in het bos bezig. Zijn mannen hadden een grote boom gehakt en nu waren ze deze voor het kampvuur in stukjes aan het hakken. De forse man keek op toen hij Myrra zag komen.

"Hee, daar hebben we m'n meisje weer," zei hij warm tegen haar. En hij grijnsde breed.

"Welkom terug. Goed dat je er weer bent."

Myrra haalde opgelucht adem. Ze was blij dat de ontvangst zo hartelijk was.

Merkan wisselde een paar woorden met de roverhoofdman en liet Myrra toen achter. Zelf vertrok hij weer naar zijn dorp.

Toen zijn schaduw door de bomen was verdwenen, keek Myrra om zich heen naar de rovers die met de boom bezig waren. De roverhoofdman keek op haar neer.

"Hoe is het met mijn meisje?" vroeg hij haar toen. "Hebben ze je daar goed behandeld?"

"Ja, dat wel," antwoordde Myrra. "Maar het was niet fijn. Ik wil nooit meer naar die oude man terug!"

De roverhoofdman glimlachte om dit openhartige antwoord.

"Nee?" vroeg hij met een twinkeling in zijn ogen. "Wat was er dan mis?"

"Het was een vieze, oude man," vertelde Myrra eerlijk. "En hij liep altijd te mopperen. En hij was vreselijk overheersend. Gelukkig kon ik af en toe wegglijpen."

"Mijn mannen hebben je af en toe in Karandi gezien," zei de roverhoofdman.

Myrra was wat verbaasd dat de roverhoofdman van haar uitstapjes wist. Ze waren dus niet onopgemerkt gebleven!

"Ja, ik heb wat rondgezworven," antwoordde ze vaag. Maar ze had het gevoel dat de roverhoofdman wel wist wat ze in de stad had gedaan. Nou ja, het kon haar niet schelen.

"Waar is het kamp?" vroeg ze.

De roverhoofdman wees met zijn vinger.

"Daar," antwoordde hij. "Die richting. Ga maar, je kunt het zelf wel vinden."

Myrra liep in de richting die de roverhoofdman had gewezen.

Door de bomen zocht ze haar weg naar het kamp. Ze vond de kloof waardoor de rivier het kamp uit stroomde en liep er door. Ze zwaaide naar de rover die boven de kloof de wacht hield. En toen was ze in het kamp.

Het meisje hield haar adem in toen ze de open plek betrad. Het voelde een beetje als thuis aan. Alsof ze thuis kwam van een lange reis. Vreemd om een thuis te hebben. Maar wat haar het meest trok was de grot in de rotswand. Haar eigen grot. De grot waarin Aralyssia lag! Vlug rende het meisje over de geitenpaadjes langs

de rotswand naar boven. Omhoog en omhoog. Daar was ze bij de grot. Opgewonden ging ze er naar binnen, en toen kreeg ze de schrik van haar leven.

De grot was leeg.

Natuurlijk waren de meubels er nog wel, en ook al haar spulletjes waren er, maar Aralyssia was er niet meer. Haar bed was leeg!

Myrra bleef doodstil staan, en al het bloed trok uit haar hoofd weg. Haar oren begonnen te gonzen, en diep in haar voelde ze haar hart bonken. Ze kon niet nadenken. Ze wist niet wat ze moest doen.

Het duurde een paar seconden. Toen kwam ze weer tot bewustzijn. Ze deed een stap naar voren, en toen draaide ze zich om, en ging er vandoor. De grot uit. Naar beneden. Haastig rende het meisje de geitenpaadjes af. Ze stooft over de open plek, en toen over het pad door de kloof. Terug ging ze, terug naar de plek waar de rovers waren. Hijgend bereikte ze de plaats waar de grote boom geveld op de grond lag. Ze zag niet hoe iedereen verbaasd opkeek. Ze zag de rovers niet eens staan. Ze zag maar een man: Ramsh, de hoofdman. Woedend ging ze naar hem toe.

"Wat heb je met mijn zusje gedaan?" schreeuwde ze hem toe.

Ramsh zag haar komen. Verbaas trok hij zijn wenkbrauwen op. Hij sprak even met de man naast hem, en pakte Myrra toen bij haar arm.

Maar Myrra wilde niet vastgepakt worden! Ze rukte en trok zich los.

"Wat heb je met mijn zusje gedaan?" schreeuwde ze nogmaals.

Jammer voor Myrra was Ramsh veel en veel sterker dan zij. Met zijn andere hand pakte hij het meisje nu bij haar schouder en duwde haar toen naar een plek iets verderop. Myrra moest met hem meegaan. Op de plek liet hij haar los.

"Nou, word eerst eens kalm," zei de roverhoofdman bevelend terwijl hij voor Myrra ging staan. "Zo boos te zijn, foei!"

Maar Myrra wilde niet kalm worden.

"Nee!" antwoordde ze vinnig. "Mijn zusje is weg! Wat heb je met haar gedaan?"

De roverhoofdman keek het boze meisje even aan en lachte toen kort.

"Zusje?" zei hij toen schamper. "Ze is jouw zusje niet. Het meisje heet Aralyssia. Ze is de prinses van het land."

Myrra schrok. Het geheim was dus uitgekomen!

"Hoe weet je dat ze Aralyssia is?" vroeg ze, en ze hoorde dat haar stem beefde.

De roverhoofdman lachte weer.

"Ik weet dat, omdat ze me dat zelf heeft verteld," antwoordde hij.

Dus Aralyssia was wakker geworden!

"Waar is ze?" vroeg Myrra direct. "Ik moet bij haar zijn."

Maar Ramsh schudde met zijn hoofd.

"De prinses is op een veilige plek. En nu vertel jij me eerst maar eens wat je met haar deed zo in het bos, en waarom je haar voor ons verborgen hebt gehouden."

Myrra stond stil, en ineens kwamen er tranen. Ze kon het niet helpen. Ze gaf zich over. Snikkend vertelde ze de roverhoofdman het hele verhaal.

Ramsh luisterde geïnteresseerd naar haar. Ineens begreep hij alles. Zo! Dus zo zat het in elkaar! Hij was erg blij dat Myrra's bedoelingen goed waren geweest. Hij zou het trouwens wel vreemd hebben gevonden wanneer het meisje de prinses had willen misbruiken.

Myrra vertelde de roverhoofdman haar hele verhaal, en toen ze klaar was keek ze hem met een betraand gezichtje aan.

"Ik wil Aralyssia's vader bevrijden," zei ze tegen hem. "Ik wil dat Aralyssia haar vader terugkrijgt."

De roverhoofdman keek in Myrra's betraande ogen, maar tot grote teleurstelling van het meisje schudde hij met zijn hoofd van 'nee'.

"Daar moet je niet aan beginnen, Myrra," zei hij vriendelijk. "De rebellen zijn sterk en met veel. Wat kan zo'n meisje als jij tegen hen beginnen?"

"Oh!" zei Myrra. Maar ze wist niet wat ze moest zeggen. Ze was enorm geschrokken. Voor het eerst voelde ze zich bij de rovers echt gevangen. Ze keek omlaag.

"Maar ik moet," zei ze tenslotte zachtjes. "Voor Aralyssia."  
"Laat Aralyssia zitten," adviseerde de roverhoofdman. "Kom, ga terug naar je hol en knap je wat op. Over niet te lange tijd gaan we eten. Kijk of je Ara ergens mee kan helpen."  
Myrra keek opnieuw op naar de roverhoofdman, en opeens voelde ze zich echt boos worden. Zonder nog iets te zeggen, draaide ze zich om en rende terug naar het roversnest. Door de kloof, over de open plek, en dan omhoog over de geitenpaadjes.  
Maar ze ging niet naar haar hol in de rotswand zoals de rover haar bevolen had. Nee, het meisje klom hoger en hoger, tot ze boven op de top van de rotswand kwam. Daar bleef ze even staan en keek om zich heen. Het was een bewolkte dag, maar gelukkig was het wel helder. Met haar ogen zocht Myrra de omgeving af. Ze herinnerde zich dat ze naar een grote eik moest zoeken. Daar zag ze hem! Daar moest ze een beekje vinden en die moest ze volgen. Dan zou ze bij Gustav komen. Gustav, de kluizenaar die daar ergens zijn huisje had. Hij zou haar wel helpen.  
Het meisje daalde af, vond het beekje en volgde het. Even later zag ze door de bomen een eenvoudig hutje schemeren, een hutje gemaakt van planken en met een bemost dak. Dat moest het zijn! Nog steeds boos over wat Ramsh had gezegd, maar opgelucht dat ze de kluizenaar had gevonden, liep Myrra op het hutje af. Recht voor haar zag ze de voordeur. Dat was mooi, dan hoefde ze daar niet meer naar te zoeken. Kordaat liep Myrra naar de voordeur toe en duwde hem open.  
En toen kreeg ze opnieuw een schok. Maar dit keer was het een fijne verrassing. Want binnen in het hutje zat een meisje, een meisje dat Myrra maar al te goed kende.  
"Aralyssia!" riep Myrra uit.  
En inderdaad, daar was Aralyssia! De prinses zat in een schommelstoel bij het vuur. Ze zag Myrra niet komen, want ze zat met haar rug naar de deur.  
"Wie is daar?" vroeg ze wat angstig terwijl ze zich in de stoel probeerde om te draaien. Maar dat was niet meer nodig, want met

een paar stappen stond Myrra aan de andere kant van de stoel en voor haar.

"Aralyssia, je bent wakker!" riep het meisje haar blij toe. "Wat fijn! Wat fijn!"

En voor het meisje in de schommelstoel wist wat er gebeurde, had Myrra haar in een stevige omhelzing vastgepakt.

Aralyssia stribbelde tegen. En verbaasd liet Myrra los. Ze keek de prinses onderzoekend aan. Wat gebeurde er? Waarom stribbelde ze zo? Was ze niet blij dat ze weer bij elkaar waren?

De prinses keek op haar beurt het meisje dat voor haar stond onderzoekend aan, en plotseling kwamen er een heleboel herinneringen bij haar naar boven. Herinneringen die tot dan toe verstopt waren geweest. Het was alsof in haar geheugen een doos werd opengemaakt waaruit verschillende herinneringen werden losgelaten. Spelen met haar poppen, zag ze plotseling, en een middag dat ze samen in het bos hadden gezeten.

"Myrra," zei ze hardop. En op datzelfde moment besepte ze dat dat ook de naam was waarvan ze de afgelopen dagen steeds de betekenis had zitten zoeken. De naam die Eldo altijd had genoemd. Myrra. De geheimzinnige Myrra waarover iedereen het steeds had gehad, maar die zij zich niet had kunnen herinneren. Ja, dit was Myrra! En ja, ze kende haar. Maar nog steeds wist ze niet het hele verhaal.

Ze keek naar het meisje tegenover haar dat dus Myrra was. Ze droeg vuile kleren, zag ze, en in haar ene mouw zat zelfs een scheur! De prinses snapte niet hoe ze dit kind kon kennen.

Bij de deur klonk geluid. Myrra keek op en zag Gustav. Direct wist ze weer waarom ze hier gekomen was.

"Gustav!" zei ze.

Ze wilde meer zeggen maar de man onderbrak haar.

"Myrra, je bent terug" zei hij verheugd.

Het meisje knikte.

"Ja, ik ben er weer," antwoordde ze. "Maar oh, Gustav, Ramsh is gemeen! Hij wil me niet laten gaan om Aralyssia's vader te bevrijden. En waarom is Aralyssia hier?"

Gustav legde vlug de houtblokken die hij in zijn handen had gedragen op de grond. Met een paar stappen was hij bij Myrra.

"Myrra, meisje," zei hij terwijl hij haar hand pakte. "Sinds wanneer ben je terug?"

Myrra knikte met haar hoofd naar het roversnest.

"Net," zei ze.

"Heeft Ramsh je verteld waarom we Aralyssia hier houden?" vroeg de man

"Nee," antwoordde Myrra. Ze werd weer boos. "Hij heeft niet eens verteld dat ze hier *was*."

Gustav knikte.

"OK," antwoordde hij. "Dat spijt me."

"Gustav," zei Myrra, "je moet me helpen. Ik wil Aralyssia's vader bevrijden. Kan jij ervoor zorgen dat Ramsh me laat gaan?"

"Waarom wil je Aralyssia's vader bevrijden?" vroeg Gustav die nog steeds de hand van het meisje vasthield.

"Zodat Aralyssia haar vader weer terugkrijgt natuurlijk!"

antwoordde Myrra verbaasd. Ze snapte niet dat Gustav dat niet kon begrijpen. "Toe, help je me?"

"Maar wat moet zo'n klein meisje als jij nu tegen die grote groep rebellen?" vroeg Gustav ongelovig. "Want dat zijn de mensen die Aralyssia's vader hebben ontvoerd, niet?"

Myrra knikte. Ze haalde haar schouders op.

"Ik zie wel," antwoordde ze. "In Karandi zijn mensen die me willen helpen. Ik ben niet alleen."

Met bewondering keek de man op het meisje neer. Wat had ze een pit!

Myrra keek naar de man op.

"Help je me?" vroeg ze nogmaals. "Ga je met Ramsh praten?"

Gustav antwoordde niet maar keek naar Aralyssia die alles met verbazing had zitten volgen.

"Wat wil jij?" vroeg hij aan de prinses.

"Oh, ik wil dolgraag naar mijn vader terug," antwoordde die.

"Maar ik snap niet wat er aan de hand is. Rebellen, zei je? Hebben de rebellen mijn vader gepakt?"

Myrra knikte.

"Ja, de rebellen hebben hem te pakken," vertelde ze. "En ze hadden ons ook. Maar wij konden ontkomen. En daarom zijn we hier."

"Jij?" vroeg Aralyssia met verbazing. "Was jij erbij?"

Myrra knikte.

"Ja, maar jij ook," antwoordde ze.

Aralyssia schudde met haar hoofd.

"Ik snap er nog steeds niets van," zei ze.

"Vertel ons het hele verhaal, Myrra," zei Gustav. "Alles wat jullie hebben meegemaakt. Wacht, laat ik eerst wat drinken maken. Dan gaan we hier zitten, en dan kan jij ons alles vertellen."

Gustav ging weer terug naar de houtblokken bij de deur en borg deze op. Toen ging hij aan de slag met zijn ketel. Even later had hij drie koppen dampende drank.

"Het is een soort thee," legde hij de meisjes uit. "Maar dan van planten die hier in het bos groeien. Proef maar, het smaakt heel goed."

Myrra was bij Aralyssia op een krukje gaan zitten. Blij keek ze de prinses aan.

"Ik ben blij dat je weer wakker bent," zei ze. "Ik heb me vaak eenzaam gevoeld."

Gustav ging ook bij de meisjes zitten.

"Nu, Myrra, begin maar met je verhaal," zei hij. "Vertel ons alles wat je weet. Hoe de rebellen begonnen, alles."

En Myrra begon met vertellen. Uitgebreid beschreef ze hoe alles was verlopen: de nacht bij Gerada, de bestorming van het paleis, de ontsnapping met de paarden, de dag in het bos, de rovers, en toen dat Aralyssia instortte. Alles beschreef Myrra. Gustav en de prinses luisterden stil naar het vertellende meisje. Gustav nadenkend, en Aralyssia met stijgende verbazing. Was dat allemaal werkelijk gebeurd?



Toen Myrra met haar verhaal klaar was, waren de drie koppen leeg. Gustav stond op en maakte nieuw drinken klaar.

"Hebben jullie honger?" vroeg hij aan de meisjes.

Nou, dat hadden ze wel. En dus maakte Gustav ook een simpele maaltijd. Toen ging hij weer bij de twee meisjes zitten.

"Nu," zei hij tegen Myrra. "En nu wil jij de koning gaan bevrijden."

Myrra knikte heftig.

"Wat vind jij daarvan?" vroeg Gustav terwijl hij Aralyssia aankeek.

"Oh, ik zou het heel fijn vinden als ik mijn vader terug kreeg," antwoordde Aralyssia.

Gustav keek Aralyssia nadenkend aan.

"Weet je," zei hij toen langzaam, "ik denk dat het dan wel zo eerlijk tegenover Myrra is als jij haar helpt."

"Ik?" vroeg Aralyssia verbaasd.

"Ja," antwoordde Gustav. "Of wil je dat Myrra al het werk voor jou opknapt?"

Hier wist de prinses niet op te antwoorden. Aan de ene kant leek het haar wel logisch dat Myrra het werk zou doen. Zij was immers de prinses. Maar het meisje voelde dat ze hier minder prinses kon zijn dan thuis. Ze wist daarom niet wat ze moest zeggen.

"Maar ik kan niets," bracht ze eindelijk uit.

"Dan wordt het tijd dat je wat leert," zei Gustav opgewekt.

Myrra schudde met haar hoofd.

"Ik kan ook niets," zei ze. "Ik ben maar een straatkind."

Gustav keek van het ene meisje naar het andere.

"Dan wordt het tijd dat jullie allebei wat leren," zei hij.

"Hoe?" vroeg Myrra.

"En wat?" vroeg Aralyssia.

"Alles," antwoordde Gustav op de vraag van Aralyssia.

"Paardrijden, schieten, vechten, spionneren, klimmen, overleven."

Aralyssia keek verschrikt op. Zij vechten en klimmen? Ze was een prinses!

Maar Myrra's ogen schitterden.

"Ja, dat heb ik nodig!" riep ze uit.

Gustav lachte.

"Dat dacht ik wel," antwoordde hij.

"Maar hoe kan ik dit alles leren?" vroeg Myrra.

"Hoe?" herhaalde Gustav. "Meisje, je bent bij de beste leerschool die dit eiland kent."

De kluizenaar wees met zijn hand in de richting waar het roverskamp moest liggen.

"Ramsh is de beste leermeester die je kunt hebben. Hij zal jullie alles leren. In geen tijd draaien jullie je hand niet meer om voor een vechtpartij."

Aralyssia keek heel erg verschrikt.

"Is dat echt nodig?" vroeg ze onzeker. Ze zag zichzelf totaal niet vechten. En dan ook haar hand er niet eens meer voor omdraaien? Onvoorstelbaar.

Gustav wilde antwoorden, maar Myrra was haar voor.

"Jazeker is dat nodig," zei ze beslist tegen de prinses. "Aralyssia, we moeten je vader bevrijden. We moeten vechten tegen die opstandelingen. Maar dan moeten we ook *kunnen* vechten."

"Waarom kan jij het niet alleen?" vroeg Aralyssia. Ze had helemaal geen zin.

"Omdat het jouw vader is," antwoordde Gustav voor Myrra.

"Lyssa, als je iets voor het land wilt betekenen, zul je dapper moeten zijn."

"Noem me niet Lyssa," antwoordde de prinses nukkig.

Maar Gustav was niet onder de indruk van de nukken van het meisje.

"Ik denk dat we jou juist Lyssa moeten noemen," zei hij. "Zo weet niemand dat je de prinses bent. Myrra heeft goed voor je gezorgd de afgelopen maanden. Slechts een paar mensen weten dat je hier bent. De rest heeft geen idee. Laten we dat zo houden. Je bent Lyssa, en je bent Myrra's zusje."

Aralyssia keek boos, maar ze wist niets terug te zeggen. Myrra nam haar arm.

"Ik ben bij je," beloofde ze het meisje. "We zullen samen je vader gaan bevrijden."

Maar Aralyssia schudde Myrra's arm los. Ze was nog steeds boos. Gustav gooide het over een andere boeg.

"Myrra heeft geen belang," vertelde hij. "Ze hoeft je vader niet te bevrijden. Zij wint er niets bij. De enige reden dat ze het toch doet, is omdat ze jou jouw vader gunt. Haar maakt het niets uit. Zij kan gewoon stoppen. Maar een ding weet ik inmiddels wel: als zij stopt, zal niemand jouw vader bevrijden. En dan zul je nooit meer prinses zijn."

Aralyssia werd nu toch wat bang.

"Wat gebeurt er met mij als mijn vader niet wordt bevrijd?" vroeg ze met een klein stemmetje.

"Twee mogelijkheden," antwoordde Gustav terwijl hij de prinses recht aankeek.

"Of je blijft hier, en de rovers zullen je een thuis geven en je beschermen. Of je loopt weg, en dan zullen de rebellen je vinden en doden."

Aralyssia werd nu echt bang. Een rover zijn, of dood. Nee! Dat wilde ze niet! Dat wilde ze allebei niet!

Ze schudde met haar hoofd en keek toen Myrra aan.

"Laten we samen mijn vader gaan bevrijden," zei ze tegen het meisje. "OK, ik doe het."

Myrra greep opnieuw Aralyssia's arm.

"Fijn!" antwoordde ze blij. "En wees niet bang. We doen het samen. Je hebt altijd mij."

## Hoofdstuk 11: Weer terug bij de rovers: een tijd van leren

Toen de meisjes hadden gegeten, voelden ze zich allebei erg moe. Dat was ook geen wonder: Aralyssia was nog niet sterk, en Myrra had een enerverende dag gehad.

"Gaan jullie maar slapen," zei Gustav. De kluizenaar stond op en trok zijn jas aan.

"Waar ga jij heen?" vroeg Myrra.

"Ik ga naar Ramsh," antwoordde Gustav. "Hij moet weten dat je hier bent, hoewel hij dat wel zal vermoeden. En ik ga jullie opleiding met hem bespreken. Ik ben over een uurtje terug. Probeer te slapen."

De man knikte de twee meisjes bemoedigend toe. Toen was hij de deur uit.

"Wie is hij?" vroeg Aralyssia aan Myrra toen Gustav was verdwenen.

"Wie? Gustav?" vroeg Myrra. "Gustav is een kluizenaar. Ik ontmoette hem een poosje geleden. Ik mag hem."

Aralyssia antwoordde niet.

"Hoe ben jij hier gekomen?" vroeg Myrra op haar beurt. "Ik schrok enorm toen ik je niet meer in onze grot zag."

"Onze grot," herhaalde Aralyssia afwezig. Ze herinnerde zich de grot waarin ze een paar maal wakker geworden was. "Onze grot. Is dat met Eldo?" Ze herinnerde zich de roversarts.

"Ja!" zei Myrra verheugd. "Ja, Eldo is de dokter van de rovers. Heb je hem ontmoet?"

Het meisje wachtte niet op antwoord. Ze praatte door.

"Ik heb ze niet eens allemaal begroet," zei ze spijtig. "Alle rovers. Ik ben gewoon weggerend."

Aralyssia haalde haar schouders op.

"Wat zou dat?" vroeg ze. "Je ziet ze toch snel weer. We gaan les van ze krijgen, weet je nog?"

Maar Myrra hoorde de prinses niet. Ze was nog steeds in haar mijmeringen over de rovers.

"Weet je?" zei ze tegen de prinses. "Ik heb nooit echt een thuis gehad. Straatkind dat ik ben, was ik overal thuis. Maar toen ik vanmiddag naar het roversnest terug ging, voelde het alsof ik naar huis ging. Naar huis! Voor het eerst in mijn leven wist ik hoe dat voelde. En het was fijn zo'n gevoel te hebben. Een plek waar je thuis hoort. Waar ze je opwachten."

"Waar ben je geweest?" vroeg Aralyssia.

Myrra schudde met haar hoofd.

"Ik moest een oude man helpen," antwoordde ze vlak. "Een heel nare man. Ik ben blij dat ik terug ben."

"Waarom moest je die man helpen?" vroeg Aralyssia.

"Ramsh wilde dat," antwoordde Myrra. "Maar nu ben ik weer hier. En we gaan een spannende tijd tegemoet! Al die dingen die we gaan leren! Paardrijden, en schieten, enzo. Goh, wat zal ik knap worden!"

Maar Aralyssia schudde afkeurend met haar hoofd.

"Jij liever dan ik," vond ze.

Myrra keek de prinses hoofdschuddend aan. "Het gaat leuk worden," zei ze tegen het meisje. "Heus."

De twee meisjes praatten nog even door, maar ze waren allebei erg moe, en dus hielden ze er na een poosje mee op. Ze wensten elkaar goedenacht en toen werden ze stil. Toen Gustav een uurtje later van de rovers terugkwam, vond hij de twee meisjes diep in slaap. Teder keek de man op de slapende meisjes neer. Hij pakte een deken en legde dat over Myrra die op de grond bij het vuur in slaap was gevallen. Toen pakte hij het meisje met deken en al op en legde haar in zijn bed. Vervolgens legde hij Aralyssia er met haar deken naast. Toen ging hij in zijn stoel zitten.

Buiten was het donker geworden. Een maan was opgekomen. De maanstralen priemden door het glas van het raampje en schenen de sobere hut in die daar eenzaam in het bos stond. Het schijnsel

verlichtten de twee slapende meisjes, en de man die dommelend in zijn stoel zat.

De volgende ochtend was Gustav gebroken. Hij was niet gewend in een stoel te slapen. Maar de twee meisjes waren heerlijk uitgerust. Ook Aralyssia was uitgerust. Met de dag namen haar krachten toe.

"Wat zei Ramsh?" vroeg Myrra direct toen ze zag dat de kluizenaar ook wakker was.

Gustav glimlachte naar het nieuwsgierige meisje op zijn bed.

"Ramsh vind het goed," antwoordde hij. "Hij zal jullie persoonlijk opleiden. Hij was wel wat boos dat je zomaar weggelopen was, jonge dame. Dat moet je niet meer doen."

Maar Myrra hoorde deze laatste zinnen niet. Blij sprong ze van Gustavs bed op de grond.

"Ik word een krijger, ik word een krijger!" zong ze terwijl ze met een gek dansje door het hutje danste. "Ik ga de koning bevrijden. En dat zal me lukken ook, want er is straks niemand die tegen me opkan."

Het meisje maakte een grappige buiging voor Gustav en Aralyssia.

"Mag ik u voorstellen, Myrra de grote krijger, de onverslaanbare woesteling waarvoor alle vijanden sidderen," zei ze plechtig.

Gustav en de prinses moesten allebei lachen om die uitgelaten Myrra.

"Ga jij eerst maar goed oefenen," was Gustavs droge commentaar.

"En zorg ervoor dat je Ramsh niet meer ongehoorzaam bent."

"Dat zal ik niet meer zijn," beloofde Myrra direct terwijl ze met haar hoofd schudde. "Ik was boos gisteren, maar nu niet meer. Alles is nu goed."

Blij keek het meisje naar Aralyssia die nog op Gustavs bed zat.

"Ben je ook niet blij?" vroeg ze aan de prinses.

Maar Aralyssia was lang niet zo blij als Myrra. In feite zag de prinses tegen de hele opleiding op. Ze kon zich niet voorstellen dat zij moest gaan vechten, en de gedachte dat ze een woeste krijger

zou worden, zoals Myrra zo mooi zong, vervulde haar met afschuw.

Voorzichtig kwam ze van haar bed af. Ze zocht naar haar schoenen, maar die had ze nog aan haar voeten, ontdekte ze.

"Kan ik me hier ergens wassen?" vroeg ze aan Gustav.

"Achter dit huis loopt een beekje," antwoordde Gustav. "Daar kun je je wassen. Myrra, ga even met haar mee, en wijs haar hoe wij dat hier doen."

Myrra knikte en nam Aralyssia mee naar buiten.

Achter het hutje van de kluizenaar liep het beekje dat halverwege de heuvel bij de grote eik ontsprong. Het water danste vrolijk over de keien en was helder en fris. Myrra knielde neer, en liet de prinses zien hoe zij zich altijd waste.

"Is dat alles?" vroeg Aralyssia teleurgesteld toen ze Myrra zo bezig zag. "Ik voel me vreselijk vies. Ik zou graag helemaal in het water willen."

"Het water is veel te koud," antwoordde Myrra. "Ik zou het nu niet doen. Maar misschien later op de dag, als de zon warmer is. Maar dan nog zal het koud zijn, hoor! Nee, dit is alles wat je kunt doen."

"Jammer," vond Aralyssia. Maar de prinses hield zich in, en waste zich zoals Myrra het had voorgedaan. Het water was koud, en beet in haar gezicht, maar het meisje merkte dat je er daarna wel lekker van ging gloeien.

Opgefrist kwamen de twee meisjes even later de hut van de kluizenaar weer binnen.

"Ik denk dat jullie nu het beste terug naar de rovers kunnen gaan," zei Gustav toen ze binnenkwamen. "Ramsh vertelde me dat hij jullie het liefst aan het ontbijt terug had, zodat hij zijn rovers van het plan kon vertellen. Ga dus maar voordat jullie te laat komen."

En dus namen Aralyssia en Myrra afscheid van de kluizenaar en klommen de heuvel op waar aan de andere kant het kamp van de rovers lag. Myrra hielp Aralyssia die het pad op sommige plekken wel erg moeilijk vond.

Ze kwamen aan de top en keken aan de andere kant van de heuvel omlaag, het kamp van de rovers in.

"Daar is het," wees Myrra trots. "Daar wonen de rovers. Zie je die rookpluim? Dat is het kookvuur. Ik wed dat de pap er staat te koken! Volgens mij zie ik Ara daar ook bij het vuur staan. Ara is de vrouw van de roverhoofdman."

"Zijn rovers eigenlijk niet slechte mensen?" vroeg de prinses ineens. "Ik bedoel, ik herinner me dat mijn vader ze bestreed toen hij aan de macht was. *'Ik wil geen rovers in mijn rijk,'* zei hij altijd. *'Ze stelen van de reizigers en leggen zo de handel tussen gebieden stil.'* En nu ga ik, zijn dochter, bij hen wonen?"

"Tja," zei Myrra. Ze wist niet wat ze daarop moest antwoorden. Als je er over nadacht waren rovers ook wel oneerlijke mensen, en ze maakten de bossen onveilig. Maar deze rovers kende ze, en het waren aardige mannen. En het was haar thuis!

"Hoe kan een prinses nou bij rovers wonen?" zei Aralyssia nog eens. "Mijn vader zal boos op me zijn."

"Ik denk dat je nu geen andere keus hebt," antwoordde Myrra na een poos nadenken. "Net zoals we geen andere keus hadden toen we hier kwamen. En ze zijn zo slecht nog niet. Niet voor ons tenminste. En bedenk dat je je vader wilt bevrijden. Je doet dit voor je vader. Dan zal hij het je wel vergeven, denk ik."

Myrra werd weer stil en staarde voor zich uit, het dal van de rovers in. Toen zei ze:

"Kom, laten we naar beneden gaan. Ik heb het idee dat het ontbijt al begonnen is. We zijn weer te laat."

Het ontbijt was inderdaad al aan de gang toen de twee meisjes beneden in het kamp aankwamen. Maar toch werden ze hartelijk ontvangen.

Ramsh, de roverhoofdman stelde Aralyssia aan de overige rovers voor, want zij kenden de prinses nog niet, en hij vertelde welk plan hij met de twee meisjes had.



Myrra was dolblij iedereen weer te zien. Ze begroette de mannen enthousiast en ging van groepje naar groepje. Ze sleepte Aralyssia met haar mee.

Ara begon zoals gewoonlijk weer te kijven zodra ze de twee meisjes zag.

"Jullie zijn te laat voor de pap!" zei ze vinnig. "De pan is al leeg." Maar de roversvrouw zorgde er ook voor dat de meisjes een ander ontbijt kregen. Heerlijke koeken, die eigenlijk voor het middagmaal waren gebakken.

Na het ontbijt nam Ramsh de meisjes apart.

"Jullie kunnen beter eerst andere kleren aantrekken," zei hij tegen ze. "Die jurken die jullie nu dragen, zullen je alleen maar in de weg zitten."

Myrra keek naar haarzelf en naar Aralyssia. Inderdaad droegen de twee meisjes allebei een jurk. Myrra een lichtblauwe die ze bij de heer Vanark had gedragen, en die ze nog niet had uitgetrokken. En Aralyssia een bordeauxrode jurk met mosterdgele accenten die Myrra haar eens had gegeven. Nee, in deze jurken konden de meisjes niet vechten.

Ramsh riep een van de rovers.

"Micha! Neem deze twee jongedames mee, en geef ze kleren waarin ze zich goed kunnen bewegen. Een tuniek en een broek."

"In orde baas!" zei Micha beleefd.

De rover nam de twee meisjes mee naar de voorraadgrot, en liet ze zien welke kleren ze daar hadden. Dat was heel wat, want de rovers hadden door de tijd heen flink wat verzameld. De man zocht door de stapels kleren en haalde toen voor ieder een broek en een warme tuniek tevoorschijn. Die moesten de meisjes aantrekken.

Bij Myrra was het gelijk goed, maar Aralyssia vond de kleren niet lekker zitten.

"Ze kriebelen!" zei de prinses geërgerd terwijl ze met haar rug draaide. "Wat is dit voor afschuwelijke stof?"

"Dat kriebelen komt omdat de kleren nieuw zijn," antwoordde Myrra hulpvaardig. "Dat wordt vanzelf beter. Echt."

Micha was het met Myrra eens.

"Houd de kleren maar eens de hele dag aan vandaag," zei hij tegen Aralyssia. "Als ze vanavond nog kriebelen, kom dan maar weer bij me terug. Dan zoeken we wat anders voor je."

Met een vervelend gevoel ging de prinses met Myrra terug naar het veld. De kleren kriebelden haar echt, en bovendien vond ze het niets om in een broek te lopen.

Op het veld stond Ramsh de twee meisjes al op te wachten. In zijn handen had de roverhoofdman de teugels van twee paarden.

Aralyssia herkende de dieren meteen.

"Dat zijn Bella en Damon!" riep de prinses verbaasd uit. "Onze paarden! Hoe kom je aan ze?"

Ramsh glimlachte haar vriendelijk toe. "Op deze beestjes reden jullie toen we jullie vonden," antwoordde hij. "Het zijn prachtige dieren, en heel geschikt voor het bos."

"We beginnen vandaag met paardrijles," ging hij verder. "Volgens mij weet jij al wat van paardrijden, niet waar Lyssa? Maar pas goed op, want je zult van mij niet het deftige rijden leren dat je al kent. Wanneer je met je paard in gevecht bent, zul je alles van het dier moeten vragen, en dan moet je meer kunnen dan er alleen keurig op kunnen rijden."

"Vandaag is dus voor jou makkelijk," ging hij tegen de prinses verder. "Vandaag hoeft alleen Myrra hard te werken. Maar we gaan spoedig verder. Dan ga jij ook een boel leren."

Die ochtend was het voor Aralyssia een makkie, maar Myrra had het zwaar. Ramsh' leertempo lag hoog, en het meisje kreeg veel te verwerken. Maar Myrra was nieuwsgierig en wilde graag leren. Dus mopperde ze niet, maar probeerde zo veel mogelijk na te doen wat de roverhoofdman haar leerde.

Maar ze was gebroken toen het tijd was voor de lunch. De rovers die rondom het nest aan het werk waren geweest, kwamen terug en stroomden de open plek op om te gaan eten. Sommige van hen

kwamen bij de twee meisjes kijken. Ze waren nieuwsgierig naar wat Ramsh met ze deed. Het streelde de roverhoofdman dat zijn mannen zo nieuwsgierig waren. Opeens kreeg hij een idee.

"Hey," zei hij tegen een paar van zijn mannen. "Jullie kunnen deze lessen ook goed gebruiken, denk ik zo. Kom er na het eten maar bij. We gaan dan boogschieten. Dan leer ik jullie hoe het echt moet."

Daar kwam ook Ara aan over het gras

"Ramsh," zei ze tegen haar man, "kun je de meisjes nu met rust laten? Ik heb ze nodig om me bij het uitdelen van het eten helpen." Ramsh knikte glimlachend naar zijn vrouw en pakte de teugels van de paarden.

"Het is goed," antwoordde hij. "Neem ze maar mee, schat. Maar laat ze niet te hard rennen. Ze hebben een zware ochtend gehad."

Nou, en een zware ochtend was het geweest! Myrra voelde zich erg moe toen ze bij het eten eindelijk kon gaan zitten. De middag werd gelukkig een stuk lichter. Ze gingen boogschieten. Maar er werd nog niet veel geschoten. Ramsh vertelde hoe je moest staan, hoe je de boog moest vasthouden, en hoe je een pijl moest aanleggen. En daar oefenden ze mee. Ze stonden, ze hielden de boog vast, en legden de pijl op. Maar schieten mochten ze nog niet.

"Nee, dat doen we later," besloot Ramsh.

Samen met de twee meisjes oefenden nog tien rovers. Het waren grote mannen, die in hun leven al heel wat pijlen afgeschoten hadden. Maar tot nu toe hadden ze dat altijd op hun eigen manier gedaan. De roverhoofdman legde ze nu uit hoe het eigenlijk moest, en probeerde hun techniek te verbeteren. Maar dat ging maar moeilijk. De rovers waren zo aan hun eigen manier van schieten gewend geraakt, dat het moeilijk was dat te veranderen. Toch deden ze hun best. En Ramsh was tevreden over ze.

De eerste dag duurde erg lang, en toen Myrra en Aralyssia 's avonds naar hun grot terug gingen, waren ze erg moe. Myrra zag

de grot nu pas voor het eerst goed en wel terug na haar uitstap naar de heer Vanark. Met tevredenheid constateerde het meisje dat er niet veel veranderd was.

Trots liet ze hem de prinses zien.

"Dit is onze grot," vertelde ze. "Hoe vind je hem?"

Aralyssia was in de grot maar een paar keer wakker geworden, en ze herkende er niet veel van. Een beetje afkeurend keek ze rond. Ze snapte niet goed wat Myrra fijn aan deze ruimte vond. Een koud en vochtig hol was het! Maar alles was hier anders dan ze gewend was, en het meisje probeerde de grot door Myrra's ogen te zien.

"Mooie meubels," zei ze prijzend, terwijl ze het dressoir, de klerenkast en het bed bekeek.

Myrra knikte.

"Ja, hè?" antwoordde ze trots. Die heb ik van Ramsh gekregen voor het werk dat ik hier gedaan heb.

Aralyssia keek het meisje niet-begrijpend aan.

"Welk werk?" vroeg ze.

Myrra haalde haar schouders op.

"Nou ja," antwoordde ze. "Ara helpen. En allerlei karweitjes." De prinses keek de grot nog eens rond.

"Hoe lang ben je hier al?" vroeg ze.

"Al een hele tijd," antwoordde Myrra. "En jij ook."

"Heb ik al die tijd geslapen?" vroeg Aralyssia verbaasd.

"Ja," antwoordde Myrra. "Ik ben blij dat je weer wakker bent. Hoe zitten je kleren trouwens? Kriebelen ze nog?"

"Niet meer," antwoordde Aralyssia. En er kwam een glimlach over haar gezicht. "Gelukkig niet meer. Ik was eigenlijk wel blij dat ik ze vandaag aanhad. Nu hoefde ik nergens op te letten."

Myrra lachte de prinses opgewekt toe.

"Je wordt nog eens een echte krijger," zei ze blij.

Aralyssia wist niet of ze dit nou leuk moest vinden.

Er verstreken enkele maanden. Maanden waarin de meisjes heel veel oefenden. Ramsh hield zich aan zijn belofte om de meisjes

zelf op te leiden, en hij was elke dag met ze bezig. De meisjes leerden paardrijden, boogschieten, zwaardvechten, worstelen, vechten, klimmen, sluipen. Maar ook zwemmen. En tot grote blijdschap van Myrra en de prinses kwam Gustav op een dag naar het kamp en nam de meisjes mee het bos in om ze daar van alles over de natuur te leren.

Dat waren de meest interessante lessen. Gustav wist heel veel van de natuur. Geen wonder ook, hij leefde ervan! Hij leerde de meisjes welke noten en vruchten eetbaar waren, en wat de verschillende sporen betekenden. Maar ook hoe ze aan de hand van de zon en de sterren hun koers konden bepalen. Dit waren voor Aralyssia de meest interessante lessen.

Het was al snel gebleken dat Aralyssia geen aanleg voor sport had. Het meisje deed altijd braaf mee, maar in lichamelijk activiteiten was Myrra de prinses altijd ruimschoots de baas.

Maar Aralyssia was nauwkeurig, en wanneer het op precisie en geduld aankwam, zoals met de sterren, dan was zij Myrra de baas. Zo vulden de twee meisjes elkaar goed aan.

De tijd verstreek, en Myrra en Aralyssia hoorden niets van de wereld buiten het kamp. Geen nieuws in ieder geval. Zo ver iedereen wist, zat de koning nog steeds ergens gevangen, en ook was er nog geen actie ondernomen om hem te bevrijden.

"Waarom doet niemand iets?" vroeg Aralyssia wel eens ongeduldig aan Myrra. "Waarom komen mijn vaders soldaten hem niet te hulp? Die zijn er toch om hem te redden? Waarvoor betaalt hij ze anders?"

Maar daar kon niemand antwoord op geven. Ja, het was vreemd dat er niets gebeurde. Hier niet, maar ook vanuit de hoofdstad niet. Maar wat de rovers niet wisten, was dat de hoofdstad in verwarring was. Er waren daar de laatste tijd zo veel onlusten geweest, dat niemand echt partij durfde te kiezen. Niet voor de koning, maar ook niet voor de rebellen. En dus werd er niet gekozen.

De rebellen wachtten op de voltooiing van hun werk: de terugkomst van Frederik, de eigenlijke koning en de enige die ze erkenden. Maar die kwam niet. Waarom niet?

En zo gebeurde er dus niets. De mensen gingen door met hun dagelijks werk, en het land kon redelijk overleven.

Maar een fijne situatie was het niet. Onderhuids groeide de onrust bij de mensen. In de hoofdstad, maar ook op het kleine eiland waar Myrra en Aralyssia bij de rovers leefden. De mensen wachtten op actie. Op iemand die de leiding nam. Op iemand bij wie ze zich aan konden sluiten.

## Hoofdstuk 12: Het gaat beginnen!

Opnieuw waren een paar maanden verstreken. Myrra en Aralyssia hadden al die tijd flink geoefend, en Ramsh was redelijk tevreden over ze.

"Jullie kunnen nu heel wat," zei hij op een dag tegen de twee meisjes. "We naderen het einde van jullie opleiding. Jullie hebben goed gewerkt."

Blij en bezweet keken Myrra en Aralyssia elkaar aan. Ze hadden zojuist met het zwaard gevochten: ieder tegen een roverman. En het was hun goed afgegaan. Zelfs Aralyssia was haar tegenstander de baas geweest. Ramsh was erg tevreden over de kleine prinses.

"Je bent erg vooruit gegaan," zei hij tegen het meisje. "Goed zo. Nu durf ik je de wereld in te sturen."

De wereld. Dat was waar de roverhoofdman naar toe had gewerkt. De harde, boze buitenwereld die geen ruimte bood voor mooie prinsessen. De wereld waarin het erom ging wie de sterkste was, en wie het handigst met het zwaard, de boog of het paard kon omgaan. Alleen wie het gevecht won, overleefde de ontmoeting. Alleen wie het sterkst was, mocht verder gaan. De harde buitenwereld waarin de twee meisjes spoedig zouden moeten leven. Want na al die maanden was Myrra's wens nog net zo sterk als in het begin: Aralyssia's vader moest worden bevrijd. En dat was waarvoor ze hadden gewerkt.

Aralyssia was blij met de woorden van de roverhoofdman. Ze wist dat ze nu kon vechten, en het voelde fijn dat ze niet meer zo hulpeloos was. Na al die maanden was ze Ramsh' opleiding gaan waarderen. Net zoals ze het op die eerste dag fijn had gevonden dat ze ruwe kleren droeg waarop ze niet behoefde te letten, vond ze het nu fijn dat ze kon vechten en een tegenstander kon verslaan. En dat ze in het bos wist te overleven. Met pijn dacht ze terug aan die allereerste dag samen met Myrra in het bos. De ochtend na die verschrikkelijke nacht, toen ze samen met het meisje van die bessestruik had gegeten. Hoe vreselijk had ze zich toen gevoeld.

Hoe verlaten, hoe onwerkelijk en hoe hulpeloos! Ze wist dat dat haar nu niet meer zou overkomen. Ze was nu thuis in het bos. Ze wist net zo goed als Myrra hoe ze aan eten kon komen, en als iemand haar aanviel kon ze zichzelf verdedigen. Ja, de prinses was blij met zichzelf.

Het meisje bedacht wel eens hoe anders dingen gegaan konden zijn als zij dit ook allemaal al had gekund in de nacht dat de rebellen het paleis aangevallen hadden. Hoe zouden die mannen gekeken hebben, als de prinses in haar nachtjapon plotseling een zwaard zou hebben getrokken en een zwaardgevecht begonnen zou zijn? Ze zouden achterover geslagen zijn van verbazing. Een prinses die kon vechten. Dat kwam nooit voor. Maar zij kon het! Zij kon nu vechten. En ze kon mensen die haar aanvielen verslaan. Tevreden nam Ramsh de zwaarden van de meisjes over. "Het wordt tijd dat we Gustav een bezoekje brengen," zei hij tegen ze. "Wij drieën. Dan bespreken we wat we gaan doen."

Die avond, na het eten nam Ramsh de meisjes mee naar het hutje van de kluisenaar. Hij nam een andere weg dan de weg over de rotstop die Myrra altijd nam: hij ging door de kloof, en liep dan om de rotswand heen. Het bos was daar dicht, maar Ramsh kende de weg goed, en hij liep recht naar het hutje toe.

Gustav was thuis. Hij was niet verbaasd het gezelschap voor zijn deur te zien staan. Waarschijnlijk had Ramsh hem van te voren ingelicht. Hartelijk nodigde hij iedereen naar binnen.

Het kleine huisje was haast te krap nu er zo veel mensen waren.

Myrra ging op de grond bij het vuur zitten, en Aralyssia op het bed van de kluisenaar.

Gustav voorzag iedereen van thee en opende toen het gesprek.

"Wel, ik weet waarvoor jullie gekomen zijn," zei hij nadat hij zelf ook was gaan zitten. "Volgens Ramsh hier, hebben jullie de opleiding bijna afgerond, en dus wordt het tijd na te denken over de volgende stap. Jouw doel is nog steeds de koning te bevrijden, Aralyssia's vader, niet?"

De man wendde zich tot Myrra die al heftig zat te knikken.



"Ja, oh ja," zei ze. "Het is al weer zo lang geleden dat hij werd meegenomen. Ik hoop dat ik nu spoedig iets kan doen."

"Is er nieuws over Arnoud?" vroeg Gustav aan Ramsh.

"Niets," antwoordde Ramsh. "Dezelfde situatie als steeds."

"Dus dan zit hij nog steeds op dit eiland," concludeerde Gustav.

De roverhoofdman haalde zijn schouders op.

"Ik denk van wel," antwoordde hij onverschillig.

"Ik weet wat ik wil gaan doen," zei Myrra opeens.

Iedereen keek het meisje aan.

"Ik heb dit besproken toen ik in Karandi zat," ging Myrra verder.

"We moeten eerst te weten zien te komen waar Aralyssia's vader precies zit. En hoe ze hem gevangen houden, enzo. Dus spionneren. En als we dan genoeg weten, moeten we een plan maken. Met dat plan kunnen we daarna de juiste mensen verzamelen om hem te bevrijden. Zo werkt het het beste, vertelden ze me in Karandi. En dus wil ik nu gaan spionneren. Laat Lyssa en mij de bossen hier doortrekken om het kamp van de rebellen te vinden."

De roverhoofdman en Gustav keken elkaar aan.

"Zijn de meisjes daar klaar voor?" vroeg Gustav aan de roverhoofdman.

"Ja," antwoordde Ramsh. "Het is alleen dat ze de bossen niet kennen. Maar dat kun je niet leren vanaf een vaste plaats. Dat kun je alleen leren door er doorheen te trekken."

Gustav knikte.

"Ja," antwoordde hij. "Dat klopt. De weg in dit bos leer je alleen als je er door heen trekt."

"Er moet dus iemand mee," ging Ramsh verder.

"Een van jouw mannen?" vroeg Gustav.

Maar Ramsh schudde met zijn hoofd. "Niemand van hen kent het bos echt goed," zei hij. "Ze komen nooit verder dan rondom hier."

"Dat is jammer," zei Gustav teleurgesteld.

"Ik weet wie meekan!" Weer sprak Myrra onverwacht. Maar ze was ook zo opgewonden. Eindelijk ging het van start. Eindelijk ging het avontuur beginnen!

"Petrol," ging ze verder. "Dat is een man die ik in het dorp heb leren kennen toen ik bij de heer Vanark werkte. Petrol heeft vroeger in het leger gezeten, en weet wat spionneren is."

"Maar kent hij de weg in het bos?" vroeg Gustav wantrouwend. Myrra's gezicht betrok.

"Dat weet ik niet," antwoordde ze.

"Hier vlakbij in het dorp woont ook een goede jongen," zei Ramsh plotseling. "Zijn naam is Armon. Hij kent het bos als geen ander. Zal ik hem vragen?"

Gustav knikte en zijn gezicht lichtte op.

"Dat is een goed idee," zei hij. "Weet je wat? Als we nou die Armon vragen omdat hij het bos kent, en we vragen die Petrol van jou (en hij knikte naar Myrra) omdat die weet hoe je moet spionneren. Dan denk ik dat we een mooi groepje hebben voor deze taak."

Myrra knikte. Ja, dat dacht zij ook!

Ook Ramsh knikte.

"Ja, het doel is nu eerst spionneren," zei hij nadenkend. "En ik denk dat dat een goed plan is. Jullie gaan nu nog niet vechten. Alleen maar kijken. Ja, met zijn vieren is heel mooi. Dat is een mooi groepje. Maar toch wil ik die Petrol wel even zien voordat ik hem met jullie op pad stuur."

Gustav knikte.

"Dat spreekt. En ik wil Armon ook zien," antwoordde hij.

"Ik zal Armon naar je toebrengen," beloofde Ramsh. "Hoe halen we Petrol op?"

"Ik denk dat Myrra en Aralyssia dat goed samen kunnen doen," zei Gustav. "Dat wordt dan meteen hun eerste proef om zelfstandig op pad te gaan."

De roverhoofdman knikte. "Dat is goed," zei hij.

Gustav wendde zich tot de meisjes. "Vinden jullie het ook een goed plan, meisjes?"

Myrra zat al heftig te knikken, en Aralyssia knikte ook.

"Wanneer kunnen we gaan?" vroeg Myrra. Ze was echt ongeduldig.

"Volgende week," antwoordde Ramsh. "Ik zal jullie paarden meegeven, en wapens. En daarna ga ik met Armon praten."

"Dat is dan afgesproken," zei Gustav. "We ontmoeten elkaar dan weer hier over tien dagen. Is dat OK?"

"Brengen jullie die Petrol maar meteen hier bij Gustav, meisjes," waarschuwde Ramsh. "Ik wil niet dat hij ons kamp ziet."

"Dat spreekt," antwoordde Gustav meteen.

Myrra knikte. Ze zei maar niet dat Petrol zelf ook niet graag in een rovershol zou willen komen. Dat zou de roverhoofdman vast beledigen!

En zo, precies een week later gingen Myrra en Aralyssia vroeg in de ochtend op pad. De twee meisjes hadden van de roverhoofdman Bella en Damon meegekregen, de twee paarden waarop ze nu bijna een jaar geleden bij de rovers waren aangekomen. En allebei droegen ze verschillende wapens: een pijl en boog, een zwaard, en een scherp mes waarmee ze ieder ook goed om konden gaan. Ze waren allebei blij en opgewonden. Vooral Myrra. Eindelijk! Nu zou het gaan gebeuren!

De afgelopen week had de roverhoofdman nog goed met de twee meisjes geoefend. Hij had alle vaardigheden nog een keer met ze doorgenomen, en ze allerlei proeven gegeven. Nu liep hij met de teugels van de twee paarden in zijn hand door de kloof naar de uitgang van het roversnest. Hij zou de meisjes persoonlijk uitgeleide doen. Myrra en Aralyssia zaten op de paarden en zwaaiden naar de rovers die ze links en rechts passeerden.

"Dag!" riepen ze tegen iedereen. "Dag!"

Even buiten de kloof bleef de roverhoofdman staan.

"Nu," zei hij tegen de twee meisjes hoog boven hem op de paarden, "doe jullie best. Dit is jullie eerste tocht alleen. Wees voorzichtig. De wereld is hard, en veel mensen zijn alleen op eigen gewin uit. Maar wees ook open, want er zijn ook een heleboel vriendelijke mensen in de wereld. Probeer steeds het verschil te zien."

De meisjes knikten ernstig naar de roverhoofdman. Ze begrepen dat hij uit eigen ervaring sprak, en ze waren blij met zijn wijze raad.

Myrra leunde op haar paard naar beneden.

"Bedankt voor alle lessen," zei ze tegen de man.

De roverhoofdman glimlachte.

"Kom veilig terug," antwoordde hij.

"Dat zullen we doen," beloofde Myrra. En ze sprak uit de grond van haar hart. "Dit is nog niet het echte werk. We gaan alleen Petrol ophalen."

"Denk erom dat je Petrol direct naar Gustav stuurt," waarschuwde Ramsh nogmaals. "Breng hem niet ons kamp in."

"Nee, we gaan direct naar Gustav," antwoordde Myrra.

De roverhoofdman nam afscheid, en daar gingen de twee meisjes. Ze waren op weg.

Ramsh zag ze op hun paarden tussen de bomen verdwijnen. Nog een hele poos daarna hoorde hij het hoefgetrappel door het bos klinken. De man bleef staan luisteren totdat dat ook weggestorven was. Toen draaide hij zich om en ging weer terug naar zijn kamp. Hij voelde zich trots. Hij wist dat hij de twee meisjes goed had opgeleid.

De weg naar Karandi was makkelijk te vinden. Myrra herkende steeds weer enkele punten, en daardoor wist ze dat ze op de goede weg zat. Het was een mooie dag. De zon scheen, en het was heerlijk om te rijden.

Toen het lunchtijd werd, hielden de twee meisjes rust. Ze stegen van hun paarden en aten van de voorraad die ze hadden meegenomen. Tijdens het eten keek Myrra genietend naar het landschap om haar heen. Ze waren zojuist uit een klein bosje gekomen, en voor hun lagen akkers en velden, met in de verte de contouren van een dorpje.

"Heerlijk zo, hè," zei ze tegen Aralyssia.

De prinses knikte.

"Ja, heerlijk," antwoordde ze.

"Dit doet me aan vroeger denken. Ik ging wel eens met mijn vader op pad, en twee dienaren. En dan zaten we 's middags ook zo van een picknick te eten. Maar dan zaten we wel op een laken."

Myrra lachte.

"Ja, dat hebben we nu niet," antwoordde ze. "Maar je kleren zijn toch al vies, dus het maakt niet uit."

De prinses keek het straatkind aan.

"Weet je dat we vrij zijn?" vroeg ze opeens aan het meisje. "Vrij van de rovers. We kunnen nu terug naar Malidara gaan."

Myrra schrok op.

"Ben je gek?" zei ze verschrikt tegen Aralyssia. "Van de rovers ontsnappen? En je vader dan? En trouwens, wat moet je in Malidara? Het paleis is bezet. Daar kun je niet meer in."

Aralyssia haalde haar schouders op.

"Ik was gewoon blij dat we van de roversbende af waren," antwoordde ze schuldbewust. "We zijn eindelijk weer vrij."

"Heb jij je dan gevangen gevoeld bij Ramsh?" vroeg Myrra verbaasd.

"We waren toch gevangenen?" vroeg Aralyssia even verbaasd terug. "De rovers hadden ons gegrepen, en ze hebben ons in hun nest vastgehouden."

Maar Myrra schudde met haar hoofd.

"Zo voel ik het niet," antwoordde ze. "Ja, ik heb me wel een poosje gevangen gevoeld, die eerste tijd, maar dat kwam meer door jou. Je was ziek. Ik kon je niet in de steek laten, en daardoor kon ik zelf ook niet weg. Anders waren we er wel vandoor gegaan. Vooral de tijd bij de heer Vanark was erg."

"Oh," zei Aralyssia.

"Maar waarom zijn we dan niet gevlucht toen ik weer beter was? Waarom zijn we er toen niet samen vandoor gegaan? Dan had ik ook al die stomme vechoefeningen niet hoeven doen."

"Stom kind," barstte Myrra ineens boos los. "Ben je dan vergeten wat ons doel is? We gaan jouw vader bevrijden! Jouw vader, hoor! Ramsh heeft ons daar alleen maar bij geholpen. Denk toch eens

niet dat hij slecht is. We waren geen gevangenen. We waren gasten. Gasten voor wie Ramsh veel heeft gedaan."

Aralyssia schrok terug. Ze wist niet wat ze moest zeggen, dus bleef ze stil.

"Wat voor belang heeft Ramsh bij de bevrijding van jouw vader?" ging Myrra nog steeds boos verder. "Helemaal niets, toch? Hij is een rover en hij blijft een rover. Nee, hij heeft alles voor jou gedaan. De hele opleiding die hij ons heeft gegeven, en alle kennis die hij met ons heeft gedeeld. Dat is allemaal voor ons geweest. Zodat jij je vader terug kan krijgen. Besef dat toch eens. Wees eens dankbaar!"

Aralyssia antwoordde nog steeds niet. Nog steeds stond ze met haar mond vol tanden.

"Ramsh is een goede man, en ik wil niet dat je slecht over hem praat," eindigde Myrra boos.

"Sorry," antwoordde Aralyssia toen. "Je hebt wel gelijk. Het is alleen allemaal zo vreemd. Een rover die aan onze kant staat? Het voelt bij mij alsof het niet klopt."

"Nou, dan voel je dat verkeerd," zei Myrra bits. "Ik ben niet van plan voor de rovers weg te vluchten. Ze zijn mijn thuis. Ik ben blij dat ik eindelijk een thuis heb. En Ramsh..... Ramsh..... Nou ja, ik heb het gevoel dat hij als een vader voor mij is. Dat ik eindelijk een vader heb."

"Is Ramsh je vader?" vroeg Aralyssia ongelovig.

"Natuurlijk niet," zei Myrra meteen. "Ik ken mijn vader niet. Maar als ik een vader zou moeten kiezen, dan zou het Ramsh zijn."

"Een roverhoofdman," zei Aralyssia.

"Maar een heel goede man," zei Myrra. "Ik blijf hem trouw."

"Dus dan word je rover," zei Aralyssia.

Myrra haalde haar schouders op.

"Misschien," antwoordde ze. "En jij wordt weer prinses."

"De prinses en het roverskind," zei Aralyssia. "Het klinkt heel raar."

"Maar toch zitten we hier samen," zei Myrra. "En we hebben samen een doel. En dus moeten we samenwerken. Ook al ben jij een prinses en ik een rover."

Hierop zei Aralyssia weer niets. Maar diep in haarzelf wist ze dat Myrra gelijk had. Alles was anders geworden sinds de nacht waarin de rebellen haar vader hadden meegenomen. Raar, vreemd, onwerkelijk. En soms kon ze het maar moeilijk bevatten. Maar het was wel de realiteit, en ze moest het geloven.

Na goed uitgerust te hebben, stapten de twee meisjes weer op. Genietend reden ze verder. Ook het tweede deel van de reis ging voorspoedig, en tegen het einde van de middag bereikten ze het dorpje waar Myrra enkele maanden had doorgebracht. Het was al een poos geleden dat ze daar was geweest, maar toch herkenden de dorpsbewoners haar meteen toen ze door de straatjes van het dorp reed. Blij zwaaiden ze haar toe.

"Hee Myrra," riepen ze. "Je bent weer terug! Wat leuk! En wat een mooi paard heb je! Is dat je zusje?"

Myrra groette de dorpsbewoners enthousiast, maar ze ging niet in op hun vragen. Ze reed direct door naar het huisje van Petrol. De man was in zijn winkeltje bezig. Er was een klant en hij was aan het werk. De twee meisjes stegen buiten af en maakten hun paarden vast aan een hekje. Toen gingen ze de winkel binnen. Myrra voelde haar hart harder kloppen. Ze vond het erg leuk Petrol weer te zien. Maar ook was wat zenuwachtig. Ze hoopte dat hij hen zou willen helpen.

Petrols ogen werden groot van verrassing toen hij Myrra zijn winkel binnen zag komen.

"Hee, ben jij het," zei hij blij tegen haar. "Ik zag buiten al iets met paarden, maar had nooit gedacht dat jij dat kon zijn. Hoe kom je aan die paarden? En is dat je zusje?"

Myrra lachte blij.

"Hallo," zei ze terug. "Ja, ik ben het. Dit is inderdaad mijn zusje. Lyssa. Lyssa, dit is Petrol."

Petrol leunde over de toonbank en gaf Aralyssia een hand.

"Ik help eerst mijn goede vriend Herman hier even verder," zei hij haastig. "Daarna praat ik met jullie."

De meisjes wachtten geduldig tot Petrol zijn klant geholpen had. Toen Herman het winkeltje verliet, kwam Petrol achter hem aan en sloot de winkeldeur.

"Genoeg geweest voor vandaag," zei hij met een knipoog naar de twee meisjes. "Nou jongens, nu moeten jullie me maar eens vertellen wat jullie hier komen doen. De heer Vanark is dood, dus jullie komen vast niet voor hem."

"Is de heer Vanark dood?" vroeg Myrra verbaasd. Dat wist ze nog niet. Gudan had haar niets verteld. Ze kon het niet helpen, maar ze was erg blij met het nieuws.

Petrol knikte bevestigend.

"Ja," antwoordde hij. "Het heeft nog lang geduurd. Iedereen dacht dat hij veel eerder dood zou gaan. Het was een taaie man. Hij is ongeveer een maand geleden gestorven. Ik had je wel op zijn begrafenis verwacht, meisje, maar je was er niet."

"Ik hoor nu pas dat hij dood is," antwoordde Myrra. "Maar ik vind het niet erg."

"Toch moet je zodirect maar even langs zijn graf gaan," vond Petrol. "Je bent immers familie van hem."

"En jij natuurlijk ook," ging hij verder terwijl hij zich tot Analyssia richtte.

"Maar als jullie niet voor de heer Vanark komen, waarvoor komen jullie dan?"

"Wij komen voor jou," antwoordde Myrra hem. "Het gaat beginnen."

Petrol keek Myrra niet-begrijpend aan.

"Wat gaat beginnen?" vroeg hij voorzichtig.

"We gaan de koning bevrijden," antwoordde Myrra.

"De koning?" vroeg Petrol. "Uhm, koning Arnoud bedoel je toch zeker wel, hè?"

Myrra knikte.

"Ja," antwoordde ze. "Koning Arnoud. We zijn gekomen om je te vragen of je met ons mee wilt gaan."



Wantrouwend trok Petrol een wenkbrauw op.

"Twee kleine meisjes?" vroeg hij.

"Ja, we kunnen het niet alleen," zei Myrra. "Iemand moet met ons mee. En we willen graag dat jij dat doet."

Petrols antwoord teleurstelde Myrra.

"Nee, dat doe ik niet," zei hij meteen. "Drie van ons kunnen heus niet tegen al die rebellen op. We worden in de pan gehakt. Ik ben niet van plan me naar het slagveld te laten brengen. Nee, dat doe ik niet."

"Petrol, het gaat niet om vechten. We gaan eerst spionneren," riep Myrra ongeduldig uit.

"En daar was jij toch goed in? We hebben jou nodig."

"Nou," zei de man zuinigjes. Hij werd plotseling erg bescheiden.

"Goed' is wel een erg hoog woord. Ik heb het vroeger wel eens gedaan ja."

"Petrol, kom alsjeblieft met ons mee," smeekte Myrra. Ze begon ongeduldig te worden. Ze vond het niet fijn dat de man zich nu zo terugtrok. Had hij haar niet verteld dat hij goed in spionneren was? En wilde hij niet ook de koning graag terug?

Petrol keek naar achteren, waar de deur naar zijn huiskamer was.

"Jullie moeten me eerst alles vertellen," zei hij tegen de twee meisjes. "Kom, laten we naar binnen gaan."

## Hoofdstuk 13: Op stap met Petrol

Binnen in de schemerige woonkamer kropen de twee meisjes op een stoel. Petrol gaf ze ieder een glas drinken. Toen hij ook voor zichzelf had ingeschonken, ging hij in zijn leunstoel zitten, en keek de beide meisjes toen omstebeurt aan.

"Nu moeten jullie me jullie plan eens haarfijn vertellen," zei hij tegen ze. "Spionneren bij de rebellen die de koning vast houden?" Myrra knikte, en begon haar verhaal. Ze vertelde de man wat ze wist over de toestand van koning Arnoud, en dat hij waarschijnlijk in de bossen van het eiland werd vastgehouden .

Toen vertelde ze over hun plan om bij de rebellen te gaan spionneren, zodat ze daarna plannen konden maken om de koning te bevrijden. En dat zij en Lyssa nu bij hem gekomen waren om hem te vragen bij het spionneren te helpen.

Petrol was erg wantrouwig. Steeds bracht hij nieuwe bezwaren in. De meisjes hadden een hele klus de man te overtuigen. Gelukkig konden ze zijn bezwaren steeds wegwimpelen.

"En moet ik dan vechten?" vroeg Petrol. "In vechten ben ik niet goed."

"Maak je geen zorgen, zei Myrra. "Vechten kunnen wij."

Hier was de man erg verbaasd over. Hij geloofde er niets van. Hij maakte een ongelovig geluid met zijn tong. Maar dat liet Myrra niet op zich zitten. Ze stond op en bliksemsnel trok ze haar zwaard. Vervolgens hield ze het wapen op de man gericht.

"Wil je het proberen?" vroeg ze terwijl ze met haar zwaard een dreigend gebaar maakte. "Of geloof je ons?"

Petrol werd bang. Zo met het zwaard zag Myrra er erg angstaanjagend uit.

"Nee nee," zei hij haastig tegen het meisje. "Het is al goed. Ik geloof je. Ga maar weer zitten. En steek dat ding weg."

"Dus kom je mee?" vroeg Aralyssia.

Maar Petrol keek opnieuw bedenkelijk.

"En het bevrijden van de koning, gaan we dat ook met zijn vieren doen?" vroeg hij.

"Nee, natuurlijk niet," zei Myrra meteen. "Zodra we een plan hebben, roepen we alle mensen bij elkaar die met ons mee willen doen. Al jouw makkers in Karandi, die de koning ook terug willen. En dan gaan we als groep."

Maar nog was Petrol niet overtuigd.

"Weten jullie niet hoe gevaarlijk het bos is?" vroeg hij. "Er zijn rovers, en ook wilde beesten. Ik wil niet worden opgegeten, dat vertel ik je wel."

"Petrol, maak je geen zorgen, we kunnen die aan," riep Myrra uit. Het meisje begon erg ongeduldig te worden. "Echt waar. Dus hoe zit het nou? Ga je met ons mee, of niet? Bedenk wel dat dit je kans is om iets voor de koning te doen. Of wil je later tegen je vrienden moeten zeggen dat je laf was?"

Hier had Myrra hem, want Petrol reageerde meteen.

"Ik laf?" riep de man verontwaardigd uit. "Ik ben nooit laf geweest. En ook nu niet. Natuurlijk ga ik met jullie mee! Wat denk jij wel? Alleen overzie ik graag van te voren de gevaren. Maar natuurlijk ga ik met jullie mee."

"Dat is fijn," antwoordde Myrra droogjes. "Dank je wel."

Maar Petrol was nog niet klaar met zijn bezwaren.

"Maar hoe gaan we het doen? Ik heb geen paard!"

Maar ook hier hadden de meisjes al antwoord op.

"Je kunt op Damon rijden," zei Myrra meteen. "Dan ga ik met Lyssa op Bella. Dat lukt wel."

"Je kunt toch wel rijden, hè?" vroeg ze de man toen.

Toen hij deze vraag hoorde, bewoog Petrol zijn hoofd verontwaardigd heen en weer.

"En of ik kan rijden," antwoordde hij hooghartig de meisjes.

"Kinderen, ik rij als een prins."

Nou, dat was wel wat te veel gezegd, bleek de volgende dag.

Petrol kon rijden, maar dat was het dan ook. Als een zoutzak zat

hij op zijn paard, en de arme Damon had het erg moeilijk met die onhandige man op zijn rug.

Myrra zag dit en vroeg zich verschrikt af hoeveel Petrol in zijn andere verhalen had overdreven. Misschien kon hij ook helemaal niet spionneren! Straks hadden ze niets aan hem en werd hij alleen maar een blok aan hun been! Maar daarvoor was het nu te laat. Petrol ging met hun mee en hij ging ze helpen. Ze moesten het met hem doen.

De meisjes hadden de nacht bij Petrol in zijn huisje doorgebracht. Ze hadden goed geslapen. Naast al zijn zwakke punten was Petrol wel een goeie vent. Hij had goed voor de twee meisjes gezorgd en het had ze aan niets ontbroken.

En nu reden ze dan met zijn drieën het dorp uit. De dorpsbewoners waren erg verbaasd dat Myrra en haar zusje al weer zo snel vertrokken. En waarom ging Petrol met ze mee?

"Hee, Petrol, hoe zit het met je winkeltje?" riep een van de dorpsbewoners hem toe.

Petrol knikte vriendelijk naar de man terug. "Ik ben er een poosje niet," antwoordde hij. "Wil jij het zolang voor me overnemen?"

En toen hadden ze het dorp achter zich. Buiten het dorp zette Aralyssia het paard, waarop zij en Myrra zaten, in galop. Ze spurten weg. Maar Petrols geroep riep hun terug. De arme man kon niet galopperen. Dus moesten ze hun reis in een langzaam tempo voortzetten.

De drie reden de hele dag. Af en toe stopten ze om uit te rusten en dan aten ze wat. Bij iedere stop stapte Petrol steeds moeilijker van zijn paard.

"Och, mijn spieren," zuchtte hij. "Dit ben ik niet meer gewend, dames. Oei oei, wat zal ik morgen een spierpijn hebben!"

En onhandig ging hij in het gras zitten.

"Ik kan niet meer," zuchtte hij.

Maar gelukkig wisten de meisjes hem na iedere pauze toch weer terug op Damon te krijgen. En voort ging het dan weer.

Toen de avond viel, zagen ze een grote boerderij tussen de velden liggen, en ze besloten daar de nacht door te brengen. Ze gingen

naar de boerderij en belden aan. De boer maakte geen problemen. De drie spionnen konden in de hooisluur slapen.

Maar dat was de eerste keer voor Aralyssia! Nietsvermoedend ging de prinses die avond in het hooi liggen, maar toen ze het voelde, was ze snel weer overeind.

"Oei, dit prikt!" zei ze verschrikt tegen Myrra die al heerlijk lag.

"Het steekt me aan alle kanten! Myrra, hoe kan ik hierop slapen?"

Maar Myrra was moe en had geen zin in ellende. Ze kneep haar ogen nog verder dicht en gaf de prinses geen antwoord. Ze hoopte dat Aralyssia dit gebaar zou begrijpen. Ze moest niet over zulke kleinigheden vallen. Straks verried ze zichzelf!

Maar gelukkig had Petrol niets door en hij antwoordde de prinses vriendelijk.

"Het went snel genoeg," zei hij tegen haar. "Ga maar gewoon liggen. Wat ruikt het heerlijk, hè? Ik vind het altijd fijn om in hooi te slapen. Ik ben vast zo in slaap, wat ik je brom. Oei, mijn spieren. Wat een dag is dit geweest."

Gelukkig hield Aralyssia daarna op. De prinses ging opnieuw liggen, en probeerde dapper aan het hooi te wennen. Even was het stil in de hooisluur. Maar toen begon de herrie. Petrol was in slaap gevallen en begon te snurken! En hij snurkte vreselijk luid. Het was duidelijk dat hij er wat van kon. Aralyssia kwam opnieuw verschrikt overeind.

"Myrra," fluisterde ze dringend naar het meisje dat al half in slaap leek. "Myrra, zo kan ik echt niet slapen, hoor! Wat een herrie."

Myrra sliep nog niet. En ze was het wel met de prinses eens. In deze herrie kon zij ook niet in slaap komen.

"Myrra," vroeg Aralyssia nog een keer. "Wat kunnen we doen?" Myrra kwam nu overeind.

"Kom," fluisterde ze tegen de prinses. "We gaan wat verderop liggen. Hopelijk klinkt Petrols gesnurk daar minder luid. Verder kunnen we niets doen, vrees ik. Kom op."

De meisjes stonden allebei op. In het donker zochten ze verderop in de sluur een nieuw plekje. Ze gingen daar liggen en

probeerden opnieuw in slaap te komen. Gelukkig klonk het gesnurk van Petrol hier minder hard.

Beide meisjes vielen daarna snel in slaap. Ze sliepen heel de nacht, en werden pas wakker toen de zon de volgende ochtend op hun gezichten scheen.

Aralyssia werd als eerste wakker. Wat verbaasd keek het meisje de schuur door. Waar was ze? Het gesnurk van Petrol was opgehouden.

Voorzichtig stond de prinses op, en keek om zich heen waar de man gebleven was. Maar precies op dat moment kwam hij de hooischuur weer binnen. Hij grijnsde het meisje toe.

"Goedemorgen," zei hij tegen haar. "Heb je goed geslapen?"

Waarom zijn jullie ergens anders gaan liggen?"

Maar Aralyssia gaf daar geen antwoord op. Petrol wachtte het antwoord ook niet af. Hij ging verder.

"Ik kwam de boer buiten tegen," vertelde hij. "Hij heeft ons uitgenodigd voor het ontbijt. Gebakken eieren met spek. Hmmm, het water loopt me al in de mond."

Myrra werd nu ook wakker.

"Goedemorgen," zei Petrol tegen haar. "Lekker geslapen? Ik heb me al gewassen. Daar buiten is een pomp en daar kunnen jullie je wassen. Ik ga vast naar de keuken toe. Ik zie jullie daar zodirect wel weer."

Terwijl Petrol bij de boerin in de keuken was, wasten de meisjes zich aan de pomp.

"Wat een vent," fluisterde Aralyssia tijdens het wassen boos tegen Myrra. "Hij is meer een last dan een hulp. Myrra, hoe heb je hem kunnen uitzoeken?"

De prinses was echt boos.

Myrra haalde moedeloos haar schouders op. Ze was ook teleurgesteld in Petrol en ook boos op zichzelf dat ze zijn verhaaltjes zo had geloofd. Ze wist ook niet wat ze nu met hem aan moest.

"We moeten er maar het beste van maken," fluisterde ze terug.

"Hopelijk kan hij nog wel spionneren."

Maar Aralyssia twijfelde daarover. Ze schudde met haar hoofd en zuchtte.

"Het lukt ons nooit om mijn vader te bevrijden," zei ze verdrietig.

"Vast wel," zei Myrra meteen stellig tegen de prinses. "Lyssa, het lukt ons vast. Maak je daarover geen zorgen. We overwinnen de tegenslagen wel. En we gaan door totdat we je vader hebben bevrijd. En Ramsh staat achter ons, en Gustav staat achter ons. We zijn niet alleen. Het gaat ons lukken, echt."

"Ik ben ook zo bang dat de rebellen mijn vader van het eiland af halen," zei de prinses. "En hem dan ergens anders naar toe brengen. Dan vinden we hem nooit meer!"

Myrra pakte Aralyssia's hand.

"Je hoeft niet bang te zijn," zei ze geruststellend tegen het meisje.

"Het gaat ons ooit wel lukken. Echt waar. Kom op, Lyssa. We helpen je allemaal."

Myrra glimlachte tegen de prinses en plots begonnen haar ogen te schitteren.

"Strijdlustig, dat is wat je moet zijn," zei ze opgewekt. "En dapper.

Kom op, Lyssa. Bedenk wat Ramsh ons allemaal heeft geleerd.

Bedenk wat we allemaal kunnen. Het gaat ons zeker lukken."

Aralyssia probeerde terug te glimlachen. Ze drong haar tranen weg.

"Je hebt gelijk," zei ze tegen Myrra toen ze bedacht dat ze nu een stoere krijger was. "Je hebt gelijk dat we nu veel meer kunnen dan vroeger en ook dat we er niet alleen voor staan. Het is alleen dat ik zoveel hindernissen zie."

Myrra knikte en wees toen met haar hoofd naar de boerderij.

"Kom," zei ze tegen de prinses. "Laten we naar de keuken gaan. Ik heb nu ook wel honger. Heb vertrouwen in ons plan, Lyssa. En misschien valt Petrol nog mee."

Aan het eind van de middag bereikten de meisjes met Petrol het hutje van de kluzenaar. Gustav was blij dat de meisjes het er zo goed van af hadden gebracht. Hij glimlachte ze opgetogen toe. De meisjes ontmoetten in het hutje ook Armon, de man die hun gids

zou zijn. Armon was een kleine, rustige man. Hij schudde de handen van de twee meisjes en maakte een kort praatje met ze. Hij zag er betrouwbaar uit.

"Ik loop nog een stukje met jullie mee," zei Gustav tegen Myrra en Aralyssia toen de meisjes op het punt stonden naar het roversnest te vetrekken. "Petrol kan zich hier ondertussen opknappen. Armon zal hem alles wel wijzen."

Met de teugels van de paarden in zijn hand liep Gustav door het bos. Onderwijl praatte hij met de twee meisjes die op hun paarden hoog boven hem uittorenden.

Hij vroeg de meisjes hoe hun reis was geweest, en Myrra en Aralyssia vertelden. Toen vroeg Myrra ineens wat Gustav van Petrol vond. Het zat haar vreselijk dwars dat ze zich in de man vergist had en ze maakte zich zorgen om de hele missie.

Zijn antwoord had het meisje nooit verwacht:

"Zeg het maar niet tegen de man, maar ik kende hem al," zei de kluizenaar.

Myrra was verbaasd. Zowel zij als de prinses konden hun oren niet geloven.

"Je kende je Petrol al?" vroeg Myrra verrast. "Hoe dan?"

Maar daar antwoordde Gustav niet echt op.

"Ik heb ooit wel eens van hem gehoord," zei hij vaag. "Lang geleden toen hij in het leger zat. Het is een pientere man. Heel anders dan hij zich voordeet. En dat maakt hem juist tot een heel goede spion. Nee meisje, ik zag dat je teleurgesteld in hem was, maar dat hoeft je niet te zijn. Petrol is echt goed, en zeker in spionneren. Ook al geeft hij je altijd de indruk van niet."

Myrra slaakte een zucht van opluchting. Gelukkig! Het was dus in orde. Petrol zou hun kunnen helpen. Ze hoefde niet bang te zijn dat de man een blok aan hun been zou worden.

"Dus dan hebben we een goed groepje?" vroeg Aralyssia nog voor de zekerheid.

"Jullie hebben een goed groepje," bevestigde Gustav. "Jij, Myrra, Petrol en Armon. Ik ben heel benieuwd hoe jullie missie gaat worden."



De man sloeg af naar het begin van de kloof die de toegang tot het roversnest vormde.

"Zo, we zijn er," zei hij tegen de twee meisjes terwijl hij stopte. "Doe de groeten aan Ramsh. Slaap lekker, dames en dan zie ik jullie morgen weer in mijn hutje. Morgen gaat het avontuur beginnen."

De twee meisjes namen afscheid van Gustav en reden toen de kloof door naar het roversnest.

De volgende ochtend was iedereen zenuwachtig. Ramsh vergezelde de twee meisjes terug naar het hutje van Gustav. Myrra en Aralyssia hadden dit keer geen paarden mee. Ze hadden Bella en Damon bij de rovers achtergelaten en zouden te voet gaan. In de bossen kon je met een paard moeilijk vooruit komen en bovendien viel je dan te veel op. En dat wilden ze op deze tocht natuurlijk niet.

De roverhoofdman had de meisjes stevige en warme kleren meegegeven, en op ieders rug zat een grote rugzak met daarin allerlei dingen voor de grote reis. Ook had elk meisje aan haar ene zij een zwaard, en aan haar ander zij een dolk. En op hun ruggen droegen ze allebei een kleine boog en een koker met pijlen. Ze waren goed bewapend.

Petrol en Armon floten bewonderend toen ze hun zagen komen.

"Jullie zijn goed voorzien, zeg!" riep Petrol uit.

Maar Ramsh had ook het nodige voor hem en Armon meegenomen, zodat hij niet jaloers hoefde te zijn.

Ongemerkt monsterde Ramsh Petrol terwijl die de geschenken van de roverhoofdman in ontvangst nam en zijn zwaard omgespte.

Aan de blik van de roverhoofdman ging niets voorbij. Hij keek direct door Petrols onhandige bewegingen heen, en zag de scherpe ogen van de man, de ervaren bewegingen waarmee hij het zwaard omdeed en diens zachte blik als hij naar de mensen om hem heen keek. En hij wist dat het goed zat. Petrol was geschikt. Ramsh kon de twee meisjes met een gerust hart aan hem overlaten. De

roverhoofdman wisselde nog kort een paar woorden met hem en ook met Armon en nam toen afscheid van iedereen.

"Nu," zei Gustav toen Ramsh was vertrokken. "Jullie kunnen er bijna vandoor. Armon, waar gaan jullie heen?"

Armon keek op.

"Ik zal het je laten zien," antwoordde hij de kluzenaar. "Heb je een kaart van de omgeving?"

Maar Gustav had geen kaart.

Dat was geen probleem. Armon tekende in het zand voor de deur van Gustavs hutje de omtrekken van het eiland, en liet aan de aanwezigen zien waar hij dacht heen te gaan. Hij tekende Malidara in het noorden, Karandi in het zuiden, en het roversnest precies daar tussen in. In het oosten bolde het eiland uit. Het bos liep daar tot aan de zee en ging over in een woeste, rotsige kust. Armon vermoedde dat de rebellen daar aan die kust ergens zouden zitten. Daarom wilde hij daar heen.

"Je hebt er rotsholen en verborgen baaien," vertelde hij de twee meisjes en Gustav en Petrol. "Het is een prima streek om je er te verstoppen. Een plek waar niemand komt, maar voor schepen die voedsel aanleveren goed te bereiken. Ik vermoed dat ze daar zitten. We trekken dwars door de bossen er naar toe."

Gustav knikte.

"OK," zei hij. "Prima."

De kluzenaar keek op, en keek toen het kringetje van mensen dat om hem heen stond rond.

"Zijn jullie klaar?" vroeg hij aan de vier mensen die voor hem stonden.

En ze waren klaar. Ze konden op pad.

Er werden nog wat laatste woorden gesproken. Er werd afscheid van Gustav genomen. En toen trok het troepje de bossen in. De rebellen tegemoet. Wat zouden ze vinden? Zouden ze ontdekken waar Aralyssia's vader verborgen was? En zou het hen lukken ongezien bij het hol van de rebellen te komen?

## Hoofdstuk 14: Gebeurtenissen in het bos

De twee mannen, Myrra en Aralyssia liepen door de bossen richting het oosten. De twee meisjes waren hier nog nooit geweest, maar allebei de mannen wel. Armon omdat hij hier heel vaak kwam, en Petrol lang geleden eens toen hij als jongeling met een paar vrienden het eiland rondgetrokken was. Armon wist de weg goed, en leidde het groepje over een klein, zanderig paadje dat langs een beek liep. Het bos was hier vriendelijk. De grond was vlak, en mooie, oude eiken wisselden zich af met open plekken van groen gras, waar verschillende bloemen bloeiden. Naast het paadje kabbelde het water van de beek rustig over zijn bedding. Een of andere struik stond in deze tijd van het jaar in bloei, en zijn geur kon je overal ruiken. Het was echt een prettige dag.

Toen de avond viel, zocht Armon op een afstand van het paadje een plek om de nacht door te brengen. Daar maakten ze kamp. Petrol zorgde voor vuur, en terwijl ze bij het vuur zaten, aten ze van het meegenomen voedsel. Na het eten maakte iedereen het zich makkelijk om te gaan slapen. De dag had hun moe gemaakt. Het werd stil in het kamp. Maar Aralyssia kon de slaap niet vatten. Vanonder haar deken keek de prinses omhoog naar de hemel boven haar en naar de sterren die daar glinsteren. Zoals zo vaak moest ze aan haar vader en moeder denken. Ze vroeg zich af waar haar ouders nu waren. Werden ze goed verzorgd? Ze hoopte dat ze gezond waren. Haar moeder kon nog wel eens onverwacht ziek worden. Dan lag de koningin dagen in bed, totdat het dan ook plotseling weer over was. Hopelijk kreeg ze deze ziekte niet nu, nu ze gevangen was. Wat deden haar ouders nu de hele dag? Zaten ze bij elkaar en konden ze met elkaar praten? Of hadden de rebellen ze gescheiden? Zaten ze in een grot, zoals Armon vermoedde? Konden ze het daglicht zien? Konden ze naar de sterren kijken, net zoals Aralyssia nu zelf ook naar de sterren keek? Zouden ze misschien nu alle drie naar deze sterren aan het kijken zijn? Zij en haar vader en moeder? Of waren haar ouders al sinds het begin

van hun gevangenschap niet meer buiten geweest, en hadden ze de zon en de sterren al heel lang niet meer gezien?

De prinses zuchtte. Het zou nog een flinke klus worden om haar ouders te bevrijden. Ze hoopte dat het hun zou lukken. Maar ook dat ze het zouden kunnen. Ze hoopte dat Myrra en zij zichzelf niet overschatten.

De prinses bleef kijken. Hoog boven haar stond de maan. Zijn licht viel grijsachtig over het bos. In haar verbeelding zag ze zichzelf haar ouders bevrijden. Ze zag hoe ze de grot waarin haar ouders gevangen zaten, binnenkwam. Hoe verbaasd zouden die zijn om hun dochter daar zo ineens te zien staan. En hoe zij dan tegen haar ouders zou zeggen "Jullie zijn vrij. Kom met me mee". Haar ouders zouden haar huilend van geluk om de hals vallen. Aralyssia kreeg tranen in haar ogen toen ze aan deze beelden dacht. Was het maar alvast zo ver! Waren haar ouders maar bevrijd. Maar helaas, eerst moest nog een heleboel gebeuren. Spionneren, dan de mensen om hun heen verzamelen, dan de rebellen aanvallen.... Ze zou eerst nog een heleboel moeten doorstaan.

In het oosten was de hemel donker. Daar kwamen wolken opzetten. De twee meisjes hadden al gezien dat morgen niet zo'n mooie dag als vandaag zou worden. Regen waarschijnlijk. De prinses huiverde. Al die nattigheid. Ze vond het niet prettig dat het zou gaan regenen. Het was helemaal niets voor haar. Nee, het zou niet makkelijk worden haar ouders terug te krijgen.

De volgende ochtend, toen het kleine gezelschap in het bos wakker werd, was de lucht inderdaad grijs, en toen ze opbraken om verder te gaan, begonnen de eerste regendruppels te vallen. Iedereen trok vlug zijn regenkleding aan, en toen gingen ze toch maar op weg.

De druppels werden groter en talrijker en gingen over in een echte regenbui, en spoedig was het bos nat. Kleine stroompjes water begonnen te stromen, overal drupte het, en de grond werd

helemaal sompig. Het werd moeilijk om vooruit te komen. Petrol begon te mopperen.

"Wat een weer," bromde hij tegen Armon en de meisjes. "Kunnen we niet kijken of we ergens kunnen schuilen?"

Maar Armon wilde niet stoppen.

"Deze regen is juist goed," zei hij terwijl hij achterom naar de anderen keek. "Nu zijn niet veel mensen in het bos. We kunnen nu lekker vooruit."

Armon had een goed punt, maar toch was het vreselijk vervelend door deze natte wereld te moeten stappen. De regenkleding beschermde iedereen goed, en ze hadden het niet koud. Maar toch, buiten de regenkleding was alles nat, en dat was gewoon niet prettig.

Toen de avond viel, regende het nog steeds. Petrol mopperde ook nog steeds.

"Wanneer gaan we rusten?" vroeg hij aan Armon. "Ik ben moe, en ik ben het helemaal zat."

Maar Armon antwoordde niet. Hij deed of hij Petrol niet had gehoord. Met zijn blik vooruit leidde hij het groepje door het bos.

Petrol vond dat niet leuk, maar hij durfde niet boos te worden.

Mopperend bleef hij achter de anderen aanlopen.

Toen stond Armon ineens stil. Met zijn hand gebaarde hij naar achteren dat ze voorzichtig moesten zijn. Iedereen kwam nieuwsgierig om hem heen staan.

"Wat is er?" fluisterde Aralyssia vragend.

Armon gaf geen antwoord, maar Aralyssia zag toen zelf wat hij bedoelde. Door de struiken heen zag ze een weg lopen.

Nou ja, weg, het was nu een modderpad. Maar hij was breed, en je kon zien dat hij veel gebruikt werd. De grond was omgeploegd door paardenhoeven.

De twee meisjes keken.

"Is dit de weg die de rebellen gebruiken?" vroeg Aralyssia zachtjes aan de kleine man.

Armon knikte.

"Vast," antwoordde hij fluisterend. "Zie je hoe omgeploegd de grond hier is? Veel meer dan bij het pad dat we steeds gevolgd hebben, en ook veel meer dan de laatste keer dat ik hier was. Ik denk dat we op het juiste spoor zitten."

Er kroop een rilling over Myrra's rug.

"Gaan we deze weg volgen?" vroeg ze.

Armon knikte met zijn hoofd.

"Maar alleen nu," voegde hij eraan toe. "Ik wil hier een schuilplaats voor de nacht zoeken. Met deze regen kunnen we niet in de open lucht slapen. Langs deze weg staan schuilhutjes. Ik wil vannacht in een van hen slapen."

"Maar, Armon, is dat niet gevaarlijk?" vroeg Aralyssia een beetje angstig. "Als deze weg inderdaad door de rebellen wordt gebruikt, moeten we er dan niet van af blijven?"

Maar Armon haalde zijn schouders op.

"We moeten vannacht droog kunnen slapen," bromde bij. Maar we zullen oppassen, dat spreekt. We zullen vannacht ook wacht houden. Als we iets horen, verlaten we het hutje meteen."

Aralyssia knikte. Ze was iets gerustgesteld.

"OK," zei ze.

Armon keek naar links en naar rechts, maar er was niemand op de weg te zien. De regen viel neer. Het was gedurende de dag steeds harder gaan regenen, en het water viel nu met stromen uit de lucht. Niemand waagde zich buiten. De kust was veilig.

Het groepje van vier kwam de weg op, en begon hem toen in oostelijke richting te volgen. Ze bleven aan de kant, want in het midden, waar de grond was omgewoeld, was de weg een groot modderbad.

Niet veel later zagen ze langs de kant een klein, houten huisje staan. Armon wees er naar. Dit was een van de hutjes die hij had bedoeld. Maar helaas was het hutje al bezet. Door het raampje scheen licht naar buiten. Het groepje liet het hutje daarom links liggen en vervolgde hun weg.

Tijdens het passeren keken Petrol en de meisjes verlangend door het verlichte raam het hutje binnen. Binnen brandde een vuur, zagen ze. Oh, hoe heerlijk moest het daar nu zijn! Warm en droog. Zo heel anders dan waarin zij nu liepen. Hier stroomde de regen omlaag en alles was nat. Maar het was te gevaarlijk het hutje binnen te gaan. Ze moesten door de regen verder.

Het begon donker te worden. Het bos links en rechts van het pad werd een grote, donkere massa. Maar Armon liep door. Aralyssia ging naar hem toe.

"Hoe lang lopen we nog?" vroeg ze aan de man.

"Naar het volgende hutje is het nog een half uur," antwoordde Armon de prinses. "Ik hoop dat die vrij is. Anders moeten we nog verder."

Aralyssia zuchtte onhoorbaar toen ze dit had gehoord. Nog een half uur lopen, en misschien nog wel meer! Ze hoopte vurig dat het volgende hutje leeg zou zijn.

Het bos was geheel donker toen ze het volgende hutje eindelijk bereikten. Tot hun grote opluchting was deze inderdaad nog leeg, en blij ging iedereen naar binnen.

Binnen was het compleet donker. Petrol stak vlug een kaars aan en toen kreeg iedereen wel een schok, want wat zag het eruit! Het leek alsof het hutje bewoond was, want overal lag troep: potten, dekens en kleren, en zelfs een oude tafel met een stoel ervoor.

"Wat doen we?" vroeg Aralyssia een beetje beteuterd. Met een vies gezicht keek de prinses rond.

"Dit hutje lijkt bewoond te zijn," zei Petrol. "Maar dat mag niet. De koning heeft de hutjes laten neerzetten voor de reizigers."

"Er is nu niemand," merkte Armon op. "En ik heb niet zo'n zin om weer een half uur te lopen. Laten we hier vannacht blijven. Wie hier ook woont, wij vieren kunnen hem makkelijk de baas. We zullen wacht houden, en als hij komt, zullen we hem eens goed aan de tand voelen."

Het hutje was smerig. Aralyssia vond het niet prettig hier te moeten slapen. Op die vieze grond? Maar Myrra bedacht dat zij en

Aralyssia net zo goed op de tafel konden slapen. Rap klom ze erop.

"Hier!" zei het meisje tegen de prinses. "Kom erbij. We gaan op de tafel liggen. Die is schoon."

"Stort die tafel niet in onder jullie gewicht?" vroeg Armon met een wantrouwende blik naar de poten.

Maar de tafel stortte niet in. Ondanks dat hij oud was, en er wankel uitzag, was hij nog heel sterk. Hij kon de beide meisjes houden. Wel was het wat krap, en Myrra en Aralyssia moesten dicht tegen elkaar aan liggen. Maar ze lagen prinsheerlijk.

Petrol, wie de smerigheid niet zo veel kon schelen, zocht een plekje in de hoek op. En Armon ging op de stoel die bij de tafel hoorde zitten. Hij zou de eerste wacht houden. Petrol zou hem in de loop van de nacht aflossen.

Iedereen was moe, en niemand had meer zin om vuur en eten te maken. Dus aten ze alleen wat brood, en toen werd het stil in het hutje.

Tot het gesnurk van Petrol weer begon!

De meisjes hielden hun handen voor de oren. In de buitenlucht hadden ze geen last van zijn gesnurk gehad. Maar in het hutje werd het geluid tegen de wanden weerkaatst. Het schalde gewoon. Maar er was niets aan te doen. Buiten regende het nog steeds, en dus moesten ze hier wel met zijn allen zitten. Ze moesten het uit zien te houden.

Maar gelukkig, de meisjes waren moe van de dag en ondanks het luide gesnurk van Petrol vielen ze snel in slaap.

Armon bleef als enige wakker. In het hutje zat hij stil op de stoel van de onbekende hutbewoner, en luisterde naar de rustige ademhaling van de twee meisjes, het gesnurk van Petrol, en naar het ruizen van de regen buiten. Het bleef rustig. De bewoner van het hutje liet zich niet zien. Misschien was het hutje ook niet meer bewoond. Misschien was de troep die hier lag wel gewoon achtergebleven van ooit iemand die er wel een tijdje gewoond had. De nacht liep verder, en na een poosje wekte Armon Petrol om de wacht over te nemen.



Petrol was eerst wat humeurig. Hij vond het niets om zo midden in de nacht wakker gemaakt te worden, en wist niet wat er aan de hand was. Maar spoedig was hem alles weer duidelijk, en hij nam de wacht over. Zij het wel een beetje mopperend.

Het was tegen de ochtend dat er wat gebeurde.

Petrol, die toch een beetje had zitten dommelen, schrok ineens wakker omdat hij buiten wat gehoord had. Direct was hij op zijn hoede. Het was nog vroeg. In het bos werd het net licht. Maar het regende nog steeds. De regen had 's nachts niet opgehouden. Door het ruizen van de regen heen, had Petrol een geluid gehoord. Een soort fluiten. De man spitste zijn oren en luisterde of hij het opnieuw kon horen. Ja, daar was het weer. Iemand floot een melodietje.

Vlug ging de man naar Armon toe, en maakte hem wakker. Direct toen Armon wakker werd, hoorde hij het fluiten ook en begreep wat er aan de hand was. Hij zei geen woord, maar knikte Petrol toe en pakte het mes dat hij van Ramsh had gekregen. De beide mannen gingen bij de deur staan. Klaar om toe te slaan als daar iemand door naar binnen zou komen. Op de tafel sliepen de twee meisjes rustig door. Ze hadden niets gemerkt.

Het geluid van het fluiten werd steeds sterker. Het kwam uit het bos, niet van de weg. Toen hoorden de twee mannen ook geritsel en voetstappen. Er was nu geen twijfel meer over mogelijk: daar kwam iemand aan! De twee mannen grepen hun mes nog steviger beet en wachtte op de dingen die komen gingen.

Even later werd de deur van het hutje opengedaan. Direct kwamen Petrol en Armon in actie.

"Geen woord," fluisterde Armon in het oor van de man die binnen was gekomen. "Geen woord, of we snijden je keel door."

De man die zojuist binnen was gekomen liet verbaasd dat wat hij in zijn handen had op de grond vallen: een grote zak viel op de vloer waaruit allemaal lichamen van dode konijntjes rolden.

Bij dit lawaai werden de twee meisjes wakker. Aralyssia gilde toen ze de dode konijntjes op de grond zag.

Petrol deed vlug de deur dicht, en Armon leidde de man naar het midden van de kamer. Petrol stak een kaars aan, en toen kon iedereen zien wie de hut was binnengekomen.

Het was een oude, verwilderde man. Vieze slierten haar vielen over zijn gezicht, en zijn baard was een grote, grijze massa. Zijn kleren waren gebruikt en erg smerig, en hij liep op blote voeten. Aralyssia, maar ook Myrra, konden een rilling niet onderdrukken. De man keek op naar zijn belagers.

"Wat heeft dit te betekenen?," vroeg hij langzaam aan Petrol en Armon. "Waarom dat mes? Ik heb jullie niets gedaan!"

"Jij leeft hier, niet?" vroeg Armon met een sissgeluid in zijn stem.

"Weet je dat dat verboden is?"

De man schudde brutaal met zijn hoofd.

"Waarom zou het verboden zijn?" vroeg hij. "Jullie hebben toch goed kunnen slapen?"

"Je mag deze reishutten niet bewonen," antwoordde Petrol streng.

"Dat weet je heel goed."

De man draaide zich om en negeerde het mes dat Armon nog steeds op zijn keel hield.

"De reizigers moeten 's nachts in de hutjes kunnen slapen," zei hij hooghartig tegen hem. "Dat weet ik heel goed. Maar jullie *hebben* hier kunnen slapen. Wat dat betreft doe ik niets fout."

Petrol schopte tegen de zak die de man op de grond had laten vallen. Er rolde nog een konijnenlichaam uit.

"Wat is dit?" vroeg hij aan de man. "Als dit is wat ik denk, dan ben je vannacht niet legaal bezig geweest. Op stropen staat een hoge straf."

De man haalde zijn schouders op.

"Ik moet toch ook leven," antwoordde hij brutaal. "En momenteel verkoopt het goed. Dus waarom zou ik het niet doen?"

"Omdat het niet mag in dit land," zei Petrol ruw. "De koning heeft het bevolen."

"Ach," zei de man, en hij haalde opnieuw zijn schouders op. "De koning. Die is geen koning meer. Een zielige, oude man is het. En ik weet het, want ik heb hem pas nog gezien."

Het was of Aralyssia's hart stilstond. Had deze man haar vader gezien? Direct voelde ze Myrra's hand op haar arm. De prinses begreep Myrra's gebaar. Ze moest zich rustig houden. Petrol en Armon zouden dit wel opknappen. Zij zouden de man wel over de koning laten praten.

Inderdaad wist Petrol hoe je met deze situatie om moest gaan.

"Ik geloof er niets van," zei hij ruw tegen de man. "Je kletst. Alles om maar onder ons uit te komen."

De man keek Petrol aan en lachte toen een gemeen lachje.

"Nee, ik klets niet," antwoordde hij trots. "Ik heb hem zeker gezien. De koning. Heel erg goed zelfs. Een oude man is hij nu. Niets meer en niets minder."

De vieze man schudde met zijn hoofd en lachte brutaal naar Petrol op.

"De koning is niet meer. En dus zijn zijn wetten ook niet meer. En ik moet ook leven."

Petrol pakte de man bij zijn schouder en schudde hem toen ruw door elkaar.

"Je kletst," zei hij nogmaals. "Je verzint het, man. Maar wij trappen daar niet in."

De verwilderde man kromp in elkaar.

"Heus," zei hij. "Ik verzin het niet. De koning is geen koning meer. Hij is een gevangene. En hij zit hier vlak bij!"

Maar Petrol schudde hem nog steeds.

"Smoesjes," zei hij ruw.

Nu sprak Armon.

"Je bent onze gevangene," zei hij beslist tegen de man. "We nemen je mee naar het volgende dorp. Daar zullen we je afleveren."

Nu werd de man wel erg bang.

"Alsjeblieft," zei hij zielig. "Ik ben maar een oude, arme man. Ik moet ook kunnen leven. Laat me met rust."

Vanaf de tafel keken Myrra en Aralyssia stil toe. Daar stond de oude man. Petrol had hem nog steeds bij de schouder. Armon had zijn mes weggehaald, maar hij hield hem nog steeds bij de hand.

De oude man stond erbij als een zielig hoopje. Maar dat klopte niet, zag Myrra. Het meisje had in haar leven genoeg oude, arme mannen gekend. Op straat zwierven velen van hen. En ze wist hoe ze waren. Deze man deed zielig, maar ze zag dat hij het niet was. Hij speelde een spelletje.

Ze ving Petrols blik op en zag dat hij er gelukkig net zo over dacht.

Petrol wendde zich weer tot de man.

"Nee, nee, nee," zei hij. "We laten je hier niet achter."

Armon schopte tegen de zak met de konijnenlichamen.

"We kunnen niet toestaan dat je hier stroopt," ging hij verder.

"Iemand die de wetten van de koning overtreedt, moet worden bestraft."

"De koning is niet meer," zei de man nog eens op verontschuldigende toon.

"Wij geloven je niet," antwoordde Armon kortaf.

"Bewijs het maar eens," fluisterde Petrol in het oor van de man.

Dat hielp. De man rechte zijn rug.

"OK," zei hij hooghartig. "Ik zal het jullie bewijzen. Jullie willen zien hoe de koning gevangen zit? Ik zal het je laten zien."

Armon lachte kort.

"Je liegt," zei hij. "Dat kun je niet."

"En of ik het kan!" riep de man verontwaardigd uit. "Maanden geleden kwam hij hier. De koning. En ook de koningin. De rebellen hebben hem gepakt. 's Nachts in zijn eigen paleis. Dat schijnt een heel spektakel te zijn geweest. De koning is in zijn pyjama meegenomen. In zijn pyjama! Een koning! Toen was al niets meer van zijn koningschap over. En nu zit hij hier."

Armon antwoordde niet. In plaats daarvan keek hij de man uitdagend aan.

De man keek even uitdagend terug.

"Zodirect, na het ontbijt, breng ik je erheen," ging hij verder. "Ik ben goede maatjes met die lui daar. Maar eerst moet ik wat eten. Ik heb vannacht hard gewerkt."

Petrol liet de man los. Maar hij kon het niet nalaten hem nog even een flinke duw te geven.

De man tuimelde door de hut naar voren. Hij kon zich nog net staande houden.

"Als blijkt dat je hebt gelogen," zei Petrol dreigend. En hij maakte een beweging met zijn mes.

De oude man maakte zich haastig uit de voeten. Hij ging naar een hoek van de hut toe waar enkele planken aan de muur waren bevestigd. De meisjes hadden daar brood zien liggen, en de man nam dat nu. Hij scheurde een stuk van het brood af en propte het in zijn mond.

Petrol en Armon pakten hun rugzakken, en namen ook van hun proviand. Maar ze verloren de man geen seconde uit het oog, en hielden hun messen vlak bij zich.

"Wat is je naam?" vroeg Armon aan de man.

"Ze noemen me Weldon," antwoordde de man. "En hoe heten jullie?"

Nieuwsgierig keek hij van de twee mannen naar de twee meisjes op de tafel. Hij vond het maar een vreemd gezelschap. Wat deden die twee mannen met die twee meisjes hier zo diep in het bos? Maar zijn vraag werd niet beantwoord.

"Onze namen doen er niet toe," antwoordde Armon kort.

Het ontbijt verliep verder zwijgend. Toen iedereen klaar was, pakten Armon en Petrol hun regenkleding en trokken deze aan. Armon vertelde de twee meisjes dat ze hier moesten blijven.

"We komen weer terug," zei hij.

"Hoe ver is het naar de koning?" vroeg Petrol aan Weldon.

"Hoogstens vier uur lopen," antwoordde die.

De oude man pakte de zak van de grond, en begon de lichamen van de konijnen er weer in terug te doen. De meisjes gruwelden. Toen de man alles weer had ingepakt, zei hij kortaf: "We gaan." Met de zak op zijn rug, verliet Weldon het hutje. Achter hem gingen de twee mannen. Toen ze weg waren, slaakten de twee meisjes op tafel een zucht van verlichting.

"Gatver! Gatver! Gatver!" riep Aralyssia hartgrondig uit toen de deur was dichtgevallen. "Oh, wat was dat vies! Myrra, zag je die konijntjes?"

Myrra knikte, maar kon niets zeggen.

"Ik moet hier weg, uit dit hutje," ging Aralyssia verder. "Oh, mijn ontbijt komt naar boven. Ah, wat was dat een vreselijke, vieze vent!"

Het meisje kokhalsde toen ze aan de man terug dacht. Haastig klom ze van de tafel af, en rende naar de deur. Net toen ze buiten was, kwam het ontbijt er weer uit.

"Lyssa, is alles in orde?" vroeg Myrra verschrikt toen ze Aralyssia buiten hoorde overgeven. Vlug klom ze ook van de tafel af.

Aralyssia kwam terug. Haar gezicht was bleek.

"Ik blijf hier niet langer, Myrra," zei ze zielig. "Kom laten we naar buiten gaan. Moet je kijken! Hier ligt gewoon bloed van die konijntjes op de grond!"

Van alles wat Ramsh de meisjes had geleerd, was het villen van beesten niet bij geweest. De meisjes hadden wel beesten doodgeschoten. Maar het lijk oppakken en transformeren naar eetbaar vlees had de roverhoofdman altijd door een ander laten doen. Dat was mannenwerk, vond hij. Nu kokhalsden de twee meisjes van die dode, bloedende konijntjes. Vlug schoten ze hun regenkleding aan, en renden naar buiten, de regen in.

"Waar gaan we naar toe?" vroeg Myrra hijgend toen ze buiten waren. "Lyssa, stop. We moeten bij de hut blijven."

Aralyssia stopte met rennen en keek achterom. Haar gezicht was nog steeds wit van de misselijkheid.

"Alles wat je wil, maar ik ga daar niet meer naar binnen," zei ze vastberaden terwijl ze naar de hut wees.

Myrra liep naar de prinses toe.

"Laten we dan hier wachten," zei ze. "Hier kunnen we de hut in de gaten houden. We moeten toch weten wanneer Petrol en Armon terugkomen."

"Ik hoop dat dat snel is," bromde Aralyssia. "Ik ga die hut niet meer in, en ik breng er ook geen nacht meer in door. Vandaag nog moeten we een andere slaapplek zoeken."

"Tja," zei Myrra. Verder wist het meisje niet wat ze moest zeggen. Ze keek omhoog naar de grijze wolken die boven haar in de lucht hingen. Er kwamen nog steeds druppels omlaag. Wanneer zou de regen eens ophouden? Ook dat kon ze niet zeggen. Ze hoopte dat Armon en Petrol spoedig terug zouden komen. Maar Armon en Petrol kwamen niet terug.

## Hoofdstuk 15: Spionageplannen

De meisjes stonden tussen de bomen en wachtten stil op Armon en Petrol. Het duurde lang. De ochtend verstreek zonder dat er iets gebeurde. De twee meisjes wachtten en wachtten maar er gebeurde niets. Tot ze ineens, aan het begin van de middag, de oude man alleen zagen terugkomen.

Verschrikt greep Myrra Aralyssia's arm. Weldon was teruggekeerd. Maar waar waren Petrol en Armon?

De oude man ging het hutje binnen, en bleef daar. Buiten werd alles weer stil. De meisjes bleven tussen de bomen staan en hielden het hutje in de gaten, maar er gebeurde niets.

Na een poosje begon het wachten Myrra te vervelen.

"Ik ga kijken wat die man daar in dat hutje doet," fluisterde ze tegen Aralyssia. "Blijf jij hier."

De prinses knikte en Myrra sloop naar het hutje. Voorzichtig probeerde het meisje door het raampje van het hutje naar binnen te gluren, maar helaas kon ze niets zien. Het raampje was van glas, maar het glas was door de tijd heen zo vuil geworden dat je er niet meer doorheen kon kijken. Dus sloop Myrra naar de deur en opende die heel voorzichtig. Meteen hoorde ze van binnen een luid gesnurk op haar af komen. De man sliep! Myrra gruwelde. De man sliep alsof er niets aan de hand was. Maar waar waren Petrol en Armon gebleven?

Myrra opende de deur nog een stukje verder en gluurde naar binnen. Ze zag de oude man in een hoek liggen, op de dekens die de meisjes daar vannacht hadden zien liggen. De man snurkte geweldig, en hij merkte Myrra niet op. Rustig sliep hij verder. Terwijl Myrra zo keek, kreeg ze een geweldig idee. Op een van de planken had het meisje touw zien liggen. Dat kon ze nu goed gebruiken! Op haar tenen sloop Myrra het hutje binnen en zachtjes nam ze het touw van de plank. Toen sloop ze voorzichtig naar de man toe. Bij de man bleef ze staan. Even aarzelde het meisje. Hoe zou ze het aanpakken zonder dat hij wakker werd?



Ze bukte en pakte toen voorzichtig de linkerhand van de vieze man beet. Ze hield haar adem in, maar gelukkig werd de man niet wakker.

Nu heel voorzichtig handelen. Langzaam verschoof het meisje de hand van de man opzij tot het naast zijn rechterhand kwam te liggen. Ze hoopte vurig dat de man rustig door zou blijven slapen. Dat lukte. Prachtig! De handen lagen nu dicht tegen elkaar en Myrra kon ze samenbinden.

Het meisje ging voorzichtig te werk. Ramsh had haar geleerd hoe ze binden moest, en professioneel bond ze de handen van de man met het touw aan elkaar. Toen ze daarmee klaar was, probeerde ze hetzelfde met de voeten te doen; maar net toen ze daarmee begonnen was, gebeurde er iets erg vervelends.

Stemmen klonken op. Myrra schrok toen ze ze hoorde. Even dacht ze dat het Petrol en Armon waren die waren teruggekomen. Maar de stemmen klonken anders, en ook waren het er meer dan twee. "Zo, we zijn er," hoorde ze buiten het hutje zeggen. "Hier houden we er voor vandaag mee op. Die vervelende regen ook."

"Ik hoop dat er nog niemand in zit," klonk een andere stem.

Myrra hoorde de persoon die het eerst had gesproken snuiven: "En wat dan nog. Dan is er heus nog wel plaats voor ons."

De mannen, of wie het dan ook waren, liepen naar de deur toe en gooiden hem toen bruut open.

Weldon werd met een schok wakker. Direct bemerkte hij zijn geboeide handen, en hij liet een schreeuw van schrik horen. Hij zag Myrra niet, want die was ondertussen naar de deur geglipt. Met een bang hart verborg het meisje zich achter de geopende deur. Ze hoopte dat niemand haar daar zou zien. Wat een pech dat die mannen waren gekomen!

In eerste instantie zagen de mannen het meisje ook niet. Ze zagen alleen de verwilderde, oude man op de dekens zitten wiens handen samengebonden waren; en ze waren erg verbaasd.

"Kijk nou," zei een van hen. "Hij is gebonden."

"Die is hier vast achtergelaten," merkte een ander op. "Laten we hem maar rustig zitten. Wie weet wat voor lievertje het is."

"Nee, nee, alstublieft. Maak me los!" jammerde Weldon. De man probeerde zijn handen los te trekken, maar Myrra had ze goed samen gebonden. En het lukte hem niet om los te komen. Ondertussen kwamen de mannen van buiten het hutje binnen. Het waren er wel vijf. Toen de laatste man binnen was, sloot hij de deur. Myrra kon zich nu nergens meer verbergen. Maar gelukkig zagen de mannen haar ook nu nog niet, want het was erg donker in het hutje. Maar een van de mannen maakte licht, en toen zagen ze Myrra wel!

Iedereen was heel verbaasd een meisje in deze hut te vinden. Weldon wees boos naar haar.

"Zij heeft het gedaan!" riep hij tegen de vijf mannen die binnen gekomen waren. "Zij heeft me vastgebonden!"

Myrra stond daar. Ze knipperde met haar ogen tegen de lamp, want die was erg fel. En ze wist niet wat ze moest doen.

"Nee maar," hoorde ze toen iemand verbaasd zeggen. Een van de vijf mannen trad vanachter de anderen naar voren en ging voor Myrra staan. Met een schok herkende Myrra de jongen die nu voor haar stond. Het was Rogier, haar eigen broer!

"Nee maar," herhaalde de jongen nogmaals verbaasd. "Hier is mijn zusje. Myrra, wat doe jij hier?"

Een stilte viel in de hut. De andere vier mannen wisten niet goed wat ze moesten zeggen. Toen merkte een van hen ineens op.

"Dat is dat meisje dat die avond met de prinses is ontsnapt."

"Precies," zei Rogier met een vuile blik op Myrra. "En nu is ze hier. Waar heb je de prinses gelaten, zusje?"

Myrra keek brutaal naar haar broer op. Ze zou zich niet laten kleineren door hem. Maar ze zei niets.

De stilte maakte de jongen boos. En hij kwam op haar af. Maar dat zou Myrra niet toelaten. Snel trok het meisje haar mes.

"Blijf op afstand," waarschuwde ze haar broer fel.

Rogier schrok even terug. Toen begon hij te lachen.

"Kijk, kijk, kijk," zei hij spottend tegen zijn gezellen. "Mijn zusje kan met een mes overweg. Tenminste..... Of denk je dat je het kan? Hé, zusje? Kan je wel met dat mes overweg dat je daar hebt?"

Of heb je het alleen voor de sier? Nou? Ben je me gewoon bang aan het maken? Denk je me zo af te kunnen schrikken."

Snel trok de jongen zijn eigen mes, en hield het op zijn beurt waarschuwend voor Myrra voor.

"Nou, wat denk je ervan?" vroeg hij uitdagend terwijl hij zich naar het meisje toeboog. "Wat denk je ervan? Heb je zin in een potje vechten? Of word je nu toch wel bang?"

Myrra keek haar broer moedig in de ogen. Een meter verderop zag ze de deur. Als ze die veilig kon bereiken....

Het meisje bedacht zich niet langer. Ze sprong naar voren en duwde Rogier weg. Haar onverwachte reactie verraste de jongen. Hij verloor zijn evenwicht en tuimelde om. Met een tweede sprong was Myrra bij de deur. Ze gooide de deur open en rende toen naar buiten. Naar de eerste bomen van het bos.

Ze was wel zo verstandig niet direct in de richting van de prinses te rennen. Dan zou ze haar bij de mannen verraden. Het meisje rende de andere kant op, naar de weg.

De vijf mannen kwamen haastig uit de hut. Ze wilden Myrra achterna gaan, maar het meisje was sneller. Bovendien regende het buiten nog steeds. En dus gaven de mannen de achtervolging al snel op. Ze verdwenen allemaal weer in de hut, en buiten werd alles weer rustig.

Verschrikt zette Aralyssia een stap in de richting van de hut. De prinses had alles gezien. Ze was vreselijk geschrokken toen de vijf mannen opgedoken waren, en ze was erg bang geweest dat Myrra binnen zou worden ontdekt. Even leek het erop dat dat niet zou gebeuren: het was rustig gebleven in de hut. Maar toen was de deur ineens opengegaan, en Aralyssia had Myrra naar buiten zien rennen. Met de mannen achter haar aan! Dus toch! Aralyssia verstijfde van schrik. Ze voelde dat ze Myrra moest helpen. Maar ze wist niet hoe. En waar was het meisje nu gebleven?

Gelukkig zag ze de mannen even later weer naar binnen gaan.

Kennelijk hadden ze de achtervolging opgegeven. Mooi! Aralyssia vroeg zich af waar Myrra nu was. Maar niet veel later zag ze het

meisje al weer terugkomen. Als een taaie belager sloop het straatkind naar de hut en knielde er voor neer. Het meisje legde haar oor tegen de wand en luisterde. Myrra liet zich niet zo maar weggagen. Ze hoopte dat ze kon horen wat in de hut besproken werd. Dit waren immers mensen van de rebellen. Mensen die meer over de koning wisten. Misschien, heel misschien zou ze iets opvangen wat voor hun belangrijk was!

Analyssia ging naar Myrra toe en knielde naast haar neer. Myrra schrok op toen de prinses bij haar kwam.

"Oh, ben jij het," fluisterde ze toen opgelucht. "Sst, wees stil. Het zijn de rebellen."

Analyssia schrok toen ze dit hoorde, maar ze knikte dapper en legde ook haar oor tegen de wand van de hut om te luisteren. De hutwandjes waren erg dun. De meisjes konden alles horen wat binnen werd gezegd.

Binnen was een hoop onrust. De mannen hoorden Weldon uit over de afgelopen ochtend. De oude man vertelde wat er was gebeurd. Hij beschreef hoe de twee mannen hem hadden vastgegrepen, en hoe hij ze later naar het kamp van de rebellen had gebracht.

"En er waren twee meisjes bij, zei je?" vroeg een van de mannen. "Twee?"

Weldon bevestigde dit.

"Rogier," zei de man toen. "Je zei dat je zusje die avond bij de prinses was. Zou het tweede meisje de prinses geweest kunnen zijn?"

Een van de mannen lachte honend toen hij dit hoorde.

"De prinses hier in het bos. In deze hut. Kom op man, dat doet een prinses niet. Tenzij ze een gevangene is."

Weldon antwoordde ontkennend.

"Nee, ze waren gewoon vrij. Allebei."

"Myrra is die nacht met de prinses in dit bos verdwenen," hoorde Myrra haar broer zeggen. "Ik weet niet wat daarna allemaal is gebeurd, maar het kan heel goed dat het toch de prinses is geweest die Weldon heeft gezien."

"Als dat zo is," zei een van de mannen. "Als dat zo is, dan is ze hier in de buurt. Dat moet Arthur weten."

Een instemmend gebrom klonk op.

"Ja, de prinses is nog wat hij mist," hoorden de twee meisjes iemand in de hut zeggen.

"Dan moeten we zo snel mogelijk verder," zei de eerste man. "Op naar ons kamp. Laten we geen tijd verliezen. Inpakken en wegwezen."

Er klonk gestommel terwijl de vijf mannen in de hut hun spullen weer bij elkaar zochten en zich klaar maakten voor de tocht in de regen.

"Wat doen we met hem?" hoorden de twee meisjes buiten opeens iemand vragen. De man die dit zei doelde waarschijnlijk op Weldon.

"Laat hem maar liggen," was het antwoord van de man die de leiding leek te hebben. "Gewoon zo vastgebonden. De volgende reiziger zal hem wel losmaken."

Weldon begon te protesteren. Maar dat hoorden de twee meisjes buiten de hut niet meer. Beide waren opgestaan. Ze wisten dat ze zich nu uit de voeten moesten maken. Spoedig zouden de mannen uit het hutje komen. En ze waren op zoek naar hun!

Myrra en Aralyssia holden naar de weg. Toen ze bij de weg kwamen, keken ze hem links en rechts af om te zien of hij leeg was en staken hem toen over. Toen begonnen ze door de struiken evenwijdig langs de weg te rennen. Verder, in de richting van de oostkust. In de richting van het kamp van de rebellen. Zo renden beide meisjes een poosje door. Maar toen kwamen ze bij een dichte bos struiken. Aralyssia zag het struikgewas en knikte naar Myrra.

"Laten we hier even rusten," gebaarde ze.

Myrra vond het goed en de twee meisjes kropen het struikgewas in.

Het was een fijn plekje daar. Vanaf waar ze lagen konden ze goed op de weg kijken, maar niemand kon hen zien. Ze besloten daar

even te blijven. In ieder geval totdat de mannen uit de hut hun waren gepasseerd.

Maar de eerste die ze over de weg zagen komen, was Petrol! De man liep langs de kant van de weg, en hij zag er erg vermoeid uit. De twee meisjes waren verbaasd hem te zien. En waar was Armon?

"Wacht hier," zei Myrra fluisterend tegen Aralyssia. "Ik haal hem op."

Myrra stond op en kroop de bosjes uit. Even later was ze bij Petrol. De goede man was erg blij Myrra te zien. Maar het meisje gunde hem geen tijd. Snel trok ze de man van de weg af, en nam hem mee naar de bosjes waar Aralyssia nog zat.

Ze was net op tijd terug, want niet veel later klonken stemmen. Daar kwamen de mannen van het hutje aan!

Muisstil zaten, Myrra, Aralyssia en Petrol tussen de struiken en zagen de mannen voorbij komen. Het waren ze alle vijf. Myrra herkende haar broer Rogier, en nog een andere jongen die ze vaak op de straten van Malidara had gezien: Dirk. Weldon was er niet bij. De mannen hadden hem inderdaad in de hut achtergelaten. De drie in de bosjes zaten muisstil toen het groepje hun passeerde, en ze bleven stil tot de mannen in de verte waren verdwenen en de kust weer veilig was. Pas toen ze wisten dat de mannen ver weg waren, begonnen ze te praten.

"Petrol, is alles goed?" vroeg Myrra als eerste aan de vermoeide man. "Waar is Armon?"

Petrol bromde.

"Die smerige man, die Weldon, heeft ons in een hinderlaag gelokt," vertelde hij boos aan de twee meisjes. "Toen we bij het kamp van de rebellen waren, zei hij tegen de wachtposten dat we verraders waren. Ze grepen ons direct. We konden niets beginnen."

"En toen?" vroeg Aralyssia gespannen. "Als ze je hadden, hoe ben je dan vrij gekomen?"

De man glimlachte trots naar de prinses.

"Een oude vos als mij, vang je niet zo maar, meisje. Nog voor ze ons bij de andere gevangenen hadden kunnen stoppen, was ik al weer vrij. Armon had helaas niet zo veel geluk."

Myrra keek de man voor haar ongelovig aan.

"Hoe heb je dat klaargespeeld?" vroeg ze nieuwsgierig.

Maar Petrol wuifde dat weg.

"Oh, gewoon een beetje praten, en een beetje slijmen," zei hij.

"Laat dat maar aan mij over, hoor. Ik ben nu bevriend met een van die mannen daar."

De twee meisjes waren verrast. Ze keken Petrol bewonderend aan.

"Heb je met de rebellen gepraat?" vroeg Aralyssia verbaasd. "Echt waar? En heb je nog wat gehoord?"

Maar Petrol schudde met zijn hoofd.

"Nog niet," antwoordde hij. "Daarvoor is het nog te vroeg. Maar ik kan terugkomen. En dat ga ik natuurlijk doen. Ik wilde alleen eerst zien hoe het met jullie was, dus vandaar dat ik hier weer teruggekomen ben. Nu ik jullie gevonden heb, wil ik zo snel mogelijk naar het kamp terug. Ik ga daar helpen. Ik zal een poosje in het kamp blijven, en zo zal ik heel veel te weten komen. Ik hoop dat ik Armon ook nog kan bevrijden.

"Dat zou mooi zijn," zei Aralyssia blij. "Ja, doe dat."

"Petrol, we moeten jou nog vertellen over die mannen van net,"

zei Myrra. "Mijn broer was daarbij, en hij heeft mij gezien."

Petrol keek verbaasd op en Myrra vertelde verder.

"Hij zit bij de rebellen," vertelde ze de man. "Maar hij weet van mijn missie. Daarom zitten ze achter me aan. Het is jammer dat ze me gezien hebben. Je zag ze net voorbij komen. Ze zijn op weg naar het kamp om aan de hoofdman te vertellen dat ik in de buurt ben."

Petrol zat vol vragen.

"Dus jullie hebben ook een broer?" vroeg hij aan de twee meisjes.

"En die zit bij de rebellen?"

Myrra knikte. Aralyssia knikte ook maar, hoewel Rogier niet echt haar broer was. Maar Petrol wist natuurlijk niet beter.

"En waarom willen ze jullie hebben?" vroeg de man. "Er zijn meer mensen die de koning terug willen. Waarom doen ze voor jullie dan die moeite?"

Petrol was inderdaad een slimme man!

Maar hier had Myrra haar antwoord op.

"Omdat we het werkelijk proberen," zei ze tegen de man. "En volgens mij zijn we de enige daarin. Toch? Niemand anders is echt bezig de koning te bevrijden."

Hierin moest Petrol het meisje gelijk in geven. Inderdaad leek het of zij de enige waren die daadwerkelijk moeite voor hun koning deden. En dan was het logisch dat de rebellen de meisjes graag wilden hebben.

"Dus wat doen we nu?" vroeg Aralyssia. "We kunnen niet te dicht bij het kamp komen. Als ze ons zien, worden we gepakt."

"Maar ik wil wel terug naar het kamp," zei Petrol. "Het spionneren gaat nu echt beginnen. Ik ga daar aan de slag."

"Hoe ziet het er daar uit?" vroeg Myrra. "De omgeving van het kamp, bedoel ik. Zouden wij ons er schuil kunnen houden, terwijl jij spioneert?"

"Het is niet ver meer," vertelde Petrol. Het is vlakbij de zee. Zoals Armon al dacht, ligt het kamp bij een verborgen baai. De rotsen zijn er erg hoog, en er zitten allemaal grotten in. In een daarvan zouden jullie je mooi schuil kunnen houden. Laten we het kamp vanaf de noordkant benaderen en uitkijken naar een goede rotshol. Dan kunnen jullie daar een paar dagen blijven terwijl ik in het kamp bezig ben."

"Een paar dagen?" vroeg Aralyssia verschrikt.

Maar Myrra negeerde het meisje.

"Dat doen we," zei ze enthousiast tegen Petrol. "Laten we ten noorden van het kamp een mooi rotshol zoeken, en dan blijven we daar terwijl jij voor ons in het kamp spioneert."

Dat was dus het plan.

Petrol, Aralyssia en Myrra gingen eerst eten. Nu de spanning voorbij was, merkten ze alle drie hoe laat het al was en hoeveel



honger ze hadden. Ze haalden daarom hun proviand tevoorschijn en aten ervan. Toen gingen ze weer op weg. Door het bos liepen de drie naar het noordoosten. Het regende nog steeds. Sinds gisteren was de regen nog niet opgehouden en het bos droop aan alle kanten.

De twee meisjes en Petrol bogen van de weg af en lieten het achter zich. Nu waren ze weer omringd door bomen en struiken. Myrra en Aralyssia vonden het prettiger zo. Zo, dwars door het bos, liepen ze minder kans dat ze iemand tegen kwamen. Zeker nu, nu het zo regende!

"We gaan eerst een flink stuk naar het noorden," zei Petrol tegen de twee meisjes. We zullen het kamp van de rovers via een omweg benaderen. Ik weet namelijk nog niet waar hun wachtposten zitten, en die wil ik niet onverwachts tegen komen."

Dat was OK. En zo ploeterden de drie spionnen door het natte bos. Op weg naar het noorden.

Aan het eind van de middag begon het minder te regenen, en tegen de avond werd het droog.

Droog! Eindelijk! De meisjes schudden de druppels van hun regencapes, en waren blij dat ze ze konden afdoen. Het leek of het wel een eeuwigheid geregend had!

Voorzichtig hun weg zoekend, liepen de drie verder. Langzaam aan werd het bos rondom hun rotsachtig. De twee meisjes en Petrol moesten nu af en toe klimmen. Omhoog een rotsheuvel op en dan weer omlaag een dal in. Toen de avond viel, zochten ze een plekje om de nacht door te brengen. Die vonden ze onder een groot rotsblok die een stuk overhelde. De grond eronder was droog en lekker zacht. Een ideale slaapplek! Blij dat ze zo'n fijne plek gevonden hadden, gingen ze zitten. Ze aten nog wat, maar al gauw strekten ze zich uit en vielen in slaap.

De volgende ochtend scheen de zon, en tussen de bomen mistte het van het opdrogende vocht. Het bos was nog vochtig, maar spoedig zou de zon aan kracht winnen, en dan zou het droog worden.

Zittend op de droge grond onder het rotsblok aten de drie hun ontbijt.

"Hoe ver is het nog naar het kamp?" vroeg Aralyssia aan Petrol.

"We hebben een flinke omweg gemaakt, niet"

Petrol knikte.

"Als het goed is, bereiken we vandaag de zee," zei hij. "Als we daar zijn, wil ik weer naar het zuiden reizen. En dan moeten we naar een mooi plekje voor jullie gaan uitkijken. Een rotshol waar jullie kunnen verblijven terwijl ik me in het kamp ophoud."

De twee meisjes knikten.

Toen het ontbijt op was, kwam iedereen weer overeind en nadat ze alle spullen hadden ingepakt, trokken ze weer verder.

Petrol had de afstand goed ingeschat. Nog voor de middag begon, bereikte het gezelschap de zee. De twee meisjes bleven staan en keken naar het schouwspel dat zich voor hun uitstrekte. Dit was het wilde gedeelte van het eiland. Anders dan bij Malidara bestond de kust hier uit woeste kliffen die uit het water omhoog oprezen. De meisjes en Petrol stonden boven op een ervan en keken omlaag de diepte in. Ver beneden hun zagen ze de zee tegen de rotsen beuken.

"De zee," zei Myrra. "Het is lang geleden dat ik hem heb gezien. In Malidara zag ik hem elke dag. Ik besef nu pas dat ik hem gemist heb. Maar hij ziet er hier anders uit. Veel woester en vol met schuim van het beuken tegen de rotsen."

Het meisje keek om zich heen. De omgeving was rotsachtig en bergachtig. De rotsen hadden grillige vormen, en je zag overal omhoog stekende pieken en de donkere gaten van spelonken. Het verbaasde Myrra niet dat de rebellen hier hun koning vast hielden. De streek was een ideale plek voor een geheim kamp.

"We gaan nu naar het zuiden," zei Petrol tegen de meisjes. En hij wees de richting. "Maar voorzichtig, hoor meisjes. Ik wil niet te ver meer gaan. Ik wil niet door een wachtpost worden ontdekt. Kijk goed uit naar een bruikbare plek waar jullie kunnen verblijven."

Myrra, Aralyssia en Petrol zochten hun weg voorzichtig over de rotsen van de kust richting het zuiden. Terwijl ze liepen, keken ze om zich heen of ze iets konden zien waar ze zouden kunnen slapen. Het was Aralyssia die de plek vond.

"Kijk daar," zei ze opeens tegen Myrra en Petrol. "Die rotswand daar. Ik heb daar een gat gezien. Je ziet het nu niet omdat die struiken ervoor staan. Maar het was er wel. Misschien is het een geschikt hol. Laten we het onderzoeken."

"Ik zie niets," zei Myrra terwijl ze in de richting keek die Aralyssia had gewezen.

"Nee, het gat is nu niet te zien," zei Aralyssia. "Maar ik heb me niet vergist. Het is er echt. Kom laten we erheen gaan."

De drie mensen klommen erheen. En inderdaad, Aralyssia had het mooi ontdekt. Daar in de rotswand was een hol. En wat voor een fijn hol het was! De bodem bestond uit zacht zand, dat helemaal droog was. Want de opening van het hol keek uit op het oosten en 's ochtends scheen de zon er in en droogde het zand.

"Je hebt hier een prachtig uitzicht!" zei Myrra bewonderend terwijl ze vanuit de grot naar buiten keek. "Je kunt de hele zee overzien."

"Dat is prima," zei Petrol. "Dan kunnen jullie in de gaten houden of er boten naar het rebellenkamp varen. Lyssa, dit hol is schitterend. Ik denk dat jullie het hier wel een paar dagen kunnen uithouden."

"Ja, dat gaat zeker lukken," antwoordde Myrra met haar blik nog steeds op de zee gericht. "Wij blijven hier. Wat ga jij nu precies doen?"

"In het kamp ben ik bevriend geraakt met een van de wachten," legde Petrol nog eens uit. "De man heet Wart. Ik ga hem helpen. Zijn hulpje zijn dus. Ik zal door het hele kamp komen.

Ondertussen geef ik mijn ogen en oren natuurlijk goed te kost."

"Wanneer kom je hier weer terug?" vroeg Aralyssia.

"Over een paar dagen," antwoordde de man. "Maar maak je geen zorgen als het wat langer duurt. Onthoud: een vos als mij, houdt niemand lang vast. Ik kom echt terug."

"We blijven hier niet tot in de eeuwigheid op je zitten wachten, hoor," merkte Myrra opeens op. "Laten we afspreken dat je maximaal tien dagen weg blijft. Als je na tien dagen nog niet terug bent, gaan Lyssa en ik naar Gustav terug."

Petrols gezicht betrok. Maar hij wist dat Myrra gelijk had. Dus knikte hij.

"Goed," zei hij. "Als ik er na tien dagen nog niet ben, dan moeten jullie teruggaan. Maar ik kom eerder terug, hoor. Ik zal denk ik om de paar dagen hier even bij jullie komen kijken. En dan vertel ik wat ik weet. Dat kunnen jullie dan onthouden, en als er dan toch wat met me gebeurt, dan hebben jullie in ieder geval al wat informatie."

"Maar er gebeurt toch niets met je, hè?" vroeg Aralyssia toch een beetje angstig. "Je past toch goed op je zelf."

Petrol maakte een kleine buiging naar de prinses.

"Meisje, je weet wat ik heb gezegd. Een vos als mij vangt niemand. Maak je echt geen zorgen. Ik kom bij jullie terug."

De prinses knikte.

"Nou, jullie zitten hier goed," zei Petrol terwijl hij voor de laatste keer om zich heen keek. "Dan ga ik nu meteen verder. Pas goed op jullie zelf. En tot over een paar dagen."

Petrol nam hartelijk afscheid van de meisjes, en toen liep hij in zijn eentje weg. Op naar het kamp van de rebellen.

## Hoofdstuk 16: Spioneren bij de rebellen

Voor Myrra en Aralyssia brak nu een relaxte tijd aan. Ze hoefden niets te doen, alleen maar te wachten. En ze namen het er van. Toen Petrol weg was, gingen de twee meisjes in de opening van de grot zitten en keken naar buiten, over de zee.

Het was een mooie dag. De zon had de hele dag geschenen.

Achter de rotsen zat het bos nog in de mist van de opdrogende regen, maar voor de meisje uit, over zee, was de lucht droog, helder en blauw. Ze konden heel ver kijken. Diep beneden strekte het water zich grijsblauw uit. Bij de kliffen droegen de golven schuimkoppen, en daar zag je witte vlekjes. Het was heerlijk om zo te zitten, en de zon warm te voelen schijnen. En te voelen dat alles droog was! Na die twee regendagen in het bos, was dit totale verwennerij. Myrra en Aralyssia bleven dan ook heel lang zitten en rustten uit. In hun gedachten haalden ze de gebeurtenissen van de afgelopen dagen naar boven. Brr, wat waren ze blij dat ze die achter zich hadden! De hut. Die vieze oude man. En de rebellen die gekomen waren. En dan Myrra's broer!

"Hoeveel broers en zussen heb je?" vroeg Aralyssia nieuwsgierig aan Myrra.

"Een," antwoordde Myrra. "Alleen Rogier, die je zag. En jij?"

"Ik heb geen broers of zusjes," antwoordde Aralyssia. "Ik heb dat altijd wel jammer gevonden. Ik voelde me vaak alleen."

"Aan zo'n broer als Rogier heb je ook niets, hoor," zei Myrra snel.

"Ik heb alleen maar last van hem gehad. Eigenlijk ben ik ook altijd maar alleen geweest."

Aralyssia keek het straatkind dat naast haar zat aan en glimlachte.

"Nu hebben we elkaar," zei ze blij. "En we zijn zusjes. Ik vind dat fijn."

Myrra glimlachte terug, maar werd toen verlegen.

"Wil je wel zusje zijn met zo'n straatkind als ik?" vroeg ze een beetje onzeker aan de prinses.

Aralyssia lachte zachtjes, haalde haar schouders op en keek toen naar haar eigen kleren.

"Ik vrees dat ik op dit moment niet veel meer ben," zei ze tegen Myrra.

"Nou ja," antwoordde Myrra. "Als je vader weer koning is, word jij weer prinses."

"En jij dan ook," zei Aralyssia beslist. "Dat moet gewoon." Maar Myrra schudde met haar hoofd.

"Dat kan niet," zei ze. "Prinses word je bij je geboorte. Ik kan nooit prinses worden."

"Dan word je mijn zusje. Ik wil je ook niet meer kwijt," zei Aralyssia. "We blijven voor altijd zusjes. Ook al ben ik straks weer prinses, en jij... en jij..."

"Een straatkind," vulde Myrra aan.

"Nee, geen straatkind meer!" zei Aralyssia ineens fel. "Een straatkind zul je nooit meer worden. Dat sta ik echt niet toe."

"Tenzij je zelf wilt, natuurlijk."

Het werd even stil.

"Wil je dat?" vroeg Aralyssia toen aan Myrra.

Myrra strekte haar handen boven haar hoofd en dacht na.

"Ik heb geen idee," zei ze toen. "Het leven op straat is zwaar. Er zijn daar een heleboel vervelende mensen en je moet goed oppassen. Maar een gewoon burger-iemand kan ik ook nooit worden. Het leven bij die oude heer Vanark verstikte me. Ik wilde er alleen maar weg. Ach, misschien word ik wel gewoon rover."

"Een rover?" vroeg Aralyssia verbaasd. "Zeker dan bij Ramsh."

"Ja," antwoordde Myrra ernstig. "Ik vind het fijn daar. Het is er vrijgevochten, maar toch hartelijk. Ruw, maar toch beschermend. Het beste van het burgerleven en het straatleven bij elkaar. Ik voel me daar echt thuis."

"Maar dan moet je andere mensen bestellen," zei Aralyssia.

"Onschuldige mensen. Dat wil je toch niet?"

"Tja," zei Myrra en haar gezicht betrok, "dat is waar. Maar ja, bij de rovers heb ik het wel erg naar mijn zin."

Toen trok het meisje haar schouders op. "Nou ja, ik zie wel wat het leven mij brengt. Dat is ook het kenmerk van het straatleven: Maak geen plannen voor morgen. Kijk gewoon."

Myrra en Aralyssia bleven bij de ingang van de grot zitten totdat het tijd was om te gaan slapen. Ver achter ze zakte de zon langzaam omlaag en werd toen oranje. Het oranje licht viel over de zee en gaf de golven gouden randjes. De water was verder erg kalm. Er was niets te zien. In de struiken dichtbij tjlpten vogels. Alles was heel vredig, en de twee meisjes genoten.

Er gingen een paar dagen voorbij. Dagen waarin niets gebeurde. Myrra en Aralyssia luierden, en gingen af en toe op weg om eten zoeken. De zon bleef schijnen, en in de omgeving van de grot bleef alles rustig. In het begin genoten de twee meisjes van de rust. Maar na twee dagen begon het bij Myrra te kriebelen.

"Ik hoop dat Petrol spoedig een keertje langs komt," zei ze tegen Aralyssia. "Ik verveel me."

En juist die middag kwam Petrol! De twee meisjes sprongen blij op toen ze de man in de verte zagen komen, en ze renden op hem toe.

"Petrol! Fijn dat je er bent! We vervelen ons vreselijk!"

"Hoe is het met je? Heb je al wat ontdekt?"

De man groette de meisjes hartelijk.

"Hallo," zei hij. "Is alles goed met jullie? Jullie hebben je toch geen zorgen om mij gemaakt, hè?"

"Nee nee," zei Aralyssia terwijl ze met haar hoofd schudde. "We weten het: Een oude vos als jij...."

Ze moesten alle drie lachen, en blij liepen de twee meisjes met Petrol terug naar de grot.

Het was fijn dat de man er weer was. Myrra en Aralyssia voelden zich een stuk beter.

"Je moet vertellen, Petrol," drong Myrra aan. "Wat heb je allemaal beleefd?"

"Ja, ik ga vertellen," zei Petrol. "Ik ga jullie een heleboel vertellen. Wat ik meegemaakt heb. Maar ook alles wat ik gezien heb. En

jullie moeten alles goed onthouden. Alles wat ik vertel. Zodat ook jullie weten hoe het kamp van de rebellen eruit ziet en hoe het georganiseerd is. Ook al ben je er zelf nooit geweest."

"Dat klinkt serieus," zei Aralyssia.

"Het is ook serieus," antwoordde Petrol. "Ik ben met een serieuze spionagetaak bezig. Weten jullie nog? Voor de bevrijding van onze koning. Dat is heel serieus. Daarom moeten jullie goed luisteren, en de komende dagen alles opnieuw steeds voor elkaar herhalen. Hebben jullie dat goed begrepen? Herhaal het steeds opnieuw voor elkaar. Zodat jullie niets vergeten."

"OK," antwoordde Aralyssia. "Moet je niet eerst eten?"

"Ja, graag," antwoordde Petrol. "Ik heb honger. Het is toch nog wel een flink eind vanaf hier naar dat rebellenkamp. Maar dat is ook wel goed. Hier zitten jullie veilig."

Myrra gaf Petrol van het voedsel dat ze in de grot hadden. Toen gingen ze alle drie op het droge zand in de rotsopening zitten. En terwijl voor ze de zee zich tot aan de horizon uitstreckte, vertelde Petrol alles wat hij in het kamp te weten was gekomen.

"Luister goed," zei hij. "En probeer alles wat ik zeg te onthouden." En de man begon te vertellen.

Hij vertelde hoe het kamp eruit zag. Hoe je er kon komen. Wie er de baas was. Wat hij wist van de wacht. Namen van de rebellen die hij had leren kennen. De voorraadgrotten die hij had gezien. De kookplek. Alles wat hij de afgelopen dagen te weten was gekomen, vertelde hij aan de twee meisjes. En Myrra en Aralyssia luisterden en probeerden te onthouden wat hij zei.

Petrol ging ook tekenen. In het zand van de grot tekende hij de plattegrond van het kamp. En terwijl hij vertelde, wees hij aan waar alles was.

Het duurde heel lang voordat Petrol met vertellen klaar was. Toen hij tenslotte eindelijk stopte, duizelde het de meisjes van alle informatie. Ze hadden allebei het gevoel dat ze alles door elkaar gingen halen. Maar ook hadden ze het idee dat ze het kamp nu al heel goed kende. Dat ze er de weg al blindelings zouden kunnen vinden. En daar ging het om!



"Nou," zei Petrol tenslotte en hij stond op. "Dit was het, meisjes. Ik ga nu weer vlug terug. Onthoud alles wat ik jullie heb verteld. Herhaal het de komende dagen voor elkaar. Teken de plattegrond en wijs alles aan. Teken het opnieuw en opnieuw en opnieuw. Jullie moeten het uiteindelijk allemaal kunnen dromen."

"Heb je nog iets over de koning en koningin gehoord?" vroeg Aralyssia gespannen.

Eindelijk durfde ze de vraag te stellen die haar al zo lang op de lippen brandde. De prinses had de hele tijd in spanning gezeten terwijl Petrol zijn verhaal vertelde. Ze hoopte dat de man nieuws over haar ouders zou hebben. Maakten ze het goed? Maar tot haar teleurstelling schudde Petrol met zijn hoofd.

"Nee, ik heb nog geen informatie over ze," zei hij. "Maar ze zitten wel in dit kamp. Ik heb een van hun bewakers leren kennen en de komende dagen wordt hij mijn project. Dan ga ik hem uithoren. Ik zal proberen alles te weten te komen. Daarna heb ik hopelijk voldoende informatie om de koning en de koningin te kunnen bevrijden."

De prinses knikte ten teken dat ze het begrepen had. Ze was wel wat teleurgesteld. Nu moest ze nog langer wachten totdat ze van haar ouders hoorde. Ze moest nog langer geduld hebben.

"En Armon?" vroeg Myrra toen. "Heb je nog nieuws van Armon?" Over Armon had Petrol een slechter bericht.

"Armon maakt het niet goed," zei hij ernstig. "De man wordt heel slecht behandeld. Zodra ik kan, zal ik hem bevrijden. En dan breng ik hem naar hier. Dan moeten jullie voor hem zorgen, meisjes. Hem hier op krachten laten komen totdat ik met spionneren klaar ben en we met zijn vieren terug kunnen reizen."

De twee meisjes schrokken van dit nieuws. Armon die het niet goed maakte? Die aardige man die hun zo goed door het bos had geleid.... Ze hadden veel medelijden met hem.

Petrol zag hun gezichten.

"Maak je geen zorgen," troostte hij de meisjes. "Armon kan wel tegen een stootje. Ik breng hem spoedig hier."

"Petrol," zei Aralyssia nu toch een beetje angstig. "Zorg je ervoor dat jij niet ook wordt gepakt? Ik vind het voor Armon al erg genoeg. Ik wil niet dat ze jou ook slecht behandelen."

De man glimlachte en kneep de prinses in haar wang.

"Over mij hoeven jullie je echt geen zorgen te maken," verzekerde hij nogmaals. "Echt waar. Over een paar dagen kom ik weer terug. Zorgen jullie ervoor dat jullie alles onthouden wat ik jullie heb verteld? OK? Dat is jullie taak."

De twee meisjes beloofden het. Petrol glimlachte ze beide nog een keer toe, en toen ging hij er weer vandoor.

Een paar dagen later was de man weer terug. En hij bracht inderdaad Armon mee!

Maar wat zag die eruit. Het was duidelijk dat de rebellen hem vreselijk hadden behandeld. Hij liep moeizaam, en was volledig verzwakt; en op sommige plekken waren striemen op zijn huid te zien, daar waar de rebellen hem geslagen hadden.

Petrol bracht hem de grot binnen. In de grot hadden Myrra en Aralyssia een bed van heide en gras gemaakt, waarop de meisjes 's nachts sliepen. Hier liet Petrol Armon op zakken. De man was blij dat hij weer kon liggen. Toen hij lag, sloot hij direct zijn ogen en slaakte een diepe zucht. De tocht naar de grot was voor hem erg vermoeiend geweest.

De twee meisjes waren vreselijk van Armon geschrokken. Petrol nam ze mee naar de grotopening en ging daar met ze in het zand zitten.

"Verzorg hem goed," was het eerste dat hij zei.

"Wat ziet hij eruit!" bracht Aralyssia geschrokken uit.

De man knikte.

"De rebellen zijn niet mals voor hun vijanden," antwoordde hij.

"Trek het jullie niet te erg aan, meiden. Armon zal spoedig opknappen. Echt waar. Kom, kijk niet zo bezorgd. Laat me jullie vertellen wat ik de afgelopen dagen te weten ben gekomen.

Daarna ga ik snel weer terug."

Petrol begon opnieuw te vertellen. Hij vertelde over de gevangenisgrotten. En tot Aralyssia's grote blijdschap vertelde hij nu ook over de koning en de koningin!

"Ze maken het goed," zei hij tegen de twee meisjes. "Ze worden goed verzorgd. Niet zoals Armon, gelukkig. En ze zitten bij elkaar in een grot, dus ze kunnen met elkaar praten."

En de man vertelde verder. Hij beschreef nauwkeurig hoe het koninklijk echtpaar werd bewaakt, wanneer de wacht werd afgelost en hoe dat ging. Myrra bewonderde Petrol dat hij dit alles zo te weten was gekomen. Hij was inderdaad een heel goede spion!

Nadat hij alles had verteld, wilde Petrol weer vertrekken. Maar Aralyssia hield hem tegen.

"Petrol, ben je echt voorzichtig?" vroeg ze voor de zoveelste keer aan hem.

"Natuurlijk meisje," antwoordde Petrol. "Ik heb jullie al vaker verteld: over mij hoeven jullie je geen zorgen te maken."

"Nou, ik vind het ook wat griezelig worden," zei Myrra. "Zeker nu je Armon mee hebt weten te krijgen. Dat zal vast worden onderzocht. Hoe voorkom je dat ze jou gaan verdenken?"

"Dat is mijn taak," antwoordde Petrol terwijl hij met zijn hoofd schudde. "Vermoeien jullie je er nu maar niet mee. Zorg goed voor Petrol. Dat is jullie taak."

Maar Myrra was er niet gerust op.

"Hoe vaak moet je nog terug naar het kamp?" vroeg ze de man. Maar ook nu schudde Petrol weer met zijn hoofd.

"Ik heb geen idee," antwoordde hij. "Zo veel als nodig is. Laat me nu gaan, meisjes. Als ik te lang wegblijf, maak ik me verdacht."

De meisjes stelden Petrol geen vragen meer, en lieten hem vertrekken. Toen de man weg was, gingen ze bij Armon kijken. Armon was er inderdaad heel lelijk aan toe. Maar terwijl Petrol aan de meisjes zijn ontdekkingen had verteld, had hij van de tocht naar de grot kunnen uitrusten. En zijn ogen stonden al weer een beetje helderder.

"Hallo," zei hij toen de twee meisjes bij hem kwamen. "Een fijn hol hebben jullie hier."

"Armon, is alles goed met je?" vroeg Aralyssia gespannen.

De kleine man knikte de prinses dapper toe.

"Ja, het komt wel weer goed met me. Kunnen jullie me wat te drinken geven? Ik heb dorst."

Myrra gaf Petrol wat van het drinken. De meisjes hadden een eindje verderop een beekje ontdekt dat vanuit de bossen naar de zee stroomde. En daar haalden ze hun water vandaan.

"Wat een pech met me, hè," zei Armon toen hij had gedronken.

"Maar ik word weer beter hoor. Wacht maar, over een paar dagen ben ik weer net zo fit en sterk als vroeger. Maak je maar geen zorgen. Dit hoort bij het vak."

Ja, dat had Petrol ook al gezegd. Maar de twee meisjes gruwden toch ervan. Ze vonden het maar niets. Ze hoopten dat zij zelf nooit door de rebellen gepakt zouden worden.

Armon knapte in de volgende dagen wel op, maar het ging langzaam. Langzamer dan hij had verwacht. En hij zelf vond dat nog het meest vervelend. Hij was toch zeker geweest dan hij had gedacht.

Petrol kwam niet meer opdagen. Dat vonden ze alle drie erg raar, en Myrra en Aralyssia begonnen wat ongerust te worden. Armon probeerde hun zorgen weg te lachen.

"Ach, Petrol kan nu misschien moeilijk weg komen," zei hij.

"Waarschijnlijk heeft hij zich in het kamp onmisbaar gemaakt.

Wat ik van hem gezien heb, zou mij dat niets verbazen. Het is een handige man, die Petrol. Ik zou me geen zorgen maken."

Maar dat deden de twee meisjes wel! Het was inmiddels al vijf dagen geleden dat Petrol voor de laatste keer bij ze was geweest.

Waar bleef hij?

En toen gebeurde er iets dat hun plannen zou veranderen.

In de ochtend van de zesde dag dat Petrol weg was, zag Aralyssia plotseling een schaduw in de verte opdoemen. Daar kwam iemand aan! Vlug waarschuwde de prinses Myrra, en de twee meisjes

keken uit naar het moment dat ze konden zien wie de schaduw was. Zou het Petrol zijn?

Maar het was Petrol niet. Een man die de meisjes niet kenden, kwam uit de richting van het rebellenkamp naar hun plek toe wandelen. Gealarmeerd waarschuwden de meisjes Armon. Die kwam naar buiten en keek ook.

"Dat is een van de rebellen," zei hij toen hij de onbekende figuur zag. "Vast en zeker. Ik herken de man niet, maar ik zou niet weten waar hij anders vandaan moet komen dan van het rebellenkamp. Vlug, we moeten ons verstoppen."

Zo snel ze konden, schoten de twee meisjes en Armon weg.

Dichtbij de grot groeide een dicht struikgewas, en daar kropen ze in. Er groeiden bramenstruiken, en het was er stekelig. De drie kregen veel schrammen, en ze scheurden hun kleren, maar daar trokken ze zich niets van aan.

Zo diep mogelijk borgen ze zich tussen de struiken en keken toen door de takken naar de man die daar aan kwam lopen.

Het leek wel of de man hun grot kende! Hij liep in ieder geval recht op de plek af. Verschrikt vroegen Myrra en Aralyssia zich af wat in het kamp was gebeurd. Was Petrol misschien gevangen genomen? En hadden ze hem gemarteld? Had Petrol hun schuilplaats moeten verraden? De twee meisjes hoopten van niet, maar het leek wel zo!

Toch liep de man niet als iemand die recht op zijn doel af ging. Nee, hij liep rustig en nonchalant. Alsof hij een wandelingetje maakte, en het hem niet uitmaakte waarheen hij ging. Maar wel ging hij recht naar hun grot. Het was erg vreemd. Was het camouflage van de man? Deed hij maar alsof hij wandelde, om niet de aandacht te trekken?

Daar had hij de grot ontdekt.

"Nee maar," hoorde de drie in de bosjes hem zeggen. "Wat een fijne grot is dit! Een met een mooi uitzicht. En wat een droog zand."

De man ging naar binnen, en de drie in de bosjes hoorden hem binnen een kreet van verrassing slaken. De man had hun spullen ontdekt.

Toen, op dat moment, zag Myrra in de verte nog een figuur naderen. Verbaasd greep ze Aralyssia's arm en wees.

De prinses was ook verbaasd. Helemaal toen de figuur dichterbij kwam, en het Petrol bleek te zijn! Petrol! Hij was dus toch niet gevangen.

Toen kwam de vreemde man weer uit de grot. Direct zag hij Petrol ook.

"Hey, wat krijgen we nu," hoorden de meisjes in het struikgewas hem mompelen. "Als dat onze ouwe Petrol niet is. Of hij is de boel hier ook een beetje aan het verkennen, of hij weet meer van deze fijne grot en wie er wonen. Dat ga ik eens fijn uitvinden."

En behoedzaam liep de man naar een uitstekende rotspunt vlakbij toe. Hij zorgde ervoor dat Petrol hem niet kon zien. Toen hij de rotspunt had bereikt, verschool hij zich er achter.

Myrra en Aralyssia keken elkaar verschrikt aan. Petrol moest worden gewaarschuwd! Voordat hij in de val van de man zou lopen. Maar ze konden geen kant op! Het bosje waarin zij zaten, lag vlak voor de man, en met elke beweging die ze zouden maken, zouden ze zich verraden. Ze konden alleen maar afwachten.

Petrol kwam dichterbij. Hij liep recht op hun grot af. De drie mensen in de bosjes hielden hun adem in. En de man achter de rotspunt ook. Maar gelukkig, plotseling veranderde Petrol van koers. Niet langer liep hij naar de grot van de meisjes. Nee, die liet hij links liggen. Hij begon omhoog te klimmen. Naar de top van de klif. De drie mensen in de bosjes keken elkaar verbaasd aan, maar ze waren ook opgelucht. Zou Petrol wat gemerkt hebben? De rebel achter de rotspunt zag Petrol ook omhoog klimmen, en voorzichtig kwam hij van achter zijn rotspunt vandaan en begon hem te volgen. Daarbij kwam hij steeds verder van de bosjes waarin Armon en de twee meisjes zaten.

Met kloppend hart keken de drie in de bosjes toe hoe de vreemde man zich van hen verwijderde. Nog even, en dan zou hij ver genoeg zijn. Dan konden ze uit hun schuilplaats komen en Petrol waarschuwen. Wat een geluk dat Petrol niet naar hun grot gekomen was! Waarschijnlijk had hij iets vermoed.

"Gewoonlijk komen we altijd op hem toe rennen," bedacht Aralyssia. "Nu hebben we dat niet gedaan. Ik denk dat hij dat heeft opgemerkt."

Verder en verder weg liep de vreemde man, achter Petrol aan.

Toen hij ver genoeg was, begon Myrra zich te bewegen.

"Ik ga Petrol waarschuwen," vertelde het meisje zachtjes aan de anderen. "Nu kan het."

Voorzichtig achteruit kruipend probeerde het meisje uit het struikgewas te komen. En het lukte haar dat te doen zonder al te veel geluid te maken. De vreemde man had in ieder geval niets door.

Toen was ze uit de bosjes. Eindelijk! Opgelucht stond Myrra op. Maar helaas, juist op dat moment, keek de vreemde man achterom. Natuurlijk zag hij het meisje meteen, en hij schreeuwde een bevel.

"Staan blijven! Blijf staan, zeg ik je!"

Op het zelfde moment greep hij zijn pijl en boog en legde aan. De man was snel en voor Myrra maar een stap had kunnen verzetten, was de pijl al op haar gericht. Die arme Myrra kon niets meer doen. Het meisje bleef staan en hulpeloos hief ze haar handen omhoog.

Maar in de bosjes roerde het zich nu opnieuw. Aralyssia kwam overeind en pakte stilletjes haar kleine boog. De man had niets door. Vanuit de bosjes legde de prinses nauwkeurig aan en toen schoot ze op de man.

Het was maar een kleine pijl. Bedoeld om klein wild zoals konijnen te vangen. Maar het schot was wel raak! De pijl trof de man in zijn buik en hij klapte dubbel.

Zoeff! Direct daarna kwam een grotere pijl aanstormen. Deze kwam van links. Hij was van Petrol die vanaf zijn rots alles had gezien en snel gehandeld had. Hij had zijn boog getrokken, die

duidelijk groter was dan die van Aralyssia, en had ook een pijl afgeschoten. Een grotere pijl, een die mensen kon doden. De pijl trof de man in zijn zij en ditmaal viel hij om.

Toen Myrra de man zag vallen, trok ze haar mes en begon te rennen. In de bosjes probeerden Aralyssia en Armon nu ook eruit te komen. Maar dat was niet makkelijk. De doornen van de bramenstruiken waren heel gemeen. En de man en de prinses worstelden om los te komen. Ook Myrra had het niet makkelijk. Ze moest om het struikgewas heen rennen en had dus een flinke omweg te maken. Daardoor was Petrol als eerste bij de rebel die kermend van de pijn op de grond lag. De man wachtte geen moment. Hij trok zijn dolk en stak de vreemde man neer.

De rebel was al dood toen Myrra eindelijk bij hem aankwam. Even later waren Armon en Aralyssia er ook.

De vier keken elkaar hijgend aan. Toen schopte Armon tegen het lijk zodat het omrolde.

"Wie was dit?" vroeg hij aan Petrol.

"Barend," antwoordde Petrol toonloos terwijl hij op het lijk neerkeek. "Hij wantrouwde mij al. Hij is me natuurlijk achterna gegaan om meer uit te vinden."

De man knikte Armon toe.

"We moeten ons zo snel mogelijk van hem ontdoen. Help me hem in zee te gooien."

Toen keek hij naar de twee meisjes die daar wat wezenloos bij het lijk stonden. Hun kelen waren dichtgeknepen.

"Jullie meisjes gaan naar de grot," beval hij. "We komen zo."

Geschokt liepen Aralyssia en Myrra allebei terug naar de grot. Ze gruwelden van wat ze hadden gezien. Een poosje later kwamen Petrol en Armon ook aanlopen. Ze zeiden niets, maar gebaarden de meisjes dat ze bij hen op het zand in de grotopening moesten gaan zitten.

Maar Petrol was niet van plan over de gebeurtenissen van net te praten. Hij wilde het over iets anders hebben.

"Luister," zei hij toen ze zaten. "Het wordt vervelend in het kamp. Een paar mensen wantrouwen me, en het wordt moeilijker om weg



te komen. Dat Barend me vandaag achterna is gegaan, is geen goed teken. Bovendien zullen ze hem in het kamp zeker gaan missen, en ze zullen hem gaan zoeken. Eerst Armon weg, en nu Barend. Het wordt moeilijker om de verdenking van mij af te houden. We moeten dit daarom opheffen. Ik blijf voorlopig in het rebellenkamp en zal me als een echte rebel gaan gedragen. Onderwijl blijf ik natuurlijk voor jullie spionneren. Jullie moeten nu naar de kluizenaar teruggaan en een plan voor de aanval maken. Ik zal jullie nog vertellen wat ik deze dagen te weten ben gekomen. Maar daarna moeten we dit hier opheffen. Er mag geen spoor van ons gevonden worden."

Myrra en Aralyssia knikten, en ook Armon knikte.

"OK," zei hij. "We keren terug."

"Blijf je echt bij de rebellen?" vroeg Aralyssia.

Petrol knikte met zijn hoofd.

"Ja," zei hij. "Ik blijf bij de rebellen. Ik zal een van hun worden, zodat ze me niet meer zullen verdenken. Maar ik blijf aan jullie kant. Ik blijf voor jullie spionneren. En als jullie straks met jullie mannen terugkomen en de koning gaan bevrijden, dan ben ik direct tot jullie dienst."

"Laat me jullie vertellen wat ik de afgelopen dagen nog heb gehoord," ging hij verder. "Daarna moeten we vertrekken."

Petrol vertelde zijn laatste nieuwtjes. Dat was niet veel meer. De meisjes kenden het meest van het kamp nu op hun duimpje en er was niet veel meer dat hun nog verteld kon worden. Petrol vertelde de laatste dingen, en de meisjes luisterden goed. Toen was het tijd om op te breken.

"Lukt het je naar de kluizenaar te reizen?" vroeg Petrol aan Armon. "Ben je weer opgeknapt?"

Dat was Armon niet. Maar hij kon wel weer lopen. De man knikte daarom toch.

"We doen gewoon rustig aan."

De meisjes pakten hun spullen. Armon had geen spullen meer. De rebellen hadden hem alles afgenomen. Maar samen met Petrol haalde hij het gras van de bedden uit de grot, veegde het zand aan,

en zorgde ervoor dat de hele omgeving er weer uitzag alsof er niemand was geweest.

Toen was het tijd om te gaan.

Het afscheid was kort. De zon begon al te dalen en Petrol moest snel terug naar het kamp. Daarom verspilde hij niet veel tijd met woorden, maar gaf de meisjes en Armon ieder een ferme handdruk. Toen liep hij terug naar het zuiden, richting het rebellenkamp, terwijl de twee meisjes en Armon naar het westen trokken. Het bos in. Op de terugweg naar de kluizenaar. Op weg naar de volgende stap in hun aanvalsplan.

## Hoofdstuk 17: Terug bij de rovers: plannen smeden

De terugreis naar de kluizenaar verliep vlot en een paar dagen later bereikten Armon en de twee meisjes de hut. Het weerzien met de kluizenaar was heel hartelijk. Gustav was eerst bezorgd omdat Petrol niet mee terug was gekomen. Maar toen Aralyssia hem vertelde dat de man in orde was en alleen bij de rebellen was gebleven om voor hun verder te spionneren, was hij tevreden. Ze hadden een heerlijk maal in het hutje van de kluizenaar. De twee meisjes vertelden Gustav alles van hun reis. Armon vulde af en toe aan en vertelde van zijn tijd bij de rebellen. Dat was geen pretje geweest, dus vertelde hij er niet te veel over.

Na het eten nam Gustav de twee meisjes apart.

"Ga nu naar Ramsh," zei hij tegen ze. "Hij zal ook blij zijn jullie weer te zien. Blijf daar vannacht maar slapen, maar kom morgen weer hier. Armon zal de nacht hier doorbrengen."

Dus gingen Myrra en Aralyssia op weg naar het roverskamp.

Myrra wist de weg langs de zacht glooiende rots omhoog en ze ging Aralyssia voor. De twee meisjes klommen omhoog. Na een poosje klimmen hadden ze het hoogste punt van de heuvel bereikt. Daar, boven op de top, bleven ze allebei staan en genoten van het uitzicht over het land om hun heen. De dag was erg mooi geweest, en de zon had stralend geschinen. Nu was de zon aan het dalen en de hemel was roze-oranje. Over het bos beneden was de schaduw al gevallen. Donkergroen strekte het zich voor hen uit.

"Elloara," zei Aralyssia terwijl ze om zich heen keek. "Tot voor kort was het niet meer dan een willekeurig eilandje uit mijn aardrijkskunde boeken. Maar ik heb het gevoel dat ik het nu erg goed ken."

"Ik ben nooit ergens anders geweest," zei Myrra. "Dit is mijn eiland."

De meisjes keken rond en genoten van de blik op hun eiland. Daar in het oosten lag het kamp van de rebellen. En in het zuiden kon je

de velden zien, met daartussen enkele dorpjes. Het was heerlijk hier zo te staan en de rust van de avond te ervaren. Maar ze moesten verder.

"Kom, laten we gaan," zei Myrra tenslotte tegen Aralyssia.

Daar was de struik waar het geitenpaadje begon. De twee meisjes vonden het paadje en daalden af naar beneden.

De rovers waren al klaar met hun avondeten toen de Myrra en Aralyssia beneden in het kamp aankwamen. De grote kookpotten werden juist schoongemaakt. Voor de rovers die geen dienst hadden, was de vrije avond aangebroken. Sommige rovers dobbelden bij het vuur, anderen lagen in het gras te luieren, en weer anderen (de ijverigen) deden een wedstrijd boogschieten. Ramsh, die bij het schieten stond te kijken, ontdekte de meisjes en verrast kwam hij naar ze toelopen.

"Hallo," zei hij blij tegen ze. "Jullie zijn weer terug. Is alles goed gegaan?"

Aralyssia knikte en glimlachte beleefd. Maar Myrra was erg blij de roverhoofdman weer te zien en enthousiast sprong ze hem om zijn schouders, zodat hij er van wankelde.

"Fijn dat ik weer terug ben," zei ze tegen de rover. "Hoe is het hier geweest?"

Ramsh had zich snel hersteld en zwierde Myrra in de rondte.

"We hebben je gemist, allicht," antwoordde hij tegen haar. "Ik ben blij dat jullie gezond terug zijn."

Hij zette het meisje weer op de grond.

"Kom, ga mee naar mijn grot," zei hij toen. "Daar moeten jullie me alles vertellen."

De meisjes liepen met Ramsh langs de rotswand omhoog. Ze waren nog nooit in de grot van roverhoofdman geweest, en waren erg nieuwsgierig hoe die er uit zou zien. De roverhoofdman bleek een ruime grot te hebben die niet ver van de open plek af lag, maar wel hoog genoeg om de hele plek te kunnen overzien. Binnen stonden allerlei mooie meubels, en er hingen fantastische kleden aan de wanden. Ara was er ook. Maar Ramsh vroeg haar de grot te verlaten, en toen waren ze met z'n drieën.

"Nou, dan moeten jullie me nu vertellen hoe jullie reis is gegaan," zei Ramsh toen ze zaten. "Hebben jullie het kamp van de rebellen gevonden?"

De meisjes knikten en begonnen te vertellen. Ze herhaalden het verhaal dat ze aan Gustav hadden verteld, en vertelden de roverhoofdman al hun avonturen.

Toen ze klaar waren, bleef Ramsh stil zitten. Hij keek Myrra aan en overdacht nog eens alles. Toen vroeg hij het straatmeisje: "En wat zijn je plannen nu?"

Myrra schrok van deze vraag. Over het vervolg had ze nog niet nagedacht. Maar Ramsh had gelijk. Ze hadden nu gespioneerd. Ze wisten hoe het kamp eruit zag. Nu was het tijd voor de volgende stap. En die volgende stap was het verzamelen van mensen die hun zouden kunnen helpen de rebellen aan te vallen. Zodat ze de koning en de koningin zouden kunnen bevrijden. Maar het probleem was dat ze daarvoor eerst een aanvalsplan moesten hebben. Een plan zodat de mensen wisten wat hun te wachten stond. Zonder plan kregen ze de mensen niet mee. Maar het meisje had nog geen enkel idee!

Ramsh zag dat Myrra twijfelde.

"Denk er nog maar eens rustig over na," zei hij goedmoedig tegen haar. "Blijven jullie vannacht hier?"

Het was buiten nu helemaal donker geworden. De beide meisjes knikten.

"Maar we gaan morgen weer naar Gustav terug," antwoordde Myrra.

"OK," zei Ramsh terwijl hij knikte. "Ik denk dat ik hem morgenavond ook een bezoekje zal brengen."

Het was erg leuk om hun eigen grot weer binnen te komen. Hoe vertrouwd alles daar eruit zag! Zelfs Aralyssia voelde alsof ze thuis kwam.

En hoe heerlijk was het om weer in hun bedden te liggen! Pas nu merkten de twee meisjes dat de grond toch altijd wel hard gelegen had. Het was heerlijk om weer eens in een echt bed te slapen. Hun

watervoorraad was op, dus ze konden zich niet wassen. Maar ze hadden geen zin om beneden aan de beek nieuw water te gaan halen, en dus kropen ze in hun bedden zonder zich gewassen te hebben. En ook Aralyssia vond dat niet erg. Ze bleven nog een poosje wakker en fluisterden over de tocht die nu gelukkig achter hun lag en hoe fijn hun grot hier wel niet was. Hun eigen, fijne, vertrouwde grot. Maar het duurde niet lang voordat ze stil werden en een voor een in slaap vielen.

De volgende ochtend werden Myrra en Aralyssia vroeg wakker. Ze hadden echter nog geen zin om op te staan, en fluisterden vanaf hun bedden met elkaar. Het was daar dat de eerste contouren van hun aanvalspaan ontstonden. Een plan om de koning en koningin te bevrijden en de rebellen te verslaan.

Het was maar een begin, en nog niet veel bijzonders. Maar het plan klonk wel goed. Een voor een ontwaakten de rovers in de grotten om hun heen ook en vanaf de open plek beneden klonken steeds meer stemmen op. Vanaf hun bedden luisterden de meisjes er naar. Ze konden Ara's stem horen die bevelen over het ontbijt gaf. En nog enkele andere stemmen herkenden ze. Toen besloten ze ook op te staan. Dit keer hadden ze echt water nodig, en dus gingen ze met de emmer naar de beek om vers water te halen. Na een verfrissende wasbeurt in hun grot, kwamen de twee meisjes beneden op de open plek. Net op tijd, want daar was het ontbijt al begonnen, en de pap ging snel. Vlug bemachtigden ze hun deel en gingen toen in het gras onder de schaduw van een van de bomen zitten. De rovers die hun gisteravond nog niet hadden gezien, begroetten de twee meisjes blij en verrast. Enkele kwamen bij hun zitten en vroegen naar hun avonturen. Myrra en Aralyssia vertelden van hun tocht door het bos. De reden van hun tocht hielden ze geheim, maar wel vertelden ze van hun ontmoeting met de rebellen in het hutje langs de weg. Op hun beurt vroegen ze de rovers naar de verhalen uit het kamp, en de rovers vertelden wat zij allemaal hadden meegemaakt. Het werd zo een heel gezellig

ontbijt, en Myrra en Aralyssia vonden het heerlijk dat ze weer terug waren.

Na het ontbijt gingen de rovers allemaal aan hun taak. De twee meisjes hielpen Ara nog met opruimen, maar toen dat ook gedaan was, namen ze het geitenpaadje weer naar boven om over de rots weer terug naar Gustavs hutje te gaan.

De hut was leeg toen Myrra en Aralyssia aankwamen. De twee meisjes gingen buiten voor de deur op de grond zitten, en terwijl ze op Gustav wachtten, bespraken ze daar nog eens hun plan. Myrra tekende het kamp van de rebellen in het zand. De rotsen, de zee, alles. En de meisjes bespraken het. Toen de kluzenaar na een hele lange tijd bij zijn hutje terugkwam, vond hij de twee meisjes voor zijn deur zitten, diep voorover gebogen over hun tekening in het zand.

"Hee," zei hij vriendelijk tegen ze. "Zijn jullie plannen aan het maken?"

Myrra en Aralyssia keken verrast op. Ze hadden de man niet aan horen komen. Gustav was bessen wezen plukken, en hij droeg er een mand vol van bij zich.

"Laat ik deze mand eerst even binnen zetten," zei hij. "Dan kom ik bij jullie zitten. Is dat het kamp van de rebellen dat jullie daar getekend hebben? Nou nou, jullie weten goed hoe het eruit ziet." De kluzenaar ging met de mand zijn hutje in en even later was hij weer terug.

"Waar is Armon?" vroeg Aralyssia hem.

"Armon heb ik naar huis gestuurd," antwoordde Gustav. "We hebben hem voorlopig niet nodig, en thuis kan hij van zijn verwondingen herstellen. De rebellen zijn niet mals geweest. Zorg dat jullie niet in hun handen vallen, hoewel ik denk dat ze met jullie niet zo hardhandig zullen zijn als dat ze met Armon zijn geweest."

"Ik snap die rebellen niet," zei Myrra. "Wat is hun doel?"

"Ken je het verhaal van de koning en zijn broer niet?" vroeg Gustav haar.

"Jawel," antwoordde Myrra. "Petrol heeft het me verteld. Maar wat doet het ertoe welke koning regeert? Deze was toch niet slecht?"

"Is nog niet slecht," viel Aralyssia het meisje verontwaardigd in de reden. "Mijn vader is nog steeds koning, hoor. Ook al is hij door de rebellen ontvoerd."

Gustav zuchtte.

"Het is ook allemaal zo vreselijk opgeklopt," zei hij tegen de twee meisjes. "Natuurlijk is er geen verschil tussen de huidige koning, en zijn broer. De huidige koning doet het prima. En zo deed prins Frederik, de broer van de koning, het ook prima. Maar de rebellen denken dat hij tegen zijn zin is afgezet."

"En is hij dat?" vroeg Aralyssia. "Ik heb altijd gehoord dat hij gewoon weggelopen is. Maar waarom denken de mensen dan zo?"  
Opnieuw zuchtte Gustav.

"Als prins Frederik echt zou zijn afgezet, dan zou hij nu toch wel contact met de rebellen hebben gezocht, niet?", vroeg hij aan de twee meisjes. "Als hij echt tegen zijn zin zou zijn afgezet, zou hij de rebellen nu dankbaar zijn geweest, en zou hij zichzelf tot de nieuwe koning uitgeroepen hebben. Dat hij dat niet heeft gedaan, en dat hij zelfs niet eens van zich heeft laten horen, overtuigt mij ervan dat koning Arnoud de echte koning is. En dat weten de rebellen ook wel."

"Maar, als de rebellen weten dat Frederik nooit terugkomt, waarom houden ze Aralyssia's ouders dan nog steeds gevangen?" vroeg Myrra. "Dat snap ik niet."

"De rebellen hebben andere doelen," legde Gustav uit. "Dat zeggen ze niet, want daarmee zouden ze heel wat aanhangers verliezen. Maar het is wel zo. Het land is een chaos nu. Niemand die de leiding heeft. En dat vinden de rebellen fijn. Ze kunnen plunderen zonder opgepakt te worden. Ze kunnen moorden en afpersen zonder daarvoor te worden gestraft. En dat doen ze dan ook. Geloof me, de rebellen zijn op dit moment erg rijk aan het worden."

"Maar dat is niet goed!" riep Aralyssia verschrikt uit.



"Daarom moeten jullie je taak afmaken," antwoordde Gustav.  
"Koning Arnoud moet terugkomen in dit land. Geloof me, het is goed wat jullie doen. We moeten dit voltooien."

"Maar, vertel me eens," ging hij toen verder. "Wat hebben jullie precies voor plan bedacht?"

De meisjes vertelden Gustav over hun plan. Gustav was erg tevreden.

"Het zit goed in elkaar," zei hij. "Ik heb maar een paar opmerkingen."

En hij gaf de meisjes zijn tips.

De tips waren goed, en Myrra en Aralyssia namen ze dankbaar aan.

"Oja, vanavond komt Ramsh langs," zei Aralyssia opeens. "Dat was ik alweer bijna vergeten."

"Dat is perfect," zei Gustav. "Dan kunnen we het plan ook nog eens met hem doornemen. Hij zal dan misschien ook nog tips hebben. Hij is een zeer ervaren man. En dan kunnen we jullie plan definitief maken en nadenken over de volgende stap."

Die avond, na het eten, kwam Ramsh inderdaad langs. Opnieuw vertelden de meisjes hun plan. Ramsh was er erg tevreden over.

"Dit is goed," zei hij goedkeurend. "Dit is goed bedacht."

"Heb je nog aanvullingen?" vroeg Gustav.

"Ja, een paar," antwoordde Ramsh. En hij vertelde zijn adviezen.

De adviezen waren erg goed. Je kon merken dat de roverhoofdman erg veel ervaring had. Myrra en Aralyssia waren hem dankbaar voor zijn hulp. Wat fijn dat ze zo'n ervaren man als vriend hadden!

Nu werd het plan perfect.

Dat vonden de twee mannen ook.

"Het plan is perfect," zei Gustav. "Zo moeten we het uitvoeren."

"Ja, ik ben akkoord," zei Ramsh. "Myrra kan de mensen bij elkaar gaan roepen."

"Ik alleen?" schrok Myrra op. "Aralyssia niet?" Ze had niet gedacht dat ze dit in haar eentje moest gaan doen. Maar de roverhoofdman was beslist.

"Ja, jij alleen," zei hij tegen haar. "Aralyssia valt te veel op. Bij Armon en Petrol hebben we de gok genomen. Maar in de dorpen en steden waar je heen gaat, zullen de mensen haar vast als de prinses herkennen. En dat is te gevaarlijk. Dan zijn de rebellen haar op het spoor. Nee, Aralyssia moet hier blijven. Je zult in je eentje moeten gaan."

"Ramsh heeft gelijk," zei Gustav knikkend. "Het is het beste dat je dit in je eentje doet, Myrra. Maar je kunt het wel. Daarvan ben ik overtuigd."

"Je kent toch al een paar mensen in Karandi die je zullen helpen?" vroeg hij verder.

"Ja," antwoordde Myrra en ze knikte.

"OK dan. Dan wordt dit je opdracht: Ga naar Karandi. Roep die mensen bij elkaar. Bespreek met ze je plan, maak ze enthousiast. Spreek af op welke dag je zult vertrekken. Over 14 dagen bijvoorbeeld. En vraag de mensen dan of ze jouw plan verder willen vertellen. Dan zullen de mensen voor jou mensen gaan verzamelen. En jij gaat dan ook nog mensen verzamelen. Je zult zien dat het dan lukt. Je komt met een hele grote groep mensen terug."

"En dan op die dag?" vroeg Myrra. "Die 14-de dag dus?"

"Spreek met de mensen op een veld af, buiten de stad," zei de roefhoofdman. "Vanaf daar vertrekken jullie. En dan kom je met de groep hierheen. Niet naar deze hut natuurlijk, en ook niet naar mijn open plek. Ik zal wachten uitzetten. Als je zie komen, stuur ik je een gids."

"En dan kunnen jullie beginnen."

Myrra knikte. Ze voelde dat ze een flinke taak kreeg. Mensen bij elkaar roepen, en ze hierheen brengen! Maar ze moest het doen, voor Aralyssia's vader.

Aralyssia was een beetje teleurgesteld dat zij buiten de boot viel.

"Wanneer mag ik weer meedoen?" vroeg ze.

"De gids zal Myrra en haar mannen het bos doorleiden," antwoordde de roverhoofdman. "Zodra ze in het bos zijn, kan jij je

aansluiten. Tot zo lang blijf je bij mij en help je Ara. Ze zal vast blij zijn dat ze weer een hulpje heeft."

"Oh bah," zei Aralyssia hardgrondig en met een rilling over haar rug. Ze kon het niet helpen dat ze dit zei. Het viel haar zomaar uit de mond. Op hetzelfde moment bedacht ze dat dit wel heel ondankbaar moest aankomen bij de roverhoofdman die toch zo veel voor haar deed. En geschrokken hield ze haar mond. Ramsh deed maar net alsof hij het niet had gehoord.

In plaats daarvan keek hij Myrra aan.

"Gaat het je lukken?" vroeg hij haar.

Myrra knikte, toch nog een beetje onzeker. Maar in haar hoofd borrelde al een plannetje. "Ik ga eerst naar Albert toe," zei ze tegen Ramsh. "Hij is een goede vriend van me. Hij zal me helpen."

"Dat is goed," zei Gustav al knikkend. "Ik denk trouwens dat je beter niet te veel mee kunt nemen. Ga als zwervertje, net zoals je vroeger was. Dat lukt je wel, niet? Zo zul je het beste de harten van de mensen kunnen winnen."

"Een mes lijkt me wel handig," merkte Ramsh op. "Dan kan het meisje zich verdedigen als ze aangevallen wordt. De rebellen zullen vast ook in Karandi zitten."

"Ja, oh ja," zei Gustav meteen. "Een mes is goed. Maar geen paard of mooie kleren, of zo. Probeer zo onopvallend, maar ook zo toegankelijk mogelijk te zijn. Toegankelijk voor de mensen daar, begrijp je? Alleen zo kun je ze voor je winnen."

Myrra knikte. "Ja, ik snap het," zei ze.

Zo vertrok Myrra de volgende dag te voet vanaf de hut van Gustav. De kluizenaar leidde haar door het bos naar de weg die haar uit het bos zou leiden.

"Kijk, dat is hem," zei hij toen ze de weg hadden bereikt. "Nu kun je in je eentje verder."

De man omhelsde het meisje hartelijk.

"Heel veel succes," wenste hij haar toe. "Wees voorzichtig, maar niet bang. Het gaat je lukken, dat weet ik zeker."

Myrra knikte. Nog steeds voelde ze zich alsof ze een te grote taak had gekregen. Ze was er nog steeds niet zeker van dat ze zou slagen.

"Ik ga in ieder geval mijn best doen," zei ze.

"Het lukt je," zei de kluizenaar beslist. "Over twee weken ben je hier en dan sta je aan het hoofd van een heel groot leger."

Dat kon Myrra niet echt geloven. Aan het hoofd van een groot leger staan? Zij? En zou zij dan al die mensen bij elkaar hebben gebracht? Maar toch, dat was wel haar opdracht. Ze hoopte dat ze succes zou hebben, dat de mensen haar zouden volgen, en dat ze inderdaad met een groot leger zou terugkomen. Alleen zo zou ze Aralyssia's ouders kunnen bevrijden. Het meisje slikte. Ze was er echt niet zeker van dat het haar zou lukken. Maar ja, ze zou het gewoon proberen.

Myrra omhelsde de kluizenaar nog eens en toen liep ze de weg op. Haar zoektocht naar mensen was begonnen.

## Hoofdstuk 18: Op pad om mensen te verzamelen

De eerste dag en ook de volgende dag liep Myrra over de weg door het bos. Er gebeurde niets. Het was stil op de weg. Erg stil. De rovers van Ramsh waren in deze streek beducht en de weg door het bos werd niet veel gebruikt. Alleen als het niet anders kon, trok men er overheen.

Aan het einde van de tweede dag, bereikte ze de rand van het bos. Hier begon de bewoonde wereld. Myrra stond stil en keek voor zich uit over de velden. In de verte zag ze de schaduwen van het eerste dorp. De zon was echter al aan het dalen, en daarom besloot ze vannacht hier te blijven. Vannacht zou ze in de bescherming van het bos slapen. En morgenochtend, heel vroeg, zou ze verder reizen. Naar Karandi. Ze was benieuwd wat haar in de stad te wachten stond. Zou het haar lukken een heel groot leger te verzamelen, zoals Gustav zo mooi had gezegd?

Het meisje zocht een plekje bij de stam van een grote boom, at van haar proviand, en rolde zich toen op. Ze viel snel in slaap.

De volgende ochtend werd Myrra door de vogels gewekt. Ze stond op en at opnieuw. Daarna ging ze weer op pad. Door de velden trok ze naar het eerste dorp, en toen verder op weg naar Karandi. Halverwege had ze geluk: Een boer die ook naar Karandi moest, bood haar aan haar op zijn wagen mee te nemen. Dankbaar klom Myrra de wagen op. Daar was het druk, want de boer had al meer reizigers bij zich: Drie mannen en twee vrouwen zaten op de wagen en begroetten het meisje vrolijk. De stemming was opperbest, en de vrouwen vroegen Myrra meteen hoe ze heette en waar ze vandaan kwam.

Myrra antwoordde en raakte zo in gesprek met de mensen. Samen met hen praatte ze over van alles en nog wat. Uiteindelijk kwam het gesprek ook op de koning. Een van de mannen vertelde dat rebellen niet zo lang geleden het huis van zijn buurman hadden

beroofd en daar al zijn geld hadden meegenomen. Toen die buurman vervolgens naar de politie was gegaan, hadden ze hem daar verteld dat zij niets konden doen, omdat het hele land niet meer functioneerde. De man op de kar was erg verontwaardigd. "Ik denk dat dit het begin is," zei een van de vrouwen terwijl ze het gezelschap veelbetekenend rond keek. "Het wordt nog veel erger. Het systeem van ons land zal steeds meer aftakelen. We moeten ons bestuur terug krijgen."

"Waar blijft koning Frederik dan toch?" zuchtte de andere man op de wagen toen moedeloos. "Hij had er al lang moeten zijn. Hij moet toch ook hebben gehoord dat zijn broer is afgezet?"

"Misschien leeft Frederik niet meer," opperde de boer die vanaf de bok het gesprek op zijn wagen geïnteresseerd volgde en af en toe ook meedeed.

"Misschien is Frederik al lang dood."

"Nee, dat geloof ik niet," zei een van de vrouwen meteen.

"Nou, wat zou het volgens jou dan moeten zijn?" vroeg de boer aan haar.

"Ik denk dat Frederik geen zin heeft om te regeren," antwoordde de vrouw. "En dat hij daarom niets van zich laat horen."

"Dat geloof ik niet," zei de man die over zijn buurman had verteld direct. "Het lot van ons land zal hem toch ook wel aan het hart liggen? Ook al is hij geen koning meer, hij blijft toch een koningskind, en dus verbonden met dit land."

"En als je dan ziet dat het land van je vader, de oude koning, een grote puinhoop is, dan stroop je toch je mouwen op? Of je nu koning bent of niet? Frederik kan echt wat bereiken. Ook al is hij niet meer de echte koning, hij blijft gezag hebben. *Ik* zou hem volgen, als hij mij opriep hem te helpen."

De vrouw haalde haar schouders op.

"Tja," zei ze.

"Is er nieuws van de huidige koning?" vroeg Myrra toen. "Koning Arnoud bedoel ik."

Een van de mannen zuchtte.

"Nee, niets," antwoordde hij.

"Gebeurt er dan helemaal niets?" vroeg Myrra ongelovig aan de mensen op de wagen. "Niets in dit land om dit probleem op te lossen?"

Alle vijf de volwassenen achter op de wagen schudde met hun hoofd.

"Er is niemand die iets onderneemt," zei de boer vanaf de bok en hij hield in omdat het drukker werd op de weg.

"Zouden jullie meedoen, als er wel iemand was die iets wilde gaan doen?" vroeg Myrra.

"De koning?" vroeg een van de mannen meteen. "Als de koning mij een bevel gaf, zou ik hem volgen."

"Dat kan niet, de koning zit nog steeds gevangen," corrigeerde de vrouw hem.

"Ze bedoelt wanneer een gewoon iemand opstaat, nietwaar liefje?" En de vrouw keek Myrra aan.

Myrra knikte.

"Precies," zei ze.

"Bijvoorbeeld, als ik het was. Zouden jullie dan met me meedoen?"

Alle vijf de personen achter op de wagen keken Myrra opeens spottend aan. Een lachje krulde om hun monden.

"Jij?" vroeg een van de mannen toen schamper aan het meisje.

"Wat kan jij nu doen?"

Maar Myrra liet zich niet van haar stuk brengen.

"In mijn eentje niets," antwoordde ze naar waarheid. "Maar met meerderen, durf ik het wel aan."

"Wat weet jij van de rebellen?" vroeg een van de vrouwen ongelovig.

Maar nu werd Myrra ernstig.

"Ik ben hier werkelijk mee bezig," antwoordde ze serieus. "Ik wil de koning bevrijden. De huidige koning. Hij zit nog op het eiland. Als we snel zijn, dan lukt het ons hem te bevrijden voordat ze hem wegbrengen. Maar daarvoor heb ik mensen nodig."

"Heb je een plan?" vroeg een van de mannen met een stem waarin afwijzing klonk.

Myrra schudde maar ontkennend met haar hoofd, hoewel zij en Aralyssia wel degelijk een plan hadden.

"Maar er zullen vast mensen zijn die goede plannen hebben," zei ze flink. "Die wil ik ontmoeten."

"Dat is toch niets voor jou, liefje. Weet je wel waar je aan begint?" zei de vrouw die net ook gesproken had bezorgd. "De rebellen deinzen voor niets terug. Ik heb gehoord dat ze al heel wat mensen hebben gedood."

En de andere vrouw zat Myrra ook bezorgd aan te kijken.

"Dan wordt het wel tijd dat we wat gaan doen," merkte de boer vanaf de bok op. "En als niemand anders opstaat dan dit meisje, dan moet zij het doen. Ik moet zeggen, ik heb wel bewondering voor haar moed. Als ze het ernstig meent, natuurlijk."

"Ik meen het ernstig," verzekerde Myrra hem. "Ik ben op weg naar Karandi om mensen te verzamelen, om samen de koning te gaan bevrijden."

"Oh!" zei de vrouw en ze sloeg verschrikt een hand voor haar mond. "Ze meent het echt!"

"Waar wil je beginnen?" vroeg een van de mannen terwijl hij zijn schouders ophaalde.

"Bij jullie," antwoordde Myrra gevat. "Nu, doen jullie mee?"

"Als er een plan is," antwoordde een man weifelend. "Ik heb geen zin mij hals over kop in een onvoorbereid gevecht te storten."

"Dat wil niemand," zei Myrra. "Dat klopt. Iemand moet de mensen om zich heen verzamelen, en hun plannen aanhoren. En dat ga ik doen. En ik verzeker je: we gaan pas beginnen als we een plan hebben."

De vrouw zat haar nog steeds verschrikt aan te kijken.

"Je bent zo'n lief meisje," zei ze tegen Myrra. "Weet je wel wat je allemaal zegt?"

Hier kon Myrra niets op antwoorden. Ze werd een beetje week van de woorden van de vrouw. Het was de eerste keer in haar leven dat iemand haar een lief meisje noemde. Zelf had ze nooit over zichzelf gedacht als 'lief'. Ze antwoordde de vrouw maar niet. Gelukkig deed een van de mannen dat al:



"Nee ik geloof niet dat ze een lief meisje is," zei de man terwijl hij steeds naar Myrra keek. "Volgens mij heeft ze wel ervaring met het leven. Ze ziet er pienter uit."

"Hoe wil je het aanpakken?" vroeg de boer vanaf de bok.

Het gesprek werd nu zakelijk.

"De koning wordt in het bos gevangen gehouden," vertelde Myrra.

"Ik wil in Karandi mensen verzamelen. Over 14 dagen vertrek ik vanaf Karandi naar het bos."

"Vanaf welke plek?" vroeg een van de mannen.

Hier werd Myrra wat verlegen.

"Die heb ik nog niet," bekende ze. "Zover is mijn plan nog niet."

"Nou," zei de boer toen. "Ik wil je graag helpen. Als je het goed vindt natuurlijk. Ik heb een broer die vlakbij Karandi weilanden bezit. Ik zal met hem praten. Hij is vast bereid een van zijn weilanden ter beschikking stellen. Daarop kan jij dan je mensen verzamelen."

Dat was een goed aanbod van de boer! Myrra lachte blij naar de man.

"Dank je wel," zei ze dankbaar tegen hem.

"Niets te danken," antwoordde de boer. "Alles voor de koning, en voor een stabiel land."

Myrra knikte.

"Inderdaad," zei ze.

De vrouw die tegenover het meisje zat, zat nog steeds met haar hoofd te schudden.

"Meisje, meisje toch," zei ze tegen Myrra. "Als de rebellen je pakken..."

Daar zei de vrouw wat! Tot haar schrik bedacht Myrra ineens dat de rebellen haar wel eens voordat ze het leger rond had, zouden kunnen pakken. Al in Karandi bijvoorbeeld. Ze ging nu haar missie rond vertellen. Iedereen zou haar leren kennen, en van haar plannen gaan horen. En met de mensen in Karandi zouden ook de rebellen spoedig van haar weten. En die zouden vast niet blij met haar zijn. Ze moest gaan oppassen.

Maar toen bedacht het meisje dat juist zij hier het meest geschikt voor was. Eigenlijk was zij de enige die dit goed kon doen. Zij was zwerver, en ze was flexibel. Ze had geen vaste plek waar de rebellen haar eenvoudig zouden kunnen vinden. Ze ging waar ze wil, en ze wist altijd te ontvluchten. Niemand zou haar kunnen pakken. En daar moest ze ook voor zorgen. Het meisje nam zich voor de komende dagen Karandi net zo goed te leren kennen, als Malidara thuis. Alle straatjes en steegjes van de stad. Zodat ze kon ontsnappen als de rebellen haar achterna zaten. Net zoals ze in Malidara altijd wist te ontsnappen als iemand boos op haar was. De boer naderde Karandi, en de mensen op de wagen namen afscheid van elkaar. Ze namen ook afscheid van Myrra.

"Nou, succes meisje," wensten ze haar toe.

Myrra sprak met de boer af dat ze elkaar aan het eind van de dag zouden treffen, en dat ze dan samen naar zijn broer zou gaan. Toen stond ze op straat, terwijl de boer met zijn wagen de stad in reed. Het meisje keek om zich heen. Ze stond op een van de toegangswegen tot de stad, en het was er druk met aan- en wegrijdend verkeer. Voor haar was de poort, de ingang van de stad. Het meisje keek ernaar. Karandi, de stad waar ze haar leger zou moeten verzamelen. Ze zou eerst naar Albert, de oud-militair gaan. Hij was diegene die haar ooit aangeraden had eerst te gaan spionneren en een plan te maken. Ze zou hem vertellen dat die opdracht was gelukt.

Albert was erg verrast het meisje terug te zien.

"Dat is lang geleden," zei hij verbaasd. "Jij bent dat meisje dat de koning wilde bevrijden, is het niet?"

"Ja," zei Myrra, blij dat Albert dat nog allemaal wist. "Ik ben nu weer terug. Om verder te gaan met mijn plan."

De oud-militair was verrast. Myrra moest hem alles vertellen. En dus deed ze haar verhaal.

Ze vertelde dat ze mensen had gevonden, en dat die voor haar hadden gespioneerd, en dat ze nu wist waar de koning was. Ook

vertelde ze dat ze een plan had gemaakt om de koning te bevrijden.

Albert floot door zijn tanden van bewondering.

"Dat is niet mis," zei hij bewonderend tegen Myrra. "Dat is heel wat, wat je daar vertelt. Het zijn toch geen verhaaltjes, hè?"

"Nee, echt niet," verzekerde Myrra de oud-militair haastig. "Het is allemaal waar. En nu ben ik terug om de mensen te verzamelen. Over 14 dagen wil ik naar het bos vertrekken. Vanavond bezoek ik een man die mij een stuk land gaat lenen waarop we ons kunnen verzamelen. En dan moeten we het bericht door de stad verspreiden. Zodat iedereen er van hoort, en we zo veel mogelijk mensen bij elkaar krijgen.

Wil je mij daarbij helpen?"

"Je helpen?" vroeg Albert. "Natuurlijk doe ik dat voor mijn kleine vriendinnetje. En wat nog meer is. Ik zal met je meegaan naar het bos. Ik zal je trouwe vriend zijn en je met je plan helpen. Ik heb echt bewondering voor wat je hebt gedaan. Je bent me er een hoor."

"Fijn!" zei Myrra met een blij gezicht. "Dank je wel, Albert. Ik wist dat je me wilde helpen."

"Waar slaap je de komende tijd?" ging Albert verder. "Heb je zin om hier te slapen?"

Maar Myrra maakte een afwerend gebaar.

"Ik krijg straks de rebellen achter mij aan," zei ze tegen de man.

"Zodra ze van mijn plannen horen, zullen ze me willen pakken. Ik wil jou geen overlast bezorgen, Albert. Nee, ik slaap in de stad. Nergens en overal. Zodat ik altijd kan vluchten. Maar maak je geen zorgen, ik ben het gewend. En ik ben bewapend. Ik heb hier mijn mes, en daar kan ik goed mee overweg. Ik zal geen gevaar lopen."

Albert keek verbaasd naar het meisje tegenover hem.

"Kleine meid," zei hij toen warm. "Volgens mij ben je veel meer dan dat je je voordoet. Ik zal heel veel over je gaan praten, en iedereen van je missie vertellen. Zodat zo veel mogelijk mensen er van zullen horen, en ze allemaal met ons mee willen gaan. Weet je

wat? We vragen iedereen om het op hun beurt ook weer verder te vertellen. Dan wordt het een gerucht. Een gerucht dat zichzelf verspreidt. En dan zullen de rebellen het niet meer kunnen stoppen. Ook niet als ze jou pakken."

Myrra vond het leuk dit van Albert te horen. Precies hetzelfde had Gustav haar ook aangeraden!

"*Dan zullen de mensen voor jou ook mensen gaan verzamelen,*" had hij gezegd. Leuk dat Albert dit nu ook zei!

"Ja," zei Myrra terwijl ze in zich een warm gevoel voelde gloeien.

"Ja, dat doen we zo."

"Je hebt wel gelijk, we moeten vanaf nu al met die rebellen rekening houden," zei Albert toen nadenkend. "Ook straks die eerste dag. De dag dat we ons aan het verzamelen zijn, snap je? De rebellen kunnen dan makkelijk toeslaan. Maar weet je?"

De man keek Myrra strijdlustig aan.

"We kunnen ons best verdedigen. En dat zullen we doen ook."

"OK," antwoordde Myrra. "Maar dan moeten we de mensen wel voorbereiden op dat het misschien meteen die eerst dag al vechten wordt."

"Maak je daarover maar geen zorgen," antwoordde Albert het meisje. "Er zijn hier in de stad genoeg mensen die kunnen vechten. Wat we alleen maar nodig hebben, is een leider. En dat ben jij!"

De man was even stil. Toen ging hij verder.

"Echt, het maakt niet uit hoe verlegen de mensen zijn. Zodra er een leider is, durven ze alles. En die leider ben jij. Zorg dat je die dag zichtbaar bent. Dan komt alles goed."

"OK", zei Myrra terwijl ze wat verlegen werd. "Bedankt, Albert, je bent een goede vriend."

De rest van de middag gebruikte Myrra om door de stad te zwerven. Ze merkte dat de stad in de periode dat ze in het bos was geweest, veranderd was. De mensen leken angstiger te zijn geworden. Schuwer. Zou dat door de toegenomen macht van de rebellen gekomen zijn? Nieuwsgierig vroeg Myrra zich af hoe het dan nu in Malidara was. Zou het daar net zo zijn? Of was het hier

erger, omdat de rebellen hier meer macht hadden? Het was jammer dat ze niet naar Malidara kon.

Myrra liep door de straten en steegjes van Karandi en probeerde te onthouden waar alles heenleidde. Ze wilde deze stad zo snel mogelijk leren kennen.

's Avonds trof het meisje de boer weer. Hij nam haar op zijn wagen naar de boerderij waar zijn broer woonde.

De broer van de boer woonde net iets buiten Karandi. De boerderij was heel groot, want de broer was een rijke man. De boer reed de wagen de plaats op, en meteen kwamen twee honden naar buiten gerend.

"Koest maar, koest maar," bromde de boer tegen de beestjes. Hij klom van de bok, en liet de twee honden aan zijn handen ruiken. Daar was ook zijn broer.

"Hee, hallo!" riep de man verbaasd vanuit de stal. "Goed je te zien. Is alles goed met je? Wie heb je nou meegenomen, zeg? Wat moet je met dat zwervertje?"

"Hallo, hoe is het er mee," antwoordde de boer, en ging naar zijn broer toe.

De twee broers raakten met elkaar in gesprek. Onderwijl wachtte Myrra op de wagen.

"Hee, Myrra, kom eens hier!" werd toen ineens geroepen. Het was de boer.

Wat verlegen ging Myrra naar de twee mannen toe.

De broer van de boer stak zijn hand naar het meisje uit toen ze hem genaderd was en drukte hem toen warm.

"Zo, dus jij wil de koning gaan bevrijden," zei hij tegen haar.

"Mijn broer hier heeft vertrouwen in je. Je zocht een plek waar je je mensen kon verzamelen, niet? Ik heb een stuk grond vlak bij de stad dat nu leeg staat. Dat mag je wel gebruiken om je mensen te verzamelen. Over 14 dagen, niet?"

Myrra knikte.

"Dat is dan afgesproken," zei de broer van de boer. "Mijn broer hier zal je wijzen waar het stuk land is. Op die dag mag je er vrij gebruik van maken."

De man schudde met zijn hoofd.

"Het is jammer dat ik voor mijn werk hier moet blijven. Anders was ik ook met je meegegaan," zei hij. "Ik wil de koning graag weer terug hebben, en ik vind het erg dapper van je dat je de rebellen wilt gaan bevechten."

Myrra glimlachte.

"Het is al fijn dat ik uw land mag gebruiken," antwoordde ze tegen de broer van de boer. "Dank u wel. Dank u beide voor uw hulp." Ze was erg blij dat het geregeld was.

De volgende dag zwierf Myrra opnieuw door Karandi. Het was heerlijk om weer als vanouds vrij te zijn, en door de stad te kunnen zwerven. Mannen en vrouwen keken het meisje af en toe misprijzend aan. Ze vonden zwervers maar vieze mensen, maar Myrra was dat gewend. Ze ging haar eigen weg. Nog steeds was ze bezig te onthouden waar alles heenleidde. Karandi was een flinke stad. Het zou nog wel een poos duren voordat ze alle straatjes en steegjes goed zou kennen.

Op een gegeven moment kwam Myrra bij de zee. Verrukt hield het meisje haar adem in toen ze hem zag. De zee! Hoe heerlijk was het die weer te zien. En dan niet vanaf de hoge kliffen diep onder haar zoals toen bij het kamp van de rebellen, maar gewoon dichtbij vanuit een haven. Net als in Malidara. Het meisje liep langs de kade en bekeek de bedrijvigheid in de bootjes die daar lagen afgemeerd. Alles was precies zoals in Malidara was, en kwam heel vertrouwd over. Myrra voelde zich meteen thuis. Ze begon mensen aan te spreken. Het werkvolk was wat minder afwijzend tegenover zwervers dan andere mensen, en met hen kon Myrra makkelijk een praatje maken. En dat deed ze dan ook. Ze begon altijd eerst met vragen over waarmee de mensen bezig waren. Dat was altijd een goed begin, want daar vertelden de mensen graag over. En bijna altijd kwam het gesprek dan op de verdwenen koning en de rebellen. De rebellen hielden het land in een greep en iedereen klaagde. Overal waar Myrra kwam, wisten de mensen afschuwelijke verhalen over ze te vertellen. Over de

dingen die ze hadden gedaan en waarmee ze gewoon weg waren gekomen. Omdat het land geen gezag meer had.

Zo kon Myrra steeds heel makkelijk overstappen op haar plan. Ze legde het plan dan uit, en vroeg de mensen of ze haar wilden helpen. Maar dan werd het altijd moeilijk. De mensen vonden het wel erg goed van het meisje dat ze het tegen de rebellen durfde op te nemen, maar voor zich zelf waren ze altijd toch afwijzend. Ze hadden hier hun werk en dat wilden ze niet in de steek laten. Het was voor Myrra heel vervelend dat steeds opnieuw weer te moeten horen. Maar ze verbeet haar teleurstelling en vroeg de mensen dan of ze wel haar verhaal wilden doorvertellen. En dat beloofden de mensen altijd wel.

Zo begon het te zoemen in Karandi. Het verhaal ging rond dat een klein meisje bezig was een leger te verzamelen om de koning te gaan bevrijden. Over een aantal dagen zou ze op een veld staan en wie dan wilde, kon met haar meegaan naar het kamp van de rebellen.

Dit was nieuws dat de mensen nog nooit hadden gehoord. Een klein meisje dat het tegen die vreselijke rebellen op durfde te nemen? Ja, het werd tijd dat er wat werd gedaan. Maar zo'n klein meisje. Zou ze echt in staat zijn de rebellen te verslaan? Iedereen had hun twijfels. Maar de mensen werden wel nieuwsgierig. Nieuwsgierig naar het meisje, en nieuwsgierig naar haar plan. Myrra werd nu snel bekend in de stad. Overal waar ze ging, wezen de mensen haar na en fluisterden tegen elkaar: "Dat is het meisje waarover wordt gepraat. Het meisje dat de koning wil gaan bevrijden."

"Zij? Is zij het? Weet je het zeker? Ze ziet er maar zwakjes uit. Een zwerver gewoon."

"Ja, ze is het echt. Ze zeggen dat ze er wel onschuldig uitziet, maar dat ze best kan vechten. Kijk, zie je dat mes aan haar zij? Daar zal ze vast mee overweg kunnen."

"Nou, eerst zien dan geloven. Het verbaast me trouwens dat de rebellen haar nog niet gepakt hebben. Die moeten toch ook over haar hebben gehoord?"

Ja, de rebellen. Dat was het grootste gevaar dat Myrra nu bedreigde: Wat gingen de rebellen doen nu in de stad zo over haar werd gesproken?



## Hoofdstuk 19: Gevaar in Karandi

Natuurlijk hoorden ook de rebellen van Myrra. In het begin waren ze erg verbaasd en namen het bericht niet zo serieus. Zo'n klein meisje dat het tegen hen wilde opnemen? Dat zou haar niet lukken. Maar de geruchten in de stad groeiden en werden geloofwaardiger. En dat kwam niet in de laatste plaats door Albert. Overal waar de man kwam, verdedigde hij Myrra met vuur. Albert had veel vrienden. Hij was vaak in de kroegen van de stad te vinden, en kende daar veel mensen. En op deze mensen praatte hij in. Albert kon goed overreden. Zijn betogen in de kroegen waren altijd een sensatie. Een paar keer nam hij Myrra mee, en gezeten op de bar met allemaal ruwe mannen om haar heen die halfdronken waren, luisterde het meisje toe hoe Albert haar tocht tegen de rebellen aanpreef. De man vertelde en vertelde, en wees af en toe naar Myrra. En de halfdronken mannen in de kroeg werden allemaal enthousiast. En aan het eind van de avond was de hele meute aan het zingen. Samen met Albert die inmiddels ook halfdronken was, maar nog wel wist wat hij deed. Ze zongen spotliedjes op de rebellen, en maakten ze belachelijk. De spotliedjes werden afgewisseld met oorlogsliederen en oude zeemansliederen die door iedereen luidkeels werden meegezongen. De kroeg deinde op zo'n avond, en de mensen waren er vol van. Albert wist zo een hoop mensen voor Myrra te verzamelen. En wat nog belangrijker was: deze mensen vertelden het verhaal ook weer door. De avond had hun trots gemaakt, en deze trots hing om hen heen. En dat gevoel gaven ze weer door aan anderen die ook enthousiast werden over Myrra's plan. Zo groeiden de geruchten in de stad, en het aantal mensen dat besloot met Myrra mee te gaan, groeide ook. En langzaam begonnen de rebellen te beseffen dat Myrra een gevaar werd. Ze kwamen bij elkaar en spraken erover, en besloten Myrra uit de weg te ruimen. Dus verzamelden zich op een avond vijf mannen bij het huis van een vooraanstaand lid van de rebellen en

gewapend met zwaarden trok dit groepje mannen door de stad, op zoek naar Myrra om haar te doden. Ze hadden informatie waar Myrra meestal sliep. Dat waren verschillende plekken, want net als een echte zwerver sliep Myrra niet op een plaats maar elke nacht ergens anders. En de vijf rebellen gingen al deze plekken af. Ze vonden er allerlei zwervers: jong en oud, mannen en vrouwen, die verontwaardigd waren gestoord te worden. Maar Myrra was er niet bij.

Het meisje was gelukkig op de tijd gewaarschuwd. Het gedrag van de vijf rebellen viel op. De zwervers, die trots op het meisje waren omdat zij, een van hun, dit zo durfde te doen, beschermden haar. En dus toen ze de vijf mannen hadden ontdekt, waren ze haar vlug gaan waarschuwen. Ze vonden het meisje eerder dan de rebellen en vertelden haar het verhaal.

Myrra schrok toen de zwervers haar wekten, en ze schrok nog meer toen ze hoorde dat de rebellen haar aan het zoeken waren. "Maar wij zullen je beschermen," verzekerden de zwervers die om het meisje heen stonden haar ernstig. "Wij allemaal."

"Waar zijn de rebellen nu?" vroeg Myrra.

"Ze zijn op het plein van de kastanje," antwoordde iemand die dit had gezien. "Ze gaan al onze slaappleatsen af."

Myrra dacht na. Het zou op een treffen komen, onvermijdelijk. De rebellen zouden niet rusten voordat ze haar in de stad gevonden hadden. Of totdat de dag aanbrak. Maar daarvoor was Karandi te klein. Ze zouden haar eerder vinden dan dat het licht werd.

"Met hoeveel zijn ze?" vroeg ze aan de zwervers.

"Ze zijn met vijf," antwoordden die. "Vertel ons wat we moeten doen. We zullen je helpen."

Myrra bedacht een plan. Ze zou de rebellen treffen. Maar niet hier, niet op dit achterplaatsje waar ze had liggen slapen. Nee, ze zou ervoor zorgen dat de mannen haar op het belangrijkste plein van de stad troffen. Het plein waarop iedereen kwam, zodat iedereen kon zien wat deze mannen wilden doen. En meer, ze zou er voor zorgen dat zoveel mogelijk mensen het ook *zouden* zien. Mensen

die later allemaal konden doorvertellen hoe afschuwelijk de rebellen waren.

Ze gaf haar opdrachten uit.

"Ga naar het huis van Albert," zei ze tegen een van de zwervers.

"Zeg hem dat hij al zijn vrienden moet waarschuwen en dat iedereen naar het marktplein moet komen."

"En jullie," zei ze tegen de anderen, "waarschuwen jullie al onze mensen. Vertel wat de rebellen van plan zijn en vraag iedereen naar het marktplein te komen. Laat iedereen er heen gaan. We zullen daar de rebellen treffen, en we zullen met vele zijn. En als ze mij dan nog willen hebben, dan zullen ze eerst de hele stad moeten innemen. Is het niet jongens?"

"Inderdaad!" zeiden alle zwervers die om het meisje heen stonden enthousiast. Hun gezichten begonnen te glanzen toen ze aan het idee dachten. "Heel goed plan, Myrra. We gaan die rebellen wat leren! We gaan meteen op pad!"

En de meute stooft uit elkaar. Ze zouden de mensen gaan waarschuwen. Alle mensen die ze kenden. Ze zouden hun best doen. Voor Myrra. Voor dat kleine meisje dat zo dapper was die rebellen te trotseren.

Myrra bleef met een paar zwervers die haar nu al wilden beschermen achter, en met hen liep ze naar het grote marktplein. Het groepje nam de kleine stegen en de achteraf straatjes. De zwervers verkenden de weg en leidden Myrra rond. En het lukte ze het plein te bereiken zonder dat de rebellen ze vonden. Het marktplein was nog rustig toen Myrra het betrad. Wel waren er al enkele zwervers, en die kwamen haastig naar haar toe. De mannen zagen er onverschrokken uit. Ze zouden Myrra verdedigen. Nu al. Ook al waren ze nog maar met een paar. Naarmate de tijd verstreek kwamen steeds meer mensen het plein op. Sommige van hen, vooral zwervers, kwamen direct bij Myrra staan, maar er waren ook mensen die aan de zijkant bleven afwachten. Dat waren de mensen die vooral waren gekomen om te kijken. Zij zouden geen poot uitsteken. Myrra vond het niet erg. Ze had deze mensen ook nodig. Het waren de mensen die achteraf

alles door de stad zouden doorvertellen. Ze keek om zich heen. Van Albert en zijn vrienden was nog geen spoor.

De tijd verstreek terwijl iedereen wachtte op wat komen ging. En toen begon het.

Daar kwam uit een van de straatjes het groepje mannen waarop iedereen had zitten wachten: de rebellen. Er ging een huivering door de mensen op het plein heen toen het groepje tevoorschijn kwam. Nu zou het gaan gebeuren. Het groepje rebellen was onderweg wat groter geworden omdat enkele vrienden zich hadden aangesloten, en bestond nu uit een man of twaalf. De twaalf mannen hadden ontdekt dat hun plan was uitgelekt en door de stad werd verspreid, en ze waren behoorlijk geïrriteerd. En toen ze dan ook nog de vele mensen op het marktplein zagen, werden ze boos. Woest keken ze het plein rond. In een van de hoeken zagen ze het groepje zwervers rondom Myrra staan, en ze begrepen dat ze daar moesten zijn. De mannen bedachten zich geen moment. Ze pakten hun boog, legde er ieder een pijl op en richtten die toen op het groepje.

"Opgepast," riep een van hen met luide stem over het marktplein.

"Wij gaan schieten. Uit de weg allemaal."

Het werd stil op het plein. Alle mensen stopten met praten en iedereen wachtte af wat gebeuren ging. De zwervers werden bang, en deinsden terug. Maar Myrra trad naar voren.

"Wie zoeken jullie?" riep ze helder over het plein.

De rebellen zagen het meisje staan en richtten hun boog direct op haar. Myrra zag twaalf pijlen op zich gericht.

De hoofdman van de rebellen grijnsde haar toe.

"Jou," zei hij spottend.

Maar toen sprongen enkele zwervers dapper voor het meisje. Ze hadden hun vrees overwonnen. Ze zouden Myrra verdedigen, nu! Met stokken in hun hand zwaaiden ze naar de rebellen.

"Je krijgt haar nooit. Pak ons maar eerst!" riepen ze over het plein terwijl ze met hun lichamen Myrra naar achteren duwde.

De rebellenhoofdman werd nu erg boos.

"Jullie dwazen!" riep hij woedend naar de zwervers. "Letten jullie maar eens op. We hebben genoeg pijlen voor jullie allemaal!"

"Schiet, jongens, schiet!"

En daar zoefde de eerste lading pijlen over het marktplein.

Enkele van de zwervers werden geraakt. De dappere mannen en vrouwen die zo moedig voor Myrra waren gaan staan, slaakten een kreet van pijn en vielen op de stenen neer. Een schok ging door de mensen die langs de zijkantten stonden heen. Dit zou een echt gevecht gaan worden. Een gevecht met gewonden en doden.

Vanuit de straatjes die naar het plein leidden, kwamen nog steeds nieuwe mensen aangelopen. Myrra dacht niet langer na.

"Erop af!" riep ze tegen de zwervers om haar heen. "Vlug, voordat de rebellen een nieuwe pijl hebben opgelegd!"

Het meisje trok haar mes en als eerste rende ze over het plein heen naar de rebellen.

De zwervers die om haar heen stonden aarzelden, maar toen ze Myrra zo in haar eentje over het plein zagen rennen, een klein meisje eenzaam voor die boze groep, gingen ze haar toch vlug achterna. Geen van hen kon toestaan dat zij werd afgeslacht en zij niets deden. Ze schreeuwden woest, en de schreeuw werd door anderen overgenomen. En plotseling klonk van overal geschreeuw. Daar kwam nog een groepje zwervers aanrennen, ook met stokken in de hand. En daar ook. Nu renden van overal mensen naar de rebellen toe.

De zwervers bereikten de rebellen voordat die een nieuwe pijl hadden kunnen opleggen. En een gevecht begon. Myrra was met haar mes reuze gevaarlijk. Ze vocht als een kat, precies zoals Ramsh haar had geleerd, en ze wist menige man een goede snee toe te dienen. Maar de zwervers hadden het een stuk moeilijker. Met hun stokken waren ze niet veel waard tegenover de rebellen die ieder een zwaard hadden. En helaas moesten veel zwervers het onderspit delven.

Het gevecht ging even voort. Maar de rebellen waren sterker en het begon er slecht uit te zien voor het groepje zwervers dat Myrra zo dapper verdedigde. Het leek erop dat het verkeerd zou aflopen.

Myrra vocht met al haar kracht, maar ook zij kon niet verhelpen dat het aantal vechtende zwervers om haar heen afnam. Maar gelukkig kwam vanuit een van de straatjes plotseling versterking. Albert was gearriveerd. Eindelijk was hij er. En hij was niet alleen. Tezamen met zo'n dertig vrienden kwam de man uit een van de straatjes rennen. "Leve de koning! Leve Myrra!" riep hij tijdens het rennen luid zodat het over het plein schalde. En de groep achter hem antwoordde hem: "Leve de koning! Leve Myrra."

De mensen op het plein begonnen te juichen toen ze de nieuwe groep zagen komen.

"Voor Elloara, voor Karandi!" riep Albert toen hij het plein had bereikt. En de mensen op het plein juichten hem toe. "Voor Elloara, voor Karandi!" En toen stortte Albert zich in het gevecht. Zijn vrienden volgden zijn voorbeeld en stortten zich ook op de rebellen. Het gevecht dat al bijna afgelopen was geweest, laaide weer op. Alberts vrienden waren bewapend. Met zwaarden gingen ze de rebellen te lijf. Het ging er heftig aan toe.

"Leve de koning!" riep Albert nogmaals terwijl hij met zijn zwaard druk schermde en links en rechts gevaarlijke klappen uitdeelde.

Dertig mensen was te veel voor de rebellen die slechts met zijn twaalfen waren. Ze namen al snel de benen. Een voor een verdwenen de mannen in de donkere straatjes van Karandi. De vechtende mensen juichten toen ze de rebellen zagen vertrekken, en joelden hen na.

"Voor Elloara, voor Karandi!" riepen ze.

De mensen aan de kant van het marktplein klaptten in hun handen toen hun duidelijk werd wie ging winnen, en ze juichten de zwervers en de vechtende mensen toe.

"Leve de koning!" riepen ze met hun mee.

Daar was Albert. "Leve Myrra!" brulde hij opeens. En voordat het meisje wist wat er gebeurde, had de man haar opgetild en zat ze boven op Alberts schouders. "Leve Myrra!" riep de man onder haar nog een keer en hoste toen met haar het plein rond.

Toen begon iedereen te juichen. Myrra zat op Alberts schouders. Ze had haar mes nog in haar hand en zat onder het bloed. Op haar linkerarm had ze een grote snee waar een zwaard van een van de rebellen haar had geschampt. Ze zag er onwerkelijk uit: zo jong, zo meisjesachtig, en toch zo dapper. De mensen op het marktplein bewonderden het meisje en juichten haar toe.

Myrra lachte. Ze hief haar beide handen op en zwaaide met haar mes als teken van overwinning. Ze was blij. Het was haar gelukt! Zij en de mensen die haar hadden geholpen, hadden de eerste aanval van de rebellen verslagen. Er zouden nog veel meer aanvallen komen, dat wist ze. Maar het meisje beseftte dat dit een heel belangrijke overwinning was. Nu hadden de mensen gezien dat ze het meende met haar plan, en ze hadden gezien dat ze tot overwinnen toe in staat was. Dit zou nog meer mensen over de streep trekken om zich bij haar leger aan te sluiten. Haar leger zou nu echt gaan groeien.

Nog steeds kwamen vanuit de stad mensen naar het plein, want het nieuwtje van het gevecht verspreidde zich nog steeds. De mensen kwamen met eigen ogen kijken wat er was gebeurd. Op het plein zagen ze het gejuich van de mensen en hoorden ze van het gevecht. En ze begonnen mee te juichen. Ze hadden diepe bewondering voor Myrra en juichten haar toe.

Na deze avond veranderde Karandi. De bewoners kregen nieuwe hoop. Ze hadden gezien dat Myrra tot iets in staat was, en ze vertrouwden het meisje nu. Toen Myrra de volgende dag door de stad liep, werd ze heel vaak aangesproken. Mensen feliciteerden haar met haar overwinning. En ook vertelden sommige haar dat ze met haar mee zouden gaan.

De rebellen van Karandi hadden een gevoelige nederlaag geleden en de hele stad spotte erover. Dat vonden ze niet leuk. Ze kwamen bij elkaar en beraadden wat ze ermee zouden doen. Ze besloten hun bazen in het bos niet in te lichten, want ze waren bang dat ze dan zouden worden gestraft. Ze werden het met elkaar eens dat Myrra weg moest. Als ze het meisje hadden, zou de stad vanzelf

weer rustig worden. Dus besloten ze nog een keer te proberen Myrra uit de weg te ruimen.

Maar dit keer zouden ze het anders aanpakken. Ze zouden niet meer in het openbaar vechten, zoals die ene nacht. Ze wisten nu dat Myrra veel medestanders had. Dus wilden ze het onopvallender doen. Een man werd erop uitgestuurd, één man, en hij kreeg de opdracht het meisje in stilte de keel door te snijden. De man ging onopvallend te werk. Hij vertelde niemand iets van zijn plan en behalve de enkele rebellen die het hadden verzonnen en hij wist niemand er van. In stilte trok hij door de straatjes, en zocht uit waar Myrra 's nachts sliep.

Het meisje sliep nu eens hier, nu eens daar. Nog altijd bij de zwervers op diverse punten van de stad. De man hield zich stil, en keek alleen maar. Op sommige plekken waar Myrra sliep, waren veel zwervers en daar was altijd wel iemand wakker. Daar zou hij niets kunnen doen. Maar er waren ook nachten dat Myrra op een plekje achteraf sliep en er niet zo veel mensen om haar heen waren. En naar zo'n nacht was de man op zoek.

Hij hield zich stil, maar toch werd hij door de zwervers wel opgemerkt. Hij was niet van hun. Daarvoor was hij te netjes gekleed. En toch zagen ze hem 's nachts regelmatig bij hun slaapplaatsen langskomen. Dan kwam hij, keek in het rond, en vertrok dan weer. Dat vonden de mannen en de vrouwen van de zwerversgemeenschap vreemd. Ze dachten dat de man door de een of andere hoge heer erop uit was gestuurd om hun in de gaten te houden. Dat gebeurde wel eens. Dan wilde zo'n heer weer eens weten wat ze allemaal uitspookten. De zwervers kenden de gang van zaken, en ze kenden de nare gevolgen die zulke spiederijen soms hadden. Daarom hielden ze de man in de gaten en waarschuwden elkaar voor hem. Ze hadden geen idee dat de man iets met Myrra te maken had.

Myrra hoorde de waarschuwingen ook. Ook zij had niet door dat de man voor haar kwam. Het meisje nam het nieuws luchtig op. Zij deed niets verkeerd. De man kon komen wat haar betreft. Zij zou rustig verder slapen. Zo was iedereen wel alert voor de man,



maar had niemand in de gaten wat hij werkelijk van plan was. En zo kon de man toch nog toeslaan.

Het gebeurde op de laatste nacht voordat Myrra Karandi zou verlaten. Toen trof man het juiste moment om zijn plan uit te voeren. Myrra sliep alleen. Voor deze nacht had het meisje een hoekje op een klein pleintje uitgekozen, en daar had ze zich opgerold. Morgen zou de grote dag zijn. Dan zou ze op het weiland van de boer staan en zien hoeveel mensen met haar mee wilden reizen. Dan zou ze zien of het haar was gelukt een leger bij elkaar te krijgen. Ja, morgen zou een belangrijke dag worden. Myrra wilde goed uitgerust zijn, en daarom was ze dit keer niet op een van de gebruikelijke plekken bij de andere zwervers gaan liggen, maar had ze een plekje in de stilte opgezocht.

Het meisje was moe en viel snel in slaap. Zo sliep ze een paar uur. Toen werd ze ineens wakker.

Ze was gewekt door een klein geluid. Ze wist niet wat het was, en hoorde het ook niet meer. Het plein was rustig. Maar toch voelde Myrra dat er gevaar in de lucht hing. Er ging iets gebeuren.

Instinctief sprong ze op. Net op tijd, want daar was de man en een groot hakmes schitterde door de lucht. Net mis. De man had haar op een haar na gemist. Trillend stond Myrra op haar benen. Als in een reflex pakte ze haar eigen mes. Ze was blij dat ze op tijd wakker geworden was. Die man had haar willen doden! Dat zag ze wel.

De man was teleurgesteld dat zijn kans verkeken was. Het meisje stond nu met haar mes op hem gericht, en hij beseftte dat het een gevecht zou worden. Maar zo'n klein meisje.... Als hij die niet aankon, dan was hij niets waard. De man bedacht zich geen moment. Hij wilde zijn werk afmaken. Hier en nu. En dus stootte hij opnieuw toe. Myrra kon de slag gelukkig opvangen. Maar ze wist dat er nog meer zouden komen. En dus maakte ze zich klaar voor de volgende. En die kwam. En daarna nog een, en nog een. Het gevecht brandde los.

Dit was anders dan de vele gevechten die Myrra met Ramsh had geoefend. Zelfs anders dan het gevecht op het marktplein was het.

De man die nu tegenover haar stond, was boos, en hij vocht met maar een doel: Haar een kopje kleiner maken. Hij hakte op het meisje in. Myrra kon de slagen gelukkig goed ontwijken. Ze probeerde haar kalmte te bewaren. Alleen met kalmte had je een heldere blik, en kon je beter inschatten wat je tegenstander ging doen. Zo had Ramsh haar geleerd. Maar de man tegenover haar was razend. Hij schreeuwde woedend terwijl hij het meisje op alle mogelijke manieren probeerde te raken.

Van een van de gebouwen rond het plein klonk een schreeuw. Daar ging een raam open. Flash. Voordat Myrra wist wat er gebeurde, was een emmer water over hun heen uitgegooid. Ze was kletsnat. En haar tegenstander ook.

"Dat zal jullie leren!" klonk het boos uit het raam. "Vecht jullie dronkenschap maar ergens anders uit! Laat ons hier slapen."

Toen viel de stem ineens stil.

"Ooh," klonk het toen.

Aan de andere kant van het pleintje ging ook een raam open.

"Het is het meisje," riep de persoon uit het eerste raam naar het tweede terwijl Myrra opnieuw een slag van haar belager opving.

"Die, die Myrra. Ze wordt aangevallen!"

Myrra hoorde het niet eens. Het meisje had al haar aandacht nodig om haar tegenstander van het lijf te houden. Haar kleren waren nat en plakten aan haar lichaam. Ze bemoeilijkten haar bij haar bewegingen. Maar ze moest het er mee doen. Het gevecht ging verder. Maar gelukkig, langzaam werd Myrra's tegenstander moe. Hij was ook nat, en had ook last van plakkende kleren. Maar ook kostte zijn woede een hoop energie, en langzaam raakte hij uitgeput. De slagen van de man werden minder trefzeker.

Dat was Myrra's redding, want nog steeds was niemand haar komen helpen. Het meisje besefte, dat als ze van de man af zou willen, ze hem zelf zou moeten aanvallen. Dus zocht ze naar een mogelijkheid dat te doen. Toen de man moe werd en ze haar kans zag, greep ze hem dan ook snel. Ze trof de man in zijn knie.

Meteen viel hij om, en bleef op de grond liggen. Myrra sprong naar achteren, en toen was het gevecht afgelopen. De man kon

niets meer doen, en hij kon Myrra niet meer bereiken. Ze had het gered!

Rondom het pleintje klonk plotseling applaus op. Pas nu zag Myrra dat vanuit verschillende ramen allerlei mensen hadden zitten kijken. Deze mensen klaptten nu in hun handen en prezen het meisje. Myrra hief haar handen op.

"Voor de koning!" riep ze over het plein naar de mensen in hun ramen. En de mensen antwoordden haar: "Voor de koning. En voor Myrra. Bravo meisje, goed gedaan."

Myrra boog nog even, maar toen ging ze er vlug vandoor. Weg van dit stille pleintje. Weg van deze plek waar niemand haar had geholpen. Op zoek naar een plek met mensen die haar wel zouden helpen.

Hijgend rende het meisje door de straatjes. Ze was moe, zweterig en haar kleren plakten aan haar lichaam. Daar was de brug waar altijd een hoop zwervers sliepen. Ze kwam er aan en keek rond. De beste plekjes waren bezet en iedereen was diep in slaap. Het was er stil. Iets verderop klonk wel geluid. Daar waren enkele zwervers nog wakker. Ze maakten ruzie over het een of het ander. Myrra had geen zin erheen te gaan. Wat nu? Ze wist dat ze met deze natte kleren niet mocht gaan liggen. Vroeger, in Malidara, zou ze in zo'n geval een bosje hebben uitgezocht, haar kleren hebben uitgetrokken, en dan verscholen tussen de struiken zonder kleren zijn gaan slapen. Maar nu, met de vijand op haar hielen, durfde ze dat niet te doen. Ze besepte dat ze deze nacht in gezelschap moest zijn. Dit was haar laatste nacht in Karandi, de laatste kans voor de rebellen om haar in haar eentje aan te vallen. En de rebellen namen die kans. Wat zou vannacht nog meer gebeuren?

Het meisje stond stil en dacht na. De warmte van het gevecht trok uit haar lichaam weg, en ze begon te rillen. Ze besepte dat ze snel iets moest doen.

Toen wist ze het ineens. Ze zou naar Albert gaan, de oud-militair. Hij zou haar zeker helpen. Ze draaide zich om en ging op zoek naar zijn huisje. Niet veel later kwam ze er aan en trok aan de bel. De man deed slaperig open, verbaasd wie dat zo midden in de nacht kon zijn. Toen hij Myrra zag, nat en rillend, schrok hij op. "Och meisje," zei hij meteen. Hij pakte haar op en tilde haar naar binnen. Myrra klappertandde en kon nauwelijks een woord uitspreken.

"Ze hebben geprobeerd mij te doden," zei ze moeilijk tegen de man.

"Ik zie het bloed," antwoordde Albert. "Meisje, waarom ben je niet bij mij komen slapen? Je loopt gevaar buiten. Iedereen kent je, en je weet dat de rebellen je zoeken."

Myrra glimlachte, maar ze gaf geen antwoord. Ze was nog steeds aan het klappertanden.

"Nou, vanaf nu ben ik aan je zijde," zei Albert tegen haar.

"Morgen trekken we er samen op uit, met jouw leger. Ik zal je niet meer verlaten, of je wilt of niet. Ik zal je beschermen zodat de rebellen je niets meer kunnen doen."

Opnieuw glimlachte Myrra, maar toen verloor ze het bewustzijn. Albert kleedde het meisje uit en legde haar in zijn bed. Myrra had niets door. Ze viel in slaap en sliep rustig.

Albert ging op zijn reserve-bed liggen, en bedacht wat een wonderlijk meisje die Myrra was. En hoe dapper! Om het zo in haar eentje tegen de rebellen op te nemen. Maar vanaf nu was hij aan haar zijde. Er mocht haar niets gebeuren. Zij was de hoop van de koning, de hoop van het land!

## Hoofdstuk 20: Myrra's leger

De volgende dag werd een spannende dag voor Myrra. Zouden de mensen komen? Zouden er genoeg mensen komen? Voldoende om de rebellen te kunnen verslaan? Albert was al vroeg wakker en wekte het meisje.

"Opstaan," zei hij tegen haar. "Vandaag gaat het gebeuren. De strijd tegen de rebellen begint. Kom eruit. Je kleren zijn droog. Ik heb ze vannacht buiten gehangen."

Myrra stond op en kleeedde zich aan. Albert had het ontbijt al klaargemaakt. Het stond op tafel. Hij zorgde goed voor Myrra! "Ik zal maar flink wat proviand meenemen," zei de man terwijl hij bedrijvig door zijn huisje liep. "En mijn veldfles van vroeger moet ook mee. Waar heb ik die gelaten, vraag me ik me af."

Myrra schrok opeens op.

"Ik weet helemaal niet hoe ik iedereen moet gaan voeden," zei ze verschrikt tegen Albert. "Wat moeten we gaan eten? Ik at altijd wat me werd toegestopt, maar met een mensenmenigte zal dat niet gebeuren. Daar heb ik helemaal niet aan gedacht!"

"Maak je geen zorgen," zei Albert terwijl hij de kamer weer binnen kwam. "Ik denk dat iedereen net als ik voor de eerste dagen proviand meeneemt. En als we straks in het bos zijn, is daar genoeg voedsel te vinden. Ook voor zoveel mensen. Dat komt allemaal wel goed."

Maar Myrra was er niet gerust op. En waar zou ze nog meer niet aan gedacht hebben? Nu het zo voor de deur stond, leek het haar helemaal geen goed plan om met zoveel mensen erop uit te trekken. Stel dat het zou mislukken? Stel dat er problemen zouden komen. En als de rebellen iedereen zou afslachten? Dan had zij dat op haar geweten. Zij alleen, omdat zij de mensen had gelokt. Hoe langer Myrra hier over nadacht, hoe angstiger ze werd. Met een knoop in haar maag at ze haar ontbijt op.

Toen Myrra met eten klaar was, was Albert ook klaar met zijn voorbereidingen. Hij had zijn veldfles gevonden en had hem

gevuld met een goede rum. Het meisje hielp mee de laatste dingen op te ruimen, en toen konden ze naar het veld.

Het was stil toen de man en het meisje door de straatjes van Karandi liepen. Het was nog vroeg in de ochtend en de stad was nog in slaap. Albert was namelijk heel erg vroeg opgestaan, omdat hij als eerste op het veld wilde zijn. De man liep stevig door. Myrra moest af en toe rennen om hem bij te houden. Ze verlieten de stad, en daar was het veld dat Myrra van de boer mocht lenen. Gespannen keek Myrra het veld over. Het was echter nog helemaal leeg.

"Goed zo," zei Albert tevreden die dit ook had gezien. "Wij zijn inderdaad de eerste. Nou Myrra, het grote wachten begint. Spannend hoeveel mensen gaan komen."

Het was inderdaad spannend. Terwijl de zon hoger in de lucht klom, wachtten de man en het meisje op het veld. Er liepen mensen langs, mensen die op weg waren naar hun werk. Ze keken naar het veld en zwaaiden naar Myrra. Iedereen wist wat vandaag ging gebeuren, en iedereen was nieuwsgierig. Maar iedereen bleef op de weg. Niemand kwam het veld op lopen.

Eindelijk, daar kwam een groepje mensen aan die wel het veld op liepen. Het bleken vrienden van Albert te zijn. Ze waren dronken, want ze hadden zich bij een café verzameld. De dronken mensen begroetten Albert uitgelaten. Maar die werd boos.

"Sufferds!" schold hij hun uit. "Willen jullie zo gaan vechten?"

"Nou zeg," was het verontwaardigde antwoord. "We moeten toch niet vandaag al vechten? Mogen we niet eerst nog wat drinken? Voorlopig komt het er niet meer van, denk ik zo."

Maar Albert was geïrriteerd. Hij zei niets, maar wendde zich boos af.

Er verscheen nog een groepje op het veld dat in een hoekje bij elkaar bleef staan. Dat waren zwervers. Myrra kende de mensen. Ze hadden haar verteld dat zouden komen. En ze was blij dat ze er waren. Maar toen werd het weer stil. Heel stil. Lange tijd kwam niemand naar hun toe.

Myrra was gespannen. Met de paar mensen die ze nu had, zou ze de rebellen niet kunnen verslaan. Dat wist ze. Ze had op meer mensen gehoopt. Veel en veel meer. Ze had ook gedacht dat meer mensen zouden komen. Waren ze de laatste paar dagen niet allemaal erg enthousiast geweest? Maar kennelijk, als het erop aankwam, haakte iedereen toch weer af. Ramsh zou teleurgesteld zijn. Teleurgesteld in haar. En Aralyssia.....

Maar toen... Tot Myrra's grote opluchting verscheen toen een hele stoet mensen. Een stoet dat door de poort de stad uit kwam en over de weg naar het veld kwam lopen. Even nog dacht Myrra dat ook zij gewoon naar hun werk gingen. Maar nee, de mensen stapten het veld op, en kwamen naar haar toe. Ze kwamen voor haar! Ze kwamen om te gaan vechten. Myrra was erg opgelucht. Ze slaakte een zucht van verlichting. Nu was het goed, nu had ze voldoende mensen. Albert naast haar keek het meisje blij aan. Ook hij was gespannen geweest, en ook hij was nu opgelucht. Myrra wist nu dat het goed zat. Met dit aantal mensen kon ze van de rebellen winnen. Met dit aantal mensen kon ze bij Ramsh komen. Ramsh zou tevreden over haar zijn. Heel tevreden. Haar missie was gelukt.

Myrra dacht dat iedereen er nu wel zou zijn, en besloot de mensen toe te spreken. Ze trok aan Alberts arm.

"Mag ik op je schouders zitten?" vroeg ze aan de man naast haar. Albert keek op het meisje neer.

"Natuurlijk," antwoordde hij. "Jij altijd."

Hij pakte het straatmeisje op en zette haar op zijn schouders. Nu, zo hoog, kon Myrra over iedereen uitkijken. Ze keek over alle mensen op het veld. Haar leger. Het voelde goed dat te kunnen zeggen. Ze keek rond en klapte toen in haar handen.

"Mag ik even?" vroeg ze met luide stem over het veld.

Langzaam werd het stil op het veld. Iedereen keek Myrra verwachtingsvol aan. Een beetje gespannen ook. Ze wisten dat het nu zou gaan beginnen.

"Bedankt," zei Myrra tegen de mensen om haar heen. "Bedankt dat jullie gekomen zijn. Bedankt dat jullie met zijn allen gekomen

zijn. We zijn met veel. Met ons allen gaat het zeker lukken. De koning zit gevangen in het grote bos. En we gaan hem bevrijden. Ik weet waar hij zit, en ik heb een plan. Dit is onze kans. Wij komen eraan, en we gaan onze koning bevrijden. En we zullen hem weer koning maken. De koning van dit land. Geef een driemaal hoera voor onze koning!"

En dat gaven de mensen.

"Hoera! Hoera! Hoera!" juichten ze allemaal. "Leve onze koning!" Het duurde even voordat het weer stil was. Toen ging Myrra verder.

"We trekken nu eerst naar het grote bos," vertelde ze de mensen. "Vanaf daar zullen we ten aanval gaan. Laten we beginnen. Kom mee!"

En met een armzwaai wees het meisje naar het einde van het veld. Alle mensen draaide zich om om te gaan vertrekken. Maar toen schrokken ze geweldig.

Want daar, aan het begin van het veld, bij de weg, stond een grote rij mannen. De mannen stonden naast elkaar, flink bewapend en klaar om toe te slaan: De rebellen!

De mensen op het veld weken angstig terug toen ze de rij mannen zagen. Zo vroeg een gevecht hadden ze niet verwacht. Maar daar waren Albert en zijn vrienden en zij waren niet bang. Met een zwaai zette de man het meisje op de grond, en vlug trok hij zijn zwaard.

"Ten aanval!" schreeuwde hij naar de mensen om hem heen. "De eerste overwinning is voor ons!"

En al schreeuwend drongen Albert en zijn vrienden naar voren en stormden op de rebellen af. De rebellen waren maar met een paar man. Ze hadden verwacht dat Myrra maar enkele mensen verzameld zou hebben en dat hun verschijning die paar mensen wel zou afschrikken. Maar dat was niet zo, en toen ze Albert en zijn mannen op zich af zagen komen, kozen ze het hazenpad. Over de weg vluchtten de rebellen terug naar de stad.



Nu durfden de andere mensen ook te gaan. Ze trokken hun zwaarden en renden de vluchtende rebellen achterna. De eerste overwinning was inderdaad voor hun.

De rebellen renden naar de stad. Maar omdat dat voor Myrra's groep de verkeerde kant uit was, gaven de mensen de achtervolging al snel op en keerden weer terug naar het veld. Maar ze waren nu vol goede moed.

"Dat is een," zongen ze terwijl ze aan de tocht naar het bos begonnen, "dat is de eerste overwinning. En hij was voor ons, voor ons, voor ons!"

Het was een opgetogen groep die daar aan de weg naar het noorden begon. De weg naar het grote bos. De weg naar hun koning!

In drie dagen trok Myrra met haar groep over de weg naar het grote bos. Het was een vrolijke troep die daar ging. Er werd veel gezongen. Verschillende mensen hadden muziekinstrumenten meegenomen, en 's avonds als het eten voorbij was, haalden ze deze instrumenten tevoorschijn en dan werd muziek gemaakt. Ze speelden wijsjes en zongen liedjes. En iedereen zong dan mee. Zoiets had Myrra nog nooit meegemaakt. Het was gezellig. Het smeedde een band tussen de mensen. En de groep werd hecht. Halverwege derde dag bereikte Myrra het bos. Hier werden de mensen toch wat angstig.

"Er zijn hier rovers," fluisterden ze tegen elkaar. En ze maakten elkaar een beetje bang.

Ook Albert was er niet gerust op.

"Gaat dit goed?" vroeg hij aan Myrra. "Ken je het hier een beetje?" Maar Myrra was helemaal niet bang. Lachend schudde het meisje haar hoofd tegen Albert.

"Het is in orde," verzekerde ze hem. "Ik ben in dit bos thuis. Je kunt me vertrouwen. We kunnen ook niet anders. De koning zit hier gevangen."

Het meisje ging de groep voor en leidde het het bos in. Voorzichtig en angstig volgden de mensen haar. Tussen de bomen door, verder en verder weg van de bewoonde wereld.

Toen het avond werd maakten de mensen kamp op een plek vlakbij een stromend beekje. En ineens was Aralyssia daar. Myrra had de prinses niet zien aankomen. Het meisje zag er verlegen uit. "Ramsh' mannen hebben jullie gezien en hebben me hierheen gebracht," vertelde de prinses aan Myrra. Ze keek om zich heen. "Zijn dit de mensen die je verzameld hebt?"

Myrra vloog het meisje enthousiast om de hals. Toen wilde ze Aralyssia aan de mensen als haar zusje voorstellen. Ze keerde zich om naar de groep bij het vuur. Maar daar was het ineens erg stil geworden. De mensen hadden Aralyssia herkend.

"Dat is de prinses," werd overal gefluisterd. "De dochter van de koning. Ze is hier!"

Het werd stil op de plek, erg stil.

En toen plotseling, alsof iemand hun een teken gegeven had, knielden alle mensen op een knie.

Myrra was verrast en verbaasd. Aralyssia was verlegen, hoewel ze het gebaar van de mensen wel had verwacht.

Toen Myrra doorhad dat de mensen voor Aralyssia knielden, wist ze niet wat zij zelf moest doen. Moest ze ook knielen? Maar dat had ze nog nooit gedaan. Het meisje wist zich geen raad, en voelde zich erg stom.

Albert redde de situatie.

"Wauw, je hebt de prinses," zei hij tegen Myrra terwijl hij haar vanaf de grond bewonderend aankeek. "Ik wist al dat je niet zomaar iemand was, maar dat zelfs de prinses bij je missie betrokken is, dat had ik nooit verwacht."

De man stond weer op.

"Driemaal hoera voor onze prinses!" riep hij toen tegen de mensen rond het vuur. "En voor Myrra! Dat onze tocht mag slagen. De bevrijding van onze koning, en weer een stabiel land!"

Nu stonden alle mensen weer op. En allemaal riepen ze hoera voor Myrra en Aralyssia.

Myrra werd wat verlegen onder deze hulde, maar Aralyssia stond erbij alsof ze het allemaal erg gewoon vond.

Toen iedereen van zijn verbazing was bekomen, gingen de mensen weer verder met hun werk. De twee meisjes hadden een moment voor elkaar.

"Waar is Ramsh?" vroeg Myrra aan de prinses.

"Hij is bij zijn rovers," antwoordde Aralyssia. "Hoe was het in Karandi? Je hebt aardig wat mensen bij elkaar weten te krijgen."

"De rebellen hebben me tweemaal bijna te pakken gehad," vertelde Myrra. "Ze weten dat we ze gaan bevechten, en ze probeerden me uit te schakelen. Gelukkig is dat niet gelukt."

Aralyssia schrok van dit bericht.

"Ben je niet gewond?" vroeg ze angstig. Ze bekeek het meisje van top tot teen. "Je hebt bloedvlekken op je kleren," zei ze.

"Niet van mij," antwoordde Myrra terwijl ze naar de vlekken op haar kleren keek. "De laatste avond heeft iemand me geprobeerd te doden. Gelukkig werd ik op tijd wakker, en kon ik vechten. Ik denk dat het zijn bloed is."

Aralyssia was geschokt.

"Jeetje," zei ze tegen Myrra. "En jijzelf? Ben je zelf gewond?"

Myrra schudde ontkennend met haar hoofd.

"Maar de rebellen zitten wel achter ons aan. We lopen gevaar. Nu al. En zeker nu we in het bos zijn."

Maar Aralyssia bleef kalm. De prinses wees met haar hand naar de bomen om hun heen.

"Ramsh' mannen zitten hier allemaal dicht bij ons," vertelde ze aan Myrra. "Ze houden ons in de gaten. Ze zullen ons wel tijdig waarschuwen."

"Hoe zijn jouw dagen geweest?" vroeg Myrra toen terug.

Aralyssia trok een gezicht.

"Saai," antwoordde ze. "Ara zat me steeds op mijn kop. Ik ben blij dat ik van haar af ben."

Daar kwam Albert aanlopen. De man boog hoffelijk voor de twee meisjes.

"Sta mij toe mijzelf aan u voor te stellen, hoogheid," zei hij netjes tegen de prinses. "Ik ben Albert, oud-soldaat in het leger van uw vader. En een trouwe dienaar van Myrra."

Aralyssia knikte de man stijfjes toe zoals ze dat van haar ouders geleerd had, en Albert kwam weer overeind. Toen keek hij Myrra aan.

Het bleef even stil.

"Vergeef me als ik brutaal ben," zei de man toen tegen Myrra.

"Maar ik wil het toch graag weten. Als zij de prinses is, wie ben jij dan? Je sliep altijd bij de zwervers op straat, en ik dacht dat je een roverskind was. Maar nu prinses Aralyssia hier is, en jij haar goed kent, kan dat niet zo zijn. Wie ben je? En is je echte naam ook Myrra?"

Myrra moest ineens onbedaarlijk lachen.

"Oh Albert," zei ze toen, terwijl ze haar lachen niet kon stoppen.

"Ik ben gewoon Myrra. Echt. En inderdaad, een zwerverskind."

Maar dat wilde Albert niet geloven.

"Maar jullie kennen elkaar," zei hij terwijl hij verbaasd van Myrra naar Aralyssia keek, en weer terug. "Hoe kan dat dan? Of is zij niet de echte prinses."

"Ik ben wel de prinses," antwoordde Aralyssia stijfjes en een beetje boos. "Myrra en ik hebben elkaar per toeval ontmoet. We trekken nu samen op om mijn vader te bevrijden."

"Oh," zei Albert.

"Albert, denk niet te veel door," zei Myrra terwijl ze met haar hoofd schudde. "Aralyssia is de prinses, en ik ben het zwerverskind. Een vreemde combinatie misschien. Maar nu zijn we gelijk. Totdat haar vader weer vrij is."

Albert schudde zijn hoofd.

"Ik vind het erg vreemd," zei hij. "En ik begin ook langzaam te denken dat zij niet de prinses kan zijn. Ik bedoel: Hier? In het bos? En je bent bewapend, zie ik. Ik zie dat je een boog en een mes

draagt. Een echte prinses zou niet eens weten hoe ze met deze wapens om moest gaan."

"Je bent nu erg onbeleefd," zei Aralyssia koud tegen Albert. Alberts woorden hadden het meisje boos gemaakt. Myrra kwam haastig tussenbeide.

"Albert, ze is de echte prinses wel," vertelde ze vlug. "Ik kan daarvoor instaan en met mij nog enkele anderen. Maar niets is zoals het vroeger was. Haar ouders zijn gevangen. En we willen ze gaan bevrijden. Maar dan moet je wel met wapens kunnen omgaan."

"Wie heeft je dat dan geleerd?" vroeg Albert aan Aralyssia. "Ik geloof nooit dat je zoiets in het paleis leert."

Maar hierop zwegen zowel de prinses als Myrra. Als ze nu ook nog vertelden dat ze door rovers waren opgeleid, zou Albert het helemaal vreemd vinden. En dan zou hij hun ook nog wel eens kunnen gaan wantrouwen. En dat wilden ze niet laten gebeuren.

"Albert toe, stel geen verdere vragen. Vertrouw me," smeekte Myrra de man.

Dat had effect. Meteen boog Albert zich naar het meisje toe.

"Natuurlijk vertrouw ik je," zei hij tegen haar. "Ik zal je altijd vertrouwen, Myrra. Goed ik zal geen verdere vragen stellen, als je dat niet wilt. Maar vreemd vind ik het wel."

De rest van de mensen voelden zich met de prinses in hun midden ook wat ongemakkelijk. Myrra twijfelde of het wel verstandig was geweest dat Aralyssia zich had laten zien. Maar Aralyssia vertelde dat Gustav haar dat had aangeraden.

"Met mij in de groep krijgen de mensen vertrouwen in de strijd," vertelde ze aan Myrra. "Ik ben het grootste bewijs dat we de koning echt willen bevrijden. Ik word jullie mascotte zozegd."

De twee meisjes waren die ochtend aan het oefenen. Het was nog vroeg, en ze hadden zich een stukje van het kamp verwijderd.

Myrra had lang niet meer gevochten, behalve dan die twee keer tegen de rebellen. En ze had Aralyssia om dit oefenpartijtje gevraagd. Ze vond het fijn dat ze haar spieren weer even kon

gebruiken. Aralyssia had alle dagen met de rovers geoefend, en de meisjes merkte dat zij nu de sterkste was. Dat vond Myrra niet leuk. Ze beseftte dat ze flink moest gaan oefenen. En dus vocht ze met veel ijver. Ze wilde weer snel net zo sterk zijn als vroeger. "Zo, dit had ik wel nodig," zei ze toen ze klaar waren. "Ik ben achteruit gegaan, zie ik. We moeten dit voortaan elke dag doen, Lyssa. Ik zie nu hoe snel je achteruit gaat als je niets doet." Plotseling klonk een applaus op, en tot verbazing van de twee meisjes kwam Albert uit de bosjes stappen. De man klapte goedkeurend in zijn handen.

"Sorry dat ik heb zitten kijken," verontschuldigde hij zich. "Ik werd wakker toen jullie weglieden en ben jullie achterna gegaan. Wat kunnen jullie goed vechten, zeg. Allebei. Daar kan ik niet tegenop."

"Laat me eens zien hoe jij dan vecht?" vroeg Myrra nieuwsgierig.

"Kom, een partijtje met het zwaard."

Maar Albert hief verschrikt zijn beide handen op.

"Oh nee, dat ga jij zeker winnen," zei hij het meisje. "Tegen zo'n oude man als ik, dat win je vast."

"Maar straks moet je ook tegen de rebellen kunnen vechten," merkte Aralyssia nuchter op. "Hoe wil je dat dan doen?"

Onder deze uitspraak werd Albert wat verlegen.

"OK," zei hij toen. "Laten we het proberen. Maar slacht me niet te veel af, Myrra, alsjeblieft."

Albert had zijn eigen zwaard bij zich, en Myrra en hij maakte zich klaar voor het gevecht.

Het werd niet zo'n lang gevecht. Myrra was de man inderdaad de baas, ook al was haar kracht in Karandi achteruitgegaan, en spoedig had ze hem ontwapend.

"Ik kan het inderdaad niet," zei Albert verontschuldigend terwijl hij zijn zwaard weer van het gras opraapte.

"Dan moeten we daar wat aan gaan doen," zei Aralyssia. "Denk je niet, Myrra? Als alle mensen zo zijn, dan moeten we met ze gaan oefenen. Anders maken we tegen de rebellen geen schijn van kans."

"Ja, we zullen moeten oefenen," gaf Albert toe. "Ik denk dat weinig mensen nog echt kunnen vechten. We zijn boeren en stadsmensen. Het is lang geleden dat we een zwaard hebben gebruikt, als we er al ooit een gebruikt hebben."

"Maar hoe pakken we het aan?" vroeg Myrra.

Maar dat had Albert al bedacht.

"Elke ochtend, net zoals jullie nu net deden," stelde hij voor. "We laten iedereen voortaan elke ochtend voor het vertrek oefenen."

Myrra keek twijfelend van de een naar de ander. Ze dacht terug aan de lessen die ze van Ramsh had gehad. Met oefenen alleen kwam je er niet. Je had ook scholing nodig. Lessen. Het meisje voelde zich wat teleurgesteld. Ze had verwacht dat de mensen wel hadden kunnen vechten. Waarvoor waren ze anders met haar mee gegaan?

Albert zag de twijfel op het meisje haar gezicht.

"De meeste mensen hebben wel een keer een zwaard gehanteerd," troostte hij haar. "Het is alleen lang geleden voor ze. Als we ze laten oefenen, dan komt het vanzelf allemaal terug."

"Weet je wat?" zei hij toen enthousiast. "We blijven vandaag hier en organiseren oefenpartijtjes. Dan kunnen we zien wat iedereen kan. En dan weten we wat we aan de groep hebben. Wat vinden jullie daarvan? Zullen we het doen?"

Myrra knikte langzaam. Dat was wel een idee. In zichzelf baalde het meisje er van dat ze geen rekening had gehouden met dat de mensen wel eens niet zouden kunnen vechten. Maar Albert had gelijk. Het was verstandig nu snel te kijken wat de mensen wel konden, en ze dan te gaan trainen. Ze moesten het straks wel tegen de rebellen kunnen opnemen!

Dus na het ontbijt vertelde Myrra de mensen dat ze vandaag niet zouden reizen, maar dat ze oefenwedstrijdjes gingen houden om te zien wat iedereen van vechten wist. De mensen waren verbaasd over dit nieuwe plan, maar ze begrepen het wel. Dus zocht iedereen een maatje uit met wie hij de partij zou doen en toen gingen ze allemaal in een grote kring zitten.

Het eerste oefenpartijtje begon. Deze was tussen twee jongens die wel aardig konden vechten. Daarom hadden ze het ook aangedurfd als eerste te gaan. Myrra keek toe en kreeg weer vertrouwen in haar groep. Deze jongens vochten goed. Zij het soms wat slordig en nonchalant. Precies de fouten die Ramsh zo vaak bij haarzelf had gecorrigeerd. Maar met hun zou een gevecht met de rebellen wel lukken. Het gevecht was afgelopen, en de mensen applausseerden. Het volgende groepje stond op.

Naarmate de ochtend vorderde, kwam zo iedereen aan de beurt. Iedereen moest een keer opstaan en samen met de gekozen vechtpartner in de kring van mensen treden om daar een oefengevecht te houden. Niet iedereen vond het prettig, en niet iedereen vocht even goed. Sommige mensen waren onzeker, en maakten door hun onzekerheid fouten. Dat was lastig. En sommige mensen waren nonchalant en maakten van hun gevecht meer een show dan dat ze echt durfden te laten zien wat ze konden. Dat was irritant.

Myrra, Aralyssia en Albert lieten steeds goed op. Ze zouden hun training moeten afstemmen op wat ze zagen.

Vanuit de bomen keken de rovers van Ramsh heimelijk ook naar de vechtpartijtjes. Ook deze mannen lieten goed op. Ze hadden opdracht gekregen alles wat in de groep gebeurde in de gaten te houden en nauwkeurig verslag aan hun meester uit te brengen. Ze moesten alles doorgeven wat zich in Myrra's leger afspeelde.

Toen het eind van de ochtend naderde, kwamen de mensen aan de beurt die hun beurt tot het laatst toe hadden uitgesteld. Zij maakten niets van het gevecht. Het was duidelijk dat ze niet konden vechten. Sommige mopperden zelfs over waarom ze dit moesten doen. Myrra begon zich te ergeren. Waarom waren deze mensen met ze meegegaan? Wat hadden ze gedacht dat Myrra ging doen? Haar vertrouwen in haar leger daalde weer.

's Middags werden opnieuw partijtjes gehouden. Dit maal in het boogschieten. Ook hier kwam weer hetzelfde beeld naar voren: sommige mensen schoten goed. Andere hadden een beetje



begeleiding nodig en zouden het dan wel kunnen. Weer anderen waren nonchalant. En dan was er weer de laatste groep van mensen die helemaal niet kon schieten.

Aan het eind van de middag was Myrra maar half tevreden over haar leger. Vertwijfeld vroeg het meisje zich af waar ze aan begonnen was. Wat stom van haar om gewoon een stel mensen op te trommelen, en dan te denken dat ze een leger had! Nu zat ze aan deze mensen vast. Maar ze moest er wel voor zorgen dat ze van de rebellen gingen winnen! Ze vroeg zich af hoe haar dat ooit zou lukken. Hoe ze deze groep ooit op dat nivo zou kunnen brengen. Ze wist heel zeker dat als ze nu zouden moeten vechten, iedereen in de pan zou worden gehakt. Zeker als de rebellen hen nu in vol aantal zouden aanvallen. Ze zouden het verliezen! En dat mocht niet gebeuren. Nu niet, maar straks ook niet als ze de rebellen gingen aanvallen en zij het gevecht uitlokten. Wat Myrra nog het meest dwars zat, was dat de mensen haar vertrouwden. Ze vertrouwden erop dat Myrra hun wel naar de overwinning zou leiden. Maar het meisje wist heel goed dat ze dat nu niet kon waarmaken. Myrra voelde zich erg onzeker. Waar was ze aan begonnen?

's Avonds besprak ze met Aralyssia en Albert wat ze vandaag gezien hadden.

Albert stelde voor de mensen in drie groepjes te verdelen: In het eerste groepje kwamen de mensen die de techniek wel kenden en alleen oefening nodig hadden. In het tweede groepje zouden de mensen komen die de techniek niet kenden en alles nog moesten leren. En het derde groepje zou bestaan uit de mensen die het allemaal wel wisten maar slordig vochten of die hun eigen weg gingen. Elk van deze groepjes had andere soort lessen nodig.

"Maar hoe kunnen we al die mensen les geven?" vroeg Aralyssia aan Albert. "We kunnen toch niet overal zijn?"

"Nee, dat deden we in het leger ook niet," antwoordde Albert haar. "We leerden het elkaar. De commandant kwam alleen maar af en toe langs."

Aralyssia trok een gezicht toen ze dit hoorde.

"Wat raar," vond ze. "Dan leer je het toch niet goed?"

Maar Albert haalde zijn schouders op.

"Je moet roeien met de riemen die je hebt," antwoordde hij.

Myrra was het wel met hem eens. Ze konden gewoon niet anders.

"Hoe pakken we het dan aan?" vroeg ze aan Albert.

"De goede mensen begeleiden de mensen die het nog niet kennen," zei hij. "Dat is voor hun voorlopig voldoende. Wijzelf houden ons dan bezig met de mensen die het allemaal wel kennen maar het slordig doen. Deze mensen hebben echt ferme correctie nodig, en dat kunnen alleen wij doen."

Dat was een goed idee. De volgende ochtend gingen de groepen van start. De goede mensen gingen de mensen die het nog niet wisten eerst theorie geven, en daarna zouden ze met elkaar gaan oefenen. Ondertussen hielden Myrra, Aralyssia en Albert zich met de mensen die slordig vochten bezig. Dit was de moeilijkste groep. Het waren de mensen die niet doorhadden wat aan hun gedrag fout was. En die het ook eigenlijk niet wilden veranderen. Ze vochten immers goed. Als ze hun manieren zouden moeten veranderen, zouden ze een stuk minder goed vechten.

De twee meisjes hadden een zware dobber deze mensen uit te leggen dat hun slordigheid weliswaar nu geen problemen veroorzaakte, maar dat als het er echt op aankwam het wel een probleem zou worden. Ze werden niet goed begrepen. De mensen luisterden maar half naar de meisjes. Ze waren ervan overtuigd dat ze nu al goed vochten.

Het werd een lastige ochtend voor iedereen. Toen het vechtuur voorbij was, was iedereen opgelucht. Nog half geïrriteerd pakten de mensen hun spullen in, en toen gingen ze eindelijk weer op weg. Dieper het bos in. Verder naar het kamp van de rebellen.

## Hoofdstuk 21: Een speciale nacht in het bos

Toen de avond viel, en de groep hun kamp voor de nacht opzette, ontdekten ze dat ze enkele mensen misten. Myrra werd ongerust, ze was bang dat de mensen in het bos waren verdwaald. Maar Albert zei: "Dat zijn de mensen die het opgegeven hebben en teruggekeerd zijn. Bekommer je maar niet om hun. Hun motivatie was waarschijnlijk al niet zo hoog. Het is goed voor ons dat ze er niet meer zijn."

Maar Myrra werd boos.

"Als iedereen dit gaat doen, hou ik niemand over," brieste ze tegen Albert.

"Dat zal niet gebeuren," troostte Albert haar. "De meeste mensen zijn er nog."

"Maar toch vind ik het vreemd van de mensen die zijn weggegaan," mopperde Myrra. "Wat zijn het voor mensen die eerst mee willen doen, maar die, zodra het echte werk begint, afhaken?"

Albert schudde met zijn hoofd.

"Maak je toch niet dik, meisje," troostte hij Myrra. "Het is nu eenmaal gebeurd. Laten we ervoor zorgen dat we van de rest een goed leger maken. Let niet op die paar afvallers."

's Avonds in het kamp was het weer als vanouds gezellig. Maar de volgende ochtend begon de ellende opnieuw. Niet iedereen had zin in vechten. En Myrra hoorde hier en daar zelfs gemopper! Ze maakte er zich erg druk om.

"Waarvoor denken deze mensen dat ze zijn meegegaan?" vroeg ze boos aan Albert. "Denken ze dat onze tocht een leuke wandeling is? Denken ze dat ze niets hoeven doen om de koning terug te krijgen?"

Het meisje begreep er werkelijk niets van.

"Ik heb toch altijd duidelijk verteld waar het om ging?"

Albert schudde vriendelijk met zijn hoofd.

"Myrra, Myrra toch," zei hij tegen haar. "Kalmeer een beetje. Wees toch niet zo veeleisend. Je kunt van mensen niet te veel verlangen. Wees blij dat ze met je mee zijn."

"Maar wat moet ik met ze als ze niets willen doen?" antwoordde Myrra mopperig en ze maakte een wijds gebaar met haar hand. "Deze mensen zijn een klomp aan mijn been. Ze maken de groep groot en log. En als ze dan ook niet willen vechten. Wat heb ik dan aan ze?"

"In je eentje kun je het ook niet doen, Myrra," zei Albert rustig. "Je hebt mensen nodig. De goede, maar ook de minder goede. Dus accepteer ze en maak je je alsjeblieft niet druk."

Maar Myrra maakte zich wel druk. Ze had het idee dat Albert niet zag hoe ernstig deze situatie was. Hij zat maar troostende woorden te spreken, maar het kwam op haar aan om met deze groep de koning te bevrijden. En ze wist zeker dat dat nu niet zou lukken! Ze moest een oplossing vinden. Maar die had ze niet! Het meisje zat zwaar in de put.

"Ik wilde dat ik hier nooit aan begonnen was," zei ze 's avonds tegen Aralyssia toen ze samen na het eten een stukje door het bos liepen. "Ik moet er niet aan denken dat de rebellen ons nu zouden aanvallen. We worden allemaal in de pan gehakt. Jij en ik inclusief. Ik vind het beangstigend."

"Zullen we Ramsh vragen ons door zijn rovers aan te laten vallen?" stelde Aralyssia voor. "Dan hebben we een proefgevecht, en dan kunnen we zien wat er gebeurt als we echt worden aangevallen."

Dat was nog zo'n gek idee niet.

"Dat is een goed idee van je, Lyssa!" zei Myrra blij. "We trekken deze dagen vlak langs het rovershol. Laten we het hem vragen." De meisjes hadden al een flink eind gelopen en inmiddels was het al laat geworden. Ze draaiden zich om en wilden naar het kamp terugkeren. Maar toen werd hun weg plotseling versperd door een forse man die daar voor hun in het bos stond. Waar hij vandaan gekomen was, wisten de meisjes niet. Maar ze herkenden hem meteen. Het was de roverhoofdman, Ramsh zelf!

"Ramsh!" juichte Myrra blij en ze vloog de man om de hals. "Ben je hier?"

De roverhoofdman glimlachte, wat ongemakkelijk onder Myrra's enthousiasme, en knipoogde naar Aralyssia. Hij wist zich nooit goed raad met Myrra's onstuimige aanvallen. Eindelijk liet het meisje zijn hals weer los en Ramsh zetten haar weer terug op de grond.

"Ramsh, hoe kom je hier?" vroeg Myrra. "Moet je niet bij je rovers zijn?"

"Ik wilde zien hoe mijn twee meisjes het maakten," antwoordde de roverhoofdman. "En zo te horen heb je wat problemen, is het niet Myrra?"

"Ja," antwoordde Myrra terwijl de geërgerde blik in haar ogen weer terugkwam. "De mensen zijn maar half zo goed als we hadden verwacht, Ramsh. Ik weet niet hoe we nu van de rebellen kunnen winnen."

"Kan jij ons niet een keer aanvallen met je rovers?" stelde Aralyssia haar plan voor. "We bedachten dat dat voor de groep wel eens goed zou zijn. De mensen kunnen zo ervaring opdoen." De roverhoofdman glimlachte maar schudde toen met zijn hoofd. "Zulke drastische maatregelen zijn helemaal niet nodig," antwoordde hij vriendelijk tegen de twee meisjes. "Het is niet verwonderlijk dat het er in jullie kamp nu zo aan toe gaat. De mensen moeten eerst worden opgeleid. Kom morgenavond naar Gustavs hut. Dan ben ik er ook. Dan zal ik jullie het een en ander vertellen."

Myrra was teleurgesteld.

"Ik hoop niet dat je net zoals Albert zult spreken," zei het meisje tegen de rover. "Hij zegt maar steeds: 'Rustig aan maar, het komt allemaal wel goed. Maak je niet dik. Mensen zijn zo.' Maar ondertussen zit ik met de zorgen."

Ramsh glimlachte opnieuw en kneep Myrra in haar wang.

"De man heeft wel gelijk," zei hij tegen haar. "Houd je nu maar rustig. Het komt echt allemaal wel goed."

Myrra hield zich stil. Ramsh keek om zich heen.

"Ik ga er weer vandoor," zei hij tegen de twee meisjes. "Ik zie jullie morgenavond. Bij Gustav."

De rover liep weer weg en verdween tussen de bomen. De twee meisjes waren weer alleen? Alleen?

"Ik denk dat hij niet ver weg is," dacht Myrra. "Van een afstandje houd hij ons in de gaten. En anders een paar van zijn rovers wel." En daar had ze gelijk in!

De volgende dag reisde de groep op korte afstand langs de plek waar het rovershol was. 's Avonds gingen Myrra en Aralyssia naar Gustavs hut. Ze verlieten het kamp voorzichtig, bang dat Albert of een van de andere mensen ze achterna zou gaan. Maar het ging goed. Niemand zag de twee meisjes gaan, en spoedig waren ze alleen in het bos.

Ze vonden de weg naar de hut van de kluizenaar makkelijk. Ze hadden hier inmiddels al zo vaak gelopen dat ze dit deel van het bos op hun duimpje kenden. Daar zagen ze het hutje liggen. Verheugd liepen de twee meisjes er naar toe. Vooral Myrra was blij. Ze vond het altijd fijn in de omgeving van het rovershol te zijn. Voor haar gevoel was dat haar thuis. Wat ze op dat moment niet wist, en wat ze ook helemaal niet kon vermoeden, was dat dit een heel speciale avond in haar leven zou worden. Een avond waarop ze heel wijze lessen zou leren. Een avond ook die ze de rest van haar leven zou blijven herinneren. Zij met Ramsh en Gustav in het hutje, en later met zijn drieën in het bos. Dat wist het meisje allemaal nog niet op het moment dat ze samen met de prinses naar het hutje van de kluizenaar liep.

Binnen in de hut zat Gustav al op de twee meisjes te wachten. De man glimlachte verheugd toen ze binnenkwamen.

"Daar zijn mijn twee strijders," zei hij blij terwijl hij begroetend zijn handen naar ze uitstak. "Ramsh vertelde me dat je een aardige groep verzameld hebt, Myrra. Goed gedaan meisje. Hoe was het in de stad?"

"Goed," antwoordde Myrra. "Maar wel gevaarlijk. De rebellen hadden snel door wat ik wilde. Ik ben twee keer aangevallen." En het meisje vertelde van de beide gevechten die ze had geleverd. Halverwege haar verhaal kwam Ramsh binnen. De roverhoofdman ging zitten en luisterde naar het vervolg.

"Je hebt je krانig gedragen, Myrra," zei Gustav prijzend toen het meisje met vertellen klaar was. "En mijn complimenten aan jou, Ramsh. Je hebt haar goed opgeleid."

"Nou, mijn krachten waren wel een eind gedaald," vertelde Myrra. "Toen ik een paar dagen geleden met Aralyssia vocht, was ze me ruimschoots de baas."

Gustav lachte en schudde met zijn hoofd. "Ja, je zult altijd moeten blijven oefenen," antwoordde hij.

"Hoe staat het met de mensen?" vroeg hij toen. "Ramsh heeft met al het een en ander verteld. Ik hoorde dat ze nog niet goed kunnen vechten?"

"We proberen het ze te leren," antwoordde Myrra. "Maar oh, Gustav. Het is een ramp. Sommige mensen kunnen best aardig vechten en ze zijn enthousiast. Maar er zijn ook mensen die er gewoon geen zin in hebben. Die niet eens willen vechten, lijkt het. Wat denken die wel wat we gaan doen? En er zijn ook al mensen weggetrokken, omdat we nu elke ochtend oefenen. Dat vonden ze niet leuk. Wat moet ik met die lui?"

"Myrra, je maakt je weer druk," klonk Ramsh stem door het hutje. "Bedenk dat ik je heb verteld dat je dat niet moet doen. Dit is heel normaal gedrag in een groep. Heus, het komt wel goed."

"Maar hoe?" vroeg Myrra vertwijfeld aan de roverhoofdman. "In jouw groep is het niet zo. Daar werkt iedereen mee. Hoe kan ik mijn mensen net zo maken als jouw rovers?"

"Luister," zei Gustav. "Ramsh heeft gelijk. Dit is heel normaal gedrag van mensen. Dat ze niet willen wat jij wilt, bedoel ik. Je wilt het uitbannen, maar het gaat er helemaal niet om in hoeverre je het kunt uitbannen. Het gaat er om in hoeverre je het kunt hanteren."

Myrra snapte het niet.

"Ik wil het ook kunnen hanteren," zei ze snel, "maar dan moet ik er wel op kunnen vertrouwen dat de mensen meewerken. Maar dat kan ik niet. Sommige zijn zo koppig. Het lijkt wel alsof die nooit zullen doen wat ik zeg. Ze nemen helemaal niets van je aan. Ze gaan hun eigen weg. En anderen kunnen helemaal niets. Die zijn zo stom dat ze het, denk ik, ook nooit zullen leren. Voor het vechten hebben ze echt twee linkerhanden. Wat doen ze dan bij ons?"

"Nou, leer het ze dan niet, Myrra," kwam Ramsh tussenbeide.

"Dwing de mensen niet tot wat ze niet kunnen."

"Maar waarvoor zijn ze dan mee?" riep Myrra verontwaardigd uit.

"Wat doen ze in mijn groep?"

"Ze willen je van dienst zijn," zei Ramsh ernstig. "En dat moet je koesteren."

"Ramsh heeft gelijk, Myrra," zei Gustav. "De mensen zijn mee omdat ze je willen helpen. Echt waar. Bedenk dat steeds, en wees er blij mee. Ze willen je helpen. En als ze niet kunnen vechten, dan willen ze het op een andere manier doen. Probeer van hun diensten gebruik te maken."

"Maar van welke diensten dan, als ze niets kunnen?" vroeg Aralyssia.

Gustav haalde zijn schouders op.

"Dat weet ik niet," antwoordde hij de meisjes. "Dat kan ik niet zeggen. Maar dat weten de mensen zelf wel. Iedereen heeft iets waarmee hij aan jullie doel kan bijdragen. En dat is echt zo. Probeer daar bij iedereen achter te komen."

"Heb vertrouwen in de mensen," ging Ramsh verder. "Heus, iedereen wil gewaardeerd worden. En iedereen heeft een vaardigheid waarmee hij probeert deze waardering te ontvangen. Probeer erachter te komen welke vaardigheden de mensen hebben, en ga ze gebruiken."

"Dat betekent dus dat niet iedereen hoeft te vechten," ging de roverhoofdman na een korte pauze verder. "Van mijn groep vecht ook niet iedereen."

"Niet iedereen?" vroeg Aralyssia verbaasd. "Maar ik dacht...."



"Heb je mijn vrouw al eens zien vechten?" vroeg Ramsh met een ondeugende schittering in zijn ogen. "Met haar mond is ze iedereen de baas, ja. Maar een zwaard kan ze niet hanteren. En wat dacht je van onze Eldo? Een erg goede dokter en onmisbaar voor onze groep, maar als strijder helemaal niets waard. Heus, dwing de mensen niet tot wat ze niet kunnen. Maar laat ze zelf bepalen hoe ze jou willen dienen."

Myrra was er nog niet gerust op.

"Hoe krijg ik dan een groep?" vroeg ze. "Een groep waarmee ik het tegen de rebellen op kan nemen? Een groep die zo sterk is dat we kunnen winnen? Want dat is toch ons doel, niet waar?"

"Ja," antwoordde Ramsh. "Dat is jullie doel. En wat je moet doen om zo'n groep te krijgen, is simpel: Je moet duidelijk zijn in wat je wilt. En dat weten jullie: Jullie willen de koning bevrijden. Jullie willen dat hij weer aan de macht komt in dit land. En alle mensen die met jullie mee zijn gegaan, willen dat ook. De koning bevrijden van de rebellen is wat je gaat doen, en daar zullen de mensen je bij helpen."

Maar Myrra was nu erg verward.

"Wat moet ik dan doen?" vroeg ze aan de roverhoofdman. "Simpel met de mensen naar het oosten trekken? Wachten tot de rebellen ons aanvallen? Dat gaat fout, dat voorspel ik je. Dat wil ik niet." Toen gaf Gustav haar een heel wijze raad. Woorden die het meisje de rest van haar leven zou herinneren:

"Mensen ontdekken zelf wat de groep nodig heeft en wat zij eraan kunnen bijdragen," zei hij. "Maar jij moet de mensen hun plek geven."

"Ze wachten op aanwijzingen van jou. En het is jouw taak ieder zijn opdracht te geven, een taak die het beste bij hem past. Probeer daarom van ieder van je groep er achter komen met welk idee hij of zij zich bij jou aangesloten heeft. Wat hij of zij wil doen om jouw doel te bereiken. Het kan vechten zijn, of wat anders. Je moet te weten komen wat je aan iedereen hebt, zodat je elk persoon de plek kan geven die hij of zij verdient."

Myrra liet deze woorden even tot haar doordringen.

"OK," zei ze toen. "En wat moet ik daarvoor doen? En moet ik dan nog wel doorgaan met de oefeningen elke morgen?"

"Natuurlijk!" zei Ramsh meteen. "Oefenen is belangrijk. Mensen hebben oefening nodig. Alleen door oefening wordt iemand beter. Maar dwing niet iedereen om te oefenen."

"Accepteer elk mens zoals hij of zij is, en wees geïnteresseerd in ze," voegde Gustav eraan toe. "Let bij de oefeningen op en kijk bij iedereen hoe die het doet. Probeer er zo achter te komen wat je aan ieder hebt.

Myrra knikte als teken dat ze het gehoord had, maar nog steeds had ze haar twijfels.

"En wat doe ik met de mensen die nooit zullen vechten? Of die niet willen vechten?" vroeg ze. "Hoe kom ik erachter wat zij kunnen?"

"Praat met ze," gaf Gustav haar advies. "Vraag de mensen naar hun goede kanten. Laat ze je vertellen waarop ze trots zijn. Als je het vraagt, zullen de mensen het je vertellen. Iedereen laat zich altijd graag van zijn goede kant zien."

"En zit los in dat gesprek," voegde Ramsh eraan toe. "Probeer niet tijdens het praten meteen al te verzinnen hoe je de mensen kunt gebruiken. Denk er tijdens het gesprek nog niet over na. Het moment waarop je ontdekt wat ze voor je kunnen doen, komt vanzelf. Of ze vinden het zelf al uit."

Maar nog steeds was Myrra niet gerust.

"En tot die tijd?" vroeg ze aan de twee mannen. "Tot die tijd zijn deze mensen een blok aan mijn been. En ook aan het been van de groep. En stel dat ze niet iets willen doen? Dat ze echt alleen voor de lol met ons mee gegaan zijn?"

Gustav zuchtte.

"Die mensen heb je ook," zei hij. "Dat is nu eenmaal zo. Altijd zijn er mensen die alleen maar mee zijn zodat ze later kunnen zeggen dat ze erbij waren. Mensen aan wie je niets hebt. Je kunt dit niet uitbannen. Laat die mensen maar. Tel ze niet mee. In het heetst van de strijd zullen ze toch het hazenpad kiezen. Ze zullen zich nooit echt in het gevaar begeven, dus doe ook geen moeite

om ze te beschermen. Zie ze als vliegen waar je niet vanaf kunt komen en gedoog ze in je groep. Zorg er alleen voor dat deze mensen de rest van de groep niet belemmeren."

Myrra zuchtte.

"Ik ben bang dat ik een heleboel van zulke mensen in mijn groep heb," zei ze.

"Welnee," antwoordde Ramsh meteen. "Dat zal best meevallen. Het zijn er altijd maar een paar. Het vraagt namelijk best wat om zo'n mens te zijn. Iedereen wil graag van betekenis zijn, en als je dat niet bent, dan knaagt dat behoorlijk aan je. Daarom zijn het altijd maar een paar mensen die zo nutteloos kunnen zijn. Ook in jouw groep."

Myrra glimlachte nu voorzichtig.

"OK," zei ze tegen Ramsh. "Als jij het zo zegt, dan zal het wel zo zijn. Ik zal proberen je adviezen op te volgen."

"Doe dat," zei Ramsh ernstig tegen het meisje. "Het zijn heel waardevolle adviezen."

En ook Gustav knikte.

De twee mannen keken naar Aralyssia. De prinses had het gesprek niet meer gevolgd. Het meisje zat vlakbij het vuur, en de warmte had haar slaperig gemaakt. Langzaam was ze in slaap gevallen, en nu sliep ze heerlijk.

Ramsh keek Gustav aan en die haalde zijn schouders op.

De twee mannen praatten daarna alleen met Myrra verder.

Ramsh vertelde het meisje dat een paar van zijn mannen met het kamp meereisden en het in de gaten hielden.

"Om jou te helpen," zei Ramsh, "maar we zullen ons niet laten zien. We grijpen alleen in als jullie echt in gevaar zijn. Dan komen we je natuurlijk te hulp."

Myrra vond dat een fijne gedachte.

"Dank je wel," zei ze tegen de roverhoofdman.

De rovers hadden een paar dingen gezien die Myrra moest weten. Ramsh vertelde ze. Het waren kleine dingetjes: sommige mensen hadden ruzie gemaakt, en sommige mensen hadden over de groep

gemopperd. Niet veel bijzonders, maar wel nuttig voor Myrra om te weten.

"Hoe gaat het met Armon?" vroeg Myrra toen de roverhoofdman uitverteld was. "En hebben jullie iets van Petrol gehoord?"

Beide mannen schudden met hun hoofd. Ze hadden niets vanuit het kamp van de rebellen gehoord.

"Ik hoop dat Petrol jullie opzoekt zodra jullie in de buurt zijn," zei Gustav, "of dat hij op een andere manier van zich laat horen. Ik denk wel dat hij dat gaat doen."

Met Armon ging het goed, maar de man was nog niet volledig van zijn verwondingen hersteld.

"Jullie moeten het zonder hem doen," zei Gustav. "Lukt het je de weg te vinden, Myrra?"

Myrra dacht even na.

"Ik denk het wel," antwoordde ze toen. "Ik weet nog wel hoe we toen gegaan zijn, en ik zal deze weg zo veel mogelijk opnieuw volgen."

"En hoe staat het met de vechtkunsten van mijn meisje?" vroeg Ramsh toen ineens. "Heb je je weer een beetje aan Lyssa opgetrokken? Ben je weer op je oude nivo?"

"Ik denk het wel," antwoordde Myrra, niet geheel zeker van wat nu komen ging.

Ramsh knikte met zijn hoofd naar buiten.

"Zullen we een potje oefenen?" vroeg hij aan haar.

"Nu?" schrok Myrra. "Maar ik ben slaperig!"

"Bedenk maar dat je nu aangevallen wordt," antwoordde Ramsh. Zijn ogen twinkelden. "Vechten moet je altijd kunnen."

"Lyssa is al in slaap," zei Gustav terwijl hij naar de slapende prinses bij het vuur keek. "Zullen we haar wakker maken?"

"Nee, laat haar maar," antwoordde de roverhoofdman. "Haar situatie is anders. De rebellen zullen haar nooit echt wat doen omdat zij de prinses is. Maar ik wil weten of Myrra zich kan redden. Zij loopt het meeste gevaar eigenlijk. Iedereen weet dat zij de leidster is, en ze is nog maar een meisje."

"Ik kan best goed vechten!" protesteerde Myrra hiertegen. "Ik ben meer dan een meisje."

"Dat wil ik zien," zei Ramsh tegen haar.

"Laten we dan met z'n tweeën tegen haar vechten," stelde Gustav voor, en in zijn ogen begon het ook ondeugend te twinkelen.

"Twee rebellen tegelijk. Eens kijken of ze dat aankan."

"Doe je het dan weer?" vroeg Ramsh verbaasd aan de kluizenaar. Maar zijn ogen lachten.

"Ik wist niet dat jij kon vechten," zei Myrra ongelovig tegen Gustav.

"Ik heb ook in het leger gezeten, vroeger," antwoordde de kluizenaar tegen Myrra. "En ik kon aardig goed vechten. Maar zoals Ramsh al aangaf, heb ik heel lang niet meer gevochten. Maar ik denk dat ik het nog wel kan, hoor."

"Kom, laten we naar buiten gaan," zei Ramsh, die duidelijk zin had in een goede vechtpartij. In zijn hart bleef hij een rover.

"Gebruik het zwaard van Lyssa maar, Gustav. We laten haar hier verder slapen."

Gustav stond op en pakte voorzichtig het zwaard van de slapende prinses. Ramsh en Myrra trokken de hunne ook tevoorschijn en toen gingen de drie stilletjes naar buiten.

Buiten in het bos was het donker geworden. Maar het was een heldere nacht, en hoog boven de bomen schitterden de sterren aan de hemel. De twee mannen en het meisje konden voldoende zien. Wat nu kwam, zou voor altijd in Myrra's geheugen gegrift blijven. Steeds als ze later aan deze vechtpartij terug dacht, besepte ze wat een speciale nacht dit geweest moet zijn: Zij vechtend tegen Ramsh en de kluizenaar. Zij drieën in het bos. Iets van dit speciaals voelde ze al toen ze met de twee mannen door het nachtelijk bos naar de open plek liep waar ze al vaker had gevochten. En ook toen ze met haar zwaard opgeheven tegenover de twee mannen stond. Klaar voor het gevecht.

"Myrra, bedenk dat we rebellen zijn!" riep Ramsh haar over de open plek toe. "We hebben je kamp 's nachts overvallen en

iedereen is in gevecht. Wij twee moeten jou uitschakelen. Kom op, doe je best. Laat me zien wat ik je geleerd heb."

En toen begon het gevecht.

Het was een heftig gevecht. Het was flink. Ramsh was niet de makkelijkste tegenstander en Gustav bleek het ook allemaal nog goed te kunnen. Het meisje had haar handen vol aan deze twee heren. Maar Myrra bedacht de woorden van Ramsh: 'Wij zijn de rebellen' en ze besepte dat dit in werkelijkheid ook zo zou kunnen gaan. Ook bij de rebellen zaten goeie vechters. En die moest ze dan ook de baas zijn. Ze moest van de twee mannen winnen! En dus vocht het meisje met al haar kracht.

Natuurlijk lukte het haar niet Ramsh en Gustav te verslaan. Die twee samen waren gewoon te sterk. Ramsh liet het nivo van zijn techniek langzaam zakken om te zien wat Myrra wel aankon. En hij was best tevreden.

Maar winnen van hem kon Myrra niet.

De drie hadden veel plezier in het gevecht. Ramsh ogen twinkelden terwijl hij zijn zwaard kundig hanteerde. Hij was trots op wat Myrra had bereikt. Ook Gustav had plezier. De kluisenaar merkte dat hij de vechttechnieken nog redelijk beheerste, en dat was een fijn gevoel. De tijd vloog om.

Het was al erg laat toen Gustav er een eind aan maakte.

"Laten we stoppen," zei hij hijgend terwijl hij op zijn zwaard leunde. "Myrra moet morgen de groep weer leiden. Ze heeft nog wat nachtrust nodig."

Ramsh stemde hierin toe, zij het met wat tegenzin.

"Je was geweldig," zei hij tegen Myrra. "Ik heb een fijne nacht gehad."

"Ik ook," zei Gustav.

Myrra gloeide bij deze woorden. Ze was zelf ook trots op haarzelf. Ofschoon ze niet van de mannen had kunnen winnen, had ze wel op hoog nivo met ze gevochten. Dat wist ze, en ze was blij dat ze dat kon.

De drie liepen door het bos naar het kluisenaarshutje terug, waar Aralyssia nog steeds lag te slapen. De prinses had niets van het gevecht gemerkt.

"Blijven jullie de rest van de nacht maar hier," zei Gustav tegen Myrra en de roverhoofdman. "Morgen kunnen jullie naar jullie kampen terugkeren."

Het was al wat laat toen de twee meisjes de volgende ochtend in het kamp van Myrra's groep terugkwamen. Daar waren ze al met de oefenwedstrijdjes begonnen. Albert kwam haastig toehollen.

"Waar zijn jullie geweest?" vroeg hij verwijtend aan Myrra en de prinses. "Ik heb me ongerust over jullie gemaakt."

Aralyssia schudde met haar hoofd naar de man.

"Dat had niet gehoeven," antwoordde ze hem koeltjes. "We zijn weer terug."

Albert vond dit geen fijn antwoord, maar hij zei niets.

"Ik heb de mensen al aan het oefenen gezet," zei hij tegen Myrra.

"Dat is goed," antwoordde Myrra hartelijk. "Goed gedaan, Albert. Kom met ons mee, dan gaan we kijken hoe iedereen het doet."

De twee meisjes en Albert liepen langs de verschillende groepen mensen die ieder met elkaar aan het oefenen waren. Bij elk groepje bleven ze even staan en keken toe. Ze hadden dit al vaker gedaan en diep in haar zelf vroeg Myrra zich af hoe ze ooit verder met de mensen kon komen als ze hier alleen maar elke dag toekeek. Maar opeens bleek Albert van onschatbare waarde. Zonder dat de meisjes erom hadden gevraagd, begon de man commentaar te leveren. Hij vertelde wat de mensen goed deden en wat ze fout deden. En altijd wist hij precies duidelijk te maken waar het hem in zat. Waarom het gevecht van die man of vrouw niet lukte.

"Kijk, Vincent is te slordig met zijn zwaard," zei hij tegen de twee meisjes. "Hij tilt hem niet ver genoeg naar rechts. Zie je? Net niet voldoende. Vandaar dat hij kracht mist. En daarom kan de tegenstander hem het zwaard uit zijn handen slaan."

En: "Maja is ontzettend bang. Ze vind het gewoon eng zo'n scherp ding tegenover haar te zien flitsen. Elke keer sluit ze haar ogen. Zie je dat? Eigenlijk wil ze niet vechten, maar ze wil wel wat bijdragen. Met de boog is ze erg goed. Ze zou in een boom moeten zitten en dan constant pijlen op de vijand afvuren. Dat lijkt me echt iets voor haar. Misschien moeten we haar leren hoe je in een boom klimt."

En: "Bart is zo ontzettend sterk. Hij beukt er echt op los. Maar hij mist het inzicht in het gevecht. Hoe een gevecht loopt, en wat je van de tegenstander kan verwachten. Daardoor wordt hij steeds weer verrast, en dat is zonde, want hij is een goede kracht."

"Hoe weet je dit allemaal?" vroeg Aralyssia op een gegeven moment verrast. "Ik sta echt verbaasd. Ik dacht dat je niet zo goed kon vechten."

"Kunnen en kennen zijn twee verschillende dingen, Hoogheid," antwoordde Albert terwijl hij zijn schouders ophaalde. "In het leger heb ik natuurlijk veel gevechten gezien. En hoewel ik zelf nooit echt goed heb kunnen vechten, zag ik wel hoe het zou moeten. Ik weet het dus wel, zogezegd, maar het lukt me gewoon niet. Ach, let maar niet op mijn woorden. Ik zeg graag mijn mening."

"Nee, blijf het zeggen," zei Aralyssia haastig. "Het klopt namelijk wel wat je zegt. We kunnen er wat mee."

Myrra zei niets maar keek nadenkend naar de twee mensen die op een klein afstandje voor haar in gevecht waren. Het klopte inderdaad allemaal wat Albert zei. De man had een goed opmerkingsgave. En hij wist hoe hij deze moest gebruiken. In de afgelopen dagen had hij zich langzaam maar zeker als hun rechterhand gepositioneerd en gaf steeds vaak advies. Myrra bedacht dat dat goed was. Ramsh en Gustav konden wel eens gelijk krijgen. De mensen hadden allemaal hun unieke talenten om het gezamenlijke doel te dienen.



## Hoofdstuk 22: Een spion in hun midden!

In de dagen die volgden letten de meisjes op, en langzaam leerden ze van de mensen hun sterke punten kennen.

Daar was Maja die inderdaad goed kon boogschieten. Ze kon scherp zien, en een pijl vanaf enorme afstand nog raak schieten. En zij was niet alleen. Ook Salia en Remco bleken goede boogschieters te zijn.

De groep had ook een goede pijlenmaker. Gert-Jan bleek hier heel handig in te zijn. In het dagelijks leven was de man wagenwielmaker, en sinds ze in het bos waren, was hij altijd met hout aan het knutselen. Hij was begonnen met kleine beeldjes die hij aan de mensen weggaf en waarmee hij met iedereen vriendschap had gesloten. Maar het duurde niet lang voordat hij allerlei dingen maakte die de mensen hem vroegen: een bord, een kom, een speld. Niets was een probleem voor de handige Gert-Jan. Met verstand zocht hij het juiste hout uit, en binnen een paar uur hadden zijn handige vingers het voorwerp dan gemaakt.

Spoedig vocht de man niet meer mee, maar werd hij hun huisleverancier van alle houtproducten: van potten en borden tot ontelbare pijlen die hij voor de boogschieters maakte.

En er bleek een Eldo in hun groep te zitten, een dokter: Hij heette Hanno en was net zo spichtig als Eldo. Bij de gevechten was Hanno altijd de grootste mopperaar geweest, en nu wisten de meisjes waarom: de jongeman was meegegaan met de bedoeling de zieke en gewonde mensen in de groep te verzorgen. Dat hij een zwaard had moeten hanteren, had hij vreselijk gevonden. Als hij dat van te voren had geweten!

Maar nu de twee meisjes zijn kunnen hadden ontdekt, en die gebruikten, had hij het weer naar zijn zin en mopperde niet meer.

"Maar toch denk ik dat hij wel een beetje moet kunnen vechten," zei Myrra tegen Aralyssia toen ze het samen over Hanno hadden.

"Wanneer het kamp wordt aangevallen, komt ook een tegenstander

tegenover hem te staan. En dan moet hij zichzelf kunnen verdedigen."

Meer mensen kregen voor Myrra en Aralyssia een gezicht: Loes en Marian, hartsvriendinnen sinds ze elkaar in de groep hadden ontmoet en die allebei heerlijk konden koken. Bertrand, Hubert en Gideon, die geweldig goed konden vechten. En dan niet te vergeten: Meestertje. Deze man was een opmerkelijk figuur. De naam was niet zijn echte naam, maar niemand wist hoe hij echt heette, en dus noemde iedereen hem 'Meestertje'. Hij was een man van middelbare leeftijd; klein, slank en kwiek. En een enorme dromer en verteller. Hij kon totaal niet vechten. Hij had zich voor de dagelijkse partijtjes ook altijd kunnen drukken (iets wat Myrra en Aralyssia nooit hadden gemerkt!). Maar hij kon vreselijk goed vertellen. 's Avonds als al het werk gedaan was en iedereen moe rond het kampvuur zat, vertelde hij verhalen. Prachtige verhalen over allerlei zaken. En de mensen hingen dan aan zijn lippen. Meestertje zou Myrra's grootste luis in de pels zijn geweest, als ze niet had ontdekt wat zijn verhalen met de groep deden. Het waren maar verhalen, maar toch: Meestertjes vertellingen brachten een saamhorigheid onder de mensen die anders nooit gekomen was. Ze gaven de mensen het gevoel onderdeel van een groter geheel te zijn. En ze brachten hoop. Hoop waarmee iedereen de strijd met vertrouwen tegemoet zag. Ja, Meestertjes verhalen deden heel veel met Myrra's groep. En toen Myrra ontdekte dat de man nog nooit had meegevochten en ze daarover boos tegen hem wilde uitvallen, herinnerde ze zich Ramsh' woorden en zag ze in wat zijn rol in de groep was. Ja, iemand die alleen naar vechtkracht keek, en de sterkte van de groep afmat aan diens vechtkunst, zou dit niet hebben gezien, maar Meestertje gaf de groep net zo'n goede bijdrage als dat hun grootste vechter deed. Toen zag Myrra pas goed waarom een goede leider verder ging dan het trainen van een groep mensen alleen. En ze besefte nog eens te meer wat een goede leider Ramsh moest zijn.

En dan was er nog Vencint (niet te verwarren met Vincent), die ook een heel belangrijke rol in de groep speelde. Vencint was snel. Hij kon snel lopen, maar ook had hij dingen snel door. Toen iemand eens een boodschap naar zijn familie wilde brengen, bood Vencint aan dat voor hem te doen. De man ging op weg, en was twee dagen later al weer terug. Moeiteloos had hij zijn weg uit het bos gevonden. En moeiteloos had hij de groep ook weer terug kunnen vinden. En dat was het niet alleen: Vencint bracht allerlei nieuws van thuis mee. Hij bracht groeten van een heleboel mensen mee, en ook allerlei nieuwtjes en berichten over dingen die thuis waren gebeurd. Die vertelde hij en de groep hing aan zijn lippen. En het kon niet anders, dan dat hij een dag later opnieuw op weg moest om een boodschap ergens thuis af te leveren. En weer deed hij de afstand heel snel, en bracht weer nieuws van Karandi mee terug. Spoedig was Vencint meer buiten de groep dan dat hij bij de groep hoorde. Hij reisde heen en weer en zorgde voor het contact tussen de groep en de mensen thuis. En dat was goed. Als de man na een tocht weer in het kamp arriveerden, veerden alle mensen op. En iedereen staakte zijn werk als hij zijn verhalen over thuis vertelde.

En dat was niet alleen daar: Ook thuis, in Karandi, vertelde Vencint verhalen. Verhalen over hoe het met de groep van Myrra ging. En dat deed hij goed. Zo goed, dat er mensen waren die zich alsnog wilden aansluiten. En die mensen reisden met de man mee terug. Op een gegeven moment nam Vencint van elke reis wel een of twee mensen mee. En zo groeide Myrra's groep ongemerkt nog een stukje door. En het werd een goede groep. Een groep vol met mensen die wisten wat ze gingen doen, en wisten wat zij daaraan konden bijdragen. De mopperige mensen die de groep bij de eerste oefeningen hadden verlaten, waren allang vergeten.

En zo trok Myrra met haar groep langzaam verder door het bos. Langzaam, maar zeker. Richting de kust in het oosten waar het kamp van de rebellen was.

En op een dag was Petrol daar. Niemand had hem zien komen, maar ineens stond hij voor Myrra en Aralyssia toen ze samen in het bos een eindje van het kamp af aan het wandelen waren. Toen Myrra Petrol zag, vloog ze de man om de hals. Ze was heel blij hem weer gezond terug te zien. Hij zag er inderdaad goed uit. Het was duidelijk dat hij zich bij de rebellen goed vermaakte.

"Sst, kom mee de bosjes in," zei hij zachtjes tegen de twee meisjes. "Het lijkt me het beste als ze in jullie kamp niets van me weten."

Dus kropen de twee meisjes en de man onder een dikke struik waar ze zeker waren dat niemand hen zou afluisteren.

"Petrol, hoe gaat het met je?" vroeg Myrra verheugd.

Petrol knikte als antwoord.

"Goed," zei hij. "Uitstekend eigenlijk. Ik vermaak me prima daar in het kamp van de rebellen. Iedereen vertrouwt me en ik kan mijn oren flink te luisteren leggen."

"Dat is goed," zei Aralyssia. "Wat hoor je allemaal?"

"Daarvoor ben ik hier," zei Petrol. "De rebellen blijken ook exact te weten wat zich in jullie kamp afspeelt. En ook jullie verblijfplaats weten ze steeds. Niet iedereen bij de rebellen krijgt deze informatie, slechts een paar van hen. Daarom hoorde ik het nu pas. Maar ik vrees dat in jullie groep ook een spion zit."

Een spion? Dat was slecht nieuws voor de twee meisjes. Myrra en Aralyssia schrokken geweldig.

"Ojee," zei Myrra geschrokken.

"Wat weet hij allemaal?"

Petrol schudde met zijn hoofd.

"Niet veel bijzonders, van wat ik heb gehoord dan, gelukkig.

Alleen precies waar jullie zitten, en wie allemaal in je groep zitten. Geen aanvalsstrategie gelukkig."

"We hebben ook nog geen aanvalsstrategie," zei Aralyssia. "Maar als we er een opbouwen, moeten we dus oppassen."

"Wie zou het kunnen zijn?" vroeg Myrra aan Petrol.

"Oh wacht, er wordt ook verteld dat de prinses bij jullie zit, prinses Aralyssia," zei Petrol voorzichtig. "Ik kan niet geloven dat het waar is. Maar dat verhaal doet wel de ronde."

Aralyssia kreeg een enorme kleur.

"Ik ben de prinses," zei ze zachtjes tegen Petrol. "Het klopt dus. Ojee, loop ik nu gevaar?"

Met angstige ogen keek het meisje Myrra en Petrol aan.

Myrra herinnerde zich Ramsh' woorden: 'De rebellen zullen haar nooit echt iets doen omdat zij de prinses is.'

"Nee," antwoordde ze daarom geruststellend tegen Aralyssia.

"Maak je geen zorgen."

Petrol was ontzettend geschrokken. Met grote ogen keek hij Aralyssia aan.

"Jij de prinses?" vroeg hij verwonderd aan haar. "Ojee, dat heb ik nooit geweten. Mijn manieren. Vergeef me mijn gedrag."

Aralyssia knikte stijf.

"Dat geeft niet," antwoordde ze.

"We hielden het ook zo veel mogelijk geheim," zei Myrra vlug.

"Maar de mensen in de groep herkenden haar. Dus iedereen weet het nu."

Petrol haalde zijn schouders op.

"Ik vind het erg goed," zei hij. "Nu weten de mensen voor wie ze vechten. Is het niet voor onze koning, dan is het wel voor de prinses, de wettelijke troonsopvolger."

"Maar jij, de prinses," ging hij tegen Aralyssia verder. "Ik kan het nauwelijks geloven. Hier, in deze kleren, en met al die wapens die je draagt?"

Aralyssia haalde haar schouders op.

"Ik wil mijn ouders graag terug hebben," antwoordde ze wat verveeld. "En dat kan alleen op deze manier."

De man keek Myrra nu aan.

"En jij?" vroeg hij aan haar. "Wie ben jij dan?"

"Ik ben gewoon Myrra," zei Myrra vlug. Ze vond het vervelend deze vragen opnieuw te moeten beantwoorden. Dit had ze met

Albert al gehad. Hoe vaak moest ze hier nog door heen? Maar Petrol was nog niet van zijn verbazing bekomen.

"Zijn jullie dan geen zusjes?" vroeg hij aan de twee meisjes.

"Jullie hebben altijd gezegd dat jullie zusjes waren."

"Dat was een smoes," antwoordde Myrra. "Ik ben gewoon Myrra."

"Maar hoe kennen jullie elkaar dan?" wilde Petrol weten.

Hier moesten Aralyssia en Myrra allebei een beetje lachen. Half lachend keken ze elkaar aan. Tja, wat moesten ze daarop antwoorden?

"Myrra was gast op het paleis," begon Aralyssia.

"Ik had mezelf uitgenodigd," voegde Myrra er aan toe.

"Eigenlijk heeft het toeval ons samen gebracht," besloot Aralyssia.

"En nu zitten we samen hier."

"Lyssa, Aralyssia," mompelde Petrol. "Inderdaad. Zo zit het."

De man stond op.

"Nou dames," zei hij. "Het is tijd dat ik weer ga."

Hij maakte een lichte buiging.

"Hoogheid," sprak hij, "Myrra."

"Petrol, doe niet zo raar," zei Myrra geërgerd. "In onze groep is Lyssa ook geen hoogheid."

"Ik weet hoe het hoort," zei Petrol koppig. "Ik houd graag mijn manieren. Nou luister, jullie dames. Probeer erachter te komen wie de spion is. En zorg dat hij uit jullie groep vertrekt. Tot zo lang lopen jullie gevaar."

Aralyssia knikte. "Weet je iets meer over hem?" vroeg ze.

Maar Petrol schudde met zijn hoofd van nee.

"Helaas," zei hij. "Het kan iedereen zijn. Pas dus goed op."

Vertrouw niemand voorlopig, behalve elkaar. Totdat jullie de spion ontmaskerd hebben."

"En nu, meisjes, ga ik er vandoor. Tot ziens."

"Tot ziens Petrol, pas goed op jezelf," zei Myrra.

En weg was de man. Voordat de meisjes met hun ogen hadden kunnen knippen was hij al weer tussen het groen verdwenen en hoorden en zagen ze niets meer van hem.

"Een goede spion," zei Aralyssia tegen Myrra. "Een erg goede man."

"Ja," antwoordde Myrra nadenkend. "Ik vraag me af wie die spion bij ons kan zijn. Vervelend dat hij er is."

"Zouden Ramsh' rovers niet weten wie hij is?" vroeg Aralyssia.

"Ze houden ons kamp immers in de gaten. Volgens mij weten ze allang wie het is."

"Als dat zo is, dan hebben ze het ons niet verteld," zei Myrra. "Ik denk dat Ramsh het ons zelf wil laten ontdekken."

"Als dat zo is, dan heeft de spion nog niet veel schade aangericht," zei Aralyssia. "Anders zouden Ramsh' rovers vast wel ingegrepen hebben."

"Precies," zei Myrra. "Vervelend dat we nu niemand meer kunnen vertrouwen. Ik begon de mensen juist erg te mogen. Zelfs Albert kunnen we nu niet meer vertrouwen. En dat vind ik erg lastig. Het was juist fijn met Albert alles door te praten."

"Maar Albert kan het toch niet zijn?" vroeg Aralyssia geschokt.

"Ik vind Albert, net als Petrol, een van de meest betrouwbare mannen die we in onze groep hebben."

"Ja, dat vond ik ook," antwoordde Myrra. "Maar nu ben ik er niet meer zeker van. Albert kan natuurlijk makkelijk een dubbelrol spelen."

"Ja, je hebt gelijk," zuchtte Aralyssia. "Het is eigenlijk heel eng. Iedereen kan een dubbelrol spelen. We kunnen niemand meer vertrouwen. Alles wat we zien, en waarvan we dachten dat het werkelijkheid was, kan nu schijn zijn."

"Precies," antwoordde Myrra. "We kunnen alleen elkaar nog vertrouwen. We moeten de spion vinden. Wie zou het kunnen zijn?"

De meisjes spraken nog een poosje met elkaar. Ze gingen verschillende mensen af. Ook Albert bespraken ze opnieuw. Maar ze kwamen er niet uit. Een beetje geïrriteerd gingen ze na een tijdje terug naar het kamp.

De volgende dagen hielden Myrra en Aralyssia verschillende mensen van hun groep in de gaten. Ook Albert werd in de gaten gehouden. De man merkte al snel dat er iets aan de hand was. Hij had zijn ogen niet in zijn zak zitten. Hij merkte dat de twee meisjes minder vertrouwelijk met hem omgingen. En dat verbaasde hem. Hij vroeg ernaar.

"Wat is er aan de hand?" vroeg hij aan de meisjes. "Het lijkt wel alsof jullie me niet meer vertrouwen?"

Maar Aralyssia en Myrra gaven hem geen antwoord. Dit bevreemde Albert nog meer. Wat gebeurde hier? Wilden de prinses en Myrra niet meer van zijn diensten gebruik maken? Had hij wat fout gedaan? Maar hij had toch altijd zijn best gedaan. En voor zover hij kon zien, had hij geen fouten gemaakt, dacht hij.

"Heb ik iets fout gedaan?" vroeg hij toch maar voor de zekerheid. Maar dat viel niet in goede aarde.

"Albert, er is niets," antwoordde Myrra een beetje snauwerig.

"Alsjeblieft, doe niet zo."

"Jawel, er is iets," zei Albert wat geërgerd. "Ik voel het. Ik merk het. Jullie vertrouwen me niet meer zoals vroeger. Ik wil graag weten wat ik fout gedaan heb, zodat ik het kan herstellen."

"Albert, je hebt niets fout gedaan," zei de prinses.

De man gaf op. Hij probeerde nog eens te bedenken wat misschien gebeurd kon zijn, maar hij kon echt niets verzinnen. Nee, hij had niets fout gedaan. Hij was altijd ten goede dienste geweest. Toen werd hij boos op de twee meisjes. Wacht, als ze dachten dat ze hem zo konden behandelen. Net als een hond: bedanken als het hen uitkwam, maar afdanken als ze hem niet meer nodig hadden. Daar bedankte hij voor. Zo'n rol wilde hij niet spelen.

Even dacht de boze man erover het kamp te verlaten. Maar toen won zijn verstand en zijn trouw het van zijn boosheid. Goed, hij zou blijven. Hij was hier immers om zijn koning te dienen, niet deze twee meisjes ook al was een van hen de prinses. En hij zou doorgaan met het dienen van de koning. Op de manier zoals hij dacht dat goed was. En als Myrra en de prinses hem daarbij niet



wilden vertrouwen, nou dan niet. Hij wist in ieder geval dat hij goed bezig was.

Zo bekoelde de relatie tussen Albert en Myrra en Aralyssia. En dat was jammer, want Albert was een goede kracht. Meermalen speet het Myrra dat ze zo moesten doen. Wat vervelend dat die spion in het kamp was! Ze hoopte vurig dat ze hem spoedig zouden vinden. Maar vooralsnog lukte het hun niet.

Op een dag, een paar dagen nadat Petrol was langs geweest, werd het kamp opgeschrikt door luid hoefgetrappel. Het was ochtend, en de mensen waren bezig met hun oefenpartijtjes. Toen ze het getrappel van de paarden hoorden, ging door iedereen een schok. Dit was niet normaal. Hier was misschien gevaar! Meteen gingen alle mensen in positie staan. Bogen werden gespannen, pijlen werden aangelegd en zwaarden werden getrokken. Klaar voor gevecht wachtte iedereen op wat komen ging.

De verrassing was groot toen bleek dat het hoefgetrappel maar van twee paarden kwam. Twee paarden, met daarop twee ruiters. Beide waren ongewapend. De mensen van Myrra's groep waren verwonderd, maar ook erg blij dat ze niet hoefden te vechten. Afwachtend bleven ze staan, terwijl de twee paarden het kamp naderden en er binnen gingen. Vlak bij het kampvuur hielden ze halt. De twee mannen stapten van de paarden af en keken om zich heen.

"We moeten op ze af," zei Albert die vlak bij Myrra en Aralyssia was gaan staan. "Kom op, meiden. Het zijn boodschappers. Ze hebben een boodschap voor ons."

De man stak zijn zwaard terug en met lege handen liep hij voor Myrra en Aralyssia uit naar de twee mannen. Wat behoedzaam kwamen de twee meisjes achter hem aan.

"Wie zoeken jullie?" riep Albert over de plek naar de twee mannen.

"Hare Koninklijke hoogheid, prinses Aralyssia, en Myrra," antwoordde een van de twee bezoekers met krachtige stem. "We hebben een boodschap voor ze van onze leider Arthur."

Myrra en de prinses schrokken. Arthur, dat was het hoofd van de rebellen. Deze twee mannen kwamen van de rebellen.

Ook Albert wist wie Arthur was.

"Jullie zijn ongewapend?" vroeg hij.

"Vanzelfsprekend," antwoordde de man. "We komen slechts met onze boodschap."

Albert wenkte nu naar Myrra en Aralyssia dat ze dichterbij konden komen, en de twee meisjes traden naar voren.

De twee mannen stelden zichzelf voor.

"Ik ben Eran, en dat is Ferdinand," zei een van de twee mannen.

"Wij komen van onze leider Arthur. Hij wil jullie een voorstel doen."

En de man overhandigde Myrra een opgerold document.

Myrra nam het document aan, en rolde het open. Maar ze kon niet goed lezen, en daarom gaf ze het papier aan de prinses.

De prinses nam het document van haar over en las vlug de tekst door.

Terwijl haar ogen over de regels gleden, begonnen ze verontwaardigd te schitteren.

"Hier? Over een paar dagen?" vroeg ze aan de twee mannen toen ze klaar was.

Eran knikte.

"Dat is het voorstel van onze leider," antwoordde hij.

"Wat?" vroeg Myrra. "Wat staat in de brief, Aralyssia? Vertel eens?"

Aralyssia draaide zich naar Myrra.

"De rebellen willen een veldslag," antwoordde ze. "Ze stellen een veldslag tussen onze groep en hun voor. Over een paar dagen, op een open plek hier niet ver vandaan."

"Oh jee," zei Myrra. De moed zonk in haar schoenen. Nu zou het gaan gebeuren. Nu moest haar groep gaan vechten.

"Prima, we zullen er zijn," klonk zelfverzekerd een stem achter haar. Het was Albert. Myrra draaide zich om. Kalm en vastberaden stond de man achter de twee meisjes.

"Wijs me de open plek," zei hij tegen de twee rebellen.

"Komt u maar mee," antwoordde Eran.

De rebel pakte zijn paard bij de teugel en begon te lopen. Albert en de twee meisjes volgden hem snel. Ook Ferdinand pakte zijn paard en liep met het groepje mee. Door de bomen liepen ze naar een klein padje dat langs het kamp liep.

De mensen van Myrra's groep kwamen in beweging. De meeste hadden het nieuws gehoord, en wie het niet gehoord had, kreeg het snel doorverteld. Ze waren allemaal nieuwsgierig, en bijna iedereen volgde de twee meisjes en de rebellen om de open plek zelf ook te zien.

De open plek die de rebellen bedoelden, lag niet ver van het kamp van de twee meisjes. Het was een klein, met gras begroeid dal dat tussen een aantal beboste heuvels lag.

"Over vier dagen," zei Eran, "bij zonsopkomst."

"Prima," antwoordde Albert met zelfverzekerde stem. "We zullen er zijn."

De rebel zei een korte groet, en steeg toen op zijn paard. Zijn metgezel deed het zelfde. Toen zetten beide mannen de paarden aan. De dieren met daarop hun ridders stoven weg. Korte tijd later waren ze tussen de bomen verdwenen.

Ze lieten Myrra en Aralyssia verbouwereerd achter.

## Hoofdstuk 23: Voorbereidingen

"Albert, wat moeten we doen?" vroeg Myrra aan de man naast haar.

Ze was vergeten dat ze hem niet kon vertrouwen. Nu had ze hem nodig!

"Rustig meisje," antwoordde Albert haar. "We kunnen het best wel. Laten we eerst de plek gaan onderzoeken. De rebellen kennen hem vast al, maar wij nog niet. En niet alleen de plek." Albert wees naar de heuvels rondom hen. "Ook deze heuvels moeten we onderzoeken. We willen niet in een hinderlaag raken. Dus kom op. We gaan ontbijten, en daarna komen we hier terug om alles te verkennen."

Ja, eerst ontbijt. Dat was een goed idee. De mensen gingen terug naar het kamp. Ze zouden eerst ontbijten en daarna aan de slag gaan.

Terwijl Myrra van haar ontbijt at, vlogen allerlei gedachten door haar hoofd. Ze dacht aan de open plek en aan haar mensen. Ze dacht aan het komend gevecht. En toen dacht ze aan de twee rebellen die de boodschap waren komen brengen. En als vanzelf kwam het meisje op de spion die in hun kamp moest zitten. Zouden de twee boodschappers de spion kennen? Zouden ze hem hebben herkend, daar in hun midden? Maar nee, Petrol had verteld dat bij de rebellen maar een paar mensen van de berichten van de spion op de hoogte waren. Laat staan wie hij dan was. Dus was de kans groot dat de boodschappers hem ook niet kenden.

Toen bedacht Myrra met schrik ineens dat er wel een verband kon bestaan tussen de spion en het naderend gevecht!

"We willen niet in een hinderlaag raken", had Albert tegen haar gezegd. Precies, dat was wat kon gebeuren! Het gevecht zou wel eens een hinderlaag kunnen zijn. Opgezet met behulp van de spion. En wat als de spion Albert was?

En toen bedacht het meisje nog iets: Ze konden plannen maken over een strategie. Maar zo lang ze de spion in hun kamp hadden, zouden de rebellen van hun plannen horen. Dus zouden ze altijd weten wat Myrra's groep ging doen. En Myrra wist niets van de plannen van de rebellen! De rebellen hadden een streepje voor. Het meisje beseftte dat ze nu Petrol nodig hadden. Petrol, die vast al wel iets opgevangen zou hebben. Petrol, die bij de vijand spioneerden, net zoals de vijand bij haar spioneerde.

Ze hoopte dat de man nog een keer langs zou komen en haar over de plannen van de rebellen zou vertellen.

Maar wat als dat niet gebeurde? Wat kon ze dan doen? Wat kon ze doen om de voorstand die de rebellen met hun spion hadden, op te vangen? Ze wist het niet. Ze wist het echt niet.

Ook Aralyssia was tijdens het ontbijt stil. De inhoud van de brief had haar aardig geschokt. Ineens was de werkelijkheid hard teruggekomen: haar vader en moeder zaten bij de rebellen gevangen en zij moest gaan vechten om ze weer terug te krijgen. Vechten: een vreselijke activiteit waarbij je gewond kon raken, en zelfs kon doodgaan. De prinses zuchtte. Wat een hoop moest er gebeuren voordat ze haar vader en moeder weer terug zou zien. En als het allemaal ook maar zou lukken. Als ze haar vader en moeder ook maar zouden kunnen bevrijden. Aralyssia wist niet of het ooit zou gebeuren. Op dit moment twijfelde ze er erg aan. Opnieuw zuchtte de prinses. Zou ze haar vader en moeder ooit nog terugzien?

Toen het ontbijt was afgelopen, gingen de mensen terug naar de open plek die de rebellen hadden aangewezen. Albert gaf kort opdracht.

"Nu mensen," zei hij, "zorg dat je deze plek op je duimpje leert kennen. In het donker ook, want het gevecht gaat misschien wel door tot in de nacht. Loop rond, kruip rond. Leer alles kennen. Elke boom, elke struik en elke kuil. Kijk in welke bomen je kunt klimmen, en kijk hoe je dat kunt doen. Zorg ervoor dat je hier thuis raakt."

Toen ging de groep uiteen. Iedereen, man en vrouw, zocht de plek af en bekeek alles. Overal liepen mensen te speuren. Maar Bertrand en Gideon liepen naar de twee meisjes toe.

"Hebben we een strategie?" vroegen ze aan Myrra en Aralyssia.

"Zonder strategie kunnen we ons niet voorbereiden. We moeten weten wat we gaan doen."

Aralyssia keek Myrra aan, en Myrra keek Aralyssia aan.

Ze hadden nog helemaal niets!

"Nog niet," antwoordde Myrra aarzelend.

"Daar werken we nog aan," voegde Aralyssia er vlug aan toe.

Maar Bertrand en Gideon namen hier geen genoegen mee.

"Geen strategie?" vroeg Gideon verbaasd aan de twee meisjes.

"Maar als we niet weten wat we gaan doen, hoe kunnen we de open plek dan verkennen? Zonder strategie kunnen wij ons niet voorbereiden."

Zijn toon ergerde Myrra.

"We hebben nog geen strategie kunnen verzinnen," antwoordde ze wat vinnig. "Ook wij moeten de plek eerst nog verkennen. De strategie komt wel. We hebben nog een paar dagen. Je kunt ook later altijd nog verkennen."

"Dan doen we dat," besloot Bertrand. "Ik wil eerst een professionele strategie hebben, pas dan kom ik in actie. Vandaag doe ik dus niets."

De man draaide zich om en liep met grote passen van de plek af. Gideon volgde hem.

Myrra was boos.

"Ga de afwas maar doen," schreeuwde ze Bertrand achterna. "Die staat er ook nog."

Maar ze wist dat dat niet zou gebeuren.

Albert was op dat moment niet bij de meisjes. Hij was op zijn eigen houtje de plek aan het verkennen. Myrra en Aralyssia stonden verloren bij elkaar.

"Wat doen we nu?" vroeg Myrra aan Aralyssia. Ze voelde zich erg sukkelig. Het zou nu gaan beginnen. Het gevecht tegen de rebellen zou gaan beginnen. En de mensen vertrouwden erop dat zij twee

hen hierdoor heen zouden leiden. Ze vertrouwden op haar, Myrra. Maar het meisje had het idee dat het haar niet zou lukken. Ze had het idee dat ze faalde. Dat ze de mensen hoop gegeven had op iets wat ze niet kon waarmaken.

Ook Aralyssia was niet op haar gemak.

"Ja, we moeten met een strategie komen," zei ze tegen Myrra. "We moeten iets verzinnen, Myrra. Laten we de plek hier eerst verkennen, en dan trekken we ons na de lunch terug om een plan te bedenken."

Dus zwierven de twee meisjes die ochtend net als de anderen over de plek die de rebellen voor het gevecht aangewezen hadden. De beweging deed hun beide goed. Myrra voelde zich langzaam beter worden. Aan het eind van de ochtend kwamen alle mensen weer bij het kampvuur terug en aten van de lunch. Tijdens het eten werd druk over de plek gepraat. De mensen wisselden ervaringen uit en gaven elkaar tips. Myrra en Aralyssia deden daar niet aan mee. Ze hadden nog geen plan, en daardoor voelden ze zich erg onzeker. Ze vonden het eng de mensen zo druk met de plek bezig te zien. Te zien dat ze erop vertrouwden dat de twee meisjes ze wel door het gevecht heen zouden loodsen. Te zien dat ze erop vertrouwden dat ze wel met een plan zouden komen. Maar ze gingen aan een plan werken. Na de lunch. Dus toen de lunch afgelopen was, trokken Myrra en Aralyssia zich in het bos terug. Albert zag ze het kamp verlaten. Hij wilde ze eerst achterna gaan. Maar toen zag hij dat de meisjes dicht bij elkaar liepen, en hij begreep dat hij niet welkom zou zijn. Weer niet. De man zuchtte. OK, hij zou ze niet storen. Hij moest geduld hebben. Op een dag zou dit verschrikkelijke misverstand of wat de meisjes dan ook over hem dachten, opgelost zijn. En dan zouden ze hem, Albert, weer vertrouwen.

Op een flinke afstand in het bos vonden de Myrra en Aralyssia een plek waar ze rustig met elkaar konden praten. Hij was een klein veldje van gras, dat aan de ene kant door hoge rotswanden werd

begrensd, en aan de andere kant door een kleine beek die met veel lawaai over zijn stenen bedding stroomde. Het geraas van het water overstemde al het andere geluid en hier zou niemand ze kunnen afluisteren.

De meisjes gingen zitten en begonnen aan hun aanvalsplan. Ze begonnen met goede moed, maar het werd bijna een ruzie tussen hun twee. Het was ook zo moeilijk! Hoe konden ze iets verzinnen waarmee ze hun groep mensen van de rebellen konden laten winnen? Die rebellen, die veel beter op elkaar ingespeeld leken dan hun eigen groep mensen...

Aralyssia had er al over nagedacht. De prinses vertelde Myrra haar ideeën. Met haar vinger tekende ze de vorm van de open plek in het zand, en wees toen aan waar ze iedereen wilde plaatsen. De beste zwaardvechters bij elkaar op de open plek, de beste boogschutters op de heuvels, en ook in de bomen om de plek heen. Dat was de openingsopstelling.

Toen vertelde ze Myrra wat in het gevecht moest gebeuren. Hoe het gevecht zou verlopen. Ze deelde de mensen in groepjes op en met haar vinger schoof ze de groepjes over de plattegrond heen en weer.

Het meisje had haar plan flink uitgewerkt. Duidelijk had ze er goed over zitten nadenken. Het zat goed in elkaar. Maar toch vond Myrra het plan te simpel. Wat Aralyssia zo uittekende, leek haar net een toneelstuk. Een toneelstuk dat zij daar allemaal op de open plek zouden opvoeren, de rebellen en zij. Maar zo zou het er in een echt gevecht nooit aan toegaan!

"Nee, nee, nee," zei het meisje dan ook woest tegen de prinses.

"Niet zo. Je behandelt mensen alsof het poppetjes zijn."

Aralyssia was verbaasd.

"Maar zo is dat toch in een strategie?" vroeg ze aan Myrra. "Dit is een plan, en daarin werk je met poppetjes en groepen."

Maar Myrra schudde met haar hoofd.

"Nee, ik geloof niet dat dit goed kan zijn," zei ze ferm. "Dit is geen spel voor poppetjes. Het is geen toneelstuk. Dit gaat over



mensen. En meer: het gaat over de levens van mensen. Er gaan mensen sterven in het komende gevecht. We mogen niet doen alsof dit een systeem is waarin de mensen maar figuren zijn. Poppetjes zonder gevoelens en zonder wil, die hun rol volgens de regels spelen. Dit is echt. De mensen zijn echt. Ze gaan gevoelens krijgen. Ze gaan bang worden in het gevecht. En dan zullen ze zich niet meer aan het toneelstuk houden. Ze gaan andere dingen doen. Ze gaan ons spel verlaten. Daar moeten we rekening mee houden. We moeten ons plan baseren op echte mensen."

De prinses was even stil.

"Ik snap je niet," zei ze toen.

"Het is geen spel van poppetjes," zei Myrra nog eens. "Iedereen heeft een wil, kan voor zichzelf nadenken. De mensen zullen op het slagveld eigen beslissingen gaan nemen. Je kunt ze niet vergelijken met poppetjes. Ik vind dat je de specifieke eigenschappen van de mensen mee moet nemen. Ieders sterke en zwakke punten doen er net zo veel toe als de plek waar ze staan." "Maar ik let toch op de sterke en zwakke punten van de mensen?" vroeg Aralyssia verbaasd. "De boogschutters gebruiken hun boog, en de vechters laat ik vechten. Ik zorg er juist voor dat de sterkste mensen daar staan waar we ze nodig hebben."

"Nee, het klopt niet," zei Myrra nog eens tegen de prinses. "Je moet de slag niet helemaal uittekenen, alsof het een bouwplan is. Je hebt te maken met mensen, niet met dingen, poppen of bouwstenen. Eenvoudige figuren met maar enkele eigenschappen."

Toen werd Aralyssia boos.

"Weet jij het beter?" vroeg ze kwaad aan het straatmeisje naast haar. "Nou, vertel eens wat jouw idee dan is?"

Maar hier moest Myrra zwijgen.

Aralyssia knikte als antwoord. "Juist," zei ze boos tegen Myrra.

"Ik heb tenminste een plan. En het is een goede. Ik heb hier lang over nagedacht. Langer dan vandaag. Weet je dat wel, Myrra? Ik heb hier al over zitten nadenken sinds de groep het bos in trok en

ik erbij kwam. Dit is een goed plan, Myrra. Je kunt het niet afkraken. En zeker niet als je geen goed alternatief hebt."

Myrra maakte en hulpeloos gebaar.

"Nee, ik heb geen alternatief," zei ze zwak terug. "Maar ik voel dat het zo niet goed is. Mensen zijn mensen. En mensen doen hun eigen ding, omdat ze kunnen nadenken. Je kunt een slag niet van te voren bepalen. Je kunt niet alle alternatieven verzinnen en van te voren uitwerken. Dingen zullen anders gaan. En daar moet je je op voorbereiden. Ik denk dat je je juist daarop moet voorbereiden. Hoe zorgen we ervoor dat we onverwachte zaken de baas zijn? Stel dat alles heel anders loopt dan je ooit bedacht hebt? Op het slagveld kun je niet snel een nieuwe strategie verzinnen.

Waarschijnlijk heb je niet eens de tijd. Jij vecht aan de andere kant van de open plek en je hebt je handen vol. Dan moeten de mensen aan de andere kant zelf een strategie verzinnen. En dat is onze taak: er voor zorgen dat ze het dan goed doen. Ik denk dat als we de mensen leren met onverwachte situaties om te gaan, dat we ze dan veel beter hebben voorbereid dan met welke strategie dan ook."

"Maar hoe?" vroeg Aralyssia verward. Ze zag plotseling in dat in Myrra's verhaal iets van waarheid zat. Inderdaad moesten ze iets bedenken voor als het gevecht heel anders liep dan ze hadden verwacht. De prinses klopte met haar hand op de in het zand getekende plattegrond. "Dit hier is te doen. Dit kan ik uitdenken. Maar wat kunnen we doen om de mensen te laten reageren zoals jij voorstelt: dat ze zelf een strategie gaan verzinnen als het fout gaat? En dan ook een die goed is?"

"Dat is nu juist de uitdaging," antwoordde Myrra. Nadenkend keek het meisje naar de plattegrond. "Ik weet ook niet hoe we het moeten doen, maar ik weet wel dat het dat is. We kunnen een beginpositie maken. Een beginstrategie. Dat wat jij bedacht hebt. Ik geloof dat dat wel goed is. Maar voor het verloop van het gevecht moeten we iets anders verzinnen. We moeten onze mensen zo organiseren dat ze op ieder moment zelf hun plannen

kunnen maken. Dat ze zelf kunnen bedenken wat ze aan de rest van de strijd kunnen bijdragen."

"Dat is geen strategie meer," antwoordde de prinses.

"Nee," antwoordde Myrra. "Dat is geen strategie meer. Het is hoger dan dat. Het is organiseren."

Het meisje ging verder: "Je hebt nu met heel andere dingen te maken: Hoe beslissen mensen? Welke informatie gebruiken ze daarbij? Wat weegt het zwaarst? Wat vinden mensen belangrijk?"

"Ik weet wel wat ik in een strijd belangrijk zou vinden," onderbrak de prinses het meisje: "Ik wil niet gewond raken, en zeker niet dood."

"Juist," antwoordde Myrra. En zweeg toen. "En toch, als wij willen winnen, moeten de mensen blijven doorvechten. Dus juist dat doen waarin ze gewond kunnen raken, of dood. En die tegenstelling moeten we oplossen. Dat is de kern van het probleem, Aralyssia. Ik denk dat dat het is"

"We hebben de mensen leren vechten," zei Aralyssia voorzichtig.

"Ze weten dat ze het kunnen. Daardoor zullen ze al iets minder bang zijn, en minder hard van het gevecht wegrekken."

"Ja, dat is al iets," zei Myrra. "En de mensen weten waarvoor ze vechten. Voor jouw vader. En dat is ook al iets. We zijn al goed op weg. Maar dat kunnen we altijd nog versterken. Ik denk ook dat het belangrijk is dat iedereen op de anderen kan vertrouwen. Dat we weten dat we allemaal blijven doorvechten. Zodat iedereen alles kan geven."

Aralyssia knikte. "Ik geloof dat ik je begrijp," zei ze.

"Daar zullen we dus allemaal aan moeten werken," zei Myrra. "Ik denk dat dat de belangrijkste dingen voor een gevecht zijn."

Maar Aralyssia had er nog iets op aan te merken.

"Bertrand wilde een strategie," zei ze. "Dat heeft hij ons gevraagd.

Wat zeg je nu tegen hem? Als je hem vertelt dat hij zelf zijn beslissingen moet nemen, loopt hij weg. En dat zou zonde zijn."

Myrra knikte.

"Ja," antwoordde ze. "Dat zou inderdaad zonde zijn. Maar jouw openingsstrategie is goed, Lyssa. Die gaan we gebruiken. Is dat

voor Bertrand niet voldoende? Is dat niet de strategie waar hij om vroeg?"

De prinses zuchtte.

"Ik weet niet hoe het er in een echt gevecht aan toegaat," zei ze tegen Myrra. "Ik heb het nog nooit meegemaakt. Nu mis ik Albert wel heel erg."

Myrra zuchtte ook.

"Ja, ik mis zijn wijze raad ook. Maar we moeten het zonder hem doen. Het is niet anders. De spion is nog steeds in ons midden, en we weten nog steeds niet wie het is. Alleen wij tweeën kunnen elkaar vertrouwen."

"Maar we kunnen Albert natuurlijk wel vragen stellen," bedacht Aralyssia.

"Dat zal ik doen. Ik zal hem vragen hoe een strategie er normaal uitziet. Wat Bertrand precies van ons verwacht."

"Een goed idee," zei Myrra. "En weet je, misschien moeten we er niet te zwaar aan tillen. Aan die strategie, bedoel ik. Uiteindelijk moet je je strategie toch aan de mensen vertellen, en dan komt de spion het ook te weten. En de rebellen ook. Daar moeten we rekening mee houden. Alles wat we verzinnen, zal bekend worden bij de rebellen."

"Ja, inderdaad," zei de prinses.

"Maar dat is niet erg," zei Myrra toen nadenkend. "Want we gaan het anders doen. We gaan de mensen trainen. Trainen in hoe ze beslissingen moeten nemen als in het gevecht iets onverwachts gebeurt. En dat zullen de rebellen nooit kunnen voorspellen. Ieder zal zijn eigen beslissingen nemen, en die zullen steeds anders zijn. Het enige waar wij voor moeten zorgen, is dat de mensen weten hoe ze hun beslissingen kunnen nemen. Hoe ga je te werk? We moeten ook iets bedenken, om ervoor te zorgen dat de mensen geen tegengestelde beslissingen nemen. Beslissingen die elkaar tegenwerken. Hoe doen we dat?"

"Ik herinner me dat de groepjes in mijn vaders leger allemaal een leider hadden," zei Aralyssia. "En deze nam de beslissingen. Tot een bepaalde hoogte dan. Grotere beslissingen werden door een

leider daarboven genomen. Die had contact met de verschillende leiders van een aantal groepjes, en nam de beslissing voor al deze groepjes. En voor nog grotere beslissingen was weer een leider daarboven. Zo werden nooit tegenstrijdige beslissingen genomen." Myrra knikte met haar hoofd.

"Ja, dat ken ik," zei ze. "Zo gaat het meestal. En de rebellen zullen zo ook wel zijn georganiseerd. Maar Ramsh zijn rovers zijn dat niet, dat weet ik zeker."

"Nou, nu moet je niet proberen net als Ramsh te zijn," zei de prinses plotseling boos. "Ik dacht dat we hier over een vechtstrategie praatten. Maar nu denk ik dat je gewoon Ramsh probeert na te doen."

"Nee, dat is het niet," antwoordde Myrra wat verontwaardigd. "Ik denk alleen dat hoe Ramsh zijn rovers heeft georganiseerd, juist de perfecte strategie voor ons is. Het is niet gangbaar. Het is anders. En daarom ongrijpbaar voor de vijand. Daarom probeer ik hem na te doen. Alleen daarom."

"Maar hoe dan?" vroeg de prinses. "Hoe heeft Ramsh zijn rovers georganiseerd?"

"Dat weet ik niet," antwoordde Myrra terwijl ze haar hoofd schudde.

"Als je er midden in zit, besef je niet wat voor grote hand erachter zit. Toen ik bij de rovers was, heb ik daar nooit bij stil gestaan. Was Ramsh maar hier. Dan kon ik het hem vragen."

"Nu, Ramsh is er niet," zei de prinses toch nog geërgerd. "En we moeten iets verzinnen. De mensen vertrouwen op ons. Kom op Myrra. Laten we ons plan verzinnen. Probeer niet als Ramsh te zijn."

"Een list," zei Myrra plotseling. "Ramsh werkte vaak met listen. Zou dat niet iets zijn?"

"We zijn aan het bedenken hoe we de mensen kunnen voorbereiden op onverwachte situaties," zei de prinses stijf. "Kom op, Myrra. Je hebt mijn plan al afgekraakt. Werk nu eens mee." Het straatmeisje gaf een grote zucht. De prinses had gelijk. Maar oh, wat was het allemaal moeilijk!

De twee meisjes bleven nog een hele tijd praten. Uiteindelijk bedachten ze een organisatie die het midden was tussen het georganiseerde leger van Aralyssia's vader en de rebelse eenheid van Ramsh zijn rovers: Ze zouden de mensen in groepjes opdelen van elk zo'n vijf a zes man. En deze groepjes zouden zelfstandig vechten. Ze mochten zelf beslissen wat ze deden, en hadden geen baas boven zich. Om te voorkomen dat ze beslissingen namen die de strategie van de ander groepjes in gevaar zou brengen, moest elk groepje iemand hebben die steeds goed om zich heen keek om te zien wat de rest deed. Dit waren de 'kijkers' en wie dat waren, mochten de mensen zelf bepalen.

Dat was een goed idee. De twee meisjes maakten de groepjes, en aan de hand van dit nieuwe plan keken ze nog eens naar Aralyssia's strategie. Op de een of andere manier begon het toen ineens allemaal te leven. De poppetjes uit Aralyssia's strategie werden groepjes, groepjes van levende mensen die zelf bepaalden wat ze gingen doen. En dat maakte het hele plan compleet. De twee meisjes waren erg tevreden.

Maar er was nog een probleem:

"Weten de mensen nu wat ze moeten doen?" vroeg Aralyssia. "De beginopstelling is bekend. Maar de groepjes moeten natuurlijk niet op hun plek gaan dralen."

Myrra zweeg even.

"Het doel moet duidelijk zijn," zei ze toen. "Ik denk dat dat eigenlijk voldoende is. Als het doel duidelijk is, dan kunnen de groepjes zelf wel verzinnen wat ze daarvoor moeten doen."

"En het doel is simpel, niet? Win de veldslag."

Aralyssia knikte. "Dat is waar," zei ze.

Toen keken de twee meisjes elkaar opgetogen aan.

"Meestertje," zeiden ze allebei haast tegelijkertijd.

Inderdaad. Meestertje moest het gaan doen. Meestertje moest hun doel, hun droom, aan de mensen gaan overbrengen: Het winnen van de veldslag zodat Aralyssia's vader en moeder bevrijd konden worden. Dit doel moest in de harten van de mensen komen, zodat

de groepjes in het gevecht zelfstandig hun beslissingen konden nemen. Ja, Meestertje was daar perfecte man voor!

## Hoofdstuk 24: De veldslag

Het was de ochtend van de veldslag. En iedereen in het kamp was zenuwachtig. Vandaag zou er worden gevochten! Vandaag zouden mensen gewond raken, en er zouden mensen sterven. Iedereen was wat bang. En alle mensen vroegen zich af: "Hoe zal de dag aflopen? Wat zal met mij gebeuren?" Ze vonden het allemaal erg eng, en waren nerveus. Er werd veel ruzie gemaakt deze ochtend. Ook Aralyssia en Myrra waren gespannen. De twee meisjes waren het met elkaar eens dat de groep goed voorbereid was. De afgelopen dagen hadden ze voortdurend met elkaar geoefend. En gisteren hadden ze de veldslag zelfs nagespeeld. Dat was erg goed gegaan. De zelfstandige groepjes werkten perfect. Er waren geen problemen geweest. En dus wisten de twee meisjes dat de mensen goed voorbereid waren.

's Avonds, na afloop van elke oefendag, had Meestertje zijn werk gedaan. Bij het kampvuur had de man prachtige verhalen verteld. Over veldslagen en dappere soldaten. Verhalen die de mensen hadden doen verlangen ook een heldenrol te spelen. En ze hadden zich voorgenomen in de veldslag goed hun best te doen. Maar ook had Meestertje roddels en verhalen over de rebellen verteld. En de mensen hadden gelachen om die achterlijke groep daar bij de zee. De verhalen hadden hun uitwerking niet gemist. Iedereen in het kamp dreef de spot met die domme rebellen en keek op ze neer. Ja, door Meestertjes verhalen waren de mensen nu nog meer eensgezind in wat ze moesten doen.

Petrol was niet meer langs gekomen en dat speet Myrra erg. Het meisje twijfelde er niet aan dat de vijand precies wist hoe zij zich de afgelopen dagen hadden voorbereid, en ook hoe ze zouden vechten. En zij wisten niets hun! Met hoeveel man zouden de rebellen komen? Hoeveel boogschutters, en hoeveel zwaardvechters? Het stoorde haar dat ze nog steeds niet wisten wie de spion in hun midden was. Het meisje had de afgelopen dagen extra goed opgelet. Ze had gehoopt de spion te kunnen



ontmaskeren, doordat die misschien extra geïnteresseerd in de plannen van de twee meisjes was geweest. Maar dat was haar niet gelukt. Alle mensen hadden met ongeveer dezelfde nieuwsgierigheid en belangstelling naar hun uiteenzettingen zitten luisteren. De spion had zichzelf niet verraden. Wat vervelend! Naarmate het tijdstip van het gevecht naderde, werden de mensen steeds zenuwachtiger. Enkelen waren al naar de open plek gegaan. Ze spioneerden daar om ervoor te zorgen dat de vijand geen hinderlaag kon aanleggen. Dat was het idee van Gert-Jan geweest. De man die goed met hout kon omgaan. Een heel goed plan. En zo voerden ze die uit. Regelmatig kwamen van de open plek berichten terug. De plek lag er nog rustig bij, hoorden de mensen in het kamp. Vooralsnog was de vijand nog niet gesignaleerd. "Alsof het gevecht niet vandaag plaatsvindt," bedacht Aralyssia ineens. Hadden ze de dagen wel goed geteld?

Toen het ontbijt was afgelopen, maakte iedereen zich klaar voor de strijd. Zwaarden werden nog even geslepen. Pijlen werden uitgereikt. En er werd warmgelopen. Ook Myrra was zich aan het opwarmen. Samen met Aralyssia speelde ze een oefenpartijtje, om de spieren los te maken.

Daar kwam Albert aanlopen.

"Het is bijna zover," zei hij tegen de twee meisjes. "Wanneer zullen we naar de open plek vertrekken?"

"Is iedereen klaar?" vroeg Aralyssia.

De prinses keek om zich heen. Daar zag ze Hanno, hun dokter, die een tas vol verband droeg. Hij zou het druk krijgen vandaag, dat wist hij. Vlak bij hem stond Melissa. In haar handen droeg de vrouw de grote ketel die van Hanno was. Zij zou Hanno gaan assisteren. De ketel was om water in te koken waarmee wonden konden worden uitgewassen. Iedereen kende de plek bij de beek waar de dokter en zijn assistente de gewonden zouden verzorgen. Er lag daar al een flinke houtstapel zodat Melissa direct kon beginnen met water te koken om de eerste wonden schoon te maken.

Iets verderop was Gert-Jan juist klaar met het uitdelen van de pijlen. Voor zichzelf had de man nog een extra grote voorraad gepakt. Nu borg hij de rest op. Bertrand en Hubert waren al naar de open plek vertrokken. De twee mannen konden niet wachten tot het gevecht zou beginnen. Maar Gideon was nog in het kamp. Hij speelde een oefenpartijtje met Maja, die van angst en zenuwen helemaal bleek zag.

Daar kwam Vencint aanlopen. De man met de lange benen was het bos ingesnelde om te kijken waar de rebellen bleven. Hij kwam terug met nieuws.

"Ze komen eraan," riep hij over de plek terwijl hij naar de prinses en Myrra toeliep. "De rebellen komen eraan."

Dit bericht veroorzaakte een golf van angst door het kamp. Het ging beginnen! Het ging nu echt beginnen!

Alle mensen staakten hun werk en kwamen naar Myrra en de prinses toe.

"Zeg wat," zei Albert die vlak bij de twee meisjes stond dringend tegen Myrra. "Zeg wat, Myrra. De mensen willen dat je ze succes wenst."

En dus nam Myrra het woord. Maar wat moest ze zeggen? Wat moet je zeggen aan het begin van een gevecht? Wat moet je zeggen tegen mensen die er vanavond misschien niet meer zullen zijn? Het meisje had een brok in haar keel. Maar gelukkig kwamen de woorden vanzelf.

En wonderbaarlijk was ze erg rustig!

"Het gaat beginnen," zei ze tegen de mensen om haar heen. "Ons gevecht gaat beginnen. Het gevecht voor de koning van ons land. Onze enige en wettige koning, koning Arnoud!"

Het meisje hield stil, en keek de mensen rond. Ze zag dat iedereen luisterde. Ze slikte en ging toen verder.

"Het gevecht voor stabiliteit," zei ze tegen de mensen. "Stabiliteit in ons land. Dat eenheid en orde hier weer mogen terugkeren. Dat de macht van de rebellen wordt verdreven. Dat eerlijkheid en recht hier weer zullen zegevieren. Daarvoor vechten we. En daarvoor zullen we vechten totdat we overwonnen hebben."

Myrra werd opnieuw even stil. Toen verhief ze haar stem.

"Voor onze koning!" riep ze luid over alle mensen heen.

En deze woorden hadden effect.

"Voor onze koning!" riepen alle mensen als antwoord. En toen begonnen ze te juichen.

"Ten strijde! We gaan winnen!"

En daar trok de groep door het bos. Op weg naar het gevecht. Op weg naar hun eerste gevecht. Zouden ze overwinnen?

Het werd een heftige dag. Dat kan ik je vertellen. Ik zal je de details besparen. Maar voor Myrra en Aralyssia die hier hun eerste echte gevecht beleefden, werd dit een dag die ze nooit meer zouden vergeten. Het geschreeuw. Het geluid van staal op staal. De suizende pijlen. De wetenschap dat je overal aangevallen kon worden. De tegenstanders die maar op je in bleven hakken. Het was een vreselijke ervaring.

Maar toch ook: het meten van jouw kracht met die van de tegenstander. Het spel van steken en pareren. Strategieën uitdenken en uitproberen. De kameraadschap: opkomen voor de mensen van je eigen groep. En zien dat mensen ook jou te hulp schoten als je het moeilijk had. Aan de andere kant was het toch ook weer een grootse ervaring.

Het gevecht begon met het schudden van de hand van de tegenpartij. Dat vond Myrra maar raar: de hand schudden van iemand die jou het volgende moment zou gaan proberen te vermoorden.

Arthur, het hoofd van de rebellen, was niet gekomen. Dat had al een teken moeten zijn, maar de twee meisjes waren die ochtend zo druk met alles dat nieuw voor ze was, dat ze daar overheen zagen. In plaats van Arthur schudde Eran hen de hand.

De twee groepen stonden op de open plek, een eindje uit elkaar. En achter de groepen, in bomen en in struikgewas zaten nog meer mensen. Rebellen en mensen van Myrra's eigen groep. Iedereen was klaar en gespannen voor de wedstrijd.

Na het handenschudden gingen Myrra, de prinses en Eran uit elkaar. Er werd geteld. Van 10 tot 1. En daar suisden de eerste pijlen over de open plek. Zo begon het gevecht.

Wat daarna gebeurde was een lange opeenvolging van steken, pareren, kijken, nadenken en rennen. Myrra had geen besef van de tijd. Ze wist niet hoeveel uur ze al bezig was, en ook niet of het nog ochtend of al middag was. Ze voelde geen honger, geen moeheid. Het leek alsof tijd, en alles wat daarmee samenhang, stilstond.

Wel had ze besef van het verloop van de strijd. Ze was het hoofd van de hele groep, en als haar subgroepjes er niet uitkwamen, moest zij een beslissing nemen. Regelmatig keek het meisje dus om zich heen en overzag wat op de open plek allemaal gebeurde. Daar, bij die boom, waren haar mensen bezig, en daar bij dat struikgewas ook. Bij Hanno zaten gelukkig nog niet veel gewonden. En dan kwam weer een van de vijanden op haar af en moest ze weer vechten.

Het was zwaar. Wat de afgelopen dagen niet zo mee had geteld, maar wat nu pijnlijk duidelijk werd, was dat Myrra, maar ook de prinses, gewoon nog kinderen waren. Ze waren haast geen partij voor de volwassen mannen van de rebellen. En zo dachten de rebellen er ook over. Ze zagen de twee meisjes als makkelijke prooi. En het werd Myrra en de prinses al snel duidelijk dat de tegenpartij hun prioriteiten op hun twee hadden gesteld. En dan vooral op Myrra. De rebellen durfden de prinses niet zo veel aan te doen, omdat ze toch nog altijd de prinses was. Maar voor Myrra leek het alsof de rebellenleider een duidelijk commando had afgegeven: dood haar.

Maar Myrra was niet zo makkelijk te pakken. Ramsh had haar goed opgeleid. Net als in Karandi kon het meisje zich makkelijk weren. En daar was Albert ook. Hij zag heel goed wat er aan de hand was en de goede man week geen moment van Myrra's zijde. Hij ving de ergste klappen op, en zorgde er in het algemeen voor dat Myrra niet overspoeld werd. Myrra was heel blij dat hij er was.

De zon was al aan het dalen, toen een verandering merkbaar werd. Het gevecht begon zich uit te spreiden naar de andere hoeken van het veld en het aantal mensen rondom Myrra werd minder. Het leek alsof de vijand een commando gegeven had. Myrra vermoedde waarom. Tijdens het vechten had ze gezien dat het met hun eigen mensen goed ging, maar met de tegenpartij niet zo. De rebellen hadden steeds de sterkste mensen bij Myrra geplaatst en voor de andere hoeken hadden ze alleen minder sterke mensen genomen. En daar waren ze door Myrra's mensen in de pan gehakt. Nu ging het daar slecht, en dus trok Eran zijn mensen van Myrra af.

Het werd ineens rustig voor Myrra. Ze kon wat uitrusten, en hijgend deed ze dat. Vanuit haar positie zag ze hoe het gevecht verderop verder ging. Ze zag dat haar mensen het prima deden. En toen ging alles ineens heel snel. Eran vaardigde een boodschap uit. Deze werd de open plek overgedragen, en van het ene op het andere moment verlieten alle rebellen de plek. Ze vluchtten weg alsof de duivel hen op de hielen zat. Opeens was er geen gevecht meer. De vijand was weg. Alleen Myrra's mensen waren er nog. Een stilte viel neer. Iedereen was verrast. Verbaasd gingen Myrra's mensen bij elkaar staan.

Myrra zag Vencint weghollen. Hij ging de rebellen achterna om te zien waar ze naar toe gingen. Ze bedacht dat dat erg goed was. Misschien was het inderdaad wel een valstrik. Misschien zouden de rebellen straks plotseling weer terugkomen en hun met een verrassingsaanval overvallen. Vencint moest dat in de gaten houden. En zij moesten waakzaam blijven totdat Vencint weer terug was en had gemeld dat de rebellen voldoende ver waren en een tweede aanval niet zou komen. Het meisje ging vlug naar het midden van de open plek toe.

"Wees waakzaam, jongens!" riep ze tegen haar mensen in het rond. "Het kan een valstrik zijn."

De mensen weken achteruit, en iedereen nam weer een strategische positie in. Zo verstreek een tijd terwijl de mensen wachtten. Maar er gebeurde niets. Het werd erg stil op de open

plek. Alleen de schreeuw van een gewonde klonk toen Hanno een pijlpunt uit zijn lichaam trok. Voor de rest hoorde je niets. Langzaam nam de natuur rondom hen weer bezit van de ruimte. In de verte begon een vogel te zingen. Het kabbelende water van het beekje klonk op. Wat verwonderd luistede Myrra naar deze geluiden. Op de een of andere manier klonk het allemaal heel raar. Na een hele poos kwam Vencint weer terug. Hij stak de open plek over en holde naar Myrra toe.

"Ze zijn weg," deelde hij haar mee.

"Allemaal?" vroeg Myrra verheugd, maar ook wat wantrouwend.

"Allemaal," bevestigde Vencint.

"Geen valstrik?" vroeg Myrra nog.

"Voor zover ik heb kunnen zien, niet," antwoordde Vencint. "De hele groep is gewoon op weg terug naar hun kamp. Het is wat vreemd, maar het is wel zo."

"Laten wij dan ook maar naar ons kamp gaan," besloot Myrra.

"We hebben hier niets meer te zoeken."

Ze hief haar armen en riep over de open plek:

"Het gevecht is afgelopen! We gaan terug naar het kamp."

Door het bos ging iedereen terug. Daar bij het kampvuur merkten de mensen pas hoe hongerig en dorstig ze waren. Grote pannen werden op het vuur gezet en de voorraden werden opengebroken. Iedereen ging zitten en ze aten en dronken en rustten uit. In het begin werd niet veel gepraat. De mensen waren moe. Maar toen kwamen de verhalen. Verhalen over de strijd, en van hun overwinningen. Maar ook verbaasde geluiden over waarom de vijand zo plotseling was vertrokken. Waarom zou hij dit gedaan hebben?

Myrra was niet met de mensen mee naar het kamp gegaan. Samen met Albert en met nog enkele andere van haar groep hielp ze Hanno bij het verzorgen van de laatste gewonden. Enkele mannen maakten een draagbaar en daarop werden de gewonden een voor een naar het kamp teruggebracht.

Toen dat was gedaan, en Hanno zijn laatste spullen ook had ingepakt, dacht Myrra dat ze er waren en wilde zelf ook naar het

kamp terugkeren. Maar Albert legde plotseling zijn hand op het meisje haar schouder.

"Nu moeten we het meest vervelende werk gaan doen, Myrra," zei hij tegen haar. "Doe je mee?"

Myrra vroeg zich af wat hij bedoelde en ze vroeg het hem.

"Het is niet fijn," antwoordde de man. "Maar het moet wel worden gedaan. We moeten de hele open plek langsgaan, onze doden opzoeken, en die begraven."

Een rilling kroop over Myrra's rug. Ja, de doden. Dit was inderdaad een heel vervelend karweitje. Maar Albert had gelijk. Ze konden hun gestorven makers niet lagen liggen. Dat zou niet netjes zijn voor het grote offer dat ze hun hadden gegeven. Ze moesten verzameld worden en begraven.

Er waren niet veel mensen die met dit karwei meehielpen. De meeste mensen gingen terug naar het kamp. Ze zouden daar wel zien wie de dag had overleefd en wie niet meer terug zou komen. Maar Myrra, Albert en nog een paar anderen trokken rond en zochten de omgeving af naar lijken.

Ze vonden ze. Niet alleen van hun eigen groep, maar ook van de rebellen. De rebellen hadden zich niet eens om hun eigen doden bekommerd! De mannen brachten alle doden naar de plek bij de beek en daar telde Myrra ze: het waren er 14. 14 mensen in totaal waren het slachtoffer geworden van deze dag: 6 van hun eigen mensen en 8 van de rebellen.

Met zijn allen groeven ze een groot gat. Een die groot genoeg was voor alle 14 doden. En daarin begroeven ze de mensen. Hun eigen mensen en de rebellen bij elkaar. Onder de doden was geen verschil.

Het was al donker toen Myrra eindelijk in het kamp terugkwam. Daar was het rustig. De meeste mensen waren al in slaap. Ze waren moe van de dag. Ook Myrra was moe. Maar ze kon nog niet gaan liggen. De dag met alles wat daarin gebeurd was en wat ze had gezien, zat haar dwars. Binnen in het meisje vochten tranen, en een heleboel emotie, om eruit te komen. De dag had haar

geraakt. Het was haar eerste veldslag geweest, en ze zou hem nooit meer vergeten. Voor haar ogen doemden de gezichten van de doden weer op. De mensen die deze dag niet hadden overleefd. De mensen die er nu niet meer waren. Zij was niet een van hun geweest. Zij leefde gelukkig nog. Maar ze leefde nog wel dankzij een boel andere mensen die haar vandaag in de strijd hadden geholpen. Een boel mensen die ze dankbaar was. Het voelde allemaal bizar aan. En het meisje kon een snik niet onderdrukken. Albert was in haar buurt toen dat gebeurde. Hij merkte dat Myrra het moeilijk had. Zonder iets te zeggen sloeg hij een arm om haar schouders en dwong haar te gaan zitten. Zelf ging hij naast haar zitten. En toen kwamen de tranen. Tranen van emotie. Tranen die eruit moesten. Myrra kroop tegen Albert aan en hilde om de afgelopen dag.

De volgende dag brak stralend fris en nieuw aan. De wereld in het bos leek een nieuw hoofdstuk te zijn begonnen. Alles van gisteren leek alweer heel ver weg. Het kamp ontwaakte, en begon met zijn dagelijkse rituelen. Ook Myrra ontwaakte, en voelde zich een stuk beter dan gisteravond. Ze sprak met Aralyssia. Sinds het begin van de strijd had ze nog niet met het meisje gesproken.

De prinses was somber. Het was haar gisteren goed gegaan. Maar nu maakte ze zich zorgen om haar vader en moeder. Was de afspraak niet geweest dat die vrij zouden komen als zij de veldslag wonnen?

Maar waar waren ze dan? Waar bleven ze? Waarom waren ze gisteren niet al naar het gevecht meegebracht? De prinses verweet zichzelf dat hun groep geen eisen had gesteld over de aanwezigheid van haar vader en moeder voordat ze met het gevecht waren begonnen. Nu had ze ze nog niet.

"Ik heb het gevoel dat we erin zijn geluisd, Myrra," zei ze tegen het meisje.

Ook Myrra begon dat gevoel steeds meer te krijgen: Arthur die niet zelf bij het gevecht was geweest. De plotselinge terugtocht



van de rebellen. En dan ook de koning en de koningin van wie nog niets te zien was. Het zat haar niet lekker. En dan die spion.....  
Moedeloos schudde ze met haar hoofd.

"Ik weet niet wat ik eraan kan doen," zei ze verdrietig. "Was Petrol maar hier. Hij zou dit alles kunnen verduidelijken."

"Ja," zuchtte de prinses. En toen zei ze verder niets.

"Wat gaan we nu doen?" vroeg ze na een poosje. "We moeten verder."

Ja, ze moesten verder. Maar Myrra wist het niet. Die spion.... Het meisje had het gevoel dat ze gevangen zat in een heel groot plan van de vijand. Dat elke stap die ze zette al van te voren door Arthur en zijn mensen was uitgedacht, en precies binnen hun plaatje paste. Het was een eng gevoel. Wat moesten ze doen? Wat konden ze doen?

"Hebben we een idee wie de spion kan zijn?" vroeg ze nogmaals aan Aralyssia.

Maar de prinses schudde met haar hoofd.

"Geen enkel idee," antwoordde ze. "We vragen ons dat al zo vaak af!"

"We komen niet verder," zei Myrra.

"Nee," antwoordde de prinses.

De twee meisjes zaten beide een beetje moedeloos naast elkaar onder een boom. Ze wisten het echt niet!

De mensen in het kamp hadden al snel door dat er iets niet klopte. En ze begonnen te vragen.

"Wat gaan we doen?"

"De koning en koningin zijn niet gebracht, hè? Wat nu?"

"We blijven hier toch niet hele dagen zitten, hè?"

"Wat is het nut dat we hier nog zijn? Waarom gaan we niet reizen?"

Aralyssia en Myrra vonden de mensen heel vervelend. Maar ze begrepen de vragen wel. De mensen waren gekomen met een doel, en nu niet aan dat doel werd gewerkt, begonnen ze zich te vervelen.

Een reden om nog niet te vertrekken hadden de twee meisjes wel: zolang de gewonden van het gevecht niet genoeg hersteld waren, kon de groep nog niet op pad. Dus gaven ze dat als antwoord. Maar iedereen wist, en zichzelf ook, dat er meer aan de hand was. Nog steeds hadden de twee meisjes geen idee wat ze moesten doen, of wat het beste was. Meermalen zuchtte Myrra wel eens om Petrol. Oh, als hij maar weer eens kwam!

Petrol kwam niet, maar wie wel kwam -heel onverwacht- was Myrra's broer. En wel met een heel luguber plan. Myrra ontmoette de jongen toen ze op een middag in haar eentje buiten het kamp bessen was gaan zoeken. Midden in het bos stond hij plotseling voor haar: Rogier. Een slungelachtige jongen van bijna volwassen leeftijd, met sluwe ogen en een slordige haardos. Opgewekt grijnsde hij Myrra toe.

"Hallo zusje," zei hij op een toon alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat ze elkaar hier troffen.

"Rogier!" zei Myrra verschrikt. Ze was van zijn verschijning geschrokken. Ze had haar broer hier nooit verwacht.

"Ja inderdaad, je hoogsteigen broer," antwoordde de jongen. "Daar treffen we elkaar weer."

Myrra kneep haar ogen samen.

"Dat is vast geen toeval," zei ze.

"Dat klopt," antwoordde de jongen luchtig. "Onze leider wil je dood hebben, en ik ben gekomen om dat uit te voeren. Als je eigen broer heb ik daar wel het eerste recht op, zou ik zo denken."

Een rilling kroop over Myrra's rug. Meende Rogier werkelijk wat hij zei? Wilde hij werkelijk zijn eigen zusje doden? Maar hij was er wel raar genoeg voor.

"Je bent gek," zei ze vol verachting tegen hem. "Hoepel op."

Daar was weer die grijns.

"Ik dacht het niet, zusje," antwoordde hij. "Ik heb hier altijd al naar verlangd, en ik ben erg blij het nu eindelijk te kunnen uitvoeren."

"Ja, je hebt me altijd gehaat," zei Myrra verachtelijk. "Dat is niets nieuws voor me. Ik zei al dat je gek was. Niemand vermoordt zijn eigen familie. Ik wil dat je ver weg van me blijft. Hoepel op of ik roep mijn mensen."

"Mijn mensen," herhaalde de jongen spottend. "Meisje, je bent te ver van je kamp. Jouw mensen zullen je niet horen."

Myrra hield verschrikt haar adem in. Dat was waar. Er was niemand in de buurt. Ze was hier echt alleen. Alleen met haar broer.

"Wat wil je van me?" vroeg ze.

"Jouw dood," antwoordde de broer laconiek. "Dat weet je toch?" Hij zei het zo luchtig. Het leek alsof hij over een muntstukje sprak dat Myrra hem moest geven. Niet over haar dood. De dood van zijn eigen zusje. Maar het was hem ernst. De jongen droeg een zwaard dat hij nu tevoorschijn haalde.

"In het gevecht heb je me kunnen ontsnappen," zei hij tegen haar, "maar dit keer ontsnap je me niet."

Myrra probeerde kalm te blijven.

"In het gevecht, pfff, je was er niet eens," antwoordde ze terwijl ze op haar hoede was.

Dat was waar, het meisje had haar broer die dag niet gezien. Het leek erop alsof hij niet aan het gevecht had deelgenomen.

Rogier haalde zijn schouders op.

"Tja, orders van de baas," antwoordde hij. "Ik hoorde dat ze je niet hebben kunnen doden, maar ik kan het wel. Trek je zwaard, zusje. Laten we er nu voor eens en altijd een einde aan maken."

"Waarom?" vroeg Myrra terwijl ze haar zwaard tevoorschijn haalde en het voor haar lichaam hief.

Rogier zuchtte en schudde toen met zijn hoofd.

"Wat is er toch veel dat je niet weet," antwoordde hij.

En toen stortte hij zich met zijn zwaard op zijn zusje.

Dit was wel het meest merkwaardige gevecht dat Myrra ooit had gehad: te vechten met haar eigen broer. Ze vroeg zich af wat de jongen bezielde dat hij zijn eigen zusje zo graag dood wilde hebben. Maar toen herinnerde ze zich dat ze zich altijd al over

hem verbaasd had. Zo lang ze zich kon herinneren was haar broer al een vreemde snuiter geweest. En hun moeder eigenlijk niet anders. Ze had zich eigenlijk nooit met een van twee verwant gevoeld. En nu wilde haar broer haar doden. Wat had hij tegen haar? Of was hij binnen de rebellen zo opgeklommen dat hij Arthurs bevelen blind opvolgde?

Rogier was echt een jongen van de straat: hij vocht blind, met veel kracht, maar erg slordig en zonder tactiek. Myrra daarentegen was goed opgeleid. En ofschoon ze een flink aantal jaren jonger was, was ze haar broer toch de baas. Rogier merkte dat en het irriteerde hem. Dat had hij niet verwacht!

"Rotkind!" schold hij toen Myrra weer eens een van zijn slagen met succes had afgeslagen. "Ik krijg je echt wel."

En zo ging het door.

Hoe verder het gevecht vorderde, hoe bozer Rogier werd, en hoe meer hij zichzelf in zijn boosheid verloor. Hij schold Myrra voor van alles uit. Rotkind, feeks, klein loeder, verrader. En hij voegde eraan toe:

"Je bent altijd al een vervelend kind geweest."

Myrra haatte haar broer al jaren, maar nu besepte ze nog eens opnieuw waarom ze dat deed. Rogier was een verliezer. Een echter verliezer die in zijn leven niets anders kon dan boos zijn en wraak nemen. Ze ving zijn slagen op en pareerde ze. En dat deed ze goed. Rogier, die zonder techniek en alleen op zijn kracht vocht, kreeg haar niet eronder. Door zijn manier van vechten werd de jongen langzaam moe, en hij kreeg het steeds zwaarder. Zijn gevecht werd steeds roekelozer, en zijn pogingen Myrra te raken werden steeds wanhopiger. Het meisje besepte op een ogenblik dat ze er een einde aan moest maken. Gekken hadden soms nog geluk. Een laatste vermoede slag kon toch nog zijn doel bereiken. Ze ging daarom over tot de aanval. Daarbij gebruikte ze een doordacht plan dat Ramsh haar persoonlijk had geleerd. En dat plan werkte nu ook weer. Met drie, vier, vijf slagen had ze het zwaard van de jongen weggeslagen. Rogier was verward en hij wankelde. Dit gebruikte Myrra om hem een grote trap en een duw

tegelijk te geven. Ook een van de technieken die ze van de roverhoofdman had geleerd. De jongen viel om en kwam op de grond terecht. Vlug ging Myrra boven op hem staan en zette de punt van haar zwaard op zijn borst. Nu kon hij geen kant meer op. Hij was verslagen. Hijgend keek ze haar broer in de ogen.

De jongen onder haar zwaard kronkelde om los te komen. Maar bij elke beweging voelde hij de punt van het wapen in zijn borst steken. Hij wist dat hij verslagen was en hij was boos.

"Sla dan toe," zei hij grommend tegen Myrra boven hem. "Steek dan. Maak me maar dood."

"Je was gekomen om mij te doden," antwoordde Myrra.

Rogier gromde opnieuw.

"Als ik het niet doe, dan doen anderen het wel," zei hij. "Het is slechts een kwestie van tijd."

"Jullie rebellen zijn verslagen," zei Myrra. "We hebben jullie verslagen in het gevecht."

"Oh dat?" zei Rogier luchtig. Hij spuwde en begon toen te lachen.

"Hebben jullie de koning en koningin al? Domme meid. Denk je nu echt dat we van plan waren jullie zo te laten winnen? Och kom. Die veldslag was alleen om jullie een beetje uit te putten en te ontmoedigen. En zo te zien is dat wel gelukt, niet? Jij en die prinses van jou weten niet wat jullie nu moet doen, hebben we gehoord."

"De spion," zei Myrra direct. Ze begreep dat Rogier deze informatie alleen van de spion kon hebben. "Wie is de spion?" En het meisje drukte haar zwaard wat extra op zijn borst. Rogier voelde de pijn. Maar hij was niet van plan daarnaar te luisteren.

"Ja goed, ga maar dreigen," zei hij spottend tegen Myrra. "Het zal je niet helpen, kind, want ik weet niet wie de spion is. Arthur houdt dat heel goed voor zichzelf. Maar door hem weten we wel fijn hoe jullie er voor staan. En ik moet zeggen: het was een goed idee om zo'n veldslag te houden, ook al hebben jullie gewonnen. In het eind hebben toch wij lekker gewonnen."

"Ach, vlieg op!" zei Myrra kwaad.

Ineens werd haar alles duidelijk, alles wat de afgelopen dagen door haar hoofd had gesluimerd. Toen was het een mistig kluwen geweest, omgeven door raadsels. Maar nu trok de mist op, en zag ze duidelijk wat er was gebeurd. Ja, de veldslag was een valstrik geweest. Ver weg van zijn eigen kamp had Arthur haar groep willen verslaan. En eigenlijk haar in het bijzonder. Nooit was hij van plan geweest de koning en koningin bij dit gevecht vrij te geven. Met een list had hij haar tot wat een eerlijk gevecht moest lijken weten over te halen. Hij had er zwaar op gerekend dat hij dit gevecht wel zou winnen, en dat hij Myrra kon doden. Nooit had hij verwacht dat haar groep sterker zou zijn. En de verrassing was dan ook groot geweest toen haar groep aan de winnende hand bleek. Vandaar dat de rebellen zo onverwacht waren weggevlucht. Zo veel waard was dit gevecht hun ook niet geweest.

Die avond na het gevecht moet Arthur de persoon zijn geweest die verward was. Maar in de dagen daarna draaide zijn kansen. Nooit had hij kunnen vermoeden dat het kamp van Myrra zo in verwarring zou raken. Dit kwam hem heel goed uit!

Myrra zag dit nu en wist meteen wat ze doen moest. Ze moest doorgaan met hun oorspronkelijke plan: optrekken naar de rebellen! Niet meer wachten, niet meer verwarrend zijn. Hun oude doel oppakken en optrekken!

De jongen onder haar zwaard werd ongeduldig.

"Waar wacht je nog op?" vroeg hij aan haar. "Je hebt me overwonnen. Steek me dood."

Maar Myrra had geen zin haar broer te doden. Snel trok ze haar zwaard terug en toen flitste het heen en weer. Twee verwondingen, aan beide benen. De jongen kon voorlopig niet lopen. Daarna draaide het meisje zich om en rende terug naar haar kamp.

Moe en gehavend kwam Myrra in het kamp aan, waar ze verslag deed van haar gebeurtenissen. Direct trokken een paar mannen erop uit om de gewonde Rogier op te halen.

"Behandel hem goed!" riep Myrra ze nog na. Hij is onze gevangene.

Toen nam ze de prinses ter zijde.

"We moeten praten. Ik wil verder naar het kamp van de rebellen."

## Hoofdstuk 25: Weer op weg, een nieuwe aanval, en eindelijk Petrol!

Het meisje legde de prinses uit wat ze had ontdekt. Aralyssia schrok toen ze hoorde dat de rebellen haar vader en moeder nooit hadden willen brengen en ze werd wat verdrietig.

"Ik krijg mijn ouders nooit terug," zei ze treurig tegen Myrra.

Myrra sloeg een arm om de prinses heen.

"Ja, echt wel," zei ze tegen haar, "Het gaat ons lukken, Aralyssia. Echt. Maar daarom moeten we nu verder gaan. Nu de rebellen jouw ouders niet hebben gebracht, gaan we ze zelf halen. Ik ga kijken hoe het met de gewonden is. Als ze in orde zijn, breken we morgenochtend op."

Het was vreemd om na zo'n lange tijd weer verder te reizen.

Vencint was op dat moment juist weg op een van zijn reizen naar de dorpen in de omtrek, en wist dus van niets. Myrra dacht aan hem en troostte zichzelf dat hij hun wel weer zou vinden. De jongen was erg handig.

Het inpakken van de spullen duurde dit keer langer dan anders. Nu de groep zo lang hier was geweest, waren er gewoon veel meer spullen in te pakken. Myra werd erg ongeduldig terwijl de mensen rondom haar druk bezig waren. Maar ze wist dat ze er niets aan kon veranderen.

Onder een boom zat Aralyssia de route uit te denken. Met haar vinger tekende de prinses de omgeving in het zand en bedacht hoe ze het beste konden reizen.

"Myrra, kom eens!" riep ze op een gegeven moment naar het meisje.

Myrra liep naar de prinses toe. Aralyssia liet haar zien welke route ze wilde nemen.

Ze had ook nog aan iets anders zitten denken.

"We weten dat de rebellen erop uit zijn om ons uit de weg te ruimen," vertelde ze aan Myrra. "Ik denk daarom niet dat we nog



op een eerlijk gevecht moeten rekenen. Ik ben erg bang dat de rebellen ons de volgende keer stiekum zullen aanvallen. Onverwacht, als we er niet op bedacht zijn. We moeten dus op onze hoede zijn."

Dat was inderdaad waar!

"Ja, je hebt gelijk," zei Myrra geschrokken. "Inderdaad, Aralyssia. Daar moeten we rekening mee houden. Hoe zullen we dat doen?" Maar Aralyssia had er al over nagedacht.

"We hebben verkenners nodig," vertelde ze het straatmeisje.

"Mensen die voor ons de weg gaan verkennen. Daarom heb ik de plattegrond hier getekend. We moeten de verkenners vertellen hoe we gaan reizen, zodat zij voor ons uit kunnen reizen."

Maar dat vond Myrra toch wel wat gevaarlijk.

"De spion!" wierp ze hier tegenin. "Stel dat een van die verkenners de spion is. De rebellen weten dan precies hoe we gaan reizen!"

"Dat weten de rebellen toch wel," antwoordde Aralyssia. "En dat weet je best. Ook zonder hun spion weten ze precies waar in het bos we zijn. En ze weten ook waar we naartoe gaan. Naar hun hoofdkwartier, nietwaar? De rest kunnen ze dan wel afleiden. Ze kennen het gebied. Dus zo geheim hoeft onze route niet te zijn."

Myrra zag in dat de prinses gelijk had en knikte.

"Ik dacht eraan om Salia, Gideon, Herbert, en Marc vooruit te sturen," ging Aralyssia verder. "Deze vier mensen zijn erg goed, en ik denk dat we ze wel kunnen vertrouwen. Zij moeten voor ons uit reizen, het gebied dat voor ons ligt verkennen, en ons waarschuwen als ze iets vreemds zien. Zodat we gewaarschuwd zijn als de vijand in een hinderlaag voor ons ligt."

Maar toch zag Myrra nog haken en ogen aan het plan.

"Ik weet het niet," zei het meisje twijfelend. "Wat als zij zelf in een hinderlaag komen? En wat als ze dan gedwongen worden ons valse informatie te geven?"

Dat was waar.

"Hmm," antwoordde Aralyssia. "Je hebt gelijk. We moeten een code afspreken."

"Als een van hen de spion is, komt de vijand daar achter," zei Myrra meteen.

Aralyssia haalde haar schouders op.

"Ja, die kans lopen we altijd," zei de prinses een beetje treurig.

"Omdat we de spion nog steeds niet ontmaskerd hebben. Maar we moeten verder. En het zijn maar vier mensen. Ik denk dat we geen andere keuze hebben dan de gok te nemen. We kunnen niet iedereen wantrouwen."

"Wisten we maar wie de spion was," zuchtte Myrra nog eens opnieuw.

"Ja, antwoordde Aralyssia. "Maar, is het plan goedgekeurd?"

Hier verbaasde Myrra zich over. Aralyssia, de prinses, die haar, het straatmeisje, om goedkeuring vroeg? Ze had altijd gedacht dat de prinses en zij partners waren, en gelijkwaardig in deze strijd. Maar in deze dagen begon dat langzaam te veranderen. De mensen van de groep zagen haar als leider. Zij alleen, en niet Aralyssia. En Aralyssia begon zich daar ook steeds meer naar te gedragen.

Maar tijd om hierop in te gaan, had Myrra niet.

"Het is goed," antwoordde ze de prinses. "Doe het maar. Je hebt gelijk dat we niet iedereen kunnen wantrouwen. Ergens moeten we risico nemen."

En toen riep iemand anders haar alweer, en moest ze vlug daar naar toe.

Na een heleboel voorbereidingen was de groep dan eindelijk klaar. En als een lange sliert trokken ze door het bos. Ze volgden het spoor dat Aralyssia had uitgetekend en gingen naar het noordoosten. Volgens plan liepen Salia, Gideon, Herbert en Marc een stuk voor iedereen uit. De vier verkenden de omgeving en deden verslag over wat ze tegen kwamen. Hierop stelde Aralyssia af en toe haar koers bij. Myrra bemoeide zich daar niet mee. Zij hield zich bezig met de groep. En dat was nodig ook, want daar was iets veranderd. De mensen hadden hun eerste gevecht gehad. Ze hadden de rebellen verslagen. En daar waren ze allemaal erg trots op. Maar nu lag het gevecht al weer een paar dagen achter

hun, en de trotsheid was omgeslagen in een soort bravoure. Verbeelding en herinnering waren in elkaar vervaagd. De overwinning van een paar dagen geleden leek nu erg groot, en het gevecht leek makkelijker te zijn geweest dan dat het in werkelijkheid was geweest. En de mensen begonnen te denken dat ze onoverwinnelijk waren. Ze vonden dat ze de rebellen met gemak verslagen hadden, en dat ze ze de baas waren.

Myrra merkte tot haar schrik dat de mensen minder hard trainden. Ze trainden nog wel iedere ochtend, maar daarbij spanden ze zich niet meer zo veel in als vroeger. Ze dachten dat het zo ook wel voldoende was, en dat ze de rebellen zo ook wel konden verslaan. En dat was natuurlijk niet zo. Het meisje had al haar energie nodig om de mensen aan te sporen goed te blijven trainen. En ze maakte zich grote zorgen.

Ze herinnerde de mensen eraan dat het gevecht niet makkelijk was geweest en dat ook aan hun kant mensen gewond waren geraakt en zelfs waren doodgegaan. Maar het was moeilijk de groep daarvan te overtuigen. De mensen hadden het idee dat de rebellen niet zo sterk waren, en dat idee kon Myrra niet uit hun hoofden praten. Alleen ervaring zou dit nog kunnen rechtekken: de ervaring van een volgend gevecht met de rebellen. Een gevecht dat vast nog wel zou komen. Maar zouden ze dan nog wel sterk genoeg zijn? Zouden de rebellen hun dan niet meteen overmeesteren? Myrra wist het niet, en ze was wat bang voor dat gevecht.

Rogier ging met de groep mee. De jongen kon niet lopen, maar zoals voor iedere gewonde die dat niet kon, was ook voor hem een draagbaar gemaakt. En de mensen uit de groep droegen hem daarop door het bos. De jongen was verder goed gezond en bij kennis. En hij onthield zich er dan ook niet van om vanaf zijn draagbaar op alles en iedereen commentaar te geven. Alles wat de mensen rondom hem deden, kraakte hij af, en hij schold iedereen de huid vol. Daardoor was hij niet geliefd. Als 's ochtends vrijwilligers voor de draagbaren werd gezocht, was hij altijd de laatste voor wie nog mensen gevonden moesten worden. En als ze 's avonds het kamp opsloegen, werd hij vaak ver weg van iedereen

gezet. Meestal bleef hij daar dan ook de hele nacht, want hij werd vergeten, of de mensen dachten expres niet meer aan hem. Ook kwam het regelmatig voor dat hij niet te eten kreeg, omdat ze hem over het hoofd hadden gezien. Myrra liet dat maar zo. Ze vond dat het Rogiers eigen schuld was. Als hij wat aardiger deed, zouden de mensen hem vast hebben willen helpen. Ook al was hij 'Een van de rebellen'. Dat wist ze.

Albert was deze dagen stil. Na die avond van het gevecht dat Myrra bij hem had uitgehuild, had het meisje hem niet meer benaderd. Hij begreep dat Myrra hem niet om haar heen wilde, ook al begreep hij nog steeds niet waarom. En hij was verdrietig. De man had stilletjes gehoopt dat zijn heldhaftig optreden tijdens het gevecht, waarbij hij het meisje meerdermalen uit een moeilijke positie had bevrijd, ervoor zou hebben gezorgd dat Myrra hem weer vertrouwde. Maar dat leek niet te zijn gebeurd. Myrra leek zijn verdiensten zelfs al helemaal vergeten te zijn, en dat maakte de man verdrietig. Albert was iemand die graag erkenning wilde. Hij was heldhaftig en trouw, maar wel had hij de acceptatie en bewondering van iemand nodig. Nu kreeg hij deze niet. En hij vroeg zich dan ook regelmatig af of hij nog wel verder moest trekken of dat hij niet beter terug naar Karandi kon gaan. Hier liep hij het gevaar in een gevecht te worden gedood. Thuis in Karandi zou hij zijn rustige leventje weer kunnen oppakken, en er zou geen vuiltje aan de lucht zijn. Maar hoezeer het vooruitzicht van een rustig leven hem ook lokte, toch bleef hij bij de groep. Hij voelde te veel warmte voor Myrra om haar aan haar lot over te laten.

Van Alberts gevoelens wist Myrra niets af, en ze merkte niet hoe stil de man was. Het meisje was zo druk met alle problemen die zich nu eenmaal altijd in een groep voordoen, dat ze geen gelegenheid had zich over Albert te verbazen.

Ook de prinses was stiller dan normaal. Ze moest vaak aan haar vader en moeder denken, de koning en de koningin, en dan vroeg ze zich af hoe het met ze zou zijn. Werden ze door de rebellen goed behandeld? Soms was ze bang voor het effect dat de komst

van hun leger op ze zou hebben. En dan vlogen de koude rillingen door haar lichaam. Zaten ze nog wel in het rebellenkamp daar bij de zee? Soms vreesde ze van niet. Misschien waren ze al lang verscheept. De rebellen wisten immers dat hun leger eraan kwam. En ze wisten ook wat het doel van dit leger was. En ook zat die spion nog steeds bij hun in de groep, een spion die de rebellen precies vertelde waar ze waren en wat ze gingen doen.

Hoe langer de prinses over al deze zaken nadacht, hoe zekerder ze ervan was dat haar vader en moeder niet meer in het rebellenkamp zaten. De rebellen zouden ze vast al naar een veiliger plek gebracht hebben. Zeker na die mislukte veldslag. Ze wisten nu dat Myrra's leger sterk was, en dat het de rebellen zou kunnen verslaan. Ze zouden vast hun voorbereidingen getroffen hebben. Maar waar konden de koning en koningin naar toe zijn gebracht? Waar zouden ze zijn? En hoe kon zij ze nu nog vinden? Zou ze haar ouders ooit nog wel kunnen vinden? Zou ze ze ooit wel kunnen bevrijden? De prinses twijfelde sterk hieraan en zag het allemaal somber in.

En toen kwam het onverwachte gevecht dat Aralyssia had voorspeld. De hinderlaag.

Het gebeurde toen ze op een middag door een nauwe kloof trokken. Links en rechts van de kloof stegen de rotswanden stijl omhoog. De mensen hadden al een paar maal angstig omhoog gekeken. Ze vonden het vreemd dat ze hier doorheen trokken. De kloof was zo nauw en zo hoog! Als bovenop de vijand stond en hun belaagde, konden ze nergens heen.

En toen gebeurde inderdaad waarvoor ze bang waren geweest. Een wolk van pijlen schoot plotseling omlaag. Ze leken vanuit het niets te komen, maar toen de mensen omhoog keken, zagen ze bovenop de rotsen de rebellen staan. Zowel links als rechts! Grote boogschutters die hun bogen alweer klaarmaakten voor een nieuwe aanval van pijlen. De mensen beneden in de kloof begonnen te gillen en te rennen. Ze renden vooruit, op zoek naar een plek om te schuilen. Plotseling was de kloof vol herrie en

gedrang. Mensen gilden, en daar tussendoor kermde de gewonden die door de eerste pijlenregen waren geraakt. "Hier! Hier!" werd ineens geroepen. Iemand had een plek gevonden waar rotsblokken wat overhielden en voor beschutting zorgden. Groot was de plek niet, maar ze konden er allemaal onder. Alle mensen renden naar de plek. Erachteraan hinkten en strompelden de gewonden. Met de pijlen nog in hun lichamen. Daar kwam de tweede pijlenregen. Ze troffen weer doel. Een kreet klonk op, en daar viel een man. Hij was al gewond geweest en had de overhangende rotsblokken net te laat bereikt. Daar verderop viel ook een man. Myrra zag het gebeuren en durfde niet te denken aan de gewonden die nog terug in de kloof lagen. Arme mensen die niet meer konden lopen en die nu aan de rebellen overgeleverd waren.

Nog een derde regen van pijlen kwam, maar toen stond iedereen al veilig onder de overhangende rotsen en alle pijlen misten. Nu had het geen zin meer te schieten. Dat zag de vijand ook en de pijlenregen hield op.

Toen werd het heel stil in de kloof. De mensen onder de overhangende rotsblokken hielden hun adem in. Van verderop in de kloof klonk een kreet. Dat was van een van de gewonden die daar lagen. Gelukkig, ze waren niet allemaal dood.

Myrra en de prinses waren bang. Ze zaten in het nauw! Hier stonden ze, onder de overhangende rotsblokken. En ze konden geen kant op. De vijand wist waar ze waren. Hij kon zo de kloof doortrekken en ze pakken. Maar dat mocht niet gebeuren! Myrra hervond haar moed.

"We moeten een verdedigingslinie vormen," zei ze tegen de mensen. "We geven ons niet over. De boogschutters gaan vooraan. Zodra iemand de kloof door komt, schieten we met scherp. Hebben jullie allemaal nog voldoende pijlen? Daarachter komt de rest, met getrokken zwaard. We moeten klaar staan voor het gevecht."

Het gebeurde zoals Myrra had gezegd, en de groep maakte zich klaar om zich te verdedigen. De gewonden op de draagbaren

werden achteraan gelegd, en daarvoor stelde iedereen zich op. Met getrokken zwaard, en gespannen boog. Klaar voor het gevecht.

Weer klonk een kreet vanuit de kloof.

"Dat is Hans, ik zie hem liggen," fluisterde iemand tegen Myrra.

"Wat doen we met hem? Het gaat me door merg en been."

"Mij ook," antwoordde Myrra. "Maar ik weet niet of die boogschutters daar nog zijn."

De man tuurde omhoog.

"Ik zie niets," zei hij. "Maar misschien hebben ze zich alleen maar verstopt."

"Durf je het aan Hans te gaan halen?" vroeg Myrra.

Weer schreeuwde Hans van de pijn.

Dat overwon de angst van de man.

"Ik wil het proberen," zei hij dapper tegen Myrra. "Ik neem een van de draagbaren en houd dat boven mijn hoofd. Dat zal me beschermen."

De man voegde de daad bij het woord, en nam een van de draagbaren van de gewonden. Die tilde hij op, en zo met de draagbaar als bescherming tegen de pijlenregen ging hij de kloof in.

Er gebeurde niets, alles bleef stil. Myrra vroeg zich af waar de rebellen nu waren. Waren ze er nog wel?

Na een poosje was de man weer terug met Hans.

"Er liggen daar nog meer gewonden," vertelde hij, "Ik ga ze halen. Hanno kan aan de slag."

Nu de andere mensen hadden gezien dat Hans veilig opgehaald was, waren ze zelf ook minder bang en ze hielpen mee met het ophalen van de overige gewonden. Spoedig was iedereen die nog leefde onder de rotsblokken. Hanno ging aan het werk. De mensen maakten zo goed en zo kwaad als het ging plaats voor hem. Ze stonden dicht op elkaar, want het was krap onder de rotsblokken. Nog steeds was iedereen op zijn hoede, en nog steeds speurden de boogschutters de gang van de kloof af. In afwachting van de komst van de rebellen. Maar er gebeurde niets.

Myrra vroeg zich af wat met de vier verkenners was gebeurd. Waarom was de groep niet door ze gewaarschuwd? Ze vreesde het ergste voor ze. Vast zouden ze door de rebellen zijn gevonden en gepakt zijn. Die ellendige spion ook! Het meisje hoopte vurig dat ze er nu snel achter zouden komen wie van hun groep het was. De dag ging voorbij, en het werd langzaam donker. "Vannacht is er geen maan," zei Aralyssia. "We kunnen dan misschien door de kloof trekken."

Dat was een goed idee! Natuurlijk moesten ze ooit verder. Hier konden ze niet altijd blijven. En nu vannacht geen maan was, zou dat de beste kans zijn. Dat zouden ze doen.

De mensen wachtten daarom tot de nacht gevallen was. Toen het zo ver was, was het in de kloof zo donker dat je geen hand voor ogen kon zien. Prima! Zo zou de vijand hun niet vanaf de rotsblokken kunnen beschieten.

Iedereen maakte zich klaar voor de tocht. De draagbaren moesten worden gedeeld, want er waren nu meer gewonden. Alleen Rogier had nog de luxe van een eigen draagbaar. Natuurlijk: niemand die naast hem wilde liggen.

Het duurde even voordat iedereen gereed was. Er werden stukken touw uitgedeeld. Daarmee werd iedereen aan elkaar gebonden, zodat niemand van de groep zou afdwalen. En toen gingen ze op pad.

In het donker worstelden de mensen zich naar de uitgang van de kloof. Daar buiten de kloof was het lichter. Vanuit het donker was de uitgang zo goed te zien. Direct na de kloof begon het bos weer. Als ze dat zouden kunnen bereiken, zouden ze veilig zijn. Want dan hadden ze weer de ruimte. Maar Myrra vreesde dat de rebellen dat niet zomaar zouden toestaan. Vast zouden die hun aan het eind van de kloof opwachten. Om hun af te slachten, of om hun weer terug te dringen. Maar als ze de koning en de koningin wilden bevrijden, zouden ze de kloof uit moeten komen. Verder zien te komen. Verder door het bos. Dus een gevecht was onvermijdelijk. En deze nacht zonder maan was daar de beste nacht voor.



En inderdaad, dicht bij het uiteinde van de kloof stonden de rebellen Myrra's groep op te wachten. Er was nu geen andere keus. Ze moesten vechten, en de rebellen verslaan om verder te kunnen reizen.

Dit keer was er geen handen schudden. En geen tellen tot tien. Het gevecht begon meteen. Met een regen van pijlen, die door Myrra's groep werd beantwoord.

En weer werden de geluiden van de natuur overstemd door gestamp, gevloek, het tinken van staal op staal, het suizen van de pijlen, geschreeuw, gekerm, en alles wat bij een gevecht hoorde. Het nachtelijk bos schrok op, en trok zich terug zodat de groep vechtende mensen daar bij de uitgang van de kloof de enige in de wereld leek te zijn.

Tot haar grote opluchting zag Myrra dat het groepje vijandige rebellen maar klein was. Als ze flink hun best deden konden ze ze wel verslaan. Tenminste, als haar mensen maar echt vochten, en niet dachten dat het allemaal vanzelf kwam zoals ze de afgelopen dagen hadden gedacht.

Maar de mensen vochten gelukkig. En ze vochten goed. En de groep van Myrra versloeg de rebellen. Net als de vorige keer eindigde het gevecht weer erg plotseling: een bevel, en daar gingen alle rebellen er vandoor. Van het een op het andere moment was er geen vijand meer en was het gevecht afgelopen. Myrra's mensen waren opgelucht en begonnen te juichen. Ze hadden weer gewonnen! En het einde van de kloof lag voor hun open. Ze konden verder!

Vlug trokken ze de kloof uit en het bos in. In de schaduw van de bomen zochten ze beschutting. De nacht was inmiddels alweer bijna voorbij. Ze zouden niet lang kunnen slapen. Maar daar bekommerde niemand zich om. Iedereen was erg blij en opgelucht. Ook deze tweede aanval van de rebellen hadden ze afgeslagen. De enige die niet blij was, was Rogier. Vanaf zijn draagbaar vloekte de jongen in de lucht: hij had gehoopt eindelijk bevrijd te worden. Maar helaas voor hem, dat was niet gebeurd. De mensen om hem heen lachten de jongen uit, en zetten zijn

draagbaar nog een stukje verder van het vuur. Rogier zou een koude nacht krijgen.

Maar ook nu waren weer gewonden, en ook waren weer doden gevallen. De groep zag zich gedwongen een paar dagen op deze plek te blijven.

Dit tot grote ongerustheid van Aralyssia. Het gevecht had de prinses er niet geruster op gemaakt. Het meisje maakte zich grote zorgen over haar vader en moeder. Nu wisten de rebellen echt dat ze niet met zomaar een groep van doen hadden. Nu wisten ze dat Myrra's groep niet tegen te houden was. Hun leger was een serieuze tegenstander en de rebellen moesten zo langzamerhand wel weten dat ze voor hun op moesten passen. Wat betekende dit voor haar vader en moeder? Wat zouden de rebellen gaan doen? De prinses was erg bang dat ze met de koning en koningin zouden vluchten. En nu, nu zij verplicht waren vanwege de gewonden op deze plek te blijven, hadden ze alle tijd om dat te doen. En wat als dat gebeurde?

Maar daar kwam het verlossende woord. Petrol dook op. Eindelijk. En de man bracht goed nieuws. Ook dat was eindelijk. Alles veranderde ineens voor het leger van Myrra. De twee meisjes ontmoetten de man toen ze op een middag met zijn tweeën ver buiten hun kamp waren. Plotseling stond hij voor hun, en de meisjes schrokken eerst. Maar toen herkenden ze hem en ze waren allebei dolblij hem te zien.

"Petrol, eindelijk!" riep Myrra tegen de man, en ze vloog hem om de hals. "Ik ben zo blij dat je er weer bent. We hebben zo naar je uitgekeken!"

"Sst," waarschuwde Petrol meteen. "Niet zo luid. Ze mogen ons niet horen. Kom, ga onder die struik zitten. Dan vertel ik jullie wat ik weet."

De twee meisjes en Petrol kropen onder de struik, en toen kon de prinses zich niet langer inhouden.

"Petrol, hoe gaat het met mijn vader en moeder?" vroeg ze angstig aan de man terwijl hij nog nauwelijks zat. "Zijn ze er nog? Zijn ze nog in het kamp?"

Het meisje was zo gespannen dat ze een beetje beefde. Ze was ook erg bang voor het antwoord.

"Ze zijn niet meer in het kamp," antwoordde Petrol en Aralyssia's hart miste een slag.

"Hoe bedoel je?" vroeg ze stamelend. Ze kon nauwelijks uit haar woorden komen. Al het bloed trok uit haar hoofd weg.

Petrol legde troostend zijn hand op de knie van de prinses. "Maak je geen zorgen," zei hij geruststellend tegen het meisje, "ze maken het goed. En ik weet waar ze zijn. Ik zal het je vertellen. Ze zitten niet ver weg. Ze zijn ondergebracht op een plek ergens ten noordwesten van het kamp. Je weet dat het daar erg rotsachtig is, en er zijn grotten die niet makkelijk te vinden zijn. In een van die grotten zijn de koning en koningin verborgen.

Aralyssia was opgelucht dat haar vader en moeder nog op het eiland waren.

"Kunnen we ze bevrijden?" vroeg ze aan Petrol.

"Ja," antwoordde de man, "en juist daarom ben ik nu naar jullie toe gekomen. Nu is het de tijd om het te doen. Jullie moeten het nu doen. Er is maar een klein groepje dat de koning en koningin bewaakt. Als jullie met ongeveer tien man komen, en in de nacht aanvallen, kunnen jullie ze verslaan. Doe dat nu. Nu is het het moment."

Aralyssia keek Myrra aan. Haar ogen schitterden.

"Laten we het doen," zei ze tegen Myrra. "Ja, laten we het doen. Alsjeblieft, Myrra, zeg ja."

"Natuurlijk zeg ik ja," antwoordde Myrra meteen. "Als Petrol zegt dat nu het beste moment is, dan heeft hij vast gelijk. We gaan er met een groepje van tien heen."

"Goed zo," zei Petrol tevreden. "Kijk, ik zal jullie tekenen waar het kamp ligt."

De man schoof wat opzij en in het zand onder de struiken tekende hij de omgeving.

De meisjes hadden snel door waar ze de grotten waarin de koning en koningin zaten, konden vinden. In feite kenden ze de omgeving nog van hun eerste reis naar deze kant van het eiland. Petrol wees ze waar de ingang lag, en vertelde hoe de wacht geregeld was.

"Je kunt het beste 's nachts aanvallen," zei hij. "'s nachts zit maar een man op wacht. De rest slaapt in de grot. Ze denken dat niemand hen kan vinden en vinden een wacht voldoende. Als jullie die ene man zonder geluid weten te overmeesteren, dan kunnen jullie de rest makkelijk verslaan."

"En dan kunnen we mijn vader en moeder bevrijden!" zei de prinses jubelend terwijl ze Petrol gelukzalig aankeek. "Oh Petrol, wat heerlijk!"

Het plan was gemaakt. Petrol adviseerde de twee meisjes er met een klein groepje heen te gaan, en het strikt geheim te houden zodat de rebellen niet achter hun plannen zouden komen. Toen de twee meisjes in het kamp terugkwamen, stelden ze daarom in het diepste geheim een groep van tien mensen samen en alleen aan deze tien mensen vertelden ze het plan. De rest van de groep kwam niets te weten. Zij zouden gewoon doortrekken. Myrra zou bij de grote groep blijven. Het zou te veel opvallen als zij er niet was. Aralyssia ging met het kleine groepje van tien mee. Zo was het plan gemaakt. En nog diezelfde nacht zouden ze vertrekken. Die avond kon de prinses moeilijk in slaap komen. Het meisje was erg gespannen. Vannacht, vannacht zou het beginnen. Dan zouden ze op weg gaan naar de grotten waarin haar vader en moeder zaten. Op weg om hun te bevrijden. Nu ging het echt gebeuren! Nu zou ze haar ouders spoedig weer zien. Nu ging ze hun echt bevrijden!

## Hoofdstuk 26: De bevrijding van de koning

Toen de grote groep de volgende ochtend wakker werd, waren de elf mensen al verdwenen. De mensen zagen dat enkele leden van hun groep misten en ze stelden Myrra vragen, maar Myrra verzon een leugen en vertelde dat het groepje vooruit was getrokken om de weg voor hun te verkennen. Ze vertelde de mensen dat ze vandaag weer op pad zouden gaan. De gewonden waren goed hersteld, en ze konden weer verder reizen.

Sinds het gevecht in de kloof, een paar dagen geleden, hadden ze niets meer van hun oude verkenners Salia, Gideon, Herbert en Marc gehoord. De mensen vreesden dat de vier niet meer terug zouden komen. Daarom vonden ze het wel logisch dat dit groepje van elf nu vooruit ging. Iedereen nam Myrra's verhaal dus voor waar aan.

De mensen maakten hun voorbereidingen voor de reis. Alles werd weer ingepakt, en voor de draagbaren werden weer vrijwilligers opgetrommeld. Een paar dagen geleden was iemand op het briljante idee gekomen de mond van Rogier te knevelen, en zo lag de jongen daar met een grote prop in zijn mond, en kon geen grove taal meer uitslaan. Het was een stuk prettiger zo.

De grote groep ging weer op reis. Myrra moest voortdurend aan Aralyssia denken. Hoe zou de prinses het doen? Zou het haar lukken haar vader en haar moeder te bevrijden? Myrra beseftte dat ze het meisje miste. Ze waren toch altijd met zijn tweeën geweest. Nu was ze alleen. Alleen, in deze groep van volwassenen.

Aralyssia miste Myrra ook, maar de gedachten aan haar vader en moeder overheersten haar denken. Haar groepje schoot die eerste dag lekker op. Anders dan de grote groep, hadden zij geen gewonden mee te voeren. En ook niet veel spullen. Ze waren een stuk sneller met zijn elfven.

's Avonds maakten ze kamp voor de nacht. De prinses rekende uit waar ze nu zaten. Morgen konden ze al bij de grot van haar ouders zijn!

De volgende dag, aan het begin van de middag, bereikte het kleine groepje van de prinses inderdaad de grotten waarin de koning en de koningin moesten zitten. Iedereen werd nu voorzichtig. Ze verborgen zich tussen de struiken en zorgden ervoor dat ze niet konden worden gezien. Op hun hoede speurden ze de omgeving af, en kropen langzaam verder.

Zo, steeds maar om zich heen kijkend, kwam het groepje van elf langzaam dichterbij de plek waar volgens de beschrijving van Petrol de ingang van de bewuste grot moest liggen. Eerst konden ze niets ontdekken. De omgeving zag er rustig uit en niets wees erop dat hier rebellen zouden zitten. Maar toen zagen ze plotseling een man tussen de rotsen staan. Direct wist de prinses dat ze goed zat. De man stond daar stil op zijn plek terwijl hij met zijn hoofd voortdurend de omgeving om hem heen afspeurde. Hij stond duidelijk op wacht.

"Een bewaker," fluisterde de man die achter Aralyssia kroop tegen de prinses. "Dan kunnen uw vader en moeder niet ver weg zijn."

Aralyssia knikte. "Volgens de beschrijving die ik gekregen heb, moet de ingang van de grot daar ook ergens zijn. Zie jij hem?"

Maar geen van het kleine groepje kon een ingang ontdekken.

"We moeten wachten tot de wacht afgelost wordt," zei een van de mensen. "Dan kunnen we zien waar de man heen gaat."

"Laten we onderwijl nog een stukje dichterbij kruipen," stelde de prinses voor. "Daar, bij die bosjes, dat lijkt me een goede plek om de avond af te wachten."

Dat was een goed plan, en het kleine groepje kroop voorzichtig verder. Zonder dat de wacht hun had gezien, bereikten ze het struikgewas dat de prinses aangewezen had. Van hier hadden ze inderdaad een goed zicht op de wacht. Verder dichterbij kruipen had geen zin. De kans dat de wacht hun zou ontdekken nam met elke meter toe. De prinses besloot daarom hier op de avond te

wachten. En dus maakte iedereen het zich onder de struiken gemakkelijk.

Aralyssia keek om zich heen. Het was bijna hetzelfde landschap als waarin zij en Myrra toen hun grot hadden gehad: zanderig en rotsachtig met hier en daar groepjes struiken. Met een huivering herinnerde de prinses zich hoe Petrol daar iemand had gedood en hoe hij later het lijk in zee had geworpen. Deze herinnering zou nooit meer weggaan. En opeens was het meisje bang voor de komende nacht. Vannacht zouden ze weer moeten vechten.

Opnieuw. Wie zou dit keer gewond raken? En wie zou vannacht doodgaan? De prinses haatte het vechten. Waarom moest altijd worden gevochten? Waarom moesten mensen worden gedood? Ze hield er niet van.

Het duurde lang voordat de wacht werd afgelost. En toen dat gebeurde, kon het groepje niet zien hoe het precies ging. Ineens was daar een tweede man. Hij nam de plek van de eerste man over en de eerste man was daarna ook ineens verdwenen. De mensen zagen niet waar hij naar toe was gegaan, en dus ook niet waar de ingang van de grot moest zitten. Aralyssia slaakte een zucht.

Jammer. Nu moesten ze dat vannacht uitzoeken.

De tweede man stond nu op wacht en hij gedroeg zich net als de eerste man had gedaan: hij stond roerloos stil en alleen zijn hoofd bewoog heen en weer om de omgeving rondom hem af te speuren. De mensen van Aralyssia lieten nu niet meer op. Voorlopig zou nu toch niets meer veranderen. Ze gingen liggen en de meeste van hen vielen in slaap. Dat was ook wel goed. Vannacht moesten ze immers goed wakker zijn, wakker om hun koning te bevrijden! Na een hele poos begon de zon te dalen, en na nog eens een poos werd het langzaam donker. De nacht viel over het gebied. Een nacht waarin veel bewolking zou zijn, wist Aralyssia. Mooi! Dat konden ze goed gebruiken.

Toen middennacht was geweest en het rondom hen volledig donker was, kwam het kleine groepje onder de struiken weer in beweging. Voorzichtig begaven ze zich op weg naar de plek waar de man op

zijn wacht moest staan. Het was een nieuwe man, want de wacht was inmiddels weer afgelost. Deze man zou nu de hele nacht wacht houden. Petrol had verteld dat hij ook de enige man was die 's nachts wakker bleef. Alle andere mannen van dit kleine kamp zouden slapen. De prinses had geen idee hoe Petrol aan deze informatie was gekomen. Hij was goed, die Petrol.

Tot teleurstelling van de prinses had de wacht van het kamp geen vuur gemaakt. Daardoor kon het groepje niet zien waar hij stond. De nacht was, zoals ze al hadden verwacht, erg donker. De hele omgeving was in duisternis gehuld.

Voorzichtig naderde het kleine groepje de plek waar de wacht ergens moest zijn. Op voorstel van iemand gingen ze er rechts langs. En toen zagen ze de man ineens staan. Donker stak zijn silhouet tegen de hemel af.

Het leek nu heel gemakkelijk de man te overrompelen, en twee mannen vroegen de prinses of ze het mochten doen. Aralyssia knikte van 'ja'. En daar gingen ze! Gespannen keek de rest van de groep naar de verrichtingen van de twee mannen. Ze zagen hen naderbij sluipen. De mannen maakten geen geluid, en de wacht had niets door!

Pas toen de twee mannen heel dichtbij waren, hoorde de wacht iets en hij draaide zich om. Maar toen was het al te laat. Hij werd gegrepen en even later zonk hij naar de grond. Hij had geen kik gegeven.

Vlug kwamen de prinses en de andere mensen ook naderbij. Ze keken om zich heen. Waar was de ingang van de grot? Een van de mensen wees naar een donker gat achter een stukje rots. Dat kon het wel eens zijn. Een paar gingen op onderzoek uit.

Even later waren ze weer terug. Het gat kon inderdaad de ingang zijn. Er begon een grote gang achter het gat en heel in de verte hadden ze daar licht zien branden. Mooi! Aralyssia verdeelde de taken. Een man bleef buiten en hield de boel in de gaten. Vier mannen gingen voorop om de gang en de grotten te verkennen. En de rest kwam achter hun aan.

Zo gebeurde het, en daar ging het groepje de gang in.



Ze zaten inderdaad goed. Ergens voor hun in de grot brandde licht. De vier mensen die de gang verkenden, slopen zachtjes naar voren. Op grote afstand volgden de andere zes van Aralyssia's groep. De vier mensen kwamen in de grot waar het licht brandden. Daar lagen allemaal mannen te slapen. Vlug werden de mannen geteld. Het bleken er vijf te zijn. Mooi! Precies het aantal dat Petrol hun had genoemd. De hele vijand lag hier slapend aan hun voeten! Dat zou een makkie worden.

De vier mannen wachtten tot de andere zes ook bij hun waren en toen verdeelden ze zachtjes de taken. Ze waren met tien tegen vijf. Ze zouden ieder met zijn tweeën een man kunnen doen.

Maar helaas liep het net iets anders, want een van hun groep schopte per ongeluk tegen een steentje en dat rolde weg. Door het geluid werd een van de rebellen wakker, en die had natuurlijk meteen door dat er wat aan de hand was. Met een schreeuw sprong hij overeind.

Het werd toen toch nog een echt gevecht. De andere vier rebellen waren door het geschreeuw van hun makker ook wakker geworden. Twee van hen konden snel het zwijgen op worden gelegd, maar met de andere drie moest worden gevochten. Maar tien tegen drie was natuurlijk geen aantal, en de strijd was dan ook snel besloten. Spoedig was het weer rustig in de grot.

De prinses had met de gevechten meegedaan, maar al die tijd was ze ook erg onrustig geweest. Ze wist dat haar vader en moeder hier ergens moesten zijn en ze keek om zich heen om te zien waar ze zouden kunnen zitten. Vanuit de grot waarin ze nu waren, liepen twee gangen verder. Zouden haar vader en moeder in de ene gang zijn, of in de andere? De prinses wist het niet.

Zodra het gevecht was afgelopen, verdeelde ze haar groepje in twee.

"Jullie gaan die gang in," zei ze tegen de vijf mensen van het ene groepje. "Wij nemen deze." Ze hoopte dat ze voor haarzelf de goede gang gekozen had. Het liefst wilde ze haar vader en moeder zelf bevrijden!

Het leek of de prinses vleugels had. Voor de andere mensen van haar groep uit vloog het meisje door de gang die ze had gekozen. Plotseling hoorde ze in de verte geluid en toen wist ze dat ze goed zat.

"Mama!" gilde ze verheugd door de gang. "Papa! Zijn jullie daar?" Het geluid van haar roep rolde door de rotsgang heen en weer, en echode plotseling van overal terug. Aralyssia schrok ervan. Dat had ze niet verwacht. Toch riep ze opnieuw. "Mama!"

Toen klonk ineens een stem.

"Wie is daar? Wat gebeurt er?"

"Papa!" riep Aralyssia uit. Ze had de stem van haar vader herkend. "Papa, ik ben het! Ik kom eraan!"

De prinses kwam aan het einde van de gang, en daar was een traliehek. Met achter dat hek de koning en koningin! Eindelijk! Het meisje stormde naar het hek toe en drukte haar lichaam er tegen aan. Ze stak beide handen door de openingen terwijl de tranen over haar wangen biggelden. "Papa, ik ben hier."

De koning aan de andere kant van het hek was erg verbaasd het meisje zo in de gang te zien. Wat onwennig greep hij de handen van de prinses.

"Aralyssia?" vroeg hij onzeker.

"Dat hek moet open," zei een van de andere vier mensen die nu ook bij Aralyssia gekomen waren. "Waar is de sleutel?"

Twee mensen renden terug naar de grot waar de lijken van de vijf bewakers nog op de grond lagen. "We hebben een sleutel nodig. De sleutel van het hek."

De koningin was nu ook wakker geworden. Wat versuft keek de vrouw naar het meisje dat daar aan de andere kant van het hek stond.

"Mama!" riep de prinses haar half huilend toe. "Ik ben eindelijk hier. Kom naar me toe. Ik kom jullie bevrijden."

Daar kwam al iemand met de sleutel terug. De mensen hadden hem in de grot van de bewakers op een richel gevonden. De man stak de sleutel in het slot van het hek, draaide hem om, en daar zwaaide het hek open. Aralyssia kon nauwelijks wachten tot het

hek helemaal open was. Ze drong naar binnen en vloog in de armen van haar vader en moeder.

De koning en koningin waren erg zwak. Ze vielen bijna om toen het onstuimige meisje hen om de hals vloog. Met moeite konden ze zich staande houden. Aralyssia had dat allemaal niet door. Ze hilde en kneep haar vader en moeder haast fijn. Zo blij was ze dat ze haar ouders weer terug had.

De koning en koningin konden hun ogen maar met moeite geloven toen ze hun dochter omhelsden. Dat stevige meisje, was dat echt Aralyssia?

"Popje, wat hebben ze met je gedaan?" vroeg de koningin.

De prinses wist niet wat haar moeder bedoelde.

"Wat?" vroeg ze half lachend.

De koning antwoordde voor zijn vrouw.

"Je bent zo stoer en zo sterk. En je draagt wapens. Waar heb je geleerd met ze om te gaan?"

"Er is een heleboel gebeurd," zei Aralyssia terwijl de tranen opnieuw kwamen. "Dat vertel ik jullie nog wel eens. Kom mee. Kom vlug hieruit. We gaan terug naar het kamp van Myrra. We zijn grote vriendinnen geworden, Myrra en ik. Myrra heeft een heleboel gedaan om jullie te bevrijden."

"Kunnen jullie reizen?" vroeg een van de mensen nuchter aan de koning en koningin. Alle negen mannen die met Aralyssia mee in de grot waren gekomen, stonden nu in de gang. Ze hadden het emotionele weerzien van de prinses met haar ouders gevolgd, maar nu drong de nuchtere werkelijkheid weer aan ze op. Ja, ze moesten deze grotten verlaten. En vlug ook. Terug het bos in moesten ze. Voordat de rebellen zouden ontdekken wat hier was gebeurd.

De koning en koningin konden reizen. Ze waren in ieder geval sterk genoeg om op kleine afstand van de grot te komen. Buiten de grot sloot de tiende man zich bij hen aan. Wat onhandig stelde hij zich aan de koning en koningin voor. De koning accepteerde de onhandige beleefdheden van de man. De overige negen hadden in

de grot niets gedaan, maar dat wist deze man niet. Hij wist niet goed hoe hij zijn koning anders moest begroeten.

Toen ging het met een rap tempo weg van de grotten. Weg van de plek waar de koning en koningin gevangen hadden gezeten. De twee Koninklijke mensen probeerden de andere elf zo goed en zo kwaad als het ging bij te houden, maar zeker de koningin had het daarbij erg moeilijk. Ze kon het niet lang volhouden.

De prinses zag dit. "We moeten iets verzinnen," zei ze tegen de mensen. "We komen zo niet ver. Kunnen we misschien een draagbaar voor mijn ouders maken?"

Dat was een idee, maar dan moesten ze wel goede takken vinden. En die waren op deze plek niet voorhanden.

En dus moesten de koning en koningin nog even doorlopen. Ze deden dat met veel moeite, terwijl ze ieder door iemand van de groep werden ondersteund.

Maar langzaam werd de begroeiing dichter, en de bomen werden hoger. Ze waren weer terug in het bos! Hier zonk de koningin naar de aarde. Ze kon niet meer. Aralyssia zag het en schudde haar hoofd.

"Kunnen we niet iets verzinnen?" vroeg ze half wanhopig aan de man die bij haar stond. "We moeten verder. De rebellen kunnen ons hier nog steeds vinden!"

De tien mensen deden hun best. Ze zochten de hele omgeving af en eindelijk vonden ze twee grote stokken. Gelukkig. Nu konden ze een draagbaar maken. Met behulp van kleine stokken werden de grote stokken aan elkaar gebonden en werd de draagbaar in elkaar gezet. Hij was wat ruw, maar de koningin kon er op liggen. De koning stond er bij te kijken. Hij was ook moe, maar hij vertelde dat hij het nog wel even vol zou houden.

En zo ging de kleine stoet na dit oponthoud opnieuw op weg. Nu de koningin niet meer hoefde te lopen, konden ze beter opschieten, en ze liepen een heel stuk. Toen de morgen aanbrak, waren ze ver van de grotten verwijderd.

De groep hield stil om te ontbijten. Aralyssia rekende uit hoever het nog naar het kamp van Myrra was. Als ze nu doorliepen,

zouden ze er vanavond laat aankomen. Het was nog een hele reis. Aan de andere kant, de rebellen konden de vlucht van de koning en koningin nu ieder moment ontdekken, en zodra dat was gebeurd zouden ze het hele bos gaan afspeuren. Meteen. Aralyssia wist dat deze eerste uren belangrijk waren. Hierin moesten ze zo ver mogelijk zien te komen!

De koning keek zijn peinzende dochter aan. "Waar zit je aan te denken?" vroeg hij haar.

"Of we moeten doorlopen of dat we gaan slapen," antwoordde Aralyssia. "Als we verder gaan, komen we vanavond laat bij de anderen aan."

"Vanavond nog, dat klinkt aanlokkelijk," antwoordde de koning.

"Maar kan jij het aan?" vroeg Aralyssia bezorgd.

"Kindje, maak je over mij maar geen zorgen," antwoordde de koning dapper. "Ik red het wel. Belangrijkst is dat we nu zo ver mogelijk komen. Zodra de rebellen onze vlucht hebben ontdekt, zullen ze het bos gaan uitkammen. En reken maar dat ze dat grondig gaan doen. Ik ben dan liever bij de grote groep. Nee, we moeten door. Na het ontbijt gaan we direct verder. Weet je waar de groep nu is?"

"Ja, zo ongeveer," antwoordde Aralyssia haar vader. "Ik weet welke weg ze zouden nemen, en daar gaan we naar toe."

"Mooi, dan gaan we na het eten weer op pad," beval de koning dapper. "We zijn helaas nog niet van die rebellen af."

Die dag gebeurde in het kamp van Myrra iets heel belangrijks. De spion werd ontmaskerd! En diegene die daarvoor zorgde, was niemand minder dan Albert. Albert, de man die door Myrra zo gewantrouwd was! De man die ze zo links had lagen liggen. Het meisje schaamde zich diep toen ze beseftte wat voor grote fout ze had gemaakt.

Het gebeurde toen Albert die avond alleen het bos introk om er de stilte op te zoeken. Van tijd tot tijd had de man er behoefte aan om alleen te zijn. Dan genoot hij van de rust van de natuur en kwam tot zichzelf. Zo ging hij ook nu weer op pad. Met grote stappen

stapte hij door het bos. Maar toen hij een klein stukje had gelopen, hoorde hij ineens stemmen. Haastig verminderde hij vaart en verborg zich achter een groot struikgewas. Behoedzaam sloop hij toen dichterbij. Hij was nieuwsgierig van wie de stemmen zouden zijn. Zo dicht bij Myrra's kamp kon dat alleen van mensen van hun groep zijn, of van de vijand.

En het was van beide! Toen Albert dicht genoeg genaderd was, zag hij niet ver van hem in het bos Eran en Gert-Jan staan. De twee mannen waren diep in gesprek en het was duidelijk dat ze elkaar goed kenden. Albert schrok enorm toen hij dit zag. Eran, een van de belangrijkste mannen binnen de rebellen. En Gert-Jan, hun eigen Gert-Jan! De man die zo handig met hout was dat hij voor de groep alles maakte. Tot pijlen aan toe. Een man die Albert nooit van spionage zou hebben verdacht.

Maar die Gert-Jan stond nu hier en praatte met de vijand.

De twee mannen praatten zacht, en Albert kon niet horen wat ze zeiden. Maar dat hoefde ook niet. Voor hem was duidelijk wat hier gebeurde. En hij begreep dat hij moest ingrijpen. Zachtjes pakte de man zijn boog van zijn rug, en stil legde hij een pijl aan. Een van de pijlen die door Gert-Jan waren gemaakt. Hoe wrang kon het lot soms zijn. De man richtte en schoot toen af. Met een zoemend geluid stootte de pijl uit de bosjes, en hij raakte zijn doel! Vol trof hij Gert-Jan in zijn borst die direct ineens kromp en op de grond neerviel.

Eran schrok op en trok meteen zijn zwaard. Vlug zocht de rebel dekking achter een boom. Daar vloog Alberts tweede pijl. Hij was voor Eran bedoeld, maar die miste helaas doel. Eran stond veilig achter de boom, en Albert zou naar hem toe moeten gaan.

Hij besloot dat te doen.

Voorzichtig kwam Albert overeind. Met een omweg liep hij op de boom af. Daar verraste hij Eran die hem niet uit die richting had verwacht. Maar Eran ontdekte hem op tijd, en een gevecht ontspoon.

Het was een heftig gevecht tussen de mannen, daar midden in het bos. Beide mannen wisten wat hier op het spel stond, en ze

vochten hevig. Eran was goed. Hij was niet voor niets een van de rechterhanden van Arthur, het hoofd van de rebellen. Hij verstond de vechtkunst en vocht krachtig. Albert had een hele kluit aan hem.

Even leek het erop dat Eran zou winnen. Albert werd vermoeid, en hij kon de slagen van zijn tegenstander steeds moeilijker afweren. Maar toen maakte Eran een fout. Een domme fout, die helemaal niet nodig was geweest. Een fout die hem fataal werd. Albert sloeg toe. En daar zakte Eran naar de grond.

Hijgend stond Albert naast het lijk van de man uit te rusten. Hij had overwonnen. Een korte vreugde stroomde door hem heen. Maar toen kwam de woede over Gert-Jan weer terug. Die verrader! Dat hij hun groep zo had verraden! Dit moest Myrra weten.

Albert gunde zich geen extra tijd om uit te rusten. Woest draaide hij zich om en vlug ging hij terug naar het kamp.

Myrra schrok toen ze de man zo bezweet en moe, maar ook zo woedend op haar af zag komen.

"Wat is er?" vroeg ze bezorgd.

Maar Albert wilde het haar niet te midden van alle anderen vertellen.

"Kom met me mee," zei hij kort tegen haar.

Hij nam Myrra mee naar de plek waar hij zojuist had gevochten, en liet haar de lijken van Eran en Gert-Jan zien.

"Gert-Jan," zei Myrra verbaasd toen ze dode man zag liggen. "Hij is dood. Wat is hier gebeurd? Weet jij dat?"

"Ik heb hem doodgeschoten," antwoordde Albert. "Hij was met Eran aan het praten. De verrader."

Myrra wist meteen hoe het zat.

"De spion," zei ze terwijl ze Albert verrast aankeek. "Dus *hij* was de spion."

Albert keek het meisje verbaasd aan. "Wist je dat we een spion hadden?" vroeg hij.

Myrra knikte stil.

Opeens begreep Albert alles.

"En je wantrouwde iedereen," zei hij tegen Myrra. "Ook mij."

"Zelfs mij," liet hij er daarna verwijtend op volgen. "Myrra toch."

Myrra keek naar de grond.

"Het kon iedereen zijn," antwoordde ze.

"Dus daarom schoof je me terzijde," zei Albert en hij keek het meisje boos aan. "Ik heb me echt afgedankt gevoeld. Klopt het? Verdacht je me inderdaad van spionage?"

Myrra knikte. Ze staaarde nog steeds naar de grond. De man keek op het kleine meisje neer.

"En nu?" vroeg hij streng. Hij was echt boos dat Myrra hem dit had aangedaan. Alle pijn van de afgelopen dagen kwam weer in hem naar boven.

Myrra keek naar Gert-Jans dode lichaam dat op de grond lag.

"Ik denk dat we de spion nu hebben," antwoordde ze.

Maar dat was niet wat Albert wilde horen.

"Ik denk?" vroeg de man verbaasd en boos aan het meisje. "Ga je door met mij te wantrouwen?"

Albert pakte Myrra's gezicht beet. Hij deed dat erg ruw. Hij was vergeten dat ze nog een kind was. Hij behandelde haar als een volwassen man.

"Ik weet wel zeker dat we de spion nu hebben," sprak hij boos tegen haar. "Ik wil dat je ophoud met mij te verdenken."

Myrra gaf geen antwoord. Ze keek Albert niet aan. De man ging boos verder.

"Myrra, als hij niet de spion was geweest maar ik, zou ik nu toch niet naar jou toegekomen zijn! Dat is toch duidelijk? Dan had ik de lichamen stiekem begraven, en nooit zou iemand meer wat van Gert-Jan hebben gehoord. Kom op, Myrra, ik wil dat je me gelooft. Ik ben hier om jou te dienen. Dat ben ik altijd geweest. En het doet me pijn als je me niet vertrouwt."

Myrra keek nu naar Albert op. Ze zag zijn ogen boven haar, ogen die eerlijk stonden. En opeens besefte ze hoe trouw en toegewijd Albert altijd was geweest. Die ruwe man. Hoe goed hij altijd voor



haar had gezorgd. Ze moest hem inderdaad heel veel pijn gedaan hebben door hem zo af te stoten.

"Sorry," zei ze zachtjes tegen hem. "Het spijt me."

En ze meende wat ze zei.

Maar Albert nam geen genoegen met een simpel uitgesproken sorry.

"Sorry wil ik niet horen," zei hij bars. "Ik wil horen dat je me vertrouwt. Vertrouw je me?"

Opnieuw keek Myrra in Alberts ogen. Het meisje voelde zich wat gevangen. Graag wilde ze de man vertrouwen, maar oh, kon ze dat ook? Kon ze zeker weten dat hij nu niet een spelletje met haar speelde?

Toen dacht ze aan alles wat hij voor haar had gedaan. Hoe hij haar in Karandi had gesteund. Hoe hij haar daar had geholpen een leger te verzamelen. Ze herinnerde zich hoe hij zich altijd voor haar doel had ingezet. Hoe hij in de cafés bij de haven voor haar gepraat had, en iedereen had opgetrommeld haar te steunen. Zij, die toen nog niet meer was geweest dan een straatmeisje met een groot plan. Zou die man, die haar toen zo hielp, nu niet meer te vertrouwen zijn?

Ze herinnerde zich zijn inzet voor de groep. Hoe hij haar altijd van advies had voorzien. Goede adviezen. En hoe hij haar tijdens die grote veldslag verdedigd had. Albert was altijd in haar buurt geweest, en altijd had hij haar geholpen. Moest ze deze trouwe man nog wantrouwen?

Myrra kon het niet geloven. En bovendien: was Albert niet al voor terugkeer van de koning geweest voordat zij, Myrra, maar een plan had gehad? Voordat ze met haar groep was begonnen.

Helemaal in het begin, toen ze nog bij de heer Vanark had gewoond. Had hij toen ook al niet de koning steeds verdedigd?

Het meisje besefte nu: Ze had Albert niet moeten wantrouwen.

Van alle mensen had ze juist hem kunnen vertrouwen. Ze werd een beetje misselijk toen ze besefte wat ze de man had aangedaan. Ze kon het niet meer hebben dat ze Albert zo behandelde.

"Ja," antwoordde ze toen eerlijk. "Ik vertrouw je, Albert. Ik zal je vanaf nu altijd vertrouwen."

Er werd aan het gebeurende geen verdere woorden vuil gemaakt. Het meisje en Albert begroeven de lijken en toen gingen ze terug naar het kamp. De avond was inmiddels al ver gevorderd en het bos was schemerig. Spoedig zou de nacht vallen. Een nacht waarin veel zou gebeuren!

## Hoofdstuk 27: Het geheim van Gustav

Het kamp van Myrra was in slaap toen het groepje van Aralyssia er met de koning en de koningin arriveerden. Niemand behalve de wacht zag ze komen. En de wacht herkende Aralyssia zodat hij geen alarm sloeg. Op de een of andere manier ontdekte hij de koning en de koningin niet, zodat ook hij niet wist dat ze in het kamp waren. De dertien mensen praatten er ook niet over. Ze waren allemaal doodop. Iedereen zocht een plekje en viel toen snel in slaap. Morgen zouden ze wel verder zien.

Maar de nacht zou niet kalm verlopen. Halverwege werd Myrra's kamp opgeschrikt door geritsel en gerommel verderop in het bos. Daar gebeurde wat! Het geluid wekte veel mensen, en ook Myrra. Het meisje wreef zich in de ogen. Vlakbij haar zag ze Aralyssia slapen. Hee, was Aralyssia al weer terug? En iets verderop sliep een man die ze niet kende, en daar op een draagbaar een vrouw die ze ook niet kende. En plots herkende het meisje de vrouw als de koningin die ze ooit in het paleis van Malidara had gezien. Een koningin die nu zo in het bos, en na haar gevangenschap, er heel anders uitzag. Een gevoel van geluk overstroomde Myrra toen ze begreep dat Aralyssia's missie was geslaagd, en dat ze weer terug was. Met haar ouders! De koning en de koningin waren vrij! Het was de prinses gelukt haar ouders te bevrijden.

Het gerommel in het bos hield aan, en daar kwamen de eerste waarschuwende berichten het kamp binnen.

"Alarm! Alarm! De vijand is in aantocht! Iedereen wakker worden! Bewapen je!"

Mensen die erop uit waren gegaan om het gerommeld te verkennen, kwamen terug rennen. Hard schreeuwend maakten ze het kamp wakker.

"Alarm! Pak je wapens. De vijand is in aantocht!"

Myrra's kamp schrok op. Iedereen was verbaasd. De vijand hier midden in de nacht?

De mensen gingen haastig aan de slag. Ondertussen kwamen ze naar Myrra toe.

"Wat moeten we doen?" vroegen ze aan het meisje.

Toen werd ook de koning wakker.

De man keek om zich heen, zag dat iedereen rondom Myrra stond en kwam toen ook naar haar toe.

"Leid jij deze groep?" vroeg hij aan het meisje. Hij had de verhalen van zijn dochter gehoord, en vermoedde dat Myrra het straatmeisje was over wie zijn dochter steeds had verteld.

Toen de mensen zagen wie in hun midden was, waren ze stomverbaasd. Ze vielen stil en, zonder een woord te zeggen, zonken ze toen allemaal eerbiedig naar de grond. Iedereen rondom Myrra knielde neer. En het nieuws ging snel het kamp rond: "De koning is er. Hij is hier! Hij is hier in ons midden!"

Alle mensen die het nieuws hoorden, kwamen vlug naar de koning en Myrra gerend. Ze konden het bericht nauwelijks geloven. Was hun koning hier? Wie had hem bevrijd? En de koningin ook! Dat wilden ze met eigen ogen zien. Maar vooral waren de mensen blij.

"Leve de koning!" riep iemand uit. En die roep werd overgenomen. Het hele kamp begon te schreeuwen en te juichen dat het door het bos schalde. Het kon de vijand niet ontgaan.

"Leve de koning! Onze koning! Hoera! Hoera! Hoera!"

Maar er was geen tijd om lang te feesten. De vijand was op komst. De koning leende daarom van een van de mensen rondom hem een zwaard en stak dat op. Direct werd het stil op de plek. Iedereen luisterde naar wat hun koning zou zeggen.

"Beste mensen," sprak hij hun toe. "Zoals jullie kunnen zien, ben ik weer een vrij man. En dat is dankzij jullie. Dank jullie wel allemaal voor jullie inzet. Ook namens mijn vrouw. Maar we zijn er nog niet. Helaas. Ik heb begrepen dat de vijand naar ons op weg is. Ze willen mij natuurlijk terug. Maar dat gaan we niet laten gebeuren. We gaan vechten! We gaan ze in de pan hakken. En we gaan ervoor zorgen dat ze zo zwak worden dat ze ons nooit meer kwaad kunnen doen. Wie volgt mij?"

"Ik! Ik! Ik!" riepen alle mensen terwijl ze hun zwaarden allemaal in de lucht staken. "We zullen voor je vechten. Leve koning Arnoud, onze eigen koning!"

De koning liet zijn zwaard zakken en duwde Myrra naar voren.

"Volg haar plan," zei hij tegen de mensen om zich heen.

Dit gebaar overdonderde het arme meisje. "Had zij een plan? Nee, niet echt."

Maar alle mensen keken nu verwachtingsvol naar haar op.

Myrra wist dat er snel moest worden gehandeld. Er was geen tijd een nieuw plan te maken. Het oude plan moest het opnieuw gaan doen.

"We doen hetzelfde als de vorige keer," zei ze daarom iets verlegen tegen de groep mensen tegenover haar. "Vorm dezelfde groepjes als toen. Als jullie iemand missen, volg dan de regels voor als dit in de slag zelf was gebeurd. Zorg dat je als groep weer verder kunt. Ik neem de leiding."

Alle mensen wisten nu wat ze moesten doen, en vol vertrouwen voor het komende gevecht zocht iedereen zijn plaats op. De koning bleef naast Myrra staan.

"Vertel me, Myrra," zei de koning tegen Myrra. "Wat kan ik doen?"

Myrra keek verbaasd naar de man op. Een koning die aan haar vroeg wat hij moest doen? Maar ze zag dat de man meende wat hij zei. En ze had al wat bedacht.

"Blijft u maar hier bij de koningin," zei ze tegen hem. "Ze zal uw hulp nodig hebben."

Er was verder geen tijd meer. Daar verschenen de eerste rebellen op de open plek. En daar begon het gevecht.

Midden op het veld waar zojuist iedereen nog had liggen slapen, barstte het gevecht tussen de rebellen en de groep van Myrra los. Het was wat onhandig dat het precies daar gebeurde: de spullen van het kamp lagen overal, en lagen flink in de weg. Regelmatig werd over een stuk huisraad gestruikeld. Ook moest met het kampvuur rekening worden gehouden: Vlak voordat het gevecht begon, hadden de mannen van Myrra's groep het nog flink zitten

opstoken zodat iedereen bij het gevecht goed licht zou hebben. En nu was het een hoog, laaiend vuur geworden. En dit vuur werd een element in het gevecht: Iedereen probeerde zijn tegenstander erin te duwen.

Overall werd gevochten. Het leek alsof heel het rebellenleger was uitgerukt. Er waren nu veel meer rebellen dan toen bij de veldslag in het bos. Hun aantal was overweldigend. En ze vochten hard. Je kon merken dat het voor hun alles of niets was.

Rondom de koning werd natuurlijk het meest gevochten. De rebellen wilden hem terug. Dat was hun doel. Myrra zag dit gebeuren en liet diverse groepen naar de plek van de koning gaan. Daar werd het heftigst gevochten.

De koningin was er niet veel beter aan toe. Toen de koning merkte dat zijn aanwezigheid met al die belagers om hem heen niet zo best voor zijn vrouw was, had hij bevel gegeven haar bij hem weg te halen. Ze zat nu op een flinke afstand van hem, met haar rug tegen een boom en keek het gevecht rondom haar met afgrijzen aan. Maar ook rond haar zelf werd flink gevochten. De rebellen wisten dat als ze de koningin hadden, de koning zich wel zou overgeven. Maar Aralyssia wist dit ook en vocht daarom in de buurt van haar moeder.

Al die slagen van staal op staal, zovende pijlen, kreten van gewonde en stervende personen, al dat gevecht om haar heen werd de koningin op een gegeven moment te veel. Ze viel flauw.

Langzaam ging de nacht over in de dag. Het werd flauw licht op de open plek. De mensen aten van wat ze uit het kamp van Myrra's groep te pakken konden krijgen. Het kamp zelf was inmiddels een grote chaos geworden: alles lag door elkaar en het meeste was kapot of betraapt.

Maar het gevecht ging door. De mensen van Myrra hadden het voordeel dat ze wat nachtrust hadden gehad (behalve dan het groepje van tien dat met de prinses was mee geweest, zij hadden het echt zwaar). De vijand had de hele voorgaande dag door het bos gemarcheerd, op weg naar Myrra's kamp, en waren moe aan

het gevecht begonnen. Maar hun aantal was groot. Ze waren met veel meer man dan dat in Myrra's groep zat. En het meisje ontdekte plotseling dat haar groep niet tegen deze overmacht opkon. Nog werd overal goed gevochten, nog werden de koning en de koningin goed verdedigd. Maar Myrra zag op verschillende plaatsen mensen van haar groep zitten of liggen. Gewond, of dood. Maar in ieder geval niet meer in staat om te vechten. Ze besepte dat ze aan het verliezen waren.

Nee! Dit mocht niet gebeuren! Voor haar land! Voor de koning! Voor Aralyssia's ouders. De koning en de koningin moesten uit handen van de rebellen blijven. Ze moesten doorvechten. Tot de laatste man! Tot haarzelf ook!

En dus vocht Myrra door. Ze coördineerde en vuurde haar troepen aan, en probeerde het gevecht zo slim mogelijk te spelen. Maar hoe verder de dag zich in het bos openbaarde, hoe duidelijker het werd dat ze het niet zouden redden.

Toen opeens: een heleboel pijlen die over de open plek zoefden. Vele troffen doel, slechts sommige misten. Maar ze raakten de rebellen, niet de mensen van Myrra's groep. De getroffen vijand viel kermend naar de grond. Iedereen was verbaasd. Waar kwamen deze pijlen vandaan? Waar kwam die hulp vandaan? Het antwoord kregen ze toen een grote groep mannen schreeuwend tevoorschijn sprong en zich gretig in het gevecht stortte. De rovers van Ramsh!

Myrra was verrast en blij. Ramsh was gekomen om haar te helpen. Wat goed! Wat heerlijk! Wat fantastisch dat hij hun al die tijd in de gaten had gehouden, en wat fijn dat hij hun nu te hulp schoot. Deze nieuwe mannen waren geoefende vechters, en ze waren fris. Met volle energie hakten ze op de rebellen in. De vermoeide groep rebellen was geen partij voor ze. Het was duidelijk wie ging winnen. Toch waren de rebellen taai. Ze bleven doorvechten. Ze wisten dat het na dit gevecht afgelopen zou zijn, en ze namen elke kans om dit lot om te buigen.

Het gevecht ging in alle hevigheid door.

Myrra zag plotseling hoe een man op de koning afkwam en met hem in gevecht ging. De man van de vijand was sterk en lenig, en de zwakke en vermoeide koning was geen partij voor hem. Maar de mensen rondom de koning waren op dat moment allemaal even afgeleid en de goede man stond er alleen voor.

Myrra bedacht zich geen moment en sprong op de koning af. Dapper hielp ze hem bij het gevecht en samen vochten ze zij aan zij tegen de man die echt heel goed vocht. Het werd een fel gevecht. Een slim gevecht ook. De man verweerde zich krachtig en het leek alsof hij zelfs hun twee nog de baas zou zijn. Met een paar slagen wist hij de koning te ontwapenen, en toen stond Myrra er alleen voor. Het meisje vocht dapper, maar ook voor haar alleen was de man natuurlijk veel te sterk en te slim.

Toevallig keek Albert om en zag het gevecht gebeuren. Direct maakte hij zich klaar om Myrra te gaan helpen. Maar het zou niet meer nodig zijn. Plotseling struikelde Myrra's tegenstander over de koning die zich voor zijn voeten op de grond had gegooid, en hij viel ter aarde.

"Dood hem, Myrra," riep de koning het meisje vanaf de grond toe. "Dood hem nu! Vlug!"

Myrra dacht niet verder na. Haast instinctief stak ze op de man in. Pas later hoorde ze wie ze toen had gedood. Het bleek de leider van de rebellen geweest te zijn. Arthur hoogstpersoonlijk! Myrra had de rebellenleider gedood.

Toen de rebellen zagen dat hun leider gesneuveld was, hadden ze geen moed meer om verder te vechten. Een voor een stopten ze met hun gevecht. Ze gaven zich over of vluchtten het bos in. Niet lang daarna was de strijd afgelopen.

Hijgend leunde Myrra op haar zwaard er rustte uit. Het meisje besefte nog nauwelijks dat het allemaal echt voorbij was. Iets verderop zag ze Ramsh staan die het zelfde deed. Ze knikte de man toe. Ze was blij dat hij er was. Vlak bij haar was de koning weer overeind gekomen. De man liep naar zijn vrouw die gelukkig ongedeerd gebleven was en omhelsde haar.



Vlaktbij Ramsh ontdekte Myrra Gustav. Myrra was wat verbaasd de kluzenaar hier te zien. Had hij ook meegevochten? De goede man was net zo bezweet en moe als de anderen waren en ook hij leunde op zijn zwaard. Het meisje glimlachte hem toe. Ze voelde zich alweer wat beter en ging naar de twee mannen toe.

Maar voordat ze de twee mannen had kunnen bereiken, gebeurde plotseling iets zeer onverwachts. Een grote schreeuw klonk over de open plek. Een roep, zo dringend, zo verbaasd, dat ze hem zich jaren later nog zou herinneren.

"Frederik, ben jij het?"

De roep kwam van de koning achter haar. Myrra keek om en zag de man haastig overeind komen. Toen, als een pijl uit een boog, stootte hij haar voorbij. Myrra zag hem naar Ramsh en de kluzenaar toe rennen. Vlak voor Gustav kwam hij tot stilstand. Hij keek Gustav aan en Gustav keek hem aan. Ze zeiden niets. En toen vielen ze in elkaars armen.

Verbaasd keek Myrra naar de kluzenaar op. Hij, Gustav, was de oude koning Frederik? De broer van de huidige koning? Vragend keek het meisje naar Ramsh. Maar de roverhoofdman zag haar niet kijken. Leunend op zijn zwaard en met een grote glimlach op zijn gezicht, bekeek hij de hereniging van de twee koningsbroers. Toen beseftte Myrra dat het waar was en dat Ramsh dit altijd geweten had.

Gustav was niet de kluzenaar zoals hij zich altijd voorgedaan had. Gustav was de verdwenen koning Frederik. Afgezonderd van zijn rijk leefde hij in de bossen van Elloara, en werd daar door Ramsh beschermd. Myrra keek Ramsh opnieuw aan, en Ramsh keek nu naar het meisje op. Hij glimlachte haar opgewekt toe, en wat onzeker glimlachte Myrra terug.

Iedereen had de ontmoeting tussen de twee koningen gezien. De mensen wisten niet goed wat ze ervan moesten denken. De mensen van Myrra's groep waren allemaal voor Arnoud. Voor hem waren ze erop uitgetrokken en voor hem hadden ze gevochten. Nu ze opeens koning Frederik in hun midden hadden,

de man voor wie de rebellen hadden gestreden, voelden ze zich erg onbehaaglijk. Ze hadden de neiging Frederik te verjagen, maar niemand maakte aanstalten.

De rovers maakten ook geen aanstalten. Ze verzamelden zich rond hun leider, en wachtten zijn bevelen af. Maar Ramsh stond daar, leunde op zijn zwaard, en deed verder niets.

Het waren de twee koningen zelf die een eind aan de situatie maakten. Ze lieten elkaar los en keken elkaar blij aan. Als er al ooit een vete tussen hun beide was geweest, dan was deze nu duidelijk verdwenen.

Koning Arnoud sloeg een arm om de schouders van zijn broer en keek de mensen rondom hem aan. Toen stak hij zijn vuist omhoog. "Leve de koning!" riep hij hard over de open plek. Het was duidelijk wie hij daarmee bedoelde.

De mensen wisten niet goed wat ze hierop moesten antwoorden. Ze riepen terug, maar het 'leve de koning' klonk niet erg overtuigend.

Toen maakte Frederik de arm die om zijn schouders lag los, stak hem in de hoogte, en riep op zijn beurt: "Leve de koning!"

En toen klonk er overtuigend antwoord vanaf de plek.

"Leve de koning!" werd overal luidkeels geroepen. En een gejuich barstte los. "Leve de koning! Leve koning Arnoud!"

Gustav keek zijn broer aan, en de manier waarop hij naar zijn jongere broer keek, zei iedereen genoeg. Wat hem betreft was Arnoud de koning, en niet hij.

Toen het gejuich wat was bedaard, deed Ramsh een stap naar voren.

"Laten we gaan eten," zei hij nuchter tegen de twee koningen. "We hebben ons kamp niet ver van hier. Jullie zijn allemaal uitgenodigd."

En met een gebaar nodigde hij alle mensen op de open plek uit hem te volgen.

Op een afstandje van het geruïneerde kamp van Myrra's groep was daar op een andere open plek inderdaad het tijdelijke kamp van de rovers. Myrra liep naast Ramsh toen ze de plek opliepen, en ze

kneep de roverhoofdman plagend in zijn arm. "Jullie zijn al die tijd met jullie kamp bij ons in de buurt geweest," zei ze tegen hem. "Flauw van jullie om ons dat niet te laten weten."

Lachend keek de roverhoofdman op het meisje naast hem neer. "Niet altijd hoor," antwoordde hij goedmoedig. "Maar toen we deze aanval zagen komen, hebben we ervoor gezorgd dat we in de buurt waren voor het geval je onze hulp nodig zou hebben. En eerlijk, ik ben blij dat we dat hebben gedaan."

"Luister," zei hij toen tegen haar. "Kom tijdens het eten bij me zitten. Jij bent onze eregast. Het is dankzij jou dat dit allemaal is gelukt. Dat gaan we vieren."

Hij kneep haar in de wang.

"En niet bescheiden worden, hoor!" waarschuwde hij.

Ramsh zorgde ervoor dat Myrra haar lof kreeg. Voordat ze met het eten begonnen, hield hij een korte toespraak waarin hij de mensen beschreef hoe alles was gegaan, en wat Myrra allemaal had gedaan om deze overwinning te verdienen. De man vergat ook de prinses niet. De twee meisjes hadden het in feite samen gedaan. Maar toch liet Ramsh blijken dat Myrra's aandeel groter was geweest. Haar wens om Aralyssia haar vader terug te geven, had alles begonnen; zij had in Karandi de mensen verzameld, en zij had op de moeilijkste momenten de leiding gehad. De man prees Myrra overvloedig. En de mensen juichten het kleine meisje toe.

Toen dat was gebeurd, bezorgde de roverhoofdman iedereen een grote verrassing. En Myrra niet in het minst!

De man wisselde met Gustav een korte blik, en toen die knikte, vroeg hij aan Myrra:

"Myrra, vertel de mensen eens hoe je broer heet?"

Myrra was erg verbaasd over deze vraag. De mensen wisten toch hoe haar broer heette? Iedereen had met Rogier te maken gehad. Met zijn grove woorden had hij het kamp dagenlang geïrriteerd. Maar Ramsh' vraag had iets dringends in zich, en het meisje antwoordde dus met de naam van haar broer.

"En hoe heet je moeder?"

"Elise," antwoordde Myrra.

Toen werd het stil op de open plek. Heel erg stil.

Gustav keek naar Arnoud. Iedereen keek naar Arnoud. Myrra keek rond en wist niet wat er gebeurde. Ook zij keek tenslotte naar Arnoud.

De koning was lijkbleek geworden. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar er kwam alleen gestotter uit.

Myrra was verbaasd. Ze keek Ramsh aan, en toen weer terug naar de koning. Wat gebeurde hier? Wat was hier aan de hand?

Eindelijk kon Arnoud een woord uitbrengen.

"Je hebt een dochter," stamelde hij tegen Gustav die naast hem zat.

Nu was het Myrra die langzaam bleek werd. Wat? Wat bedoelde Arnoud?

De koning had zichzelf inmiddels hervonden.

"Is ze een prinses?" vroeg hij aan Gustav.

"Natuurlijk," antwoordde die kalm.

Nu wist Myrra helemaal niet wat ze er van denken moest.

"Over wie hebben jullie het?" vroeg ze onzeker aan de twee broers.

Ramsh keek het meisje schalks lachend aan, en Gustav werd erg verlegen toen hij zich tot Myrra wendde.

"Je bent mijn dochter," vertelde hij toen.

Een kreet klonk over de open plek. Iedereen keek om. Het kwam van Aralyssia.

"Dan zijn we nichtjes!" riep de prinses blij uit. "Myrra, we zijn nichtjes!"

Gustav knikte het meisje toe.

"Ja," antwoordde hij. "Nichtjes."

Myrra wist niet wat ze moest zeggen. Onwennig keek het meisje Ramsh aan. Gustav haar vader? Dat kon niet waar zijn. Maar ook Ramsh knikte. Ze moest het wel geloven.

De mensen op de plek waren stil geweest. Maar nu barstte het gejuich opnieuw los.

"Myrra is prinses!" juichten ze. "Ze is onze prinses. Natuurlijk is ze onze prinses. Zoals ze ons heeft geleid. Dat kan alleen iemand die van Koninklijke bloede is. Leve onze prinses Myrra!"

Myrra voelde zich niet gemakkelijk. Ze kon niet geloven dat dit werkelijk gebeurde. Al dat gejuich om haar. Ze droomde. Zodirect zou ze wakker worden, en dan zou ze merken dat ze ergens in een hoek op een van de pleinen van Malidara lag. Ze was immers een straatkind.

Ze schudde met haar hoofd. Het gejuich ging een beetje langs haar heen.

Ramsh zag wat er gebeurde. Hij boog zich naar het meisje toe en raakte haar hand aan.

"Het is wennen, hè?" zei hij tegen haar. "Maar het is echt waar. Gustav herkende je en hij vertelde het me. Hij was erg verbaasd je bij mij te vinden. En samen met Aralyssia nog wel! De dochter van zijn broer. Dat kon geen toeval zijn. Het lot moet dit hebben voorbestemd."

Myrra knikte. Ze kon nog steeds niet helder denken. Gustav was haar vader. Ze had een vader. En wat nog meer was: ze had familie. Aralyssia was familie van haar. Ze waren nichtjes.

"En dan te bedenken dat we ons altijd als zusjes hebben voorgedaan," bedacht ze. "Als we eens wisten."

Het meisje keek opnieuw naar Gustav op. Haar vader. Het was erg vreemd om dat te weten. Ook de kluizenaar was er niet gemakkelijk onder. Hij glimlachte Myrra toe, maar keek toen snel een andere kant op.

Het eten begon. De mensen op de open plek waren vrolijk en gelukkig. Hun missie was geslaagd. Ze hadden hun koning terug. En de rebellen waren verslagen. Spoedig zou alles in het land weer bij het oude zijn. En dat was hun verdienste. Van hun. Zij hadden ervoor gezorgd dat het land van de rebellen was bevrijd. Zij hadden hun koning terug gevonden. Het land was dankzij hun gered. De mensen waren erg trots op zichzelf.

Pas later hoorde Myrra hoe alles was gegaan. Gustav was met haar moeder getrouwd geweest. Lang geleden. Het had hem niet uitgemaakt dat zijn vrouw van lager komaf was geweest. Net als Myrra's moeder was Gustav een beetje rebels, en hij had heel veel van zijn vrouw gehouden.

Maar Myrra's moeder bleek meer rebels dan voor een koningin goed was geweest. Een jaar na hun huwelijk werd ontdekt dat ze al een zoon had gehad. Een zoon van een andere man. En dat had ze de koning nooit verteld.

Hoewel Rogier was verwekt toen Myrra's moeder de koning nog niet eens kende, kon Gustav niet verkroppen dat zij hem dat nooit verteld had. En hij voelde dat hij geen andere keus had dan haar weg te sturen. En dat had hij gedaan, maar het deed hem pijn. En daarna had hij geen zin meer in het leven gehad.

Nadat Myrra's moeder van het hof vertrokken was, probeerde de koning zijn leven nog zo goed mogelijk op te pakken. Maar dat lukte hem niet. En na een paar maanden vruchteloos regeren, had hij de kroon aan zijn broer gegeven en was het paleis ontvlucht. Niemand wist ooit waar hij heen gegaan was. In de bossen van Elloara vond hij rust. En daar werd koning Frederik de kluizenaar Gustav, die vergeten door iedereen eenzaam in de natuur leefde. "Maar,..... ik dan?" vroeg Myrra. "Hoe weet je zo zeker dat ik je dochter ben?"

Gustav zuchtte diep. Het deed hem pijn daar weer aan te moeten denken.

"In het laatste gesprek met mijn vrouw," vertelde hij. "Het gesprek waarin ik haar wegstuurde, vertelde ze me dat ze zwanger was. Zwanger van mij. Toen dacht ik nog dat ze het alleen zei om bij me te kunnen blijven. Het was vreselijk dat gesprek. Ze chanteerde me met meer dingen. Maar dit was waar, hoorde ik later van mijn mensen. Mijn ex-vrouw was inderdaad zwanger en ze zou een kindje krijgen. Mijn kind."

"Het is toen dat ik weggevlucht ben. Ik heb er niet meer aan willen denken. Mijn hele leven lag in puin, en ik vond mijzelf vreselijk

slecht. Echt, ik heb er niet meer aan kunnen denken." En de oude koning schudde met zijn hoofd.

"Alleen je naam heb ik onthouden," ging hij toen verder: "Myrra. Elise had me verteld dat ze je zo zou noemen. Ik wist dat je in Malidara leefde, maar toch was ik heel verbaasd toen ik je daar in het bos ontmoette. Maar ik wist meteen dat jij het was. Je lijkt op je moeder. Dezelfde mooie ogen, en dezelfde mooie lach."

Myrra was nu prinses. En Gustav wilde graag dat zij Arnoud opvolgde. Nog voor Aralyssia. Zij moest de volgende koningin worden.

Het nieuws dat de koning van de rebellen was bevrijd, ging als een lopend vuurtje door het land. En met dit nieuws hoorden de mensen ook van Myrra's avonturen. Iedereen had grote bewondering voor het meisje dat zo dapper voor hun koning had gevochten. Toen ze dan ook hoorden dat zij de dochter van koning Frederik was en later de nieuwe koningin zou worden, hadden ze daar geen enkele moeite mee. Immers, het meisje had laten zien dat ze kon leiden. Iemand die zo goed een leger had verzameld en het zo naar de overwinning op de rebellen had geleid, moest wel van Koninklijke bloede zijn.

Maar Myrra moest nog veel leren. En Gustav wilde dat ze dat in het paleis van koning Arnoud deed. Dicht bij de koning. Dus zou Myrra Elloara verlaten en samen met Aralyssia terugreizen naar de hoofdstad van het land.

En zo kwam de dag dat Myrra in Malidara op het schip stapte dat haar en Aralyssia naar de hoofdstad zou brengen. De twee meisjes hadden mooie, nieuwe jurken aan en zagen er echt koninklijk uit. De mensen van de stad waren allemaal naar de haven uitgelopen om de twee prinsessen te zien vertrekken. En toen het zo ver was en het Koninklijke schip zich van de kade losmaakte, zwaaiden iedereen de twee meisjes toe.

Myrra en Aralyssia stonden samen vooraan op het schip. Ze hadden de handen om elkaars schouders geslagen en zwaaiden terug. In hun nieuwe jurken leken ze heel veel op elkaar. En

iedereen die ze daar zo samen zag staan, vond dat ze duidelijk familie van elkaar waren.

De prinses en het meisje van de straat.

- Einde -

Het volgende boek heet:

"Het meisje van de straat als prinses."

**Vond je dit boek leuk?**

Laat me in een mailtje weten. Het adres vind je op  
<http://www.ngjmkamp.nl/nanny/mail.html>



## **Andere boeken op NGJMKAMP:**

(<http://www.ngjmkamp.nl/boeken/>)

### **De Jungle van Avontuur - Yahoo!-Groep 'Blyton'**

*Naar de avonturen-serie van Enid Blyton*

Er wacht de kinderen een spannende vakantie wanneer ze horen dat ze deze in het verre India gaan doorbrengen. In een huis in de jungle, ver weg van de grote steden.

En zoals altijd valt de groep in het avontuur op het moment dat ze arriveren. En wat voor een avontuur! Vreemde mannen in de nacht, een geheime gang, een merkwaardige jongen, en een geheimzinnig raadsel van 100 jaar oud, brengt de kinderen tot raadsels.

In het begin weet niemand wat hij of zij ervan moet denken, maar langzaam valt alles op zijn plaats; en Philip met zijn nieuwe lievelingsdier Rikki, Jack, Dinah, Lucy-Ann, en natuurlijk ook Kiki, hebben een fantastische tijd met het oplossen van de geheimen van 'De Jungle van Avontuur'!

### **De Vijf en het verlaten huis - Nanine Kamp**

*Naar de 'De Vijf'-serie van Enid Blyton*

George is vreselijk jaloers als ze hoort dat Julian, Dick en Annie in de vakantie met hun ouders een verlaten huis hebben ontdekt. Een huis waarin Annie 's nachts ook nog eens licht zien branden! Maar wanneer George's vader door zijn experimenten lichtziekte krijgt, is er maar een plek waar hij kan herstellen: in het vakantiehuisje waar Julian, Dick en Annie net zijn geweest. Rondom het 'Verlaten Huis' ontmoeten de vier kinderen Bram, een vreemde jongen die beweert koning te zijn van het leegstaande huis; en zijn hond Eleor die het koninkrijk moet bewaken en heel veel op Timmy lijkt!

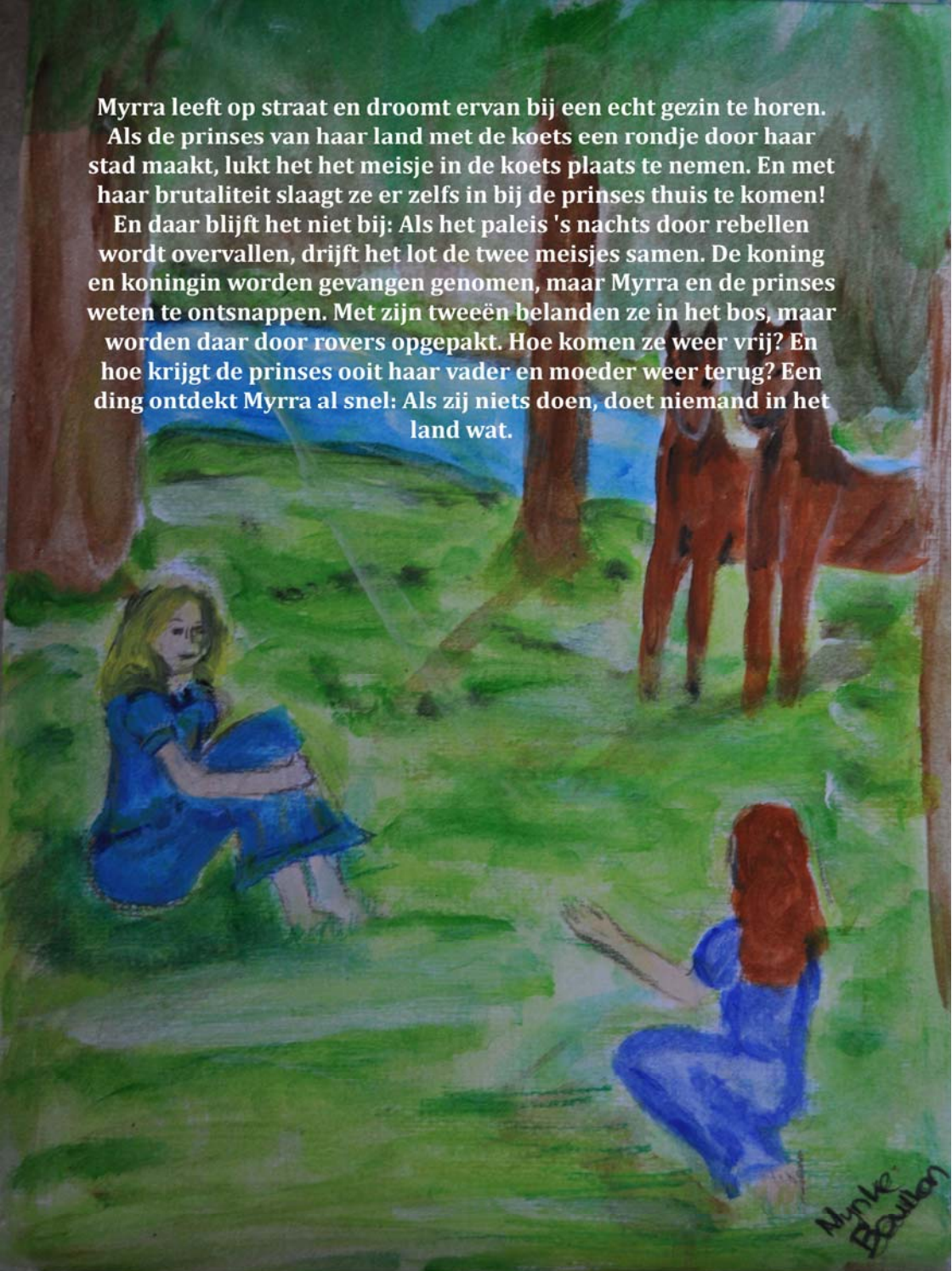
Wanneer Eleor dan ook nog zijn poot verwondt en niet meer mag lopen, beginnen de gebeurtenissen rond het verlaten huis pas goed over elkaar heen te buitelen...

**Gratis te downloaden!**

Myrra leeft op straat en droomt ervan bij een echt gezin te horen.

Als de prinses van haar land met de koets een rondje door haar stad maakt, lukt het het meisje in de koets plaats te nemen. En met haar brutaliteit slaagt ze er zelfs in bij de prinses thuis te komen!

En daar blijft het niet bij: Als het paleis 's nachts door rebellen wordt overvallen, drijft het lot de twee meisjes samen. De koning en koningin worden gevangen genomen, maar Myrra en de prinses weten te ontsnappen. Met zijn tweeën belanden ze in het bos, maar worden daar door rovers opgepakt. Hoe komen ze weer vrij? En hoe krijgt de prinses ooit haar vader en moeder weer terug? Een ding ontdekt Myrra al snel: Als zij niets doen, doet niemand in het land wat.



Minke  
Boulsen